

Cẩm Tú Kỳ Bào 2 Thế Thân

Contents

Cẩm Tú Kỳ Bào 2 Thế Thân	2
1. Chương 1: Bí Mật Trên Căn Gác	2
2. Chương 2: Nguy Hiểm Trong Phòng Gác Mái	8
3. Chương 3: “giao Dịch” Với Lão Phu Nhân	11
4. Chương 4: “bí Mật” Cốt Tử Của Nhà Họ Hà	15
5. Chương 5: Bình Uyển Bắc Thôn Và Sự Tái Xuất Của Hoan Dạ	20
6. Chương 6: Hang Dơi Ở Bình Uyển Bắc Thôn	24
7. Chương 7: Đêm Mưa Khủng Khiếp	28
8. Chương 8: Cái Chết Của Vương Linh, Thục Hoa	30
9. Chương 9: Tình Cảnh Lạ Lùng Của Tiêu Khâm	34
10. Chương 10: Lê Hữu Đức	36
11. Chương 11: Cái Chết Của Tiêu Khâm, Vũ Trúc	38
12. Chương 12: Tai Nạn Giao Thông	40
13. Chương 13: Cuốn “thư Tuyệt Mệnh” Trong Nhà Xác	42
14. Chương 14: Giải Mộng	45
15. Chương 15: Tranh Hoạ Họa Trên Bóng Ma Linh Dạ	47
16. Chương 16: Hai Mẹ Con Kỳ Quái	50
17. Chương 17: Án Mạng Ở Nhà Gà	52
18. Chương 18: Bức Ảnh Cũ Của Hà Thanh Lâm	54
19. Chương 19: Lý Ảnh	57
20. Chương 20: Đường Triều	59
21. Chương 21: Cách Xa	62
22. Chương 22: Cuốn Nhật Ký Của Hà Thanh Lâm	64
23. Chương 23: Mối Tình Tay Ba	67
24. Chương 24: Tiếng Bước Chân Giữa Đêm Khuya	72
25. Chương 25: Lời Cảnh Cáo Của Đường Triều	75
26. Chương 26: Rời Khỏi Nhà Họ Hà	78
27. Chương 27: Hà Tổ Lan	81
28. Chương 28: Camera Giám Sát	84
29. Chương 29: Tang Gia	87
30. Chương 30: Đêm Phơi Xương Trắng	92
31. Chương 31: Tình Ý Rối Bời	96
32. Chương 32: Nhật Ký Của Tổng Tử Minh (1)	100
33. Chương 33: Nhật Ký Của Tổng Tử Minh (2)	104
34. Chương 34: Nghi Ngờ	108
35. Chương 35: Thân Phận Thật	111
36. Chương 36: Nhân Thân Bí Ẩn	117
37. Chương 37: Quý Giác	123
38. Chương 38: Âm Mưu Nhỏ	127
39. Chương 39: Giác Mộng Kinh Hồn	131
40. Chương 40: Quay Lại Bình Uyển Bắc Thôn	134

41. Chương 41: Tuệ Châu	138
42. Chương 42: Chết Đi Sống Lại	141
43. Chương 43: Cái Chết Của Lê Hữu Đức	146
44. Chương 44: Sự Thật	149
45. Chương 45: Hôn Lễ Màu Máu	155
46. Chương 46: Chiếc Hoa Tai Ngọc Trai	159
47. Chương 47: Thân Phận Thực Sự Của Quý Giác	163
48. Chương 48: Tổng Ngọc Ngọc	167

Cẩm Tú Kỳ Bào 2 Thế Thân

Giới thiệu

Không còn hoài nghi với thể loại truyện cực kỳ mới mẻ kinh dị nhưng tràn đầy tình cảm. Tạo nên cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tu-ky-bao-2-the-than>

1. Chương 1: Bí Mật Trên Căn Gác

Dẫn: Bóng đêm màu máu

Chiếc đồng hồ trong phòng vang lên ba tiếng, đêm đã khuya lắm rồi.

Dẫu vậy, người thanh niên gầy gò ngồi trước màn hình máy tính lại không hề cảm thấy buồn ngủ một chút nào, đáng vẻ hào hứng vẫn y nguyên như lúc trước.

Anh ta không bật đèn tường, chỉ có ánh sáng hữu hạn của chiếc đèn bàn, nên cả gian phòng mờ mờ ảo ảo, bốn chiếc giường tầng khung sắt đột nhiên như dựng ngược lên trong bóng tối. Tính cả tầng trên, tầng dưới thành tám chiếc giường, chiếc nào cũng có một đồng chăn lộn xộn, trông giống hệt như có người đang nằm ở bên trong.

Đó là một gian phòng trong ký túc xá, nhìn vào mức độ lộn xộn của nó cũng có thể suy đoán ngay ra là phòng ở của nam sinh. Hôm nay là thứ bảy, nên trong phòng chỉ còn lại duy nhất một mình anh ta.

Chiếc vòi nước bên trong toilet bị hỏng nên không thể nào vặn lại cho chặt được, tiếng nước rơi xuống tí tách, giống một bệnh nhân mắc chứng đái rất vậy. Trong đêm khuya thanh vắng, âm thanh đó nghe rõ lạ thường. Khu ký túc xá này là khu nhà có tuổi đời lâu nhất và cũng cũ nát nhất của trường.

“Soạt!”, Một bóng đen nhỏ bé lao vụt qua phía sau lưng người thanh niên đang ngồi cầm cúi, gây nên một tiếng động nhẹ, rồi biến mất trong bóng tối sau cánh cửa. Chuột. Đó là tác hại khi sống ở ngay tầng một.

Đôi tay vẫn không ngừng lướt trên bàn phím của người thanh niên bỗng dừng lại, tay trái vội vàng ôm lấy ngực. Dù biết đó chỉ là con chuột, nhưng anh ta vẫn sợ chết đi được. Anh đưa tay phải mở ngăn kéo bên dưới bàn máy tính, lấy từ bên trong ra một lọ thuốc màu trắng.

Dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt vốn đã trắng của anh càng trắng tới mức rợn người, dường như hòa vào làm một với chiếc áo sơ mi trắng bằng vải lạnh anh ta đang mặc. Trong đôi mắt sáng rực chứa đầy nỗi thấp thỏm bất an.

Tuy nhiên người thanh niên cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, buông bàn tay đặt trên ngực xuống. Anh bỏ lọ thuốc vào trong ngăn kéo rồi dùng tay đẩy mạnh, “Tách” một tiếng, khóa ngăn kéo đã bập vào. Chùm chìa khóa lắc mạnh theo quán tính, khiến cho chiếc chìa bé xíu nằm trong ổ khóa ngăn kéo nhích dần ra.

Cuối cùng, xoạch một tiếng, cả chùm chìa khóa rơi xuống đất.

Người thanh niên không chú ý đến, vẫn tiếp tục chat với bạn trên cửa sổ QQ và BBS.

Mười ngón tay như lướt đi trên bàn phím, những tiếng lách tách tràn ngập cả gian phòng.

Trang web đang được mở ra có hai màu đen trắng, con chuột dùng biểu tượng hình sọ người, mỗi lần nhấp chuột, chiếc sọ người đó lại xuất hiện những biểu cảm hung dữ khác nhau.

Sương đêm mỗi lúc một dày hơn, song người thanh niên vẫn không hề có ý định dừng lại, trong QQ cũng vẫn vô cùng sôi động. Các thành viên của nhóm chat có tên “Nhóm hoạt hình kinh dị chim chín đầu” không đông lắm, cộng cả thanh niên đó mới có chín người.

Lúc đó không biết là ai trong nhóm gửi đến một tập tin, người thanh niên nhấp chuột mở ra xem, lập tức xuất hiện hình ảnh một đôi mắt ma nữ đầy máu đỏ lờm nhìn chằm chặp vào anh. Ma nữ từ từ lột bỏ da thịt trên người mình, kèm theo đó là những tiếng rú nghe thê thảm. Tiếng kêu đó vang lên trong đêm nghe sắc nhọn như chọc thẳng vào tai, khiến tim anh đập thình thịch.

Người thanh niên chau mày, lập tức chỉnh âm lượng về không. Dường như anh cũng đã nhận ra tim mình bắt đầu đập không theo quy luật, nó nện thình thịch như muốn phá toang lồng ngực mà vọt ra ngoài, hòa cùng với tiếng nước tí tách chảy trong nhà vệ sinh.

Một dòng chữ nhảy vụt ra trên màn hình. Cậu quay đầu lại nhìn xem, quay đầu lại nhìn phía sau lưng mình xem có thứ gì...

Anh mỉm cười, còn chưa có phản ứng gì thì một dòng tin khác đã bật ra trên cửa sổ QQ, tám người cùng gửi tin đi một lúc, đều là dòng chữ giống hệt bên trên.

Tập tin mới vẫn chưa đóng lại, một giọt máu chảy từ từ trên màn hình, dần dần trở nên đậm đặc hơn, lan rộng mãi ra, cuối cùng gần như phủ kín màn hình.

Người thanh niên không tìm được, quay đầu lại. Phía sau chỉ có một khoảng trống lờ mờ, không có bất cứ thứ gì. Khi anh chuẩn bị quay đầu lại thì “soạt” một tiếng, một bóng đen nhỏ bé lao vụt ra khỏi bóng đêm.

“Vù!”, cơn gió bên ngoài cửa sổ hất tung góc rèm lên, một bóng người mờ mờ đứng ngay trong khoảng tối ở góc giường bên trái.

Rõ ràng chỉ có mình anh ở đây kia mà, sao lại có thêm một người nữa từ khi nào vậy? Người thanh niên sợ tới mức gần như muốn đứng bật dậy, song chưa kịp đứng thẳng thì ngực đã như bị vò xoắn lại, khí quản đột nhiên tắc nghẽn không sao thở nổi. Anh hoảng hốt đưa tay lên định nới bớt cổ áo ra, nhưng càng nới thì cổ áo càng như thắt chặt lại.

Người thanh niên vội vàng ngồi xuống, đưa tay mở ngăn kéo theo thói quen, cơn tức ngực mỗi lúc một khó chịu hơn, song ngăn kéo đã khóa chặt không sao mở nổi. Khuôn mặt anh dần chuyển từ trắng nhợt sang tái xanh, từ xanh chuyển sang tím, sau đó từ tím lại chuyển thành xám ngoét. Cuối cùng anh cũng tìm được chùm chìa khóa, khó khăn lắm mới mở được ngăn kéo ra. Lọ thuốc màu trắng vẫn nằm im trong đó, nắp được vặn chặt cứng.

Những ngón tay thon gầy của người thanh niên dường như mềm nhũn không còn chút sức lực nào, phải cố gắng một lúc lâu mới mở được nắp lọ ra.

Tim đột nhiên đau nhói giống hệt như bị người ta giật phăng đi vậy. Đau tới nỗi anh không cảm nổi lọ thuốc nữa.

“Tách tách tách tách!...”, những viên thuốc màu trắng theo nhau rơi xuống sàn nhà, bật tung lên như những đứa trẻ nghịch ngợm đang nhảy nhót. Người thanh niên không còn hơi sức đâu để quan tâm đến chuyện đó nữa, anh ngã từ trên ghế xuống sàn, bàn tay đặt lên trên những viên thuốc. Những viên thuốc không nảy lên nữa, còn người thanh niên cũng không động dấy.

Màu máu đỏ tươi đã hoàn toàn phủ kín trên màn hình máy tính, ánh hồng theo luồng sáng của chiếc đèn bàn phủ cả lên chiếc áo trắng trên người nam sinh, khiến cơ thể anh không còn nhợt nhạt như lúc trước mà mang một sức sống lạng lẽ, tỉnh mạch tới mức ngay cả con chuột vẫn chạy ra chạy vào phòng cũng phải dừng chân lại.

Dòng điện chạy rì rì khe khẽ, dường như rất cẩn trọng để không làm người thanh niên đang chìm trong giấc ngủ dưới đất giật mình tỉnh dậy.

Chỉ một lát sau, màn hình máy tính cuối cùng cũng đen ngòm.

Chỉ còn chiếc đèn bàn vẫn sáng, từ xa nhìn lại trông nhỏ xíu như hạt đậu.

Đêm lặng yên đến vậy.

Lớp giấy bọc bên ngoài vừa được mở ra, mùi mực đã xộc ngay vào mũi. Lâm Hàn lim dim mắt như thường thức, hít thật sâu một hơi, vò tờ báo bọc bên ngoài những cuốn sách lại rồi ném vào trong sọt giấy, sau đó ôm lấy cả chồng sách nằm xuống chiếc ghế mây bập bênh hết như một đứa trẻ con. Mỗi lần nhận được sách mẫu cô đều như vậy, đó là thói quen đã hình thành từ lần nhận được cuốn sách mẫu đầu tiên, giống hệt một người mẹ đón đứa con đi xa trở về bằng một sự yêu thương tha thiết vậy.

Ăn tối xong, Lâm Hàn lại quay về phòng, ký tên mình vào tất cả hai mươi cuốn sách mới, sau đó nhét từng cuốn sách vào túi chuyển phát nhanh. Cô soát lại danh sách trong cuốn sổ ghi nhớ của mình, sau khi đã xác nhận lại không còn sai sót gì, mới xếp mười chín cuốn lên trên kệ và cầm cuốn cuối cùng đi xuống nhà.

Dù đã tới sống ở đây gần nửa năm, nhưng cô vẫn không thể nào xác định nổi phương hướng của tòa biệt thự không khác gì một mê cung khổng lồ này, thường xuyên bị lạc đường. Có lẽ cũng liên quan tới việc thường xuyên viết truyện kinh dị nên Lâm Hàn luôn cảm thấy trong tòa biệt thự sâu hút này có một không khí gì đó hơi âm u, lạnh lẽo. Nhìn hình vẽ âm đạm trên bìa cuốn sách mới, ký ức một năm về trước bỗng ùa về...

Khi đó là giữa mùa thu. Vì ở riết trong phòng quá lâu, nên hôm đó Lâm Hàn muốn đi ra ngoài đổi gió, nhưng khi ra đến cầu thang không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lạ men theo những bậc thang lên căn phòng gác mái – nơi duy nhất trong căn nhà mà mẹ nuôi Hà Tổ Lan cấm không cho ai bén mảng vào. Khi nhắc đến điều cấm kỵ đó, trông vẻ mặt của bà hết sức căng thẳng. Nếu như bà không tỏ ra nghiêm trọng đến thế thì biết đâu nó sẽ không tới mức hấp dẫn cô như lúc này. Chính vì việc bà luôn nói đến nó với cái vẻ nghiêm túc nên ý muốn được khám phá của cô mới trỗi dậy. Cũng giống như Đường Triều, nếu như anh không tỏ ra kỳ quặc mỗi khi nhắc đến Tiểu Ảnh thì cô cũng sẽ không hồi hết lần này tới lần khác như vậy. Nghĩ tới đây, tính hiếu kỳ của Lâm Hàn càng thúc giục hơn. Cô bước thêm vài bước nữa, vừa đi vừa thầm an ủi chính mình: “Mình chỉ xem thôi mà, chỉ ngó qua thôi, tính tò mò của một nhà văn trẻ dù rằng đáng trách, nhưng vẫn có thể tha thứ được.”

Như được tiếp thêm động lực, Lâm Hàn đẩy cánh cửa gỗ sơn đen phủ một lớp bụi dày ra. Nắm nắm cửa bằng sắt vì nhiều năm không được lau chùi nên đã xuất hiện đầy vết han gỉ do sự ăn mòn của oxy. Một mùi ẩm mốc lâu niên xộc thẳng vào mũi khiến Lâm Hàn vội vàng đưa tay lên che kín mũi, miệng, cổ ngăn một tiếng hắt xì hơi đang chực bùng ra...

“Vú Hà, hình như mới rồi ta có nghe thấy tiếng động gì đó trên lầu, chị lên ngó thử xem!”. Là giọng của lão phu nhân. Vì phòng gác mái nằm ngay ở đầu cầu thang, mà cầu thang của ngôi nhà lại được thiết kế theo hình xoắn ốc, nên bất kể đi đến đâu cầu thang của tầng nào thì một tiếng động dù là rất nhỏ cũng sẽ trở nên cực kỳ rõ nét. Lâm Hàn thót tim, không chú ý đến mùi ẩm mốc kinh khủng trong phòng nữa mà nhón chân chui tọt vào trong.

“Miao...” Khi cô vừa đưa chân bước vào phòng thì một bóng đen lao vụt ra khiến cô sợ đến mức tim đập rộn lên, đến khi nhìn rõ đó chỉ là một con mèo mới thở phào một tiếng. Mừng ngoài dự lệ, cô nghịch ngợm đưa

tay lên, hướng về phía con mèo làm cử chỉ chiến thắng. Đúng vào lúc ấy, con mèo vốn đã đi đến đầu cầu thang bỗng nhiên dừng chân rồi quay đầu lại, đôi mắt xanh âm u lóe lên một ánh nhìn ranh mãnh. Thứ mà Lâm Hàn nhìn thấy lại là cái miệng nó đang giãn ra từng chút một, nhếch lên trên. Nó, con mèo đó, thực sự đang cười.

Lâm Hàn không tin nổi vào mắt mình, cứ đứng như vậy nhìn trân trân vào con mèo đang mỉm cười, rung mình một cái. Cô ra sức chớp chớp mắt, đến khi định thần nhìn lại thì con mèo đã xuống đến tầng hai.

“A, chẳng phải đây là Cầu Cầu của nhà chúng ta hay sao? Tìm mấy ngày rồi mà không thấy, không biết đã chạy biến lên lầu từ khi nào nữa. Chắc chắn là con mèo nghịch ngợm này đã gây ra tiếng động trên nhà rồi”, giọng nói vui vẻ của vú Hà từ tầng dưới vọng lên.

Hóa ra chỉ là một con mèo nuôi, mới rồi nhất định chỉ là ảo giác. Trong bản thảo cô mới hoàn thành cũng có đoạn tả về một con mèo, chắc có lẽ là do ngồi trong phòng viết quá lâu nên bị di chứng hậu mèo đen rồi. Vì sợ lão phu nhân và mẹ nuôi phát hiện, Lâm Hàn khê khằng khép cánh cửa phòng lại, thậm chí còn đóng cả khóa vào cho cẩn thận.

Chỗ này có lẽ từng là một thư việc, ba chiếc giá sách được xếp đặt cực kỳ ngay ngắn, chỉ có điều đã bị phủ một lớp bụi dày. Xem ra đã rất nhiều năm không có ai lui tới chỗ này, nên gian phòng vẫn được lưu giữ nguyên dáng vẻ ngày xưa. Ngoài những dấu tích cũ kỹ ra thì nơi này gần như chẳng có gì đặc biệt, Lâm Hàn thất vọng nhún nhún vai, lầm rầm nói một mình: “Xem ra không thu được thứ gì có giá trị rồi.”

Cô vừa dứt lời, một giọng nói khe khẽ ngân dài đã vang lên ở phía sau:

“Xem – ra – không – thu – được – thứ - gì – có – giá – trị - rồi”

Giọng nói đó dù nhỏ nhưng lại xuyên thẳng vào tai, giống như người nói đang trốn ngay bên trong cơ thể mình vậy. Lâm Hàn cứng người vì câu nói đó, thận trọng quay đầu lếc mắt nhìn sang hai bên, sau đó hỏi: “Ai đấy?”. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Vì quá căng thẳng nên câu nói đó chỉ đến cổ lại bị nuốt vào, ngay chính bản thân cô cũng không rõ mình đã nói ra hay chưa. Song giọng nói khàn khàn kia đã lại vang lên “Ai đấy?”, nghe rõ hơn tiếng Lâm Hàn hỏi.

“...” Lâm Hàn sợ tới nỗi thần kinh co thắt lại, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn một lượt khắp gian phòng, nhưng ngoài ba dãy giá sách cao vút, chiếc bàn làm việc với chiếc ghế bập bênh ra thì hoàn toàn không có một thứ gì khác. Lê nào chỉ là ảo giác của mình? Lâm Hàn đi đến giá sách nằm chính giữa, lối đi chẳng đầy mạng nhện khiến cô không đi vào được. Vì sợ sẽ có người phát hiện ra việc mình len vào đây nên Lâm Hàn đành từ bỏ ý định gạt đám mạng nhện đó đi. Vừa định đi qua, đột nhiên cô vướng chân vào một vật...

“Kẹt!”. Cánh cửa sổ ngay bên cạnh giá sách bỗng nhiên mở bật ra, gió bên ngoài ùa vào thổi tung những trang sách để trên bàn, tạo nên âm thanh sột soạt. Lâm Hàn đứng vững lại, cúi đầu xuống định xem thứ vướng vào chân mình là gì, nhưng rõ ràng chỗ cô vừa đi qua trống trơn, không có bất cứ thứ gì. Vậy là sao? Còn chưa kịp nghĩ thì gió đã ùa vào thổi tung từng lớp bụi trong phòng, bụi ập vào mặt khiến cô đành nhắm mắt lại, quờ quạng tìm cách đóng cửa sổ vào.

Vừa quay người định đi, Lâm Hàn chợt trông thấy một tờ giấy viết thư được gấp vuông thành sắc cạnh nằm ngay ngắn trên chiếc ghế bập bênh. Trong gian phòng chỗ nào bụi cũng phủ dày, duy chỉ có tờ giấy ấy vẫn sạch nguyên không vương một hạt bụi nào, chắc là vì cơn gió mới rồi đã thổi nó bay ra từ trong cuốn sách. Lâm Hàn cầm lên, đang định nhét nó trở lại cuốn sách thì phát hiện ra ở góc lá thư viết một chữ “Hà”.

“Đây là thư do người nhà họ Hà viết ư?” Bị thôi thúc bởi trí tò mò, Lâm Hàn mở bức thư ra. Bên trong đó không phải một bức thư hoàn chỉnh như cô tưởng tượng, mà chỉ có mấy từ được viết lặp đi lặp lại một cách lộn xộn. Âm mưu, tài sản, vứt bỏ, công cụ, tuyệt vọng, kết thúc. Qua nét chữ rối bởi có thể nhận ra khi viết những chữ này, chủ nhân của bức thư đang trong tâm trạng vô cùng bi thương tuyệt vọng, thậm chí còn cả bất lực nữa. Nhìn vào trang giấy đó, không hiểu vì sao Lâm Hàn bỗng thấy thương cảm, một ý nghĩ lạ lùng xuất hiện trong đầu: Đường như sự sống của người viết những chữ này đã đi đến tận cùng. Ở góc dưới bên trái bức thư còn có một dòng chữ, tuy nhiên hình như đã bị thấm nước nên mờ nhòe hết cả. Lâm Hàn đưa bức thư ghé ra gần cửa sổ, cố gắng nhìn xem nó là gì. “Có lẽ ngay từ lúc mới bắt đầu đã là một sự sai lầm, trên thế gian này cơ bản không có con đường tắt nào để đi, trong một “gia đình” như vậy, hầu hết chỉ toàn là sự mất lòng tin. Thực sự buồn, thực sự buồn... Bình Uyển bắc thôn”.

Bình Uyển bắc thôn, có phải là một địa danh không nhỉ?

Đúng lúc ấy ngoài hành lang chợt vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó có tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói của mẹ nuôi: “Lâm Hàn? Lâm Hàn?”

Tiếng gõ cửa và cả tiếng gọi của mẹ nuôi chuyển dần từ chậm rãi sang gấp gáp, có vẻ như sắp sửa đẩy cửa xông vào đến nơi. Lâm Hàn vội vàng nhét lá thư vào trong cuốn sách, nhón chân trốn vào một góc khuất. Lúc chui ra đằng sau giá sách thứ ba, cô mới phát hiện ra trên tường có một cánh cửa nhỏ chỉ cao chừng nửa người, có lẽ là được cải tạo lại từ cửa sổ nên vẫn còn nguyên khung cửa, chỉ thay thế các mặt kính bằng một tấm gỗ vuông vức mà thôi. Nghĩ bụng trốn vào trong đó chắc là an toàn nhất, Lâm Hàn bèn nhẹ nhàng mở cánh cửa gỗ ra rồi chui tọt vào trong. Cứ tưởng mặt sàn bên trong đó cũng ngang với căn phòng gác mái, nào ngờ chân cô hẫng một cái, ngã phịch xuống dưới...

Cũng may là khoảng cách cũng không cao lắm, nhưng vì hoàn toàn không dự liệu được trước nên Lâm Hàn vẫn bị ngã đau điếng người. Cô tức mình đập chân hai cái cho hả giận, không ngờ hai tiếng “cộp cộp” cũng vọng âm lại hệt như trong thư phòng.

Lâm Hàn sững người, nhận ra gian phòng này được bố trí khác hẳn phòng gác mái, mặt sàn được làm bằng gỗ, hơn nữa lại còn rộng hơn cả phòng ngoài. Bức tường đối diện được ốp gương, cả gian phòng rộng như vậy nhưng chỉ có duy nhất một chiếc ghế dựa bằng mây, khiến không gian trở nên cực kỳ trống trải và lạnh lẽo. Có vẻ như đây là một phòng khiêu vũ.

“Mẹ nuôi biết nhảy sao?”

“Mẹ - nuôi - biết - nhảy - sao?”, giọng nói đó lại vang lên, khi đó Lâm Hàn mới phát hiện ra tất cả những tiếng hồi âm vừa rồi đều là xuất phát từ nơi này.

“Lâm Hàn, Lâm Hàn...”, giọng mẹ nuôi vọng đến, mỗi lúc một gần hơn, hình như nó xuất phát từ ngay bên phòng gác mái. Lâm Hàn lo lắng chạy đến gần cánh cửa phòng khiêu vũ, đang định kéo cánh cửa đi ra thì một âm thanh kỳ quái chợt vang lên ở phía sau.

“Xịch”. Lâm Hàn quay đầu về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy tấm gỗ ở lối vào đang từ từ khép lại. Vì vội vàng nên cô cũng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, đành phải lao vụt ra khỏi phòng khiêu vũ.

Bên ngoài phòng khiêu vũ là một lối đi nhỏ hẹp, tối tăm và ẩm ướt. Lâm Hàn mò mẫm bước đi trong khoảng trống chỉ rộng chừng một cánh tay, được chừng năm mét mà phải rẽ đến mấy lần, cuối cùng cũng kết thúc. Không ngờ lối ra lại là hành lang, tuy nhiên khe hẹp đó đã bị lấp kín bởi một chậu trúc phú quý rậm rì, thảo nào ngày thường cô không phát hiện ra. Sau khi khẳng định chắc chắn bên ngoài hành lang không có động tĩnh gì, Lâm Hàn mới chui ra, nhanh chóng về phòng mình tắm rửa, thay một bộ quần áo mới rồi chuẩn bị xuống nhà.

Vừa đi đến đầu cầu thang, cô nghe thấy tiếng mẹ nuôi nói với lão phu nhân: “Con đã lên đó xem rồi, gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời. Trong gian gác mái yên tĩnh lắm, cửa vẫn được khóa chặt như mọi ngày, chắc con bé không vào đó đâu. Hơn nữa Lâm Hàn cũng là một đứa trẻ biết nghe lời, con đã từng nhắc nó không được vào đó, chắc chắn nó sẽ không vào đâu.”

“Nhưng con bé đó ngày thường vẫn tĩnh ngủ như vậy, sao hôm nay gọi cửa mãi mà vẫn không thấy động tĩnh gì? Không phải là ta không tin tưởng con bé đó, mà chỉ là lo nó sẽ chạy lung tung, mấy lần trước còn lạc đường vào nhầm phòng nữa đấy. Gian phòng đó không có người dùng bao nhiêu năm nay rồi, vừa bẩn thỉu vừa lộn xộn...”

“Mẹ, mẹ đừng lo, Lâm Hàn là một đứa trẻ biết chừng mực”.

“Ừm, mong là như vậy. Con đi gọi nó lần nữa xem, cháo vủ Hà nấu cũng sắp được rồi, con bé gầy rộc cả ra, đúng là khiến cho người khác thấy xót xa. Ăn uống cũng không có quy tắc gì, làm sao mà béo lên được. Bảo nó sau này thức khuya ít thôi, muốn viết cái gì thì để ban ngày viết cũng được”.

“Dạ, con đi ngay đây”.

Nghe thấy câu chuyện giữa bà và mẹ nuôi, Lâm Hàn chợt thấy lòng mình ầm ập, hơi cảm động.

Lúc cô còn nhỏ, tuy gia cảnh cũng khá, song không hiểu vì sao mà bố mẹ cô luôn có vẻ gì khách sáo với mình nên cô cũng không cảm nhận được tình cảm thân thương ấm áp là bao. Bất kể cô phạm phải lỗi lầm như thế nào, đừng nói đến việc trách mắng, thậm chí ngay cả một chút trách móc cũng không, giống như từ trước đến nay bọn họ chưa từng nổi giận bao giờ vậy.

Khi còn nhỏ thậm chí Lâm Hàn còn cảm thấy ghen tỵ với những đứa bạn được mẹ đánh đòn. Để kích cho bố mẹ mình nổi giận, cô thường xuyên nghịch ngợm tới mức làm hỏng hết đồ đạc trong nhà. Song mỗi lần như vậy, bố mẹ chỉ tỏ vẻ bất lực, sau đó, mẹ lại đi ra cửa hàng tạp hóa đối diện, gọi điện cho ai đó với biểu hiện run run rẩy rẩy, giống như đang báo cáo chuyện gì. Khi Lâm Hàn lớn hơn một chút, cô yêu đương nhút nhát bạn học cùng trường, cùng bạn trai đi chơi phố, vào quán rượu, bọn họ cũng vẫn vậy, không ngăn cản, không trách mắng. Thậm chí Lâm Hàn còn nghĩ, không hiểu nếu như cô chết đi thì bọn họ sẽ phản ứng thế nào?

Cô luôn tò mò không biết người mà mẹ thường gọi điện thoại là ai, nhưng vì trong nhà không có sổ danh bạ nên điều đó luôn là một điều bí ẩn. Sống với hai người luôn thần nhiên như vậy, dần dần ở cô cũng hình thành nên một thói quen im lặng, cũng không thích hỏi nhiều. Cô cảm thấy dường như đối với mình, hai người đó chỉ đang hoàn thành một nhiệm vụ nào đó mà thôi. Một gia đình ba người như vậy, nhìn bên ngoài thì tưởng là bình yên hạnh phúc, nhưng về mặt tình cảm thì chẳng khác gì một cây gỗ chết khô.

Người thương yêu cô nhất trong nhà là bà ngoại, nhưng mỗi khi cô hỏi bà vì sao bố mẹ lại lạnh nhạt với mình như vậy, thì bà chỉ khe khẽ xoa đầu cô rồi thở dài: “Không phải bố mẹ không yêu cháu đâu, chỉ là vì không thể nào thoát ra được khỏi nỗi đau khổ sau cái chết của anh cháu mà thôi. Cháu ngoan, đừng hỏi nữa, nghe chưa? Toàn là những kẻ đau khổ vì tình cả”. Khóe môi nhăn nheo của bà hiện lên một vẻ xót thương. Lâm Hàn luôn cảm thấy trong nỗi xót thương ấy ẩn chứa quá nhiều bí mật, chỉ có điều vì bà đã nói như vậy nên dù có bao nhiêu câu hỏi thì Lâm Hàn đành phải giữ lại trong lòng không dám nói ra.

Về sau này, cô không bao giờ hỏi nữa.

Còn giờ đây đến ở nhà họ Hà, không phải người thân, nhưng ai ngờ lại được hưởng sự ấm áp như vậy.

Thấy lão phu nhân và mẹ nuôi quan tâm săn sóc đến mình, Lâm Hàn hồi hận biết bao nhiêu khi nghĩ lại sự tọc mạch mới rồi. Nhớ lại từng chi tiết xảy ra ban nãy, rõ ràng, lúc cô đi ra khỏi phòng khiêu vũ còn tận mắt nhìn thấy cánh cửa gỗ đó đóng lại, lẽ nào mẹ nuôi đã phát hiện ra cô ở bên trong nên đóng lại giúp cô, sau đó cố tình giấu không để lão phu nhân biết?

“Lâm Hàn, con dậy rồi à? Sao cứ đứng đó mà không xuống?”, Hà phu nhân ngẩng đầu lên, thấy Lâm Hàn đang đứng ngay ở đầu cầu thang.

“À”, Lâm Hàn vò vò đầu để giấu đi cảm giác tội lỗi, cười một cách thiếu tự nhiên: “Ra đến đây con đột nhiên nhận ra là mình quên mang theo một thứ gì đó nhưng lại không sao nhớ ra nổi”.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa, xuống đây ăn đã”.

Tới lúc Lâm Hàn gần như sắp quên được việc xảy ra trên phòng gác mái thì bỗng một hôm khi đang lướt web, cô đọc được ở một trang viết thế này: Vì gian phòng quá nhỏ nên không thể có hiệu ứng vọng âm... Gian phòng quá nhỏ? Chẳng phải gian phòng gác mái cũng nhỏ hay sao? Hơn nữa, cứ cho là phòng khiêu vũ có đủ điều kiện để vọng âm đi chẳng nữa, nhưng rõ ràng là khi cô phát hiện ra thì cánh cửa gỗ đó đang đóng kín, thế nên cô không thể nào lại nghe được vọng âm khi đang đứng ở thư phòng. Cố gắng nhớ lại chi tiết xảy ra khi đó, thì giọng nói ấy không hẳn đã giống tiếng vọng của giọng mình. Lẽ nào vì hay viết tiểu thuyết nên bản thân mình cũng sinh ra ảo giác? Lâm Hàn cảm thấy hơi sợ hãi song lại cũng hứng thú, hứng thú bởi vì có được thêm một cảm giác chân thực, như vậy sẽ rất tốt cho việc sáng tạo trong tiểu thuyết.

Trước mắt cô đột nhiên lóe lên hình ảnh cánh cửa gỗ từ từ khép lại, nếu như là do mẹ nuôi đóng vào thì đáng lẽ cô phải nghe thấy tiếng bước chân mới phải. Thế nhưng rõ ràng cánh cửa đó đã được đóng lại rất bất ngờ. Nghĩ ngợi một hồi, cô quyết định đi tìm mẹ nuôi Hà Tổ Lan để thăm dò.

“Mẹ ơi, con nghe vú Hà nói mấy hôm trước mẹ vào phòng gác mái tìm con à?”

“Đâu có, bên trong đó bẩn thỉu như vậy, mẹ chỉ đứng ở cửa gọi con mấy tiếng chứ không vào bên trong. Chuyện đó từ mấy hôm trước rồi, giờ con mới hỏi làm gì?”, bà Tổ Lan nhìn Lâm Hàn với vẻ hơi ngạc nhiên.

“Không có gì ạ, con chỉ tiện thì hỏi một chút thôi”. Nhận được lời xác nhận từ mẹ nuôi, nỗi lo lắng trong lòng Lâm Hàn lại tăng thêm chút ít, thêm vào đó là một sự hưng phấn ngấm ngấm. Nếu như không phải là mẹ nuôi đóng vào, thì cánh cửa đó tự động đóng vào ư? Trong phòng tuyệt đối không có gió, cửa sổ khi đó cũng đã được đóng lại rồi, lẽ nào mình đã gặp ma? Nghĩ tới đó, Lâm Hàn quyết định sẽ dành thời gian vào phòng gác mái một lần nữa, dù rằng trong lòng vẫn hơi thấp thỏm.

2. Chương 2: Nguy Hiểm Trong Phòng Gác Mái

Chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng, bên ngoài là một màn đêm đặc quánh. Gió nổi lên khiến những khóm trúc Tương Phi trong vườn kêu xào xạc, tôn thêm sự tĩnh mịch của đêm. Những ngọn đèn đường vốn đã mờ mờ lại bị sương bao phủ nên chỉ phát ra được thứ ánh sáng yếu ớt, giống hệt như một người đang bị trời gô lại nhưng vẫn cố giãy giụa để thoát ra ngoài vậy. Tất cả những thứ đó khiến cho kế hoạch đêm nay của Lâm Hàn mang đầy màu sắc quái dị... Cô lắc lắc đầu, muốn xua đi những suy nghĩ hơi bấn loạn trong mình.

Lâm Hàn bật máy tính xách tay rồi truy cập vào trang web được đánh dấu sẵn trong favorite – Bóng ma Linh Dạ*. Đó là trang web cá nhân của Lâm Hàn, chủ yếu dùng để giao lưu với bạn đọc của cô. Ba năm trước, Hoan Dạ, một thành viên trên QQ đã làm giúp cô trang web này, sau đó chuyển cho cô thông qua bộ phận biên tập của nhà xuất bản. Khi đó Lâm Hàn mới xuất bản cuốn truyện đầu tiên. Giao diện trang web rất đẹp, có một phong cách khá là gân gù. Nền đen chữ trắng, màu đen đó không phải là đen ngòm mà là màu sẫm đen, trong đó có hơi ánh sắc đỏ, giống hệt màu máu đông. Hình hiển thị của con chuột là một chiếc sọ người, khi di chuyển hay kích đơn, kích đúp hoặc bấm chuột phải, hình sọ người đó lại xuất hiện những vẽ biểu cảm khác nhau, mỗi kiểu biểu cảm đó trông đều hung tợn và quỷ quyệt. Còn bản nhạc nền thì đến giờ cô cũng vẫn chưa biết tên là gì, chỉ biết nó là tiếng đàn nhị, giai điệu nghe trầm bổng du dương, gây chấn động một cách lạ thường, song lại thấp thoáng vẻ thê lương lạnh lẽo. Có lẽ vì thiết kế của trang web trông đáng sợ quá nên mới khiến người ta run rẩy khi nghe tiếng nhạc nền.

*Nguyên văn là Linh Dạ Quỷ Ảnh

Lâm Hàn đột nhiên nhớ đến Hoan Dạ, người đã mất hút hai năm về trước. Người con trai đó đã nói với cô rằng cái tên Hoan Dạ này được đặt cho hợp với cái tên Linh dạ của trang web cá nhân này. Đoạn tin cuối cùng mà cậu ấy post lên trang web chỉ ngắn ngủi có vài dòng: “Linh Dạ, nếu như một ngày kia cuộc sống của cậu bị tiểu thuyết thay thế, tất cả những tình tiết trong truyện xảy ra trong thực tế thì cậu có sợ không?” Còn nhớ khi đó cô chỉ cười cười, đáp lại cậu ta: “Vậy thì chắc chắn nó sẽ là một kịch bản hay.” Sau tin nhắn đó, không bao giờ còn thấy cậu ta xuất hiện nữa, dù Lâm Hàn còn gửi thêm mấy tin nhắn offline nhưng không hồi đáp bất cứ tin nào. Hoan Dạ là người thích cô độc, dù tham gia trang Bóng ma Linh Dạ nhưng ngoài Lâm Hàn ra cậu ta gần như không liên hệ với những người khác, thế nên cô cũng không nghe ngóng được gì về tung tích của cậu ta. Mỗi lần nghĩ đến, Lâm Hàn luôn cảm thấy một nỗi thất vọng mà không hiểu vì sao.

Nửa đêm là thời điểm số lượng người truy cập vào Bóng ma Linh Dạ đông nhất, hầu hết đều là các fan trung thành, thế nên hàng ngày Lâm Hàn vẫn dành ra nửa giờ để chuyện trò với họ. Thế nhưng hôm nay không biết tại sao mà cô không có chút hứng thú nào, dù trên màn hình đã hiện lên một bó hoa tươi to dùng với chi chít những dấu môi. Cô làm sạch màn hình, gõ lên đó một câu: Hôm nay mệt quá, chút ngủ ngon. Sau đó liền tắt máy.

Lâm Hàn biết rõ nguyên nhân khiến mình thấp thỏm không yên chính là chuyện xảy ra bên trong thư phòng hôm đó, thế nên cô lập tức thay giày rồi ra khỏi cửa.

Hành lang tối đen hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh tới mức cô có thể nghe rõ tiếng thở và cả tiếng tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Mẹ nuôi cô – Hà Tổ Lan và lão phu nhân đều ở tầng hai, vú Hà cùng mấy người giúp việc ngủ trong gian phòng tầng một. Cả tầng ba chỉ có mình cô ở. Đó là điểm đáng buồn của một gia tộc hiếm người, bất kể là ngày hay đêm thì trong nhà cũng vắng tanh vắng ngắt, ảm đạm âm u.

Vì mẹ nuôi ngủ rất nông, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm bà thức giấc, nên Lâm Hàn cũng không dám bật đèn hành lang, thứ nhất là sợ bà biết, thứ hai là sợ nếu như có người đến thì sẽ khó mà trốn được. Cô đứng áp lưng vào tường, mò mẫm đi đến trước gian phòng gác mái, song không làm thế nào mà mở cửa ra được. Đột nhiên nhớ ra hôm đó sau khi vào phòng, cô đã tiện tay khóa lại từ bên trong.

Vậy thì cánh cửa gỗ đó là do ai đóng vào? Nghĩ tới đó, Lâm Hàn rung mình một cái, bỗng dưng phát hiện ra trong không gian trước mặt có một tiếng thở dài nặng nề hòa lẫn vào tiếng đập của trái tim cô, “khò khè, khò khè...”

“Ai?”, trong hành lang vẫn là một bóng đêm đặc quánh, tiếng kêu của Lâm Hàn phá tan sự yên tĩnh đang ngự trị nơi đây. Hành lang trống trải lập tức vọng lại câu hỏi của cô. Hơi thở đó bị giạt mình nên ngừng lại trong giây lát, song chỉ một lát thôi nó lại nhanh chóng phục hồi như cũ, hơn nữa còn mỗi lúc một gần. “Khò khè, khò khè”, giống hệt như tiếng thở của một người bị cảm.

“Ai? Anh là ai?”, Lâm Hàn cố gắng giữ mình bình tĩnh, song trong giọng nói lại xen lẫn nỗi sợ. Âm thanh đó càng gần hơn, dường như đã đến ngay sát bên cô. Lâm Hàn lùi ra sau một bước, trước chân ngã phịch xuống sàn trong cơn hoảng loạn. Cô tiếp tục bò lùi về phía sau, muốn tránh khỏi cái âm thanh đó...

Đêm chớm xuân ẩm ướt và lạnh lẽo, các bậc cầu thang như được rải một lớp mưa bụi. Trong thâm tâm Lâm Hàn không ngừng nhắc nhở mình: Bình tĩnh, bình tĩnh. Những ý nghĩ hỗn loạn dần dần bình ổn lại, một ngọn đèn sáng bừng lên trong tâm trí cô, chiếu tới từng góc hành lang tầng gác mái giúp Lâm Hàn tìm kiếm vật gì đó có thể dùng để bảo vệ mình. Một thanh sắt hàn nằm ở góc tường bên trái. Lâm Hàn đưa ra quả quạng theo tiềm thức, quả nhiên tìm thấy thanh sắt to bằng hai ngón tay ở đó. Cô cầm ngay lấy như cầm được miếng bùa hộ mệnh, đưa ngang ra trước ngực, thầm nghĩ nếu như tiếng thở đó tiến đến gần hơn cô sẽ vung ngay thanh sắt đó ra.

Tiếng thở trong bóng tối đó dường như cũng đã nhận ra hành động của Lâm Hàn nên dừng lại không tiếng đến gần hơn nữa. Lâm Hàn ngấm ngấm thở phào một tiếng, miễn cưỡng đứng lên tiếp tục lùi ra sau. Bên cạnh cô bất chợt có một luồng sáng yếu ớt lóe lên, hóa ra cô đã lùi vào gian phòng gác mái, còn cánh cửa gỗ kia thì không biết đã được mở ra từ bao giờ.

Cánh cửa đã được mở ra từ lúc nào nhỉ? Lâm Hàn nuốt nước bọt, sự hoảng loạn này giờ quay trở lại. Đột nhiên một bóng đen lao thẳng đến trước mắt cô như tên bắn. Trong nỗi kinh hoàng, Lâm Hàn giơ thanh sắt lên theo bản năng và nhắm trúng bóng đen vụt xuống.

Cùng với một tiếng rên rỉ của bóng đen, một thứ chất lỏng ẩm ẩm tanh nồng cũng bắn vào ngực áo Lâm Hàn. Bóng đen đó ngã vật xuống sàn rồi co giật mạnh mấy cái. Vì ánh sáng quá yếu ớt nên cô không thể nhìn rõ được thứ đó là gì, thực ra cô cũng không dám nhìn. Cô muốn bước qua nó để chạy ra ngoài, nhưng dường như có thứ gì đó đang giữ chân cô lại, làm thế nào cũng không sao nhấc chân lên nổi. Lâm Hàn mỗi lúc một sợ hơn, cô bắt gác lùi lại và bước nữa cho tới khi chạm phải chiếc bàn. Vừa đặt thanh sắt lên trên bàn thì bên ngoài cửa sổ, một tiếng sét nổ ào ào.

“Đoàng!...”

“Tách...”

Một mảnh kính cửa sổ vỡ ra ngay sau âm thanh đó, rơi xuống mặt bàn. Lâm Hàn còn chưa kịp định thần thì một tiếng sét nữa lại vang lên, khung kính thứ hai rơi xuống vỡ tan, tiếp đó là tiếng thứ ba với một miếng kính thứ ba bị vỡ... Cửa sổ có tất cả tám miếng kính, lúc này chỉ còn lại năm. Những tiếng sét đó giống như có nhận thức và sự sống, đang tìm cách hủy diệt gian phòng này với một mục đích hằn hoi. Hoặc là nó đang muốn hủy diệt một chỗ nào đó trong gian phòng... bao gồm cả Lâm Hàn.

Nghĩ đến đó, Lâm Hàn lại rung mình, quay đầu lại định bỏ chạy, nhưng chưa kịp cất bước đi thì một tiếng sét nữa lại vang lên phía sau lưng cô, miếng kính thứ tư vỡ toác. Một luồng ánh sáng trắng lóe lên cùng tia chớp chiếu sáng khắp gian phòng. Lâm Hàn nhìn thấy cái bóng gấp khúc của mình bị kéo dài mãi ra. Sấm sét vẫn tiếp tục gầm gào như đe dọa phá hủy tiếp miếng kính thứ năm. Đột nhiên trong âm thanh đùng đoàng đó, Lâm Hàn nghe thấy một âm thanh khác nổi tiếp nhau không dứt “roạt, loạt”, giống như tiếng xòe cánh của loài chim.

Âm thanh đó mỗi lúc một rõ rệt hơn, tới mức gần như át cả tiếng sấm bên ngoài. Lâm Hàn cảm thấy từng cơn gió lạnh lẽo lượng trên đỉnh đầu mình, giống như chiếc quạt bà ngoại hay dùng để đuổi muỗi cho cô đang phe phẩy trên đầu vậy. Chắc là gió thổi vào qua những lỗ hổng của miếng kính vừa bị vỡ xong. Cùng lúc đó, một tia chớp lại lóe lên, căn phòng sáng như giữa ban ngày. Ánh sáng với cường độ mạnh khiến cái bóng của Lâm Hàn hiện rõ lên trên mặt tường, khi đó cô mới nhìn thấy trên cái bóng của mình nhưng nhúc nhích những con vật treo ngược, đang từ từ giương cánh...

Cùng với một tiếng “vù”, Lâm Hàn cảm thấy vai mình trĩu nặng. Cô ngoảnh mặt sang nhìn – một con dơi đang phủ phục trên vai cô, đôi cánh màu nâu gần như trong suốt run lên khe khẽ, đôi mắt chuột nhìn cô chằm chằm, loang loáng và sáng rực. Loài vật xấu xí vốn chỉ mới nhìn thấy trong sách giáo khoa hồi tiểu học này lập tức khiến cho Lâm Hàn sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

“Á”, Lâm Hàn kêu lên thảng thiet rồi nhảy bật lên, vừa kêu vừa dùng tay gạt mạnh trên vai, hất mạnh con dơi xuống đất. Con dơi bị cú đập mạnh làm gãy cánh, nó đứng loạng choạng dưới sàn nhà, cố gắng giữa vững cơ thể rồi khua khua đôi cánh bị thương như muốn bay lên, song hết lần này tới lần khác đều bị ngã nhào xuống... Nhiều lần như vậy, cái tư thế kỳ cục mang tính quy luật của nó giống hệt như đang phát ra tín hiệu nào đó mà Lâm Hàn không hiểu.

Đến khi Lâm Hàn ý thức được có điều gì không ổn thì một cơn gió xoáy đã lướt qua đầu cô, cái đồng dơi đang treo ngược đó bỗng nhào về phía cô, mang theo một mùi tanh kinh khủng. Trong chớp mắt toàn thân cô đã bị những con dơi tanh nồng包围 kín, mùi tanh nồng nặc khiến cô phát buồn nôn. Lâm Hàn hoảng loạn khoa hai cánh tay cố xua những con vật ghê gớm đó ra, nhưng vừa đuổi được một đám, còn chưa kịp thua tay về thì một đám khác đã nhào tới... Trong cơn hoảng loạn cô đập rơi một con xuống đất, dùng chân giẫm chết.

Hành động đó của Lâm Hàn đã đẩy lũ dơi đến đỉnh điểm của cơn giận dữ, chúng nhe hàm răng trắng nhợt, bắt đầu tấn công lại. Cái đau xuất hiện ở khắp mọi nơi trên cơ thể Lâm Hàn, ý thức của cô dần dần trở nên tê liệt, cuối cùng vì quá sợ hãi, Lâm Hàn không còn chống trả lại nổi đàn dơi, ngã xuống ngất đi...

“Bác sĩ, con bé không sao chứ?”, bà Hà Tổ Lan nhìn Lâm Hàn khi đó đang nằm trên giường bệnh, hỏi bác sĩ điều trị với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Không sao đâu, chỉ là những vết thương nhỏ thôi, may mà mặt không bị làm sao, những vết sẹo kiểu này trông khó coi lắm. Thật là bất cẩn quá, làm thế nào mà lại để bị mảnh thủy tinh đâm tới mức này cơ chứ?”.

“Mảnh thủy tinh nào? Ai bị mảnh thủy tinh đâm vậy?”, trong lúc mê man nghe được câu chuyện giữa mẹ nuôi với bác sĩ, Lâm Hàn lơ mơ hỏi.

“Tiểu Hàn, con không nhớ gì à?”, bà Tổ Lan cúi xuống giường mới phát hiện ra cô con gái đã lại chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai Lâm Hàn tỉnh dậy đã là chập tối. Cô nhìn thấy cánh tay và cẳng chân mình bị quấn một lớp băng trắng xóa, bên khe động đập các ngón tay, thấy vẫn linh hoạt như bình thường nên hiểu rằng vết thương không tới nỗi nghiêm trọng lắm. Nhớ lại cảnh tượng trước lúc ngất đi, cô vẫn còn thấy sợ.

“Tiểu Hàn, con tỉnh rồi à?”, bà Tổ Lan đi lấy thuốc về, trông thấy Lâm Hàn đang nằm đó đành nhìn trần trên lên trần nhà, lòng chợt co thắt lại: “Tiểu Hàn, con làm sao thế?”.

Nghe thấy tiếng mẹ nuôi, Lâm Hàn bừng tỉnh lại, miễn cưỡng nở một nụ cười, song vẫn thấy toàn thân đau nhức như đang bị bệnh nặng. Cô rất buồn ngủ nhưng khẽ nhắm mắt lại là lập tức thấy cảnh hàng trăm con dơi đen đúa bỗng nhào đến phía mình, sợ tới nỗi vội vàng mở mắt ra.

Đột nhiên Lâm Hàn nhớ ra khi đó các con dơi đã điên cuồng lao vào tấn công mình, không biết mặt có bị thương hay không. Cô liền quay sang hai bên tìm một chiếc gương.

“Tiểu Hàn, con tìm gì thế?”, thấy biểu hiện khác thường của con gái nuôi, bà Tổ Lan giật thót người.

“Gương đâu, gương đâu, mẹ, con cần một cái gương!”

“Được rồi, con đừng lo, mẹ lấy gương cho”, bà Tổ Lan vội vàng lấy chiếc gương trang điểm trong túi xách ra đưa cho Lâm Hàn.

Nhìn thấy khuôn mặt nguyên vẹn không tỳ vết trong gương, Lâm Hàn mới ngấm ngấm thở phào một tiếng. Song sau khi vui mừng thì lại thấy khó hiểu, rõ ràng những con dơi đó lao vào cắn khắp người mình, vì sao trên mặt lại không có vết thương nào được nhỉ?

“Tiểu Hàn, con làm sao thế?”

“Mẹ ơi, con bị dơi cắn, hơn nữa cả đàn dơi cùng tấn công một lúc, rõ ràng con vẫn nhớ bị chúng cắn cả vào mặt, vì sao lại không có vết tích nào nhỉ?”

“Nói linh tinh, dơi ở đâu ra mà dơi? Một mình con đi lên phòng gác mái, bị cách mảnh kính bắn vào người, nếu như không phải là mẹ nghe thấy tiếng động chạy lên thì không biết còn đến mức nào nữa.” Bà Tổ Lan nhìn Lâm Hàn đầy thương xót, song vẫn không thể không trách mắng cô: “Con cũng thật là, bảo con đừng có vào trong gian phòng đó, nhưng con vẫn vào, không biết nghe lời gì cả, tính tình sao mà giống hệt bố con vậy?”

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhưng mà gì nữa, mẹ nói không có dơi là không có dơi, trong nhà chúng ta làm sao mà có cái thứ động vật gớm ghiếc ấy được? Theo mẹ thấy thì chắc chắn là con viết quá nhiều tiểu thuyết, cả ngày cứ chui trong phòng kín nên lẫn lộn hết cả rồi”.

“Có máu mà, trong phòng có có máu dơi, có một con bị con giẫm chết mà”, rõ ràng là nhiều dơi như vậy sao mẹ nuôi lại bảo là không có chứ?

“Đúng là có máu, máu con mèo. Con mèo vú Hà nuôi vừa mới tìm thấy mấy hôm trước đã bị con dùng thanh sắt đánh chết rồi”.

“Sao?”

Lâm Hàn sững người: Hóa ra thứ chất lỏng tanh nồng bắn lên ngực áo cô đêm đó là máu mèo, máu con mèo biết đó hay sao?

3. Chương 3: “giao Dịch” Với Lão Phu Nhân

Lâm Hàn ở lại bệnh viện hai ngày, các vết thương trên cơ thể cũng gần như khỏi cả. Nhân lúc mẹ nuôi không có ở đó, cô lảng lảng đi tìm bác sỹ hỏi tình trạng của mình và nhận được xác nhận: Các vết thương của cô chính xác là do bị mảnh thủy tinh đâm phải. Câu trả lời này khiến cho Lâm Hàn cực kỳ không thoải mái, song nhất thời cô cũng không thể tìm ra bất cứ lý do nào để mà phản bác, vì rõ ràng cô không thể nói cho bác sỹ hay những chuyện kỳ quái xảy ra trong gian phòng gác mái đó. Người ta không tưởng là cô bị tâm thần mới lạ. Thế nên cô đành bỏ mặc chuyện những con dơi.

Sau khi từ bệnh viện về nhà họ Hà, Lâm Hàn thấy mẹ nuôi đã dọn hết đồ đạc của cô xuống căn phòng sát với phòng bà ở tầng hai, nói là làm vậy để tiện chăm sóc cho cô. Lâm Hàn hiểu ngay mẹ nuôi làm như vậy là để có thể giám sát cô được tốt hơn. Vì việc đó mà Lâm Hàn cảm thấy hơi không thoải mái, thậm chí còn nảy ra ý định chuyển ra ngoài ở. Song nghĩ đến việc hàng ngày lão phu nhân và mẹ nuôi đối xử với mình không tệ, hơn nữa lại không biết lấy lý do gì nên đi cũng không đành, ở cũng không xong, cuối cùng dứt khoát dọn hành lý chuẩn bị về nhà mẹ đẻ “lánh nạn” mấy ngày.

Khi bà Tổ Lan biết Lâm Hàn muốn về nhà mẹ đẻ, cánh tay đang cầm chiếc kéo tỉa cành bỗng nhiên run lên một chập, cắt đứt luôn một nụ địa lan trong chậu cảnh. Bà Tổ Lan rất thích hoa lan nên trong nhà kính trồng hoa có đủ mọi giống lan du nhập từ khắp mọi nơi trên thế giới về. Bất kể loài hoa quý hay dân dã, chỉ cần là hoa lan thì đều được bà trồng trong nhà kính, mỗi bông hoa đều là một báu vật mà bà nâng niu, thậm chí còn gần tới mức si mê những bông hoa đó. Bình thường chỉ một chiếc lá rơi cũng khiến bà buồn rầu thương cảm, vậy mà lúc đó còn lỡ tay cắt mất hẳn một nụ hoa, đương nhiên là hết sức đau lòng. Bà nhặt nụ hoa lên, ngẩn ngẩn ngơ ngơ, lặng lẽ rơi nước mắt.

“Mẹ nuôi”, Lâm Hàn đến ở nhà họ Hà cũng đã được gần nửa năm, lão phu nhân và mẹ nuôi đều đối xử với cô như người ruột thịt, gần gũi tới mức khiến người ta có cảm giác như không chân thực. Nửa năm về trước, bố mẹ Lâm Hàn chưa từng nhắc tới việc có quan hệ họ hàng với nhà họ Hà. Còn cô trong lần đầu tiên đến đây không hiểu vì sao lại có một cảm giác hết sức thân thiết, dù rằng ở đây chỉ có ít người, nhưng tình cảm còn ấm nồng hơn ngôi nhà thực sự của cô. So sánh sự quan tâm của lão phu nhân và mẹ nuôi với sự lạnh nhạt của bố mẹ Lâm Hàn, đúng là một trời một vực. Thế nên lúc ấy thấy bà Tổ Lan buồn bã, Lâm Hàn cũng cảm thấy không đành lòng, muốn an ủi mấy câu, song lại không biết phai nói gì.

“Mẹ không sao, con đi đi, chóng quay về là được. Trước lúc đi thì nhớ nói với bà một tiếng, không bà lại trách”. Bà Tổ Lan cụp mắt xuống, không nhìn Lâm Hàn, nghe giọng nói thì có vẻ như bình thản, song trong âm điệu thì khó giấu nổi sự thất vọng.

Khi nghe Lâm Hàn nói định về nhà mẹ đẻ, lão phu nhân tỏ ra bình thản hơn nhiều so với con gái, chỉ dặn đi dặn lại mấy chuyện nhỏ nhặt như phải tự chăm sóc bản thân mình. Tình cảnh đó giống hệt như Lâm Hàn chỉ đến nhà bạn bà chơi chứ không phải về nhà mình vậy.

Bố mẹ Lâm Hàn rất bình thản trước việc con gái về nhà, suốt nửa năm trời không gặp mà cũng không hỏi han săn đón gì nhiều. Lâm Hàn thầm nghĩ chắc trên đời này không thể có bậc cha mẹ nào lại thờ ơ lạnh lùng với con gái mình hơn họ nữa. May mà cô đã quen với điều đó từ nhỏ nên cũng chẳng buồn để ý nữa làm gì.

Ba người trong gia đình chạm mặt nhau luôn giữ một phong thái khiêm nhường, ở nhà ba ngày Lâm Hàn không chịu nổi nữa, bèn hẹn cô bạn thân Quý Giác đi Hàng Châu chơi.

Quãng thời gian Lâm Hàn quen Quý Giác cũng chưa hẳn là dài, song tính cách rất hợp nhau, nên thường xuyên đi du lịch cùng. Quý Giác có một tiệm hoa tươi nho nhỏ, thế nên về mặt thời gian cũng tự do thoải mái như Lâm Hàn, chỉ duy nhất một điều là tính tình cô ấy hơi cổ quái, toàn thích sưu tầm những tiêu bản côn trùng đủ loại.

Lâm Hàn đã từng đến căn hộ của Quý Giác, trong đó đúng là đủ thứ quái dị. Bốn mặt tường đều treo rất nhiều xác côn trùng khô, khiến căn phòng giống hệt như một phòng giải phẫu. Đáng sợ hơn là trên bức tường ở ngay đầu giường là một bộ xương người, dù biết chắc chắn đó là đồ giả, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Hàn vẫn giật bắn người. Sau lần đó, mỗi khi bước vào gian phòng ấy, cô đều cảm thấy nổi da gà, thế nên trừ phi có chuyện gì bất đắc dĩ, còn không thì Lâm Hàn nhất quyết không bước chân vào phòng ngủ Quý Giác. Cũng vì thế mà cô thường xuyên bị Quý Giác lấy ra làm trò cười, bảo một người nhát gan như vậy mà cũng là nhà văn viết truyện kinh dị.

Quý Giác nói, mỗi con người đều có hai mặt, một mặt lương thiện và ôn hòa, còn một mặt kia thì tà ác và nổi loạn, riêng đối với những người ở cung Song Tử thì biểu hiện rõ nhất. Cô ấy còn nói, bản thân mình không thể nào tà ác, vậy thì đành nổi loạn một chút. Đã không có khả năng tưởng tượng để sáng tác được như Lâm Hàn thì chú trọng hơn đến những thứ thực chất, thế nên mỗi lần từ tiệm hoa về nhà là Quý Giác lại cầm chiếc kính lúp nghiên cứu các tiêu bản côn trùng hệt như một chuyên gia trong ngành khảo cổ. Phòng ngủ của cô ấy quanh năm nồng nồng mùi xác chết của côn trùng, hễ ngồi lâu trong đó cũng có cảm giác như bị cái mùi đó ám đầy cơ thể. Thế nên mỗi lần khi ra khỏi nhà Quý Giác, thế nào Lâm Hàn cũng phải xịt lên mình mấy phát Issey Miyake. Thứ nước hoa này đúng là có tác dụng tẩy uế diệu kỳ, có thể biến ngay một cô gái xấu xí mới rồi còn hôi hám trở thành mỹ nhân thời thượng thơm nức đầy quyến rũ.

Ngoài Lâm Hàn ra, Quý Giác chưa từng cho ai khác bước chân vào phòng ngủ của mình, hoặc ít ra thì Lâm Hàn cũng chưa từng thấy ai khác được vào trong đó. Quý Giác thường nói vui với Lâm Hàn rằng đó là địa bàn bí mật của cô ấy, ai được bước chân vào cũng coi như là có phúc, còn Lâm Hàn thì lại không biết trân trọng phúc phận đó chút nào. Trong con mắt của Lâm Hàn, Quý Giác là một cô gái vừa xinh đẹp lại vô cùng thông minh, có không ít người theo đuổi, phải nổi tính tình lại hơi quái dị, thường ngày vẫn không thích tiếp xúc với người lạ.

Tuy nhiên khi ở tiệm hoa, Quý Giác luôn bộc lộ một phong cách hết sức nhiệt tình, nếu như những người con trai theo đuổi cô ấy muốn thấy cái bộ mặt vui vẻ của Quý Giác thì chỉ có thể tìm gặp ở tiệm mà thôi. Thế nên quá nửa khách hàng quen của tiệm hoa là những người đang theo đuổi Quý Giác. Đàn ông là như vậy, hoàn toàn nghe lời cũng không thích, quá lạnh lùng cũng không thích, song với một người con gái xinh

đẹp thoát nóng thoát lạnh như Quý Giác thì lại say mê như điều đó, để có được một nụ cười của cô ấy mà sẵn sàng bỏ tiền ra mua hoa mỗi ngày. Bởi thế trong lúc thị trường hoa tươi không mấy sáng sủa như hiện nay mà việc kinh doanh của Quý Giác vẫn có thể duy trì tốt so với nhiều người khác.

Trong phòng khách sạn, Quý Giác ngậm điều thuốc rồi nằm trên giường nghịch tiêu bản côn trùng mang theo từ nhà đi. Nghe Lâm Hàn kể chuyện mình đã gặp ở nhà họ Hà, trên khuôn mặt của Quý Giác cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên: “VẬY là có sẵn một đề tài rồi, cậu cần gì phải tốn công nghĩ ngợi nữa. Đúng là có khi bỏ bao nhiêu công sức ra cũng chưa chắc đã đạt được, lỡ ngớ lại vớ bở ấy chứ”.

“Cậu không cảm thấy kỳ quặc à? Rõ ràng là mình bị dơi cắn, thậm chí còn chắc chắn là bị cắn chảy máu hẳn hoi. Vậy mà bác sĩ lại nói là mình bị mảnh thủy tinh đâm phải. Hơn nữa lại chỉ có cánh tay và cẳng chân bị thương, cả đàn dơi nhiều con như vậy tấn công cùng một lúc, dù rằng mình đã cố gắng hết sức để ôm lấy đầu, nhưng cũng vẫn bị cắn mấy vết vào mặt, tại sao sau đó trên mặt không hề có vết tích gì?”.

Quý Giác khê chau mày: “Thế mà kỳ quặc à? Nếu như mẹ nuôi của cậu đã cố tình giấu giếm cậu một điều gì đó, thì chẳng lẽ bà ấy không thể thông đồng với bác sĩ để nói dối cậu hay sao? Ngốc chết đi được”.

Nghe cách biện giải đó của Quý Giác cũng có vẻ hợp lý, song Lâm Hàn vẫn thấy hơi nghi hoặc: “Nói dối mình thì có thể, nhưng mà các vết thương thì làm sao giấu giếm được cơ chứ? Khi mình tỉnh lại, chỉ thấy có các vết thương ở tay và chân thôi”.

“Cậu chịu khó suy nghĩ logic một chút đi có được không? Cứ coi như là cậu bị mảnh thủy tinh văng trúng người đi, nhưng ở trong phòng gác mái đó, ngoài cửa sổ ra thì chỗ nào có kính nữa? Có một chút kính như vậy làm sao có thể gây ra nhiều vết thương cùng lúc được? Hơn nữa, nếu như cậu nhớ không lầm, thì các ô cửa kính đó đã bị sét làm vỡ toang, rõ ràng là có khả năng bắn vào làm cậu bị thương. Tuy nhiên trong phòng đó chỉ có mỗi kính cửa sổ chứ không phải xung quanh đều là kính, thế nên còn phải xem xét đến tư thế, chỗ đứng của cậu khi đó. NẾU như cậu đứng quay lưng lại, thì vết thương đương nhiên nằm ở đằng sau, nếu cậu đứng đối diện thì vết thương ở mặt trước, tức là bất kể cậu đứng ở chỗ nào thì vết thương cũng chỉ có ở một phía thôi, rõ ràng bác sĩ và mẹ nuôi đang nói dối cậu. Còn về việc vì sao lại nói dối cậu thì mình không thể nào đoán ra nổi. Cậu nói xem, nếu như bọn họ muốn lừa dối cậu thật, thì tại sao lại không để các vết thương đó gần như khỏi hẳn rồi mới cho cậu tỉnh dậy nhỉ? Phải rồi, chắc chắn bọn họ đã giấu giếm cậu về khoảng thời gian cậu bị hôn mê”.

Nghe lời Quý Giác phân tích, Lâm Hàn đột nhiên nhớ lại lúc còn ở bệnh viện, ngoài vị bác sĩ điều trị đó ra cô không hề thấy có bất cứ người nào khác qua lại phòng bệnh, lẽ nào đúng là mẹ nuôi đã thông đồng với ông ta để giấu giếm mình điều gì? Nhưng vì sao lại phải giấu giếm mình kia chứ? Mẹ nuôi lo mình sẽ sợ hãi hay là trong gian phòng gác mái đó còn có bí mật gì không thể để cho người khác biết?

Còn nữa, bản tính Lâm Hàn từ xưa đến nay vẫn luôn cầu thả, giờ cũng không còn nhớ nổi hôm bị thương là ngày bao nhiêu nữa, thế nên làm sao mà xác định được là mẹ nuôi có nói dối mình hay không? Nghĩ tới đó, Lâm Hàn bỗng dưng cảm thấy hơi thất vọng.

Khi mở máy tính xách tay ra, Lâm Hàn đột nhiên nhớ lại, trước hôm đi lên gian phòng áp mái cô đã truy cập vào trang Bống ma Linh Dạ, sau đó thì không lên mạng lần nào nữa. Cô lập tức vào Bống ma Linh Dạ để xem, thấy thời gian truy cập hiển thị trên đó là mười ngày trước. Như vậy có nghĩa là cô đã ở lại bệnh viện tổng cộng năm ngày mới đứng, tuy nhiên trên thời gian nhập viện ghi trên thẻ bệnh nhân lại muộn hơn những ba ngày. Rõ ràng là bà Tổ Lan thừa biết Lâm Hàn vốn ít khi ra ngoài nên không quan tâm đến ngày tháng, lại ít giao du với bạn bè, thế nên dù có giấu giếm hai ba ngày thì cô cũng sẽ không phát hiện ra. Nếu như không phải thời gian truy cập Bống ma Linh Dạ vẫn còn lưu trên máy thì cô cũng sẽ không bao giờ biết được bí mật này.

Sau khi biết được chân tướng đó, Lâm Hàn không thể ngồi yên được nữa, cô không còn tâm trí đâu mà thưởng thức danh lam thắng cảnh, nên thu xếp đồ đạc về nhà luôn, khiến Quý Giác ra sức oán thán.

Về tới nhà họ Hà, Lâm Hàn cũng không hề tránh né lão phu nhân và mẹ nuôi nữa, vừa bỏ hành lý xuống đã lao rầm rập lên tầng ba.

Cánh cửa phòng gác mái hơi khép hờ, bên trong vẫn phủ một lớp bụi dày, ngoài một vết máu sẫm đen trên sàn ra thì hoàn toàn không có bất cứ thứ gì khác thường. Trần nhà dù vẫn đen ngòm, nhưng không có bóng

dáng con dơi nào cả.

Những con dơi đó đi đâu hết cả rồi? Lâm Hàn còn đang ngẩn người ra nghĩ ngợi thì một cơn gió lạnh bên ngoài thổi vào qua những ô cửa sổ bị vỡ. Cuốn sách để trên bàn bay loạn soạt, chiếc ghế mây cũ nát cũng bắt đầu khe khẽ lắc lư, phát ra những tiếng rên rỉ rợn người.

“Kít, kít...” , sao âm thanh này nghe quen tai vậy nhỉ? Lâm Hàn nhìn chiếc ghế, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh buốt tốc lên ở phía sau lưng... Chắc chắn là cô đã nghe thấy âm thanh đó ở đâu. Phải rồi, cánh cửa gỗ, cánh cửa thông sang phòng khiêu vũ...

Lâm Hàn đi tới đó, đưa tay định kéo cánh cửa đóng chặt ra.

“Tiểu Hàn, cháu đang làm gì vậy?” Lâm Hàn quay đầu lại, thấy lão phu nhân đang đứng ở cửa với nộ khí đằng đằng, còn mẹ nuôi cô đứng đỡ bà với khuôn mặt đầy lo lắng. Không biết vì sao khi nhìn thấy hai mẹ con bọn họ, một nỗi tức giận chợt bùng lên trong lòng cô. Cô nói liền một mạch tất cả những suy nghĩ của mình:

“Mẹ nuôi nói cháu bị mảnh thủy tinh đâm trúng, nhưng nếu như điều đó là thật, thì cơ bản các vết thương sẽ không phải như thế này. Hơn nữa rõ ràng cháu ở trong phòng bệnh viện năm ngày, vì sao trong bệnh án chỉ ghi có hai ngày? Mẹ, vì sao mẹ lại muốn giấu con? Hiện giờ con chỉ muốn biết một điều là vì sao mẹ lại nhất định không cho con biết sự thật thôi?”.

Nghe Lâm Hàn nói vậy, bà Tổ Lan không hề cau mày, trái lại còn đáp một cách hết sức thản nhiên: “Đúng vậy, đúng là con bị dơi cắn, khi đó vết thương cũng rất nghiêm trọng, nhưng nhà chúng ta có một lọ thuốc chuyên trị vết thương do dơi cắn rất tốt, bôi vào mấy vết thương nhỏ trên mặt con nhanh khỏi mà lại không để lại dấu vết gì. Tuy nhiên để lành hẳn thì cũng phải mất vài ba ngày, chưa kể những vết thương lớn hơn thì thời gian chữa lành cũng chậm hơn. Dù sao đó cũng chỉ là thuốc chữa ngoài da, còn loài động vật kia thì bắn thủy, mẹ sợ con có thể bị truyền nhiễm bệnh gì khác nên mới phải đưa đến bệnh viện để họ tiêm vaccine. Mẹ và bác sỹ đã thỏa thuận với nhau không để con biết, là vì ngại cái tính tò mò của con. Ai ngờ con...”

“Nhưng mà sao trong nhà mình lại có dơi được chứ?”, thực ra Lâm Hàn còn muốn hỏi vì sao mẹ nuôi không cho người niêm phong căn phòng đó lại luôn, lẽ nào cũng vì sợ đám dơi?

“Lâm Hàn, cháu sống ở nhà chúng ta lâu như vậy rồi, nếu như ta đoán không sai thì chắc chắn cháu cũng đã luôn tò mò khi nghe được những lời đồn đại bên ngoài về những chuyện kỳ lạ trong nhà họ Hà đúng không?” Về giận dữ trên khuôn mặt đã tan biến, lão phu nhân mỉm cười nhìn Lâm Hàn.

Câu hỏi thẳng thừng của lão phu nhân khiến cho Lâm Hàn lúng túng, song vì không thể không thừa nhận nên cô đành phải gật đầu.

“Vậy thì được, Lâm Hàn, chúng ta làm một cuộc trao đổi có được không?”.

“Mẹ...”, bà Tổ Lan lộ rõ vẻ lo lắng.

“Tổ Lan, con đừng ngăn cản, đây là chủ định của ta”. Lão phu nhân xoa dịu con gái, sau đó quay đầu sang nhìn Lâm Hàn với ánh mắt dò hỏi, mỉm cười chờ câu trả lời của cô.

“Trao đổi thế nào ạ?” Lời nói của lão phu nhân khiến Lâm Hàn thấy trong lòng hơi thấp thỏm, bất chợt cảm giác như có thứ gì đó sắp rời bỏ mình đi.

“Dù sao thì cứ không có hại cho cháu là được. Thứ mà ta muốn đưa ra là bí mật của ngôi nhà này, ngay cả cháu gái Thanh Lâm của ta cũng không hề biết. Còn thứ mà cháu phải đưa ra trao đổi thì hiện giờ ta sẽ chưa nói ra, nếu như cháu muốn biết thì hãy nhận lời đi, nhưng từ giờ trở về sau hễ mà ta bảo làm gì cháu đều phải làm điều đó. Nếu như cháu cảm thấy cái giá đó quá lớn, không thể chấp nhận được, thì từ nay về sau sẽ không được bước chân vào thư phòng này nữa. Thế nào?”.

Nhìn khuôn mặt hiền từ của lão phu nhân, Lâm Hàn biết chắc chắn bà sẽ không làm hại mình, hơn nữa dù sao cô cũng là người nhà, sao có thể đưa ra những điều kiện quá hà khắc được. Nghĩ vậy, Lâm Hàn thấy trong lòng thoải mái hơn một chút.

Dù cô vẫn thấy hơi băn khoăn về cái điều kiện chưa biết là gì kia, nhưng bí mật của nhà họ Hà quả thực quá mức hấp dẫn, tới mức Lâm Hàn không kiềm chế được gật đầu.

4. Chương 4: “bí Mật” Cốt Tử Của Nhà Họ Hà

Lời kể của lão phu nhân rất tường tận và cũng rất nhanh.

Lịch sử của nhà họ Hà nếu tính ra thì phải bắt đầu từ thời Dân quốc. Khi đó nhà họ Hà là một danh gia vọng tộc ở đất Thượng Hải. Phạm vi kinh doanh rất rộng, từ thuyền bè, ngân hàng, đến khách sạn... gần như ngành nghề nào cũng có người của nhà họ Hà tham gia, mà ngành nghề nào cũng đều làm ăn phát đạt. Gọi là nhà cao cửa rộng tiền lắm bạc nhiều, nhưng con người thì cũng có đủ kiểu khác nhau. Vào đúng thời điểm nhà họ Hà hưng thịnh nhất, thì giữa anh em huynh đệ nảy sinh tranh chấp, nghi ngờ lẫn nhau, cuối cùng vì không thể hóa giải được mà đành chia tách.

Khi đó nhà họ Hà có bốn anh chị em, người chị lớn vì không muốn bị cuốn vào cuộc tranh chấp ngầm ngầm giữa ba người em trai nên nhân khi cha mẹ còn khỏe đã theo chồng chuyển ra ngoài sống. Phu thê hai người bọn họ đều rất thông minh, dùng khoản tiền được cha mẹ chia cho để gây dựng sự nghiệp riêng, tuy không lớn nhưng làm ăn hết sức suôn sẻ. Sau khi cha mẹ họ qua đời, ba anh em trai dù đã được phân chia tài sản nhưng cuộc chiến giữa bọn họ còn trở nên gay gắt hơn, để cạnh tranh với nhau thì không từ một thủ đoạn nào, cạn tài ráo máu, hoàn toàn không còn một chút tình nghĩa an hem.

Long hổ đánh nhau, cả hai cùng thiệt. Vì cuộc chiến đó mà việc làm ăn của cả ba gia đình dần dần sa sút, còn tên tuổi nhà họ Hà cũng vì thế mà bị ảnh hưởng ít nhiều. Các đối thủ cạnh tranh nhân cơ hội đó trỗi dậy, dần dần khiến cả ba anh em cùng phá sản. Vì không chấp nhận nổi kết cục đó, cả ba an hem cùng tự sát trong một đêm. Cô nhi quả phụ của họ bơ vơ không nơi nương tựa, người chị lớn thấy tình cảnh đó không nhẫn tâm bèn đón vợ con của ba đứa em mình về nuôi. Mấy năm trôi qua, việc làm ăn của người chị cả không ngừng lớn mạnh, người ăn kẻ ở trong nhà cũng dần đông đúc lên. Họ bèn mua mảnh đất hiện giờ nhà họ Hà đang sống, xây dựng tòa nhà này, song khi đó vẫn chưa gọi là biệt thự nhà họ Hà.

Trong ngày lễ khánh thành nhà mới đông vui náo nhiệt, chỉ có duy nhất một người âu sầu buồn bã, đó là vợ góa của người em út. Người này vì mất chứng vô sinh nên không có con cái, chứng kiến người chị cả có được sản nghiệp thịnh vượng như vậy, lại nghĩ đến chồng mình chết thảm, nên trong lòng đau khổ vô cùng. Cô ta không nghĩ đến những sai trái của chồng mình mà chỉ biết đổ lỗi cho người khác. Ban đầu thì chỉ căm ghét hai người chị dâu và lũ cháu, dần dần còn chuyển sang thù hận cả người chị chồng đã giúp đỡ mình lúc khốn cùng. Thấy người chị chồng coi trọng hai đứa cháu, lại nghĩ đến phạm mình không có con để cậy nhờ, từ trầm uất thành ra đổ kỵ, đúng hôm chuyển sang nhà mới, cô ta nhảy từ tầng ba xuống đất tự tử, trong tay còn cầm chặt một lá bùa, trên viết những lời nguyện độc địa. Nam nhân chết yểu, nữ nhân cô quả.

Khi ấy người chị cả có hai trai một gái, đứa con trai lớn đã thành gia thất, sinh được một con trai, chính bởi vậy nên bà cũng không quan tâm lắm đến lời nguyện rủa độc ác của em dâu, thậm chí còn niệm tình em trai mình mà lo chôn cất ma chay tử tế. Ai ngờ nửa năm sau, người con trai lớn cùng cháu đích tôn bị bệnh đột tử trong một chuyến đi xa. Còn chưa kịp lo hậu sự, thì người con trai thứ cũng gặp tai nạn chết.

Những cái chết bất thường xảy ra liên tiếp khiến cho Hà phu nhân bắt đầu thấy lo sợ, bèn mời một đạo sỹ đến làm phép. Cùng thời điểm đó, người con gái út cũng mắc một căn bệnh kỳ lạ, chạy chữa cả đông tây y mà cũng không thuyên giảm, vị đạo sỹ nói tà khí quá lớn, không còn áp chế nổi. Hai vợ chồng khi đó tuổi cũng đã cao, sợ rồi con gái út của mình cũng sẽ không thoát nổi số mệnh đó, nên tính chuyện cho con gái đổi sang họ Hà, hy vọng người em dâu vì niệm tình họ hàng nhà chồng mình thì sẽ bỏ qua cho cháu gái. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nói ra thì cũng thật lạ lùng, sau khi đổi họ bệnh tình của cô con gái tự nhiên khỏi.

Sau khi vợ chồng người chị cả qua đời, toàn bộ gia sản được truyền lại cho cô con gái. Trước khi chết, người chị cả cũng dặn con phải cho con cháu đời đời mang họ mẹ. Vài năm đầu thì mọi chuyện diễn ra êm đẹp, chỉ có điều người con gái này góa chồng từ khi còn khá trẻ, đến tuổi trung niên thì mất con trai, chỉ còn lại

một người con gái. Mọi chuyện xảy ra ứng với lời nguyên, và lời đồn đại nhà họ Hà đời đời không có đàn ông cũng bắt đầu lan truyền từ đó. Hai đời nối tiếp sau cũng vậy, không thoát nổi.

“Bà ơi, chuyện đó liên quan tới lời đồn phụ nữ nhà họ Hà có số sát chồng đúng không? Vậy vì sao mà nhà chúng ta không chuyển đi chỗ khác?”.

Lão phu nhân đưa mắt nhìn Lâm Hàn, sau đó nhìn ra bầu trời u ám bên ngoài cửa sổ, thở dài một tiếng: “Làm gì có chuyện nhà họ Hà khi đó không nghĩ tới việc chuyển đi, chỉ có điều vị đạo sỹ kia từng nói, lời nguyên của cô em dâu kia nhằm vào gia đình người chị cả chứ không phải là mảnh đất này, chuyển được nhà chứ có thể chuyển được huyết mạch hay sao?”.

Thực ra Lâm Hàn không tin một chút nào về lời đồn đó, cô vốn luôn nghĩ rằng đó chẳng qua chỉ là trò mê tín trong xã hội phong kiến cũ mà thôi, đề tài này xưa nay vốn không hề hiếm. Cô đột nhiên thấy hối hận vì hôm đó đã chấp nhận yêu cầu của lão phu nhân một cách dễ dàng, trong lòng thấp thỏm. Không biết bà sẽ đưa ra yêu cầu gì ỉnh. Chuyện này chắc là lỗ to rồi.

Lão phu nhân thấy Lâm Hàn không nói không rằng, cũng đã đoán ra được cô đang nghĩ gì trong bụng, bèn cười khe khẽ: “Lâm Hàn, cháu sẽ không nuốt lời đấy chứ?”.

“Sao thế được ạ, cháu đã nhận lời với bà rồi mà”, Lâm Hàn bĩu bĩu môi, bên ngoài thì làm ra vẻ không coi chuyện đó là gì, song trong bụng thực chất đang xem làm thế nào để thoát thân.

“Bà đã chấp nhận sẽ kể cho cháu toàn bộ câu chuyện, vậy thì cũng nên kể tiếp cho cháu nghe vì sao trên căn phòng gác mái đó lại có dơi nhỉ”. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của lão phu nhân, Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy tất cả mọi chuyện không hề đơn giản như mình nghĩ, mọi bí mật nằm ở cả đoạn sau này, thế nên trong lòng chợt có một dự cảm không lành, một nỗi sợ hãi không gọi được thành tên xuất hiện. Đúng lúc ấy gió thổi tầm tèm bay tung lên, một giọng nói nhàn nhạt vang lên ở phía sau: Như hình với bóng. Giọng nói dù nhẹ và nông, nhưng lại rõ nét như nói sát bên tai, Lâm Hàn chỉ cảm thấy một hơi lạnh chạy dọc sau gáy, hoảng hốt nhìn khắp chung quanh, sợ hãi hỏi: “Cái gì mà như hình với bóng?”.

“Tiểu Hàn, cháu làm sao thế?” Lão phu nhân giật thót người vì bộ dạng hoảng hốt của Lâm Hàn, vội vàng vỗ vỗ vào vai cô hỏi: “Làm sao vậy?”.

Lâm Hàn đứng dậy đi quanh ghế salon một vòng, ngoài tấm rèm cửa đang khẽ bay lên thì hoàn toàn không có gì khác thường, thậm chí chắc là mình đã nghe nhầm. cô sợ bộ dạng hồn xiêu phách lạc của mình sẽ làm cho lão phu nhân sợ, nên vội vàng xua xua tay rồi nói lấp liếm đi. “Tiết trời đầu xuân ngồi lâu vẫn thấy lạnh lạnh, bà có thấy lạnh không?”.

“Vậy cháu ra đóng cửa sổ vào, hôm nay trời âm u vậy, chắc là cũng sắp mưa rồi, bảo Tiểu Dịch mang ẹ cháu cái ô”. Nói xong bà bưng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm cho nhuận giọng: “Chúng ta nói chuyện tiếp nào!”.

Thời gian cứ vậy trôi đi đã đến đời thứ ba – cũng chính là thế hệ của lão phu nhân. Hai đời trước hề sinh được đứa con trai nào đều chết trước hai mươi tuổi, còn con gái thì chưa đến ba mươi đã trở thành quả phụ. Bố của lão phu nhân lại khác, qua bốn mươi tuổi mà vẫn còn khỏe mạnh, còn một người anh trai của lão phu nhân cũng sống bình yên. Khi lão phu nhân ra đời, thầy bói gieo quẻ nói rằng mệnh của bà không thể có anh chị em, nên bố mẹ bèn gửi bà ra nước ngoài sống. Đi một chập mười mấy năm, cho đến khi anh trai qua đời. Anh trai bà để lại một người vợ đang mang thai, sinh con được mấy ngày thì cũng chết. Bố của lão phu nhân khi đó được xem là người đàn ông sống lâu nhất của nhà họ Hà kể từ sau khi có lời nguyên. Sau khi anh trai chết, gánh nặng thừa kế sản nghiệp đương nhiên được đặt lên vai bà.

Sau này, người cha tính đến chuyện gả chồng cho con gái. Thời điểm đó câu chuyện của nhà họ Hà đã được lan truyền khắp giới thương gia, làm gì có con cái nhà giàu có nào dám lấy con gái nhà họ Hà kia chứ? Bố bà đồng thời cũng nghĩ con trai những nhà như vậy cũng không thể nào gánh vác nổi sản nghiệp lớn của nhà họ Hà, thế nên đã tìm được cho bà người con trai của một gia đình nghèo túng ở nông thôn nhưng thông minh hiếu học, nhân cách tốt, tên là Tống Tử Minh. Việc này được mọi người trong nhà đều đồng ý.

Sau đám cưới, người bố giao lại vị trí chủ tịch hội đồng quản trị cho bà. Tống Tử Minh dù là tổng giám đốc trên danh nghĩa, nhưng quyền quyết định tất cả mọi việc đều nằm trong tay vợ. Cuộc sống gia đình trôi đi khá là hòa thuận, song từ sau khi em trai của Tống Tử Minh là Tống Tử Kiệt đến sống cùng thì bất

đầu có sự đổi thay. Tổng Tử Kiệt từ quê ra nương nhờ anh trai, thời gian đầu thì thành thực, biết thân biết phận, nhưng sau một thời gian bắt đầu nảy sinh thói tham lam, ngấm ngấm bày mưu tính kế, lôi kéo anh trai mình cùng tìm cách thôn tính sản nghiệp của nhà họ Hà. Khi đó người cha đang nằm trên giường bệnh, mọi việc đều dồn hết vào tay bà, làm sao có thể nhận ra sự thay đổi của chồng và em chồng nữa? Cũng may là đến cuối cùng, Tổng Tử Minh vẫn còn chút lương tâm, cảm thấy có lỗi với vợ mình nên viết lại một bức thư rồi định bỏ đi. Không ngờ khi còn chưa đi được thì Tổng Tử Kiệt phát hiện ra, hai anh em cãi nhau rồi chuyển thành đánh lộn, cả hai cùng trượt chân ngã từ tầng ba xuống, chết ngay tại chỗ. Năm đó lão phu nhân mới hai mươi lăm tuổi, có duy nhất một cô con gái là Hà Tổ Lan.

Hồi đầu gian phòng gác mái đó vẫn chưa bị đóng kín lại, một đêm dơi ở đâu bay về đậu kín trên trần nhà. Lão phu nhân sai mấy gia nhân lên đuổi, ba người đàn ông lực lưỡng cũng bị dơi cắn tới bởi, khắp người chỉ chít những vết thương bé xíu. Người nhà đi mua thuốc ngựa viêm về bôi, vết thương không những không lành lại mà dần dần còn loét ra, đưa đến bệnh viện chữa cả tháng trời cũng không thấy đỡ. Khi mọi người bắt đầu tuyệt vọng, chợt có người nhớ ra là khi trước có nghe Tổng Tử Minh nói là ở quê ông dơi nhiều, còn nhà họ Tổng thì có một loại rượu thuốc đặc trị các vết thương do dơi cắn, thế là lão phu nhân bèn vào phòng chồng tìm kiếm. Quả nhiên trong đó có một lọ thuốc, đem bôi lên vết thương dơi cắn chỉ sau một đêm đã thấy khá hơn. Chưa tới ba ngày các vết thương của ba người làm đã gần như khỏi hẳn, ngay cả sẹo cũng không để lại.

Còn những con dơi trên phòng gác mái, dù đã dùng đến đủ mọi cách như quét sơn đen, phun thuốc trừ sâu, đốt lửa..., lần nào cũng giết sạch không còn một con, nhưng chưa tới ba ngày sau chúng đã lại bầu kín trần nhà. Có người nói đó là do Tổng Tử Kiệt kết oán, cũng có người nói mảnh đất của nhà họ Hà không tốt. Những lời đồn đại xì xào khiến cả nhà luôn trong tâm trạng sợ hãi, dứt khoát đóng kín căn phòng đó lại. Hồi còn ở nước ngoài lão phu nhân từng được học võ đạo, thế nên khi tình cảm vợ chồng vẫn còn nồng thắm, Tổng Tử Minh đã tự thiết kế cho vợ gian phòng tập múa sát vách thư phòng. Chồng ngồi bên này đọc sách, vợ khiêu vũ ở bên kia, thậm chí họ còn ở một lối nhỏ thông giữa hai phòng để khi nhàn hạ, Tổng Tử Minh đọc sách mệt mỏi, mở cánh cửa gỗ nhỏ ấy ra là có thể nhìn thấy vợ. Sau này thư phòng bị khóa niêm phong, lão phu nhân sợ thấy cảnh nhớ người nên cũng niêm phong nốt phòng khiêu vũ lại.

“Chính là hiện trạng mà cháu đã thấy hiện giờ phải không?”

Lão phu nhân gật gù: “Ừ. Được rồi, ta đã nói cho cháu nghe tất cả mọi chuyện. Đợi khi nào mẹ nuôi cháu quay lại, ta sẽ công bố điều kiện của ta.” Nói xong, bà khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt là một vẻ thanh thản như vừa gỡ được một gánh nặng trong lòng.

“Á!...”, Lâm Hàn sững người, cái cảm giác sẽ mất mát thứ gì đó lại trào lên.

Trong bữa tối, bà Tổ Lan liên tục gấp đồ ăn cho Lâm Hàn, dặn dò cô phải ăn nhiều một chút để mau khỏe lại. Nhìn qua là thấy ngay hai mẹ con lão phu nhân đang trong tâm trạng rất tốt, song trong lòng Lâm Hàn lại thấp thỏm không yên như đang bị mèo vờn, muốn biết sớm điều kiện của lão phu nhân, lại cũng hy vọng sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết, nếu như lão phu nhân sẽ quên luôn chuyện trao đổi đó thì tốt quá. Vì cứ thấp thỏm không yên nên suốt bữa cơm cũng không thấy ngon lành gì.

Phải khó khăn lắm mới đợi được bữa ăn kết thúc, Lâm Hàn đang định quay về phòng mình thì nghe thấy lão phu nhân lên tiếng: “Tiểu Hàn, bây giờ mẹ nuôi cháu cũng đang ở đây, ta nên công bố điều kiện cho cháu rồi”.

Lâm Hàn biết điều gì phải đến thì rồi cũng đến, có muốn trốn tránh cũng không tránh được. Khi đó nghe thấy lão phu nhân nói vậy, hòn đá tảng vốn đè nặng trong lòng cũng được dỡ xuống, dù cảm thấy nhẹ nhõm nhưng cũng vẫn hơi thấp thỏm, tim đập thình thịch như có con thú nhỏ đang chạy loạn lên trong lồng ngực. Cô cần môi nhìn hai mẹ con họ, trịnh trọng gật đầu.

“Sau này chắc cháu sẽ bận rộn hơn rồi, không thể chỉ chú tâm đến việc mình thích như hiện giờ được nữa, bởi vì...”. Lão phu nhân thu ánh mắt đang nhìn thẳng vào Lâm Hàn lại rồi nhìn bà Tổ Lan, khi đó đang ngồi ngay bên cạnh, đầy triu mến. Thấy con gái thiết tha nhìn lại, lão phu nhân thở dài một tiếng rồi nói ra một quyết định khiến cho người ta sốc nặng: “Bởi vì, cháu sẽ trở thành người thừa kế của nhà họ Hà, thành chủ tịch hội đồng quản trị nhiệm kỳ tiếp theo”.

Thông báo này đúng là nằm ngoài tưởng tượng của Lâm Hàn, cô ngạc nhiên tới mức cứ đứng sững nguyên

tại chỗ, vừa thấy mù mịt vừa lo sợ. Mẹ con lão phu nhân đối đãi với cô rất tốt, thế nhưng, lại có thể tốt tới mức giao cả sản nghiệp nhà họ Hà vào tay cô được hay sao? Cô gần như không thể tiếp tục tư duy được nữa, trong tâm trí khi đó chỉ còn ba tiếng cứ vang lên liên tục: Vì sao vậy? Ba từ đó cứ quanh đi quẩn lại đến cả nghìn lần trong đầu, lấp đầy cả trí não của cô, đầy tới nỗi sắp sửa tràn cả ra ngoài. Mãi lâu sau, Lâm Hàn mới có thể hé miệng để nói bật ra, nghe giọng nhẹ tới mức gần như không có.

“Cháu biết đấy, con gái của mẹ nuôi cháu, cũng là cháu ngoại của ta, Thanh Lâm, vốn là người thừa kế sản nghiệp này, nhưng sau khi nó gặp nạn qua đời ba năm trước, nhà họ Hà vẫn chưa có người nào thừa kế. Ta cũng đã già rồi, mẹ nuôi cháu cơ bản không có khả năng và cả sức khỏe để gánh vác công ty, một sản nghiệp lớn như vậy mà vẫn luôn không biết trao lại cho ai...”

Con gái của bà Tổ Lan là Hà Thanh Lâm, ba năm trước bị người ta giết hại, nguyên nhân không rõ lắm, điều này thì hồi cô mới đến nhà họ Hà đã được nghe kể rồi. Xem chừng bọn họ đã dự mưu từ trước, chỉ chờ cơ hội để ngửa bìa ra với mình thôi. Song cô vẫn không thể nào hiểu được, vì sao lại là cô? Suy cho cùng thì trước đây nhà họ Hà đâu có dây mơ rễ má gì với nhà họ Lâm?

“Chắc chắn cháu đang nghĩ vì sao lại là cháu đúng không?” Lão phu nhân cứ như có khả năng nhìn thấu mọi suy nghĩ vậy, lập tức đoán ra được Lâm Hàn nghĩ điều gì. Chuyện này thì cũng không lạ, lão phu nhân vốn là một người phụ nữ con nhà nòi dọc ngang bao nhiêu năm trong giới kinh doanh, trải qua vô số những cuộc đổi thay, còn loại người nào mà bà chưa từng gặp đâu?

Đột nhiên Lâm Hàn cảm thấy việc này giống hệt như một âm mưu, còn kẻ đã vạch ra âm mưu đó chính là bố mẹ cô và hai mẹ con nhà họ Hà. Song có điều đây cũng chẳng phải là một việc gì không tốt, chỉ sau một đêm cô đã có trong tay hàng tỷ bạc, cả đời cô có nằm mơ cũng không có được nhiều tiền như vậy, đáng lẽ cô phải cảm thấy vui mới phải. Nhưng vì sao nhỉ, vì sao mà không những không cảm thấy vui mừng, cô lại còn thấy một sự lạnh buốt trào lên tự đáy tim... Thấy lão phu nhân hỏi vậy, Lâm Hàn lơ mơ gật đầu. Phải, cô cần một câu trả lời, cần được giải thích nguyên do của việc này.

“Chúng ta nếu muốn tìm một người thừa kế thực ra rất đơn giản, đến cô nhi viện hay những nhà họ hàng của họ Hà đều không khó để chọn được một người. Tuy nhiên bọn chúng đều không thích hợp bằng cháu... Cháu thông minh, lòng dạ ngay thẳng, chúng ta sẽ không cần phải lo lắng rằng khi đã có được sản nghiệp của nhà họ Hà rồi thì cháu sẽ bỏ mặc mẹ con ta. Hơn nữa, lão phu nhân nheo mắt lại nhìn khuôn mặt trắng toát của Lâm Hàn với vẻ hơi hưởng thụ, là vì bố mẹ cháu cơ bản không yêu thương cháu”.

Lão phu nhân nói dần từng chữ, câu nói ấy đánh trúng tâm sự ảm ức bấy lâu nay khiến người Lâm Hàn run bắn lên. Từ trước đến nay cô vẫn biết cha mẹ không yêu mình, nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng có một người nào nói thẳng ra như vậy trước mặt cô. Bí mật giấu kín bao nhiêu năm qua trong lòng bỗng nhiên bị lão phu nhân vạch trần ra như vậy, quá khiến Lâm Hàn khó lòng chấp nhận nổi.

Thấy đáng về tuyệt vọng của Lâm Hàn, bà Tổ Lan xót xa vô cùng: “Mẹ...”

“Con đừng nói chen vào, mẹ muốn con bé tỉnh táo để mà biết rằng chỉ có nhà họ Hà mới có thể mang đến tình yêu cho nó, còn cha mẹ nó không những không yêu thương nó mà thậm chí còn căm giận, giận con bé đã khắc chết đứa con trai lớn của họ, lại còn hại đứa nhỏ có nhà mà không thể quay về”.

“Bà nói láo”. Lâm Hàn bật khóc, lắc đầu phản bác lão phu nhân rồi chạy thẳng lên lầu.

Lời nói của lão phu nhân làm Lâm Hàn nhớ lại ngày mình còn bé, những đứa trẻ trong thôn thường xuyên nói xấu sau lưng, bảo cô là “sao chổi” khắc chết anh trai mình. Xem chừng nhà họ Hà hiểu rất rõ về quá khứ của cô, lẽ nào bố mẹ cô đã bán cô cho họ mà không hề tiếc nuôi? Thậm chí cả quá khứ cũng mang bán hết cho nhà họ Hà? Dù rằng cô có thể không so đo tới chuyện họ chẳng yêu thương gì mình, nhưng cô không thể không quan tâm khi bị đối xử như vậy. Giờ đây cô thấy hận tất cả mọi người, tất cả những người đã đang tâm vứt bỏ cô.

Quay về phòng riêng của mình, Lâm Hàn cảm thấy mỗi lúc một đau lòng hơn, nằm vật ra giường khóc huh u, dường như muốn trút hết tất cả những nỗi ảm ức kìm nén suốt hai mươi mấy năm qua ra vậy. Khóc lúc một lúc một nhòai, Lâm Hàn ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, khuôn mặt của bố mẹ và hai mẹ con lão phu nhân lần lượt xuất hiện, bất kể Lâm Hàn có trốn thế nào cũng không sao trốn được, cô ra sức chạy, chạy đến mức toàn thân nóng bừng lên, giống như bị người ta vứt vào trong lò lửa vậy...

Đang mơ màng, Lâm Hàn chợt cảm thấy một luồng khí lạnh từ sau gáy truyền đến, cơ thể bỗng nhiên dễ chịu hơn nhiều. Đầu cô dần dần tỉnh táo, khi đang chuẩn bị mở mắt ra thì lại nghe thấy tiếng mẹ gọi: “Mẹ, chúng ta làm vậy có phải là bức bách Tiểu Hàn hơi gấp quá không?”

“Haiz, đây là chuyện sớm muộn gì cũng đến, sản nghiệp nhà họ Hà rồi cũng phải giao cho con bé mà thôi. Tính cách đứa bé này không ưa trời buộc, nếu không dùng cách đó thì không biết phải mất bao lâu mới có thể giữ chân được nó. Hiện giờ ta chỉ lo nhất là nó thấy cảm ghét ta thôi”.

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ vậy, chẳng qua là Tiểu Hàn không thể chấp nhận ngay hiện thực đó được thôi”.

“Có lẽ là vậy”.

Bà Tổ Lan không nói gì nữa, dùng khăn bông lau sạch mồ hôi cho Lâm Hàn, sau đó kéo chăn lên cho cô rồi nhón chân đi ra cùng lão phu nhân. Sau khi nghe thấy tiếng cạch cửa, Lâm Hàn lập tức ngồi bật dậy, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt ngay trên tủ đầu giường, kim giờ đã chỉ vào số ba.

Cô cứ ngồi trên giường như vậy nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó cầm điện thoại lên bấm số, gọi tới ba lần mà không thấy ai bắt máy. Dù vậy Lâm Hàn vẫn không chịu từ bỏ, cố chấp gọi thêm một lần nữa. Lần này cuối cùng cũng đã có người nhận.

“A lô” Máy bên kia vang lên giọng nói uể oải của mẹ Lâm Hàn.

Nghe thấy tiếng mẹ mình, bàn tay cầm điện thoại của Lâm Hàn hơi run lên. Cô hít một hơi thật sâu rồi khẽ khàng nói: “Mẹ, là con đây”.

“Tiểu Hàn à? Muộn như vậy rồi, có chuyện gì thế?” Khi biết là Lâm Hàn, giọng người mẹ đột nhiên lạnh nhạt đi mấy phần.

“Mẹ, con muốn hỏi mẹ, nguyên nhân bố mẹ không thích con có phải là vì cái chết của anh cả không? Bố mẹ hận con có phải không? Bố mẹ cũng giống như những người khác ở trong thôn, cho rằng chính con đã khắc chết anh cả đúng không?” Lâm Hàn nói liền một mạch, hỏi tất cả những điều mình muốn nói vì cô quả thực không sao chịu đựng nổi cái ý nghĩ mình lại phải nghe “sự thực” được giấu kín hơn hai mươi năm đó từ miệng người ngoài. Hỏi xong cô không kìm nổi nữa, bật khóc nức nở.

“Con nghe ai nói vậy?” Lời cáo buộc của con gái khiến bà Lâm hơi hoảng hốt, song hoàn toàn không có sự lo lắng và những lời giải thích như cô mong đợi.

“Như vậy là đúng phải không? Vậy thì vì sao bố mẹ không cho con đi khi sinh được em trai? Vì sao lại phải gửi em trai đến nhà dì bé? Sao đến tận bây giờ mới không cần con nữa, mới đưa con đến nhà họ Hà?”.

“Tiểu Hàn, mẹ và bố con hơi mê tín một chút, nhưng con cũng vẫn là cốt nhục của mẹ, sao có thể mang con đi cho người khác được? Cho em con đến sống ở nhà dì út thì vẫn có thể gặp được nó kia mà. Còn nhà họ Hà là một danh gia vọng tộc, làm cha làm mẹ luôn mong con cái mình có được một nơi chốn tốt, khi xin con về làm con nuôi họ cũng đã nói với bố mẹ sẽ không ép con thay tên đổi họ, con sẽ được sống những ngày nhàn hạ không phải lo nghĩ gì, như vậy cũng coi như là có được một nơi chốn tốt, người làm mẹ cũng có thể yên tâm rồi”.

Nghe mẹ mình nói như vậy, trong lòng Lâm Hàn cũng dần dịu lại, nói cho cùng thì bọn họ cũng không phải chưa từng nghĩ cho cô.

Lâm Hàn nhớ hồi cô lên năm tuổi thì anh trai bị chết đuối. Khi đó hai anh em chơi ở bờ sông, anh trai vừa mười tuổi mới học bơi, vậy mà khi hai anh em rơi xuống nước, anh trai cô được cứu trước nhưng lại là người thiệt mạng. Chuyện này khi đem ra mổ xẻ thì đúng là kỳ quặc, chẳng trách dân trong thôn đặt chuyện mê tín như vậy. Cũng vì sợ hãi nên cậu em trai nhỏ hơn cô bảy tuổi khi vừa chào đời đã được mang đến gửi ở nhà dì út, theo họ của chồng dì. Thêm vào đó, bố mẹ còn cấm cô không được nhắc đến việc mình có một đứa em trai, nếu có gặp thì cũng chỉ được gọi em là em họ. Cho đến tận bây giờ cô mới dám đối mặt với tất cả những chuyện này, không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả đều là vì cô.

Lâm Hàn cầm điện thoại nghĩ ngợi hồi lâu, lòng đã thầm đưa ra quyết định, bèn nghẹn ngào nói với mẹ: “Mẹ, có phải là nếu như con vào nhà họ Hà thì em trai con sẽ được quay về nhà chúng ta không?”.

Phía bên kia bà Lâm im lặng một lúc lâu, cho tới khi Lâm Hàn tưởng rằng mẹ sẽ không trả lời mình thì giọng nói chắc chắn của bà Lâm vang lên: “Mẹ và bố con định như vậy, dù rằng nhà họ Hà không yêu cầu con phải mang họ Hà, nhưng bố và mẹ đã coi con như người nhà họ rồi”.

Nghe được kết quả đó, Lâm Hàn phải cắn chặt môi để không bật ra tiếng khóc. Cô nói rít qua từng kẽ răng: “Được, vậy thì con sẽ nhận lời với họ. Bố mẹ hãy giữ gìn sức khỏe”. Không chờ mẹ đáp lại, Lâm Hàn đã đóng máy bộp một tiếng. Dập máy xong, cô lại nằm ôm chăn khóc đến khi trời sáng.

Sáng hôm sau, Lâm Hàn nói với lão phu nhân và mẹ nuôi là mình đồng ý, chỉ đưa ra một yêu cầu là sẽ viết xong cuốn truyện cuối cùng rồi mới tiếp nhận công ty của nhà họ Hà. Cuốn truyện cuối cùng lấy cảm hứng từ chính những bí mật trong ngôi nhà cô đang ở, còn tựa đề thì cô đã nghĩ ra từ trước khi đặt bút viết chương đầu – “Thư tuyệt mệnh”.

5. Chương 5: Bình Uyển Bắc Thôn Và Sự Tái Xuất Của Hoan Dạ

Cuốn tiểu thuyết đó được viết rất nhanh, có lẽ vì nó là cuốn cuối cùng nên Lâm Hàn đã dồn hết vào đó tất cả sức lực của mình, không kể ngày đêm ngồi viết liên tục trên máy tính. Khi cô vừa cho nhà xuất bản xem qua nội dung, bọn họ đã ký hợp đồng xuất bản ngay. Cô quyết định thời hạn giao bản thảo là hai tháng tới. Việc làm tiền kỳ cho tác phẩm xuất bản cũng đã được phía bên kia chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ Lâm Hàn giao bản thảo là sẽ lập tức đưa qua kiểm định rồi cho in. Lần này Lâm Hàn đòi nhuận bút rất thấp, yêu cầu duy nhất là phải làm nhanh. Thế nên chỉ vồn vện trong vòng ba tháng, cuốn sách mới đã chính thức phát hành.

Hôm Lâm Hàn nhận được sách mẫu là thứ năm – chính là ngày hôm nay. Lâm Hàn đóng gói hết những cuốn sẽ gửi tặng bạn bè, còn lại một cuốn đưa cho lão phu nhân, đồng thời thông báo với bọn họ là thứ hai tuần sau cô sẽ đến công ty.

LHào phu nhân và mẹ nuôi nghe được thông báo đó, lập tức rạng rỡ mặt mày. Ba người ngồi trong phòng khách uống trà một lát, Lâm Hàn cảm thấy lòng buồn bực đến phát hoảng, không biết là do không xác định được công việc tương lai của mình sẽ là gì, hay do cảm giác mất đi công việc viết lách mà mình yêu thích. Thế nên cô đi thẳng lên lầu.

Việc xuất bản cuốn “Thư tuyệt mệnh” đã khiến cho trang mạng Bóng ma Linh Dạ vốn trầm lắng bấy lâu nay lại sôi động hẳn lên. Trong đó càng náo nhiệt thì Lâm Hàn càng không nỡ từ bỏ, cô mở lần lượt từng thông điệp ra đọc, ngay cả một dòng ment ngắn ngủi cũng không bỏ qua, dường như muốn lưu giữ tất cả lại trong đáy lòng mình vậy. Bởi vì ngày mai sẽ không còn Bóng ma Linh Dạ nữa rồi – cô sẽ đóng trang chủ này lại, có vậy từ giờ trở về sau cô mới có thể yên tâm để làm những công việc mới.

Khi đọc đến cuối trang một, một dòng chữ quen thuộc bỗng nhiên lọt vào tầm mắt Lâm Hàn: Hoan Dạ. Tim cô đập dồn mấy nhịp, không thể chờ đợi lâu hơn, lập tức xem thông tin đăng nhập của cậu ta. Màn hình hiển thị Hoan Dạ đã đăng nhập từ nửa giờ trước, có lẽ lúc này cậu ấy vẫn chưa đi. Lâm Hàn nhấp chuột vào đó, còn chưa kịp xem Hoan Dạ viết gì đã vội vàng gửi ngay một dòng tin: Hoan Dạ, cậu quay lại rồi à? Đùng đi...

Gửi tin nhắn xong, Lâm Hàn mới quay lại xem nội dung thông điệp của Hoan Dạ. Tiêu đề là “Bình Uyển bắc thôn!”. Bình Uyển bắc thôn là địa danh mà cô đã trông thấy trong lá thư ở căn phòng gác mái, cụ thể ở đâu thì cô không biết, nhưng đã sử dụng để đưa vào cuốn “Thư tuyệt mệnh” của mình, dùng nó làm nơi khởi nguồn câu chuyện. Cô vẫn luôn biết là có một địa danh như thế tồn tại, nhưng chắc nó là một nơi rất nhỏ, rất nhỏ, không ngờ lại cũng có người biết nó, mà người đó sao lại có thể là Hoan Dạ chứ.

Thông điệp của Hoan Dạ viết rất ngắn gọn: Linh Dạ, cuốn sách này cậu viết về một câu chuyện có thật ư? Tôi nghĩ ít ra cũng pahlào phu nhân có tới bốn mươi phần trăm là thật, vì căn cứ vào địa danh Bình Uyển bắc thôn thì thấy. Có muốn đi xem nó ở chỗ nào không?

Bên dưới thông điệp có rất nhiều ment, có người tỏ ra hứng thú với đề nghị đó, có người nói Hoan Dạ chỉ nói vậy để lờ thiên hạ... đủ kiểu bình luận khác nhau. Tin nhắn của Lâm Hàn nhanh chóng được Hoan Dạ trả lời. Vậy là sau khi mất tích suốt hai năm trời, Hoan Dạ đã trở lại đúng vào đêm trước khi Lâm Hàn cáo biệt, đồng thời làm lung lay quyết tâm chuẩn bị dứt bỏ hoàn toàn của cô. Hôm đó Lâm Hàn, Hoan Dạ và tám thành viên có quan hệ tương đối mật thiết khác chuyện trò đến tận ba giờ sáng, mười người đồng thời đưa ra một lời hứa hẹn với nhau: Hai ngày sau tụ tập ở Thượng Hải, cùng đi đến Bình Uyển bắc thôn với Hoan Dạ.

Trừ Hoan Dạ ra thì trong số chín người còn lại, chỉ có mình Lâm Hàn thực sự tin là Bình Uyển bắc thôn tồn tại. Những người kia chẳng qua là thích đi chơi cho vui vẻ mà thôi. Ngày hôm sau, Lâm Hàn lấy chín cuốn sách đã được cho vào phong bì chuyển phát nhanh ra, đây cũng chính là số sách cô định gửi tặng những người bạn cùng đến Bình Uyển bắc thôn này.

Trước khi đi, cô nói với lão phu nhân và mẹ nuôi việc mình sẽ đi chơi đây đó một thời gian, vì vậy phải lùi thời hạn đến nhận việc tại công ty lại. Thấy Lâm Hàn sai hẹn, lão phu nhân ít nhiều cũng cảm thấy không vui, song cuối cùng cũng đành phải đồng ý: “Được rồi, cháu đi đi, nhanh nhanh chóng chóng về là được”. Cả hai người bọn họ đều không hỏi xem Lâm Hàn định đi đâu.

Tối hôm đó, khi giúp Lâm Hàn sắp xếp hành lý, bà Tổ Lan cũng không hỏi xem cô đi đâu, chỉ cởi miếng ngọc bội vẫn đeo trên cổ mình xuống rồi đeo vào cổ cô: “Ồ bên ngoài dù gì cũng không được như ở nhà. Con đã lớn như vậy rồi, mẹ biết con làm việc gì cũng sẽ có cân nhắc. Miếng ngọc này mẹ đeo từ nhỏ, nó sẽ giúp tránh tà, giữ bình an”. Miếng ngọc bà Tổ Lan đưa cho Lâm Hàn rất đẹp, to bằng mắt mèo, màu xanh biếc, trong veo không gợn một chút tạp sắc nào, vừa nhìn qua đã biết là một viên ngọc quý.

Lâm Hàn thấy trên khuôn mặt mẹ nuôi đượm một chút buồn bã, trong lòng thấy hơi khó hiểu, song chỉ cười nhàn nhạt: “Mẹ nuôi, mẹ sao vậy, cứ như là sắp sửa sinh lý...”.

“Phỉ phui, phỉ phui... Còn không nhớ nước bọt đi, trước khi ra khỏi nhà mà lại nói những điều không may mắn như vậy. Mẹ thực sự hối hận vì hồi đó Thanh Lâm đi Thâm Quyển đã không đưa cho nó miếng ngọc này, đó cũng là lần đầu tiên con bé đi chơi xa nhà, còn trước đó thì đều có người lớn đi cùng. Ngay lần đầu mà đã...” Nghĩ tới đứa con gái yêu chết yểu, bà Tổ Lan thấy mũi cay sè, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Lâm Hàn thấy mẹ nuôi như vậy thì trong lòng cũng thấy xót xa, vội vàng lựa lời an ủi: “Con cũng có người đi cùng mà, bọn họ có tất cả mười người kia”, Lâm Hàn đưa tay chạm vào miếng ngọc trên ngực, vẻ như nghĩ ngợi điều gì, “Mẹ nuôi, mẹ yên tâm đi, sau này con sẽ chăm sóc tốt ẹ và bà. Đợi đến khi con quay lại, mẹ và bà sẽ không phải vất vả nữa đâu. Chỉ có điều vận số của con ở nhà khi trước cũng không được tốt đẹp lắm, hy vọng là sẽ không mang đến điều gì đen đủi cho nhà họ Hà”.

“Tiểu Hàn, mẹ không đồng ý khi con nói vậy về bản thân mình đâu”.

“Con biết rồi, mẹ nuôi, mẹ về nghỉ ngơi cho sớm đi”.

“Ừ, con yêu, đi đường may mắn nhé. Chúc ngủ ngon”, bà Tổ Lan hôn lên trán Lâm Hàn chúc ngủ ngon rồi đứng lên đi về phòng mình.

Trước lúc gặp tụi Hoan Dạ, Lâm Hàn đột nhiên nhớ đến Quý Giác, nghĩ bụng chắc cô ấy cũng tò mò không kém, thế nào cũng muốn đi cùng. Nói thật ra thì một mình đi cùng với cả đám người mình chưa từng gặp, Lâm Hàn ít nhiều cũng thấy không yên tâm. Cô và Hoan Dạ dù có thân quen đến đâu cũng chỉ là quen trên mạng, nếu như có Quý Giác đi cùng, dù thế nào thì cũng là có một người bạn, ngộ nhỡ có chuyện gì thì còn có một người giúp đỡ... Nghĩ đến đây đột nhiên Lâm Hàn thấy rung mình, vỗ vỗ lên đầu. Mình đang làm sao thế này? Còn chưa ra khỏi nhà đã nghĩ đến chuyện tới tị rồi.

Khi Lâm Hàn đến cửa hàng hoa của Quý Giác, phát hiện ra người bán hàng là một cô bé từ trước đến nay chưa từng gặp lần nào, trông ngoại hình rất xinh xắn, khi vừa thấy Lâm Hàn đã đứng lên chào: “Chị muốn chọn hoa gì ạ? Chị cứ xem đi, đều là hàng mới đưa về hôm nay đây”.

“Em là ai thế? Quý Giác đâu rồi?”.

“Chị tìm chị Quý Giác à? Chị ấy đi Tô Châu xem hoa rồi, phải mấy hôm nữa mới về được. Chị là Lâm Hàn đúng không? Thỉnh thoảng chị Quý Giác có nhắc đến chị. Chị ngồi đây để em lấy trà”. Sự lạnh lợi của cô

bé trông cửa hàng đúng là rất đáng yêu.

“Không cần đâu, chị đến tìm Quý Giác thôi, phải đi luôn đây. Đến lúc nào Quý Giác về em nói với chị ấy chị đến tìm là được. Bảo là chị đi Bình Uyên bắc thôn nhé”.

“Được rồi, em sẽ nhắn vậy, chị về nhé”.

Thực ra Lâm Hàn cũng nghĩ đến việc rủ Đường Triều cùng đi, song lại nghĩ rằng mình với Đường Triều chẳng qua chỉ là bạn bè thông thường, hơn nữa cái vẻ lúc nào cũng tỏ ra thần bí của anh khiến cô hơi ngán ngán. Cuối cùng Lâm Hàn đành đi một mình đến Thượng Đảo gặp bọn Hoan Dạ.

Vì còn vòng qua chỗ Quý Giác nên mãi tận tối Lâm Hàn mới đến chỗ hẹn. Bọn Hoan Dạ chia thành hai tốp ngồi ở hai bàn, dù rằng từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy ảnh của họ bao giờ, nhưng Lâm Hàn vẫn dễ dàng nhận ra – hai chiếc bàn cuối cùng sát cửa sổ. Người nổi bật nhất trong cả tốp có lẽ là Hoan Dạ, thực ra không có gì chứng tỏ điều đó, song ngay khoảnh khắc mở cửa bước vào quán Lâm Hàn đã cảm thấy đó chính là anh ta. Không phải vì Hoan Dạ đẹp trai, mà là vì phong cách. Anh mặc một chiếc áo vải lanh màu trắng, trông dáng gầy gầy, tóc để hơi dài, che khuất cả đôi mắt và nửa khuôn mặt, ánh mắt có hồn, đôi mắt sâu hút nhìn xuyên qua mái tóc như muốn soi thấu tâm can người khác. Trừ vài người có cùng độ tuổi ra thì mỗi người một lứa khác nhau, song Lâm Hàn cũng không phân biệt nổi ai là ai.

Thấy Lâm Hàn đi đến đó, một cô gái xinh xắn mặc chiếc váy liền màu phấn hồng đứng lên trước tiên, mím môi cười, trông khuôn mặt hết sức tinh nghịch: “Được rồi, bây giờ chúng ta để Bóng ma Linh Dạ đoán xem ai là ai nhé”.

Lâm Hàn còn chưa suy nghĩ gì đã chỉ ngay người con trai mặc áo vải lanh màu trắng mà cô đoán là Hoan Dạ nói: “Người mặc áo trắng này nhất định là Hoan Dạ rồi”.

Người đó đang cúi đầu, nghe thấy Lâm Hàn nhắc đến mình bèn khẽ hất hất tóc, để lộ ra một khuôn mặt thanh thanh, nhìn Lâm Hàn hỏi: “Vì sao lại đoán vậy?”.

“Cảm giác thôi”, Lâm Hàn thấy hơi xấu hổ vì bị nhìn chằm chằm như vậy, vội vàng kéo một chiếc ghế gần đó ngồi xuống.

“Wa, đại ca lợi hại thật, vừa đoán một phát đã trúng liền”, hai cô gái khác lập tức đồng thanh.

“Không dám, không dám”.

“...”

“Được rồi, được rồi”, Hoan Dạ gõ gõ lên bàn ý bảo mọi người im lặng: “Mọi người, nhìn mấy nhân viên phục vụ đằng kia đều đang nhìn chúng ta bằng ánh mắt cảnh cáo rồi kia kìa. Dù sao thì chúng ta cũng đều là người của Bóng ma Linh Dạ, để ý đến hình ảnh của mình một chút”.

Hoan Dạ mỉm cười nhìn Lâm Hàn. Anh chàng này có làn da trắng muốt, trắng như da trẻ con, cảm tưởng nếu đứng ngược sáng sẽ trở nên trong suốt vậy. Anh ta cũng gầy gò, gầy ngang với Lâm Hàn, toàn thân toát ra một vẻ yếu đuối, song phong cách thì trái lại, khiến người ta cảm thấy một sự thoải mái, an toàn. Lâm Hàn cảm thấy hơi mù mịt, nghĩ bụng: Rất cuộc anh ta là dạng người như thế nào nhỉ, sao mình cứ thấy kỳ quái, khác hẳn với những gì mình đã cảm nhận khi chuyện trò qua mạng.

Cũng giống như Lâm Hàn, nơi biểu cảm rõ nét nhất của Hoan Dạ chính là đôi mắt, song điểm khác biệt là trong ánh mắt của anh ta dường như có mang một chút gì đó công kích, dường như nếu có ai đó không cẩn trọng đề phòng sẽ bị lộ trần ra ngay dưới ánh mắt anh ta vậy. Lâm Hàn ngoảnh đầu đi chỗ khác, không dám nhìn tiếp vào đôi mắt đó nữa.

“Thế nào, Lâm Hàn, chắc đây là lần đầu tiên gặp các bạn trên mạng phải không?” Thấy Lâm Hàn gật đầu, Hoan Dạ tiếp tục nói: “Lần đầu tiên gặp bạn mạng, người nào cũng đều cảm thấy không mấy thoải mái, suy cho cùng thì chuyện trò trên Internet cũng vẫn khác biệt trên thực tế, phải cần có một thời gian để cho quen. Phải rồi, hay là chúng ta gọi tên thật đi, như vậy có thể gần gũi hơn một chút. Mỗi người tự giới thiệu về mình, bắt đầu từ tôi, trên Linh Dạ thì tôi tên Hoan Dạ, còn tên thật là Lê Hữu Đức, một cái tên hơi quê, là do ông tội đặt mà”.

Cô gái mặc chiếc váy phấn hồng mạnh dạn đứng lên, nhìn Lâm Hàn nói: “Đại cả của chúng ta thì không cần phải giới thiệu nữa đúng không? Tất cả mọi người đều biết về chị ấy quá tường tận rồi. Tôi là Tiêu Vũ Trúc, vẫn là cái nick dùng trên mạng. À, chờ một chút...”, Vũ Trúc lấy chiếc ví màu vàng treo trên lưng ghế, sau đó rút tờ chứng minh thư ra, chỉ tay vào cái tên in trên đó rồi đưa đến trước mặt từng người: “Đây, nhìn thấy chưa, con bé xấu xí này chính là tôi. Tôi có một đề nghị, tất cả chúng ta lấy chứng minh thư ra ọi người cùng xem, để xác nhận cho yên tâm, được không?”

Lâm Hàn thầm tán thành cách làm cẩn trọng của Tiêu Vũ Trúc, cũng lấy chứng minh thư trong túi ra để ọi người cùng xem. Ban đầu còn có người này người kia không vừa ý, song thấy Lâm Hàn lấy ra thì không nói gì nữa, lần lượt rút chứng minh thư. Đến cả Lê Hữu Đức đã giới thiệu xong rồi cũng bỏ chứng minh thư ra.

Cả nhóm sáu nam bốn nữ, số nữ gồm Tiêu Vũ Trúc, Lâm Hàn, Ngô Thực Hoa, Vương Linh, trong đó Thực Hoa và Vương Linh đang học cao học. Số nam gồm Lê Hữu Đức, Tô Thanh, Bùi Vỹ, Lý Quân, Tiền Gia Dũng và Tiêu Khâm. Trong mười người thì Tiền Gia Dũng nhiều tuổi nhất, lần lượt xếu sau là Bùi Vỹ, Lý Quân, Tiêu Khâm, Lê Hữu Đức, Lâm Hàn, Tiêu Vũ Trúc, Ngô Thực Hoa và Vương Linh.

Khi đó, Hữu Đức mới nói với mọi người, Bình Viễn bắc thôn nằm ở vùng ngoại ô thành phố Lục Bàn Thủy, tỉnh Quý Châu. Đến Lục Bàn Thủy phải đổi xe đi đến một thị trấn nhỏ, sau đó còn phải đi ba bốn giờ đường núi mới đến được. Ngoài Hữu Đức và Lâm Hàn là người Thượng Hải ra, thì tám người còn lại đều đến từ vùng Chiết Giang. Thế nên tất cả thỏa thuận ở lại Thượng Hải một đêm, để Hữu Đức và Lâm Hàn đưa đi chơi quanh thành phố, đến trưa ngày hôm sau sẽ lên đường.

Chiều hôm sau tất cả đáp máy bay đến Quý Dương, sau đó lại đi xe khách đường dài hơn bốn tiếng đồng hồ mới tới được Lục Bàn Thủy. Đến được nơi cả mười người đều mệt đến mức không nhấc nổi chân nữa, đương nhiên không thể nào đi tiếp, đành phải ở lại thành phố đó một đêm. Cả bọn tìm được một quán trọ giá tương đối phải chăng, thuê ba phòng, con trai thì chia đôi còn con gái ở chung một phòng, Lâm Hàn và Vũ Trúc trải nệm nằm dưới sàn. Không phải là để tiết kiệm tiền, mà Vương Linh và Thực Hoa nhất gan, lần đầu tiên đi xa nhà nên nói thế nào cũng không dám ở riêng phòng.

Đi suốt một ngày mệt mỏi, Lâm Hàn cảm thấy xương cốt toàn thân sắp rời ra đến nơi, tắm rửa xong, đặt lưng xuống là ngủ ngay. Không biết ngủ được bao lâu, trong giấc ngủ mơ màng, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc huh u văng đến. Nửa đêm thanh vắng thế này sao lại có tiếng khóc ở đây? Lâm Hàn đột nhiên nhớ ra có hai cô bé nhất gan Vương Linh và Thực Hoa, nghe thấy tiếng khóc này chắc họ sợ chết khiếp. Nghĩ vậy bèn gọi hai tiếng: “Vương Linh, Thực Hoa”.

Tiếng khóc đó đột nhiên biến mất, vì buồn ngủ quá, Lâm Hàn trở mình một cái rồi ngủ tiếp. Song chưa được bao lâu, tiếng khóc lại vang lên ngắt quãng, thậm chí mỗi lúc một lớn hơn, giống hệt như đang ở bên tai vậy. Lâm Hàn giật mình ngồi bật dậy, túm chăn lại rồi đá sang bên cạnh: “Còn không để cho người ta ngủ hay sao, cái nhà trọ quỷ sứ này”. Vừa nói cô vừa đứng lên mò mẫm bật đèn.

Đèn sáng lên, Lâm Hàn liền thấy Vương Linh và Thực Hoa ngồi co rúm ở một góc tường, vẫn chưa thôi thút thít. Nghĩ bọn họ chắc khó chịu ở đâu trong người, cô bèn đưa tay ra sờ trán cả hai: “Có sốt đâu. Hai đứa em làm sao thế?”.

“Chị ơi, bọn em muốn về nhà, hu hu, em sợ lắm”, Vương Linh ngẩng mặt lên, nhìn Lâm Hàn với vẻ hết sức đáng thương. Lâm Hàn nghe thấy vậy vừa tức vừa buồn cười: “Vậy sáng mai chị bảo Hữu Đức đưa bọn em ra bến xe, sau đó bọn em đi Quý Dương rồi đi máy bay về được không?”.

“Không, có sợ em cũng phải đi”, Ngô Thực Hoa quệt nước mắt đi rồi phản đối. Thấy Thực Hoa nói vậy, Vương Linh cũng gật gật đầu tỏ ý sẽ không từ bỏ.

“Vậy thì bây giờ ngủ đi, chúng ta có mười người cơ mà, sợ cái gì”. Lâm Hàn bất lực lắc lắc đầu, dỗ dành cho hai cô gái đó ngủ xong lên tắt đèn rồi nằm xuống. Lâm Hàn vốn không phải là người dễ ngủ, nay lại phải dậy giữa chừng để dỗ dành người khác nên cơn buồn ngủ biến đi đâu hết sạch.

Ngày hôm sau Lâm Hàn kể lại chuyện đó với Hữu Đức, song Hữu Đức không tỏ thái độ gì, vẫn gọi tất cả mọi người lên đường như không có chuyện gì xảy ra. Bọn họ bắt xe từ Lục Bàn Thủy đi hơn một giờ đồng hồ mới đến một thị trấn nhỏ. Vì Bình Viễn bắc thôn nằm trong vùng núi, không có đường ô tô nên chặng tiếp theo bắt buộc phải đi bộ. Ngoài Hữu Đức ra thì chín người còn lại chưa từng có kinh

nghiệm leo núi, dọc đường liên tục ngã sắp ngã ngã, may mà Hữu Đức để ý đề phòng nên mới không có tai nạn nào xảy ra. Khi đó Lâm Hàn mới nhận ra Hữu Đức là một người ân cần chu đáo hết như Hoan Dạ thể hiện trên mạng, thế nên ký ức không ngừng quay trở lại, khiến cảm giác xa lạ dần dần biến mất.

6. Chương 6: Hang Dơi Ở Bình Uyển Bắc Thôn

Khi cả nhóm tới được Bình Uyển bắc thôn thì bóng tối đã bao trùm khắp cả bầu trời, ánh đèn vàng vọt lác đác xuất hiện trên mây sườn núi kế tiếp nhau. Trong bóng tối tịch mịch, thảng hoặc có giọng nữ cao vút lên mắng trẻ hay gọi chồng, kèm theo tiếng kêu của gia súc nuôi trong nhà, khiến ngôi làng vắng lặng thêm được mấy phần sinh động. Đi bộ đường núi suốt bốn giờ liền, mồ mẫm leo trèo, tất cả mọi người đều dính đầy cát bụi. Nghe Hữu Đức nói đã đến nơi, ai nấy đều mừng rỡ, ngồi cả xuống một rìa ruộng nghỉ ngơi.

“Nơi chúng ta sẽ ở nằm phía bên kia sườn núi, không có điện đâu, thế nên đứng đây không nhìn thấy”, Lê Hữu Đức giơ bó đuốc về phía đối diện, nửa sườn núi quả nhiên chìm trong bóng tối mịt mù.

Ngô Thục Hoa rùng mình, nhìn về phía đó, chau mày lại: “Chúng ta sẽ ở cái chỗ kinh khủng đó à?”.

Câu nói đó lập tức gây ra xao động trong cả nhóm, không chỉ có mình Thục Hoa mà mấy người đàn ông cũng bắt đầu to nhỏ kêu ca. Toàn những người sống ở thành phố lớn dưới đồng bằng nên không thể nào tưởng tượng được ra lại có một nơi nghèo xác xơ như Bình Uyển bắc thôn, không khỏi hối hận vì quyết định bỏ bặt trước đó của mình. Ngay cả Lâm Hàn khi đó cũng thấy những nỗi bất an trỗi dậy trong lòng, nói cho cùng thì cô cũng đã biết gì nhiều về Lê Hữu Đức đâu, ngoài việc biết anh ta có nick Hoan Dạ trên trang Bống ma Linh Dạ ra thì anh ta sống ở đâu, làm nghề gì cô đều không biết. Dù rằng cũng đã xem chứng minh thư, nhưng tờ giấy đó giả hay thật thì ai khẳng định được đây. Hiện giờ đến một nơi núi non vắng vẻ hoang sơ thế này, nhớ ra có chuyện gì thì sao...

Nghĩ đến đó, Lâm Hàn cũng bất giác rùng mình, đưa bó đuốc trong tay lên cao hơn, quay đầu sang nhìn Lê Hữu Đức khi đó đang đứng xoay nghiêng, nhìn mê mải về sườn núi trước mặt, cứ như đó không phải là một sườn núi tối thui mà là người tình lâu ngày anh ta không gặp vậy. Chắc là cảm nhận được cái nhìn của Lâm Hàn, Hữu Đức thu ánh mắt về, quay đầu sang nhìn cô, song vẻ thiết tha trong mắt vẫn chưa tan biến hết. Ánh mắt đó quá là mê hoặc lòng người, khiến không ai cưỡng lại nổi. Lâm Hàn bị cái nhìn đó làm cho hoảng hốt, muốn tránh đi nhưng lòng lại tham lam không nỡ dứt vẻ thiết tha dịu dàng đó, cuối cùng cứ đứng ngẩn ra nhìn lại anh ta. Đến lúc Hữu Đức lên tiếng, cô mới giật mình bừng tỉnh.

“Biết chỗ đó là gì không?”, Lê Hữu Đức hỏi, tuy nhiên không có ý chờ Lâm Hàn trả lời mà lập tức nó tiếp luôn, “Đó là nhà bố nuôi tôi. Tôi là một đứa trẻ mồ côi, gia đình tôi là gia đình suy nhất khác họ ở trong thôn này, thế nên sau khi bố mẹ tôi qua đời, tôi chỉ còn có một mình lang thang đầu đường xó chợ, đói thì đi đào trộm khoai, sản của dân làng mang lên núi đốt lửa nướng ăn. Người dân ở đây đều ghét tôi, chỉ có mình gia đình đó không như vậy, sau này ông ấy đã đưa tôi về nhà nuôi. Thực ra nhà ông ấy cũng chẳng sung túc gì, lại còn có hai đứa con một trai một gái nữa. Ông ấy đối xử với tôi như con đẻ, còn cho tôi đi học. Sau này tôi tốt nghiệp thì ông ấy qua đời, vợ ông ấy cũng qua đời, để lại ba đứa chúng tôi...”.

Ký ức đau buồn tắc nghẽn nơi cổ họng, Hữu Đức dùng lại, toàn thân chìm đắm trong một nỗi đau không thể gọi thành tên. Tất cả mọi người đều yên lặng, cảm thấy hơi lạnh lạnh trong lòng. Không ai ngờ Bình Uyển bắc thôn lại là quê hương của Hữu Đức, càng không ai nghĩ anh ta lại có một ký ức nặng nề như vậy. Ai nấy đều muốn nghe Hữu Đức kể tiếp, song cũng đều biết chắc là đoạn sau của câu chuyện sẽ càng buồn thảm hơn.

Im lặng một lúc lâu, tâm trạng của Hữu Đức dường như cũng đã bình tĩnh lại. Khi đó bó đuốc có trong tay mỗi người đều đã cháy hết, trong bóng tối mịt mù chỉ nghe thấy tiếng anh ta đều đều nói: “Tôi những tưởng ba người chúng tôi sẽ sống hạnh phúc bên nhau...”. Vừa nghe thấy câu nói đó, Lâm Hàn đã thấy lòng mình chấn động, đột nhiên hiểu được vì sao trong mắt anh ta lại thấm đẫm nỗi buồn thương. Nó không đơn giản chỉ là nỗi đau mất mát người thân, mà chắc chắn sau khi mất đi cha mẹ nuôi, anh ta lại bị người trong thôn khinh bỉ.

Quả nhiên câu chuyện tiếp theo của Hữu Đức đã chứng thực suy đoán của Lâm Hàn. “Khi đó người trong thôn đều nói nhà chúng tôi mang điềm xấu, chỉ có duy nhất một bà lão chịu qua lại với mấy anh em, đương nhiên vì bà ấy cũng chỉ có một mình. Hiện giờ bà ấy đang sống trong căn nhà của bố mẹ nuôi tôi, đã rất lâu rồi tôi chưa về thăm bà. Giờ đây chỉ còn hai bà cháu chúng tôi với nhau, căn nhà càng hoang vắng hơn bao giờ hết”.

Lâm Hàn nghĩ bụng: Vừa rồi chẳng phải là nó có ba anh em hay sao? Thêm một bà lão nữa thì phải là bốn chứ, sao lại chỉ còn có hai người? Song đương nhiên là cô không dám hỏi vặn vào lúc này, thường thì khi người ta đã cố ý giấu đi không nói thì chắc đó phải là một chuyện đau buồn không thể nói ra.

Trong lòng mỗi người khi đó đều không thấy sợ hãi nữa mà chỉ còn lại sự nặng nề. Giữa bóng tối đen ngòm, chỉ nghe thấy tiếng Hữu Đức cột lại đuốc của mộ người rồi đưa vào tay mấy đứa con gái: “Phải cần đến đuốc rồi. Mọi người đi mau thôi, tôi rất quen đường ở đây, cứ bám sát theo tôi không sợ lạc đâu”.

Cổ khô cháy rất nhanh, lại thêm gió núi vù vù nên chưa tới nơi thì đuốc đã tắt. Đoạn đường tiếp theo Lê Hữu Đức đi đầu, tắt cả những người còn lại xếp hàng một bám chặt lấy tay nhau đi theo sau, chỗ nào có rãnh nước, chỗ nào có gờ ruộng Hữu Đức đều cảnh báo trước nên suốt dọc đường cũng không ai bị vấp vấp gì.

Vừa vào đến sân nhà, Hữu Đức đã đi thẳng đến chân tường hết sức thành thạo rồi lấy ra một cây đèn dầu. Đó là một cây đèn kiểu cũ, vẫn dùng thông phong bằng thủy tinh, chiếc thông phong đã bị muối làm cho ám khói đen. Không biết vì bắc hơi ngắn hay vì không đủ dầu nên chỉ phát ra thứ ánh sáng le lói, cố gắng lắm mới có thể nhìn thấy phía trước mắt chừng hai bước. Ngô Thục Hoa đứng bên cạnh Lâm Hàn thì thào: “Không ngờ là kiếp này em lại có thể nhìn thấy chiếc đèn dầu vốn chỉ xuất hiện trên tivi. Lâm Hàn, chị nhìn bộ dạng của anh Hữu Đức xem, trông giống hệt con ma”.

Lâm Hàn nghe thấy vậy sợ phát khiếp, thấp giọng mắng Thục Hoa: “Tắt lửa tối đèn thế này em còn nói linh tinh cái gì nữa hả?”. Trách Ngô Thục Hoa như vậy, nhưng cô không thể không nhìn về phía Hữu Đức – ánh đèn dù yếu ớt song vẫn đủ để cô nhìn rõ khuôn mặt anh ta. Da Hữu Đức vốn đã trắng muốt, được ánh đèn mờ mờ chiếu vào trông lại càng trắng đến rợn người. Nhìn thoáng qua quả thực giống hệt một hồn ma.

“Kẹt...”, cả tốp còn chưa đi đến nơi đã thấy cánh cửa mở ra, tiếp đó một cánh tay da nhẵn nhéo già cỗi thò ra, giơ ột chiếc đèn dầu với ngọn lửa sáng hơn chiếc đèn mà Hữu Đức cầm nhều. Đó vẫn là cây đèn dầu có thông phong thủy tinh kiểu cũ, song mới hơn so với chiếc đèn của Hữu Đức, trông bóng vẫn còn sáng choang. “Khụ khụ...”, người cầm chiếc đèn ho hai tiếng, sau đó mới lập cập đi ra – một bà cụ già tới mức không thể già hơn, trên người mặc một chiếc áo dài vải xám, lưng còng gập, tay bám vào cánh cửa từ từ ngẩng lên. Bà cụ rất gầy, vHữu Đức gầy nên trông càng già hơn, gầy tới nỗi trông khuôn mặt chỉ như hộp sọ được bọc một tờ giấy bên ngoài, đôi mắt mờ đục lõm sâu vào trong tròng mắt. Bà cụ đưa bàn tay không cầm đèn về phía Hữu Đức, đôi môi khô khốc liên tục mấp máy, mãi lâu sau mới cất được thành lời: “Là Hữu Đức về đây à?”.

“Vâng, bà ơi, cháu Hữu Đức đây, cháu về thăm bà đây. Bà đi chậm thôi”. Hữu Đức đưa chiếc đèn đang cầm cho Lâm Hàn rồi vội vàng đỡ lấy bà cụ, sau đó quay sang nói với cả bọn: “Mọi người cũng vào cả đi”.

Bên trong gian nhà dù tuềnh toàng nhưng được dọn dẹp sạch sẽ và ngăn nắp. Ở giữa nhà có một chậu than, trên tấm ván gỗ đã xếp đầy khoai tây nướng, mùi khoai thơm lừng lang tỏa trong không khí. Bà cụ chỉ nhìn Hữu Đức hệt như xung quanh không còn ai khác, nói đi nói lại: “Hữu Đức, cháu gầy đi đấy. Ngọc Ngọc đâu rồi? Vì sao nó không về cùng cháu?”.

“Bà ơi, cháu có gầy đâu, cháu vẫn ổn mà. Ngọc Ngọc bận lắm, cô ấy không có thời gian để về, nhưng cô ấy bảo cháu mang quà về biếu bà đây”. Hoan Dạ nói rồi lấy trong chiếc ba lô mang theo một gói đồ được bọc kín đưa cho bà cụ, “Những thứ này đều do Ngọc Ngọc mua cả, bà mang cất đi”.

“Ày”, bà cụ cầm lấy gói đồ, Hữu Đức bèn dìu bà đi vào phòng trong.

Đêm hôm đó, Hữu Đức dọn dẹp thêm bốn gian phòng liền kề, tụi đàn ông ở hai gian, bọn con gái hai gian. Lâm Hàn ngủ cùng với Thục Hoa, Vũ Trúc cùng phòng Vương Linh, đêm hôm đó không xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau ăn trưa xong, Hữu Đức đưa cả bọn đi dạo quanh thôn.

Tất cả người dân sống ở Bình Uyên bắc thôn đều mang họ Tống, về điểm này thì hoàn toàn đúng như cô viết trong cuốn tiểu thuyết của mình, dù rằng Lâm Hàn đương nhiên không viết tên hai anh em Tống Tử Minh ra. Nhìn thấy Hữu Đức, người lớn trong thôn chào hỏi nhạt nhẽo, nhìn là thấy ngay anh ta không hề được họ đón chào. Trái lại mấy đứa trẻ con thì vì bỗng nhiên trông thấy nhiều người lạ như vậy nên bám theo sau cả một hàng dài, thì thà thHữu Đức thảo bàn tán cái này cái nọ. Cả thôn chỉ có mỗi mình nhà Hữu Đức là không có điện, anh ta nói vì mình đi vắng quanh năm, còn bà thì lại không quen dùng điện nên mới không kéo dây về.

Ở giữa thôn có một cái giếng ngược lộ thiên rất lớn, khi nghe Hữu Đức nói tất cả mọi người trong thôn đều ăn uống bằng nước giếng này, bọn Vương Linh ồ à rồi nhất loạt chạy tới xem. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Chỉ có mình Lâm Hàn không theo đến đó, cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi Hữu Đức. Hữu Đức dường như cũng đoán ra điều đó nên quay sang nhìn cô, sau đó hỏi: “Chắc chắn cô rất tò mò không hiểu Ngọc Ngọc là ai có phải không?”.

Thấy Lâm Hàn gật đầu, anh ta nói tiếp: “Ngọc Ngọc là con gái bố mẹ nuôi tôi, đã chết cách đây một năm rưỡi vì ung thư dạ dày. Trước đó lúc em trai cô ấy qua đời, bà biết chuyện đã đau lòng rất lâu, lại còn ốm nặng một trận nữa, thế nên tôi không muốn nói chuyện Ngọc Ngọc đã mất với bà. Bà đã già lắm rồi, giấu được thì cứ giấu thôi”.

Lâm Hàn nghe thấy vậy mím môi im lặng hồi lâu, cũng không hiểu vì sao mà đột nhiên cô cảm thấy tim mình Hữu Đức nghẹn lại đến mức phát sợ, bèn buột miệng hỏi: “Vậy anh có biết vì sao tôi lại viết cuốn truyện đó không? Địa danh này liệu có phải do tôi vô tình đặt ra không?”.

“Tôi tin là không phải, cô đã viết ra thì chắc chắn phải có liên quan gì đó với nơi này, có liên quan gì đó tới nhà họ Tống, cụ thể là liên quan tới nhà nào thì tôi không biết, nhưng tôi biết chắc chắn chính là thôn này. Tuy nhiên tôi phải cảnh báo cô đừng tưởng là có thể khai thác được điều gì ở đây, đừng có đi gây chuyện với bọn họ, đây đều là những người dân hoang dã không văn minh một chút nào đâu. Trong nhận thức của bọn họ, lời nói của tộc trưởng chính là pháp luật. Có rất nhiều chuyện chúng ta không nên xen vào, cũng không thể nào kiểm soát được”, Hữu Đức nói xong liền đi về phía bọn Vương Linh.

“Tôi không tin”. Lâm Hàn hét với theo sau Hữu Đức.

“Vậy thì cô có thể thử xem”. Hữu Đức dừng chân, song vẫn không quay đầu lại.

Thực ra Lâm Hàn cũng không có ý định đi tìm hiểu một bí mật nào đó ở đây, lẽ nào lại đi điều tra nhân thân của hai anh em họ Tống kia à? Bọn họ chết đã lâu như vậy rồi, nếu như kết quả điều tra ra khác với những gì mà lão phu nhân đã kể thì đã làm sao? Cô muốn đến đây chẳng qua là vì muốn xem qua nơi này, chỉ vậy thôi. Chỉ có điều những lời nói của Hữu Đức đã vô cùng kích động cô, anh ta dựa vào cái gì mà ngờ vực cô vô căn cứ như vậy? Lâm Hàn mỗi lúc một tức hơn, mấy ngày sau đó cô cũng không buồn để ý đến Hữu Đức nữa.

Hữu Đức thì vẫn làm ra vẻ như không có bất cứ chuyện gì, ban ngày đều dẫn bọn họ đi lên núi lấy trứng chim, xuống sông bắt cá, có hôm buổi tối còn mượn một khẩu súng săn kiểu cũ, đi bắn thỏ rừng đến muộn mới về. Đó đều là những việc mà tụi thanh niên sống ở thành phố chưa từng được trải nghiệm, thế nên ai nấy đều vô cùng phấn khích. Ngay cả Vương Linh nhát gan cũng thôi không đòi về nhà nữa.

Ngôi nhà của Hữu Đức rất rộng, ngoài phòng lớn ở chính giữa thì hai bên có hai căn nhà năm gian, một bên gạch cũ một bên gạch mới, hai bên đầu hồi đều có chuồng lợn và nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh ở đây rất giản đơn, chỉ dùng mấy tấm gỗ cũ quây lại, sau đó lấy nửa miếng bao tải cũ màu nâu xỉn làm cửa. Hữu Đức nói ngôi nhà này trước đây chỉ có phần bên gạch cũ, đến khi nhận anh ta về nuôi, bố mẹ nuôi đã xây thêm căn nhà gạch năm gian mới. Xem ra người nhà này thực sự coi Hữu Đức là con trai của họ.

Đối với đám con gái mà nói thì bất tiện nhất là chuyện tắm rửa, hàng ngày mỗi khi trời vừa tối là cả bọn lập tức phải dùng chiếc nồi sắt lớn trong bếp đun nước nóng, sau đó thay phiên nhau tắm. Riêng bọn đàn ông thì cứ mặc mỗi một chiếc quần đùi rồi ra bờ giếng múc nước dội ầm ầm là xong.

Hôm đó khi mặt trời sắp khuất sau lưng núi, Lâm Hàn nằm trên chiếc ghế bập bênh trong sân nhìn những tia nắng cuối ngày qua kẽ ngón tay thì Hữu Đức cầm một cuốn sách từ trong nhà đi ra. Lâm Hàn quay đầu sang nhìn một cái, song không để ý tới anh ta.

“Cô đã từng thấy dơi chưa?”.

Câu hỏi của Hữu Đức khiến Lâm Hàn phải buông tay xuống, khi quay đầu sang nhìn lần nữa thì thấy cuốn sách anh ta đang cầm trong tay chính là quyển “Thư tuyệt mệnh” mà mình đã tặng, chợt nhớ ra tình tiết trong đó, bèn gật đầu.

“Vậy có muốn đi xem dơi ở Bình Uyển bắc thôn không?” Lời nói của Hữu Đức đầu sự mê hoặc khiến Lâm Hàn còn chưa kịp nghĩ ngợi gì đã gật đầu.

Đương nhiên là những người đi không chỉ có Lâm Hàn và Hữu Đức, tất cả không thiếu một ai đều nhất loạt đi theo Hữu Đức đến hang dơi sau núi.

Hang dơi là một hang đá nằm khuất dưới rừng thông, chỉ cao chừng một đầu người, cửa hang được bao phủ bởi một lớp rêu xanh rì. Vừa bước đến gần cửa hang, một mùi tanh nồng nặc đã ập vào mũi. Hữu Đức nhặt một cành thông ở cửa hang làm thành cây đuốc, anh ta đi đầu, vừa đi vừa giải thích với cả bọn: “Theo tôi nhớ thì cái hang này đã có từ rất lâu rồi, khi tôi còn nhỏ xíu. Hồi tôi còn sống lang bạt, có lần mưa to không biết trốn vào đâu, đã chu vào đây, vừa ngồi xuống thì thấy dưới móng có thứ gì đó mềm mềm, lại còn kêu lên rìn rít, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị nó cắn vào móng, tiếp đó là cả một đàn dơi nhiều kinh khủng rào rào lao xuống từ trần hang. Tôi sợ đến mức không còn nghĩ đến mưa gió, lao vội ra ngoài...”

“Á”, Vương Linh chợt kêu ré lên, mọi người còn đang tưởng cô ấy bị làm sao, song Vương Linh nhăn nhó mặt mày cầu khẩn: “Vậy thì chúng ta đừng vào trong đó có được không, nếu không thì sợ lắm. Chúng ta đến đây chơi, biết rằng có một địa danh như vậy là được rồi, lẽ nào còn phải trải nghiệm thực sự cái này cái kia nữa? Mấy anh chị không cảm thấy đáng sợ à? Chúng ta đã tìm thấy ngôi làng trong tiểu thuyết của Lâm Hàn, cũng đã tìm được những con dơi mà chị ấy viết, nếu như cứ tiếp tục lẽ nào định diễn lại một lượt tất cả những tình tiết có trong truyện đó?”.

“Chỉ là xem hang dơi thôi mà, chúng ta có mười người lẽ nào lại sợ mấy con dơi bé xíu?” Tiêu Khâm liếc nhìn Vương Linh một cái. Con người anh ta vốn trầm lặng, trên suốt dọc đường gần như không thấy nói chuyện bao giờ, song hình như anh ta rất không thích Vương Linh nên khoái việc đấu khẩu với cô ấy, đặc biệt là khi thấy Vương Linh tỏ ra sợ sệt một thứ gì. Tiêu Khâm nhặt một cành thông, vặt bỏ hết lá và cành nhỏ, sau đó dùng cành cây trọc trụi gõ lên lớp rêu xanh ở cửa hang: “Tôi sẽ bắt hai con đem về làm tiêu bản. Nếu đã sợ thì ngay từ hồi đầu đừng có đi, sợ tới mức gần như tè ra quần như vậy, không hiểu khi trước ai đã lên Bồng ma Linh Dạ huênh hoang rằng mình rất bạo gan, lá gan bằng cái móng tay mà cũng gọi là to hử? Đúng là thấy người ta nói hay cũng vỗ đùi khen phải”.

Vương Linh bị Tiêu Khâm mỉa mai trước mặt người khác, giận tới mức run bắn lên, nghiến chặt răng rồi nhìn anh ta như muốn ăn tươi: “Ai nói là tôi sợ? Để đó tôi sẽ vào cho anh xem. Khúc gỗ mà hôm nay cũng lên tiếng nói nhiều như vậy, hóa ra là một dạng người mập mờ khó hiểu, muốn trở nên nổi bật chắc? Không có...” Vừa nói, Vương Linh vừa giành lấy cây đuốc trong tay Hữu Đức rồi cúi xuống chui thẳng vào trong.

“Vương Linh, hãy lui ra đi!” Hữu Đức giật lấy cành cây trong tay Tiêu Khâm rồi vội vàng khom lưng chui vào.

Những người còn lại đều ngẩn cả ra, ngấm ngấm cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ, dường như có điều gì đó sắp sửa xảy ra, nhất là Tiêu Khâm, anh ta cảm thấy vô cùng hối hận, nhất là không nên nói như vậy với Vương Linh, suy cho cùng thì cô ấy cũng vẫn chỉ là một cô gái còn ít tuổi. Anh ta cũng vội vàng cúi xuống định chui vào trong hang, nhưng bị Lâm Hàn ngăn lại: “Anh gây ra chuyện như vậy còn chưa đủ hay sao?” Tiêu Khâm nghe Lâm Hàn nói, bèn hậm hực quay ra.

Gần như ngay sau đó trong hang vang lên tiếng kêu thét của Vương Linh, tám người vội vàng nhào tới sát cửa hang, gọi tên Vương Linh và Hữu Đức. Tiếng kêu ngừng lại, sau đó là những tiếng vù vù vô cánh của loài động vật. Âm thanh này vô cùng quen thuộc với Lâm Hàn vì cô đã từng nghe thấy trong gian phòng gác mái ở nhà họ Hà. Cô vội vàng gạt Tiêu Vũ Trúc và Thục Hoa đang đứng trước cửa hang ra: “Mau tránh ra đi, dơi đây!”

Cả bọn lùi lại đằng sau mấy bước, lập tức trông thấy Hữu Đức ôm Vương Linh lao ra. Hai người đó bị bọn dơi bám đầy đặc xung quanh. Lâm Hàn nhanh chóng bẻ một cành thông rồi lao đến chỗ Hữu Đức, ra sức đánh đuổi bọn dơi bám trên người anh ta. Mấy người còn lại thấy vậy cũng xông lên giúp đỡ... Phải khó

khăn lấm mới xua hết được bọt dơ đi, nhìn ra thấy trên mặt Hữu Đức có mấy vết thương nhỏ đang rỉ máu tươi, còn bàn tay thì không biết bị thứ gì đó xé rách, cả lòng bàn tay lẫn mu tay đều đang rịn máu. Trái lại Vương Linh được anh ta ôm trong lòng thì không bị một vết thương nào, chắc là vì sợ quá nên ngất đi thôi.

Tất cả vội vàng chăm sóc cho hai người đó, đột nhiên nghe thấy Tiêu Khâm nói: “Mẹ kiếp, tao ày bay”. Liên ngay sau đó là tiếng “kít”, tất cả quay đầu lại chỉ thấy dưới chân Tiêu Khâm là một con dơi đã bị anh ta đâm bẹp dí, hai cái cánh vẫn cố sức duỗi ra, khẽ run lên trong gió. Con dơi cuối cùng chịu chết cứng, hai cánh vẫn nguyên trong tư thế duỗi dài. Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy đôi cánh gấp khúc đang duỗi ra đó khi hợp lại với cái đầu bị đâm bẹp trông giống hệt một chiếc – W.

“Đồ ngu”, Tiêu Khâm nhắc chân lên, đá văng cái xác con dơi ra xa. Vũ Trúc lườm anh ta một cái, hoàn toàn không khách sáo: “Anh thật đáng ghê tởm!”

Khi đó Vương Linh đang chết ngất dần dần tỉnh lại, vừa nhìn thấy Lâm Hàn đã òa một tiếng rồi bật lên khóc.

Tối hôm đó, Hữu Đức tránh mặt mọi người, kể riêng cho Lâm Hàn nghe chuyện gì đã xảy ra trong hang khi ấy.

Lúc Hữu Đức đuổi theo định kéo Vương Linh ra ngoài, đột nhiên bị cô ấy đẩy ra, tay đập mạnh vào vách hang nên mới bị toạt ra như vậy. Âm thanh đánh thức bọt dơ trong hang, chúng bèn nhả vào hai người lao xuống. Vương Linh chưa bao giờ thấy cảnh tượng kinh hoàng đó nên sợ quá ngất đi luôn.

Sự việc ở hang dơi khiến ấy ngày êm ả bị khuấy động đôi chút, còn tâm trạng của Tiêu Khâm thì hết sức khác thường, trên đường về anh ta chỉ nói đến các phương án làm thế nào tiêu diệt hết đàn dơi. Ngoài Hữu Đức ra, thì mấy người con trai còn lại bị Tiêu Khâm xúi giục nên đều muốn thử. Còn chưa kịp hành động gì thì đêm hôm đó đã xảy ra sự cố.

7. Chương 7: Đêm Mưa Khủng Khiếp

Lâm Hàn choàng dậy vì tiếng sấm. Giường của cô và Thục Hoa ở ngay sát cửa sổ, cơn mưa lớn bất thần ập đến mang theo từng vạt nước hắt thẳng vào trong khiến mặt đất ướt đầm dề. Một tia chớp lóe sáng lên làm vũng nước trên nền nhà lấp lánh. Lâm Hàn vội vàng nhồm dậy, đi ra đóng cửa sổ vào, song khi mò mẫm quay trở lại giường thì phát hiện ra trong chăn trống không. Ngô Thục Hoa đâu?

“Thục Hoa, Thục Hoa”, gọi liền hai tiếng không thấy ai trả lời, Lâm Hàn bèn lấy chiếc bật lửa dưới gối, căn phòng tối om sáng lên một chút khiến cô nhìn thấy chiếc đèn dầu để trên bàn vẫn nằm nguyên tại chỗ. Tim Lâm Hàn bỗng nhiên đập thành thịch, một nỗi hoảng sợ ập đến. Cả Vương Linh và Thục Hoa đều rất nhất gan, mỗi lần thức dậy ban đêm đều phải gọi cô, có hôm trắng sáng rõ như ban ngày mà tụi nó vẫn phải thấp đèn, huống hồ đêm nay mưa gió, đưa bàn tay lên còn không nhìn thấy ngón nữa là...

Trong lòng Lâm Hàn mỗi lúc một bồn chồn hơn, cô vội vàng mặc áo khoác vào, cầm cây đèn dầu đi ra ngoài. Khi đi qua phòng Vũ Trúc và Vương Linh, cô nghĩ hay là Thục Hoa sang bên này nên đưa tay lên định gõ cửa, không ngờ chạm ngay vào cánh cửa, “kẹt” một tiếng, cánh cửa tự động mở ra.

Lâm Hàn hoảng sợ giật lùi hai bước, dùng chân rồi đứng nguyên tại chỗ nhìn kỹ lại. Rõ ràng là phòng của Vũ Trúc, nhưng vì sao hai đứa nó lại không khóa cửa? Lẽ nào cả hai cũng không có trong phòng? Lâm Hàn muốn vào trong xem, nhưng lại không dám nên cứ đứng mãi ở cửa, cuối cùng chỉ biết cắn môi động viên chính mình: “Đừng sợ, bình tĩnh lại nào!”

Mưa bỗng trút xuống ào ào, tạo nên những âm thanh ầm ầm trên mái ngói hệt như cả xe đá đổ thẳng xuống vậy. Tất cả những âm thanh khác đều mất hút trong đó. Lâm Hàn bước vào phòng Vũ Trúc và Vương Linh, gió từ ngò cửa sổ thổi vào khiến ngọn lửa bên trong chiếc đèn dầu lay lắt bập bùng, Lâm Hàn vội dùng tay chặn gió lại, chậm chậm đi đến cạnh bàn đặt đèn xuống, đóng cửa sổ vào. Tiếng mưa ngay lập tức nhỏ hơn rất nhiều.

Gian phòng này hơi khác với phòng của cô và Thục Hoa, chiếc giường được kê ở mặt tường đối diện với cửa sổ, diện tích cũng rộng hơn chút ít. Ở giữa phòng chỉ có một chiếc bàn giống phòng cô, thế nên trông càng có vẻ trống trải hơn. Mùi dầu hỏa khó chịu xộc ngay vào mũi Lâm Hàn. Cô cầm chiếc đèn lên, đi tới sát giường, vừa đi vừa gọi tên Vương Linh, Vũ Trúc. Chỉ thấy chăn chiếu được dồn thành một đồng nhô cao, đang run lên dữ dội. Lâm Hàn đi tới gần hơn, lập tức nghe thấy bên trong phát ra những tiếng “cách cách” khe khẽ. Cô bèn vỗ nhẹ vào đồng chăn, gọi: “Vũ Trúc, Vương Linh”.

Chiếc chăn càng run dữ dội hơn, tuy nhiên nhìn vào kích cỡ của nó thì không giống như có hai người, vậy một trong hai người đó đã đi đâu, hay người này không phải là một trong hai người đó? Lâm Hàn thở dài một tiếng, đưa tay kéo chiếc chăn ra. Người trong chăn kêu lên thất thanh khiến cho tay Lâm Hàn run bắn, đánh rơi chiếc đèn dầu xuống đất. Lập tức chiếc đèn bị vỡ tan thành mấy mảnh, ngọn lửa tiếp xúc với dầu hỏa bị đổ ra liền bùng lên thành một đám lửa lớn, sau đó cháy lan theo vết dầu ra phía cửa sổ. Sàn nhà này được làm toàn bằng gỗ, cháy to lên thì phải làm sao đây? Lâm Hàn quên cả sợ hãi, vội vàng kéo ngay chiếc chăn rồi lấy hết sức phủ nó lên ngọn lửa. May mà lửa được dập kịp thời, cả gian phòng lại chìm trong bóng tối đặc quánh. Lâm Hàn ngồi bệt xuống sàn thở dốc từng hồi, đột nhiên nhớ ra là trong phòng vẫn còn một người khác nữa.

“Chị Lâm Hàn à?”, người ngồi trên giường cất tiếng hỏi trong màn đêm đen thui, có vẻ như vừa trải qua một nỗi sợ khủng khiếp nên ngay cả giọng nói cũng đã khàn đặc lại, có điều không giống cả Vũ Trúc lẫn Vương Linh.

“Là chị đây, em là ai?”

“Em là Vũ Trúc”, sau khi xác nhận đó đúng là Lâm Hàn. Tiêu Vũ Trúc mới dần bình tĩnh lại.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, liền sau đó là giọng nói của Hữu Đức vang lên ngoài cửa: “Tiêu Vũ Trúc, Vương Linh, các cô có sao không?”.

Rõ ràng là tiếng kêu ban nãy đã đánh thức bọn họ, sáu người con trai đều lao cả đến đó. Vũ Trúc và Lâm Hàn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vừa sống sót sau một tai họa lớn.

“Hôm nay Vương Linh về đến nhà cứ là lạ thế nào ấy, ngồi trên giường cũng không nói không rằng, giục đi ngủ mấy lần nhưng hề nghe thấy bảo đi ngủ thì cô ấy lại trừng mắt lên nhìn như có mối hận thù gì ghê gớm lắm. Lúc đó em chỉ nghĩ rằng chắc hồi ban ngày cô ấy đã bị sợ hãi quá nên thành ra như vậy, bèn an ủi mấy câu, song cô ấy vẫn cứ nguyên bộ mặt khó khăn, có nói thế nào cũng không tác dụng, thêm vào đó em lại buồn ngủ không chịu nổi, nên cuối cùng cũng để mặc cô ấy, đi ngủ một mình. Trong giấc ngủ mơ mơ màng màng, em thấy Vương Linh ra sức lay mình dậy. Khi em vừa mở mắt ra, thấy cô ấy chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Vũ Trúc cậu xem kìa, có ai ở ngoài đó vậy?” Vũ Trúc nói tới đó liền rùng mình, ngẩng đầu lên liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Mọi người nghe thấy cô ấy nói vậy đều bất giác nhìn theo ra ngoài, chỉ thấy một khoảng trống đen ngòm, ngoài những dòng nước mưa và cành cây bị mưa giật cho tới bởi đang run rẩy thì hoàn toàn không có thứ gì khác lạ. Tất cả lại quay vào nhìn Vũ Trúc với vẻ bức thiết, cho rằng nhất định Vũ Trúc đã trông thấy cái gì đó, hy vọng cô ấy sẽ vén bức màn bí mật lên.

Ai ngờ Vũ Trúc chau chau mày rồi nói tiếp: “Em cũng nhìn ra cửa sổ như mọi người vậy, nhưng chẳng nhìn thấy gì hết cả, nên mới vỗ về Vương Linh, bảo không sao, chắc là cậu tưởng tượng vậy thôi. Có lẽ hồi ban ngày vì đám dơi mà cô ấy thành ra như vậy. Thực ra thì em cũng hơi bức bối, sau đó thì lấy chăn trùm kín đầu, không hiểu vì sao mà đêm nay lại buồn ngủ đến thế, chỉ xoay người mấy cái là đã lại ngủ say. Không biết bao lâu sau đó, em nghe thấy một tiếng loảng xoảng, tiếp đến là mùi dầu hỏa xộc vào mũi. Em mò mẫm bên cạnh mình định gọi Vương Linh dậy xem xem có phải đổ cây đèn dầu không, song thấy khoảng bên cạnh trống trơn. Em tưởng Vương Linh dậy đi vệ sinh nên hỏi một câu: “Vương Linh, cậu dậy đi vệ sinh à?” Không có ai trả lời, tiếp đó là những tiếng “tuk tuk” vang lên phía cửa sổ, giống hệt như có người đang gõ cái gì ở đó vậy.Ồn ào quá không ngủ được tiếp nên em vùng dậy định xem rốt cuộc đó là thứ gì. Bình thường Vương Linh nói cô ấy rất nhạy cảm với mùi gas bật lửa nên toàn để bật lửa xuống sàn nhà bên dưới chân giường. Khi đó em men theo thành giường quờ quạng tìm bật lửa, đột nhiên...”

Kể đến đó, mắt Vũ Trúc bỗng tròn tròn, toàn thân run bắn lên, dường như vận chìm đắm trong vùng ký ức mới vừa diễn ra đó. Mọi người nghĩ ngay ra là chắc chắn cô ấy đã chạm vào một cái gì đó đáng sợ, thế nên đều căng thẳng đến mức nín thở. Vũ Trúc vỗ vỗ lên ngực, nuốt nước bọt, trông toàn thân như đổ sụp đến

nơi: “Em chạm vào một cánh tay lạnh ngắt, hơn nữa còn dính nhớp nháp. Mới đầu em còn tưởng Vương Linh dọa mình, bèn khẽ gọi tên cô ấy nhưng không hề có ai đáp lại. Đúng lúc đó, bàn tay ấy quay ngược lại túm lấy tay em...” Nghe đến đó, tất cả mọi người đều giật thót mình, tự nhiên chộp lấy cổ tay mình theo phản xạ có điều kiện, sợ rằng sẽ có một bàn tay nào đó bất ngờ thò ra từ trong bóng tối chộp lấy tay mình vậy.

Vũ Trúc xoa xoa cổ tay mình rồi nói tiếp: “Hắn ta rất khỏe, tay cứng như gọng kìm vậy, siết chặt tay em tới nỗi không động đậy được, cổ tay như muốn gãy ra mà cũng không sao rút ra nổi. Khi đó em đã biết chắc chắn rằng hắn không phải là Vương Linh, cô ấy làm sao khỏe như vậy được? Nhưng vì sao trong phòng của bọn em lại có ba người kia chứ? Em càng nghĩ càng sợ, muốn kêu lên nhưng lại không kêu nổi. Khi đang sợ tới nỗi hồn xiêu phách lạc thì bàn tay đó đột ngột buông ra. Một lát sau, em nghe thấy có tiếng người vào phòng. Em sợ quá còn không dám nhìn, sợ sẽ lại có một người kỳ quái nào đó xuất hiện, vội chui ngay vào chăn đến cả thở mạnh cũng không dám nữa”.

“Vậy thì Vương Linh đi đâu nhỉ? Lâu như vậy rồi mà”. Hữu Đức hỏi câu mà ai cũng thấp thỏm trong lòng.

“Em cũng không biết, bình thường khi muốn đi vệ sinh cô ấy đều gọi em đi cùng. Hôm nay cô ấy không ngủ, nên ra khỏi phòng lúc nào em cũng không biết nữa”.

“Còn nữa”, Lâm Hàn đứng lên, nhìn hết lượt rồi nói: “Cả Ngô Thục Hoa cũng đâu mất rồi không thấy”.

Câu nói của Lâm Hàn giống hệt như một thìa nước vào chảo dầu đang sôi, tất cả đột nhiên náo động cả lên. Tiêu Khâm đứng bật dậy, hung hăng giẫm mạnh chân, nhổ bọt xuống sàn: “Mẹ kiếp, mình đã biết cái nơi quỷ sứ này không yên ổn mà”.

“Anh kêu gào cái gì vậy?”, Hữu Đức gần giọng nói, dù âm lượng rất nhỏ nhưng lại khiến người ta cảm thấy ngay một sự nguy hiểm không thể nào cưỡng lại. Tiêu Khâm cúi đầu, có vẻ hơi lúng túng, không biết thì thầm điều gì trong miệng rồi cuối cùng cũng ngồi xuống.

Hữu Đức nhìn Tiêu Khâm rồi nói tiếp: “Hiện giờ việc quan trọng nhất là phải tìm được hai người đó, bọn họ là bạn học thì chắc là đang ở cùng nhau, có lẽ sẽ không gặp chuyện gì đâu”.

Trong những lúc thế này chỉ có Hữu Đức là giữ được sự bình tĩnh nhất, Lâm Hàn tán thành gật đầu: “Phải đấy, bây giờ chúng ta phải đi tìm họ. Trước tiên hãy ra nhà vệ sinh kiểm tra xem, không chừng bọn họ lại đang ở đó đấy”.

Vừa đi ra đến cửa, Hữu Đức chợt gọi giật mọi người lại. Anh ta đưa cây đèn dầu cầm trong tay cho Lâm Hàn rồi ngồi xuống. Theo hướng nhìn của Hữu Đức, Lâm Hàn trông thấy một cây đèn dầu vẫn nguyên vẹn đang đặt ngay ngắn bên cạnh cửa: “Nếu nó ở đây từ trước, đáng lẽ Vương Linh phải đá đổ mớ phải. Còn nếu là cô ấy đánh rơi thì chắc chắn phải bị vỡ rồi”.

Vũ Trúc chứng thực suy đoán của Lâm Hàn, nói vì Vương Linh không quen ngửi mùi dầu hỏa nên bình thường bọn họ vẫn để chiếc đèn dầu ở bên cạnh cửa. Hữu Đức thở dài một tiếng: “Lẽ nào ngay từ đầu Vương Linh đã không nghĩ đến việc phải dùng chiếc đèn này? Cô ấy là một người nhát gan như vậy, sao lại có thể ra khỏi nhà mà không cần đèn chứ?”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều im lặng không dám nói một lời, cảm tưởng như kết cục của sự việc này sẽ thay đổi nếu như mình nói ra một câu nào đó vậy.

8. Chương 8: Cái Chết Của Vương Linh, Thục Hoa

Khi đó mưa đã bắt đầu nhỏ lại. Tám người tìm kiếm hết một lượt nhà trước cửa sau, song vẫn không thấy bóng Vương Linh và Thục Hoa ở đâu. Hai người nhát gan nhất bọn đã biến mất như vậy, một sự mất tích hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước.

Mấy người dờ dẩn đứng trong sân, đều cảm thấy tim mình bị một thứ gì đó bóp chặt lấy, song không nói rõ ra được nó là dự cảm gì. Sau cơn mưa, trong thôn dậy lên một mùi đất tanh tanh tươi mới, trong các bụi cây ven ruộng thấp thoáng vang lên tiếng ếch nhái kêu. Ngay cả vàng trắng non cũng dần dần lộ đầu ra khỏi tầng mây, đem lại một chút sức sống ặt đất.

Thỉnh thoảng có mấy tiếng chó sủa từ xa văng lại phá vỡ màn đêm yên tĩnh. Vẫn là một đêm hiền hòa đến vậy, khiến người ta không mảy may thấy có điều gì bất bình thường. Cả tám người không ai nói một lời, đứng lặng lẽ hệt như những cây gỗ câm lặng, dường như mong đợi Vương Linh và Ngô Thục Hoa rồi sẽ bất ngờ xuất hiện trong cái không gian trầm mặc đó vậy.

Cuối cùng, Tiêu Khâm là người đầu tiên không chịu nổi, châm một điếu thuốc rồi bực bội: “Không biết là chạy biến đi đâu nữa, không sợ người ta lo lắng hay sao? Đêm muộn như vậy rồi, chả lẽ lại mò lên núi chơi à?”. Anh ta vốn là người kiệm lời nhất trong cả nhóm, không biết vì sao mà từ sau khi đến hang dơi trở về, biểu hiện thay đổi hẳn, hấp ta hấp tấp chẳng khác nào mấy thanh niên mới lớn.

“Anh nói vậy mà được à, bọn họ có thể lên núi vào giờ này sao? Bình thường đã nhát gan như vậy”. Tiêu Vũ Trúc giận dữ đưa mắt nhìn Tiêu Khâm, không thể tiêu hóa nổi những lời nói của anh ta.

“Tôi nói như vậy thì đã làm sao? Cô hét lên cái gì chứ? Tưởng đây là Bóng ma Linh Dạ chắc? Đừng có mà giả thối ngang ngược, cũng đừng có ép tôi quá đáng, nếu không thì liệu chừng đấy”. Tiêu Khâm ném mạnh điếu thuốc xuống đất, làm bộ như sắp xông đến chỗ Vũ Trúc. Bọn Tô Thanh vội vàng kéo hai người đó ra thì mới không đôi co nữa.

Lâm Hàn đứng im không động đậy. Cô cảm thấy rất mệt, thậm chí còn mệt hơn khi nhận lời với lão phu nhân rằng sẽ tiếp nhận sản nghiệp của nhà họ Hà. Đó là một sự mệt mỏi đầy tuyệt vọng.

Ngọn núi sau nhà vẫn đứng sừng sững trên nền trời tối sẫm, giống hệt một con mãnh thú đang dần dần tiến đến như muốn nuốt gọn cả thế giới này. Dưới chân nó, bất kể thứ gì cũng trở nên hết sức mong manh bé nhỏ. Nhìn một lúc lâu, chỉ cảm thấy một cảm giác tức ngực ập đến. Lâm Hàn rung mình, quay đầu đi không dám nhìn thêm nữa.

Đột nhiên Tô Thanh, người nhỏ tuổi nhất và cũng hoạt bát nhất trong đám con trai kêu thét lên rồi luồn ra sau lưng Hữu Đức, run rẩy nói: “Nhìn xem, dơi kìa”. Tất cả mọi người nhìn theo hướng mắt của Tô Thanh, thấy chỗ cậu ta vừa đứng quả nhiên có một con dơi đang nằm đó. Toàn thân con dơi giống như bị là phẳng bởi một chiếc bàn là, máu rịn ra từ khắp mọi nơi khiến cho vùng nước đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi. Đôi cánh con dơi khi đó vẫn đang khê co rút... Cuối cùng, nó nằm ngửa bất động hoàn toàn trong vùng nước, đôi cánh cố giương ra làm thành một tư thế cố định – giống hệt như con dơi bị Tiêu Khâm giẫm chết ở trước cửa hang, khi hợp với cơ thể bé nhỏ của nó liền tạo thành một chữ cái Latin: W.

Lâm Hàn nhìn về phía khoảng rừng tối âm u, hít sâu một hơi rồi nói: “Chúng ta đi lên hang dơi kiểm tra đi, biết đâu bọn họ đang ở đó!”

“Làm sao như vậy được?” Tiêu Khâm đá bay xác con dơi nằm trong vùng nước, giọng nói lạnh lùng: “Cô dựa vào cái thứ đồ chơi này mà đoán là bọn họ lên đó hả? Hồi ban ngày Vương Linh còn sợ tới mức chẳng ra làm sao cả, nửa đêm gà gáy thế này mà dám đi lên đó chắc? KHÔNG sợ tới mức tè ra quần mới lạ”.

“Phải đấy chị Lâm Hàn”. Tô Thanh cũng đồng ý.

Thực ra không chỉ có hai người Tiêu Khâm và Tô Thanh, gần như tất cả mọi người đều có cùng cách nghĩ đó, ngay chính bản thân Lâm Hàn cũng không mấy tin tưởng vào suy đoán của mình. Tuy nhiên trong đáy lòng cô lại có một dự cảm cực kỳ mạnh mẽ: “Vương Linh và Thục Hoa đang ở đó...”. Cô không biết làm thế nào để giải thích suy nghĩ đó của mình, thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình nên vừa xấu hổ vừa tức giận, cuối cùng cúi bần lên như một đứa trẻ con vô lý: “Chắc chắn là ở đó, không được rồi, tôi phải đi cứu bọn họ”. Nói xong, cô xoay người đi về phía núi.

“Lâm Hàn...”, Vũ Trúc ngập ngừng một lúc rồi cũng bám sát theo sau. Đi được hai bước, cô quay đầu lại vẫn thấy bọn đàn ông đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, giận dữ trừng mắt lên nhìn họ rồi quay đầu rảo bước đi theo Lâm Hàn.

Thấy bộ dạng kiên quyết của hai người con gái, bọn đàn ông không thể đứng yên được nữa, bèn lặng lẽ theo sau đi lên núi...

Sau cơn mưa nên đường đi trơn trượt, khó đi hơn ban ngày gấp mấy lần. Khó khăn lắm mới đến được hang dơi, song mưa lại đổ xuống làm mấy ngọn đuốc đều tắt ngấm. Người nào người nấy ướt như chuột lột, gió lạnh thổi tới thấy sờn hết cả người. Trên núi tối mờ tổ mẫm, đưa bàn tay lên còn không nhìn thấy ngón, trong bóng tối đen kịt đó chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò. Lâm Hàn và Vũ Trúc đứng tựa lưng vào nhau, cảm nhận rõ sự run rẩy của người kia. Lâm Hàn nghe thấy tiếng Vũ Trúc run lập cập: “Lạnh quá, Lâm Hàn, sao em lại thấy trong bụng nôn nao phát sợ thế này? Bọn ta tự nói tên lên xem tất cả mọi người có đủ ở đây không?”.

“Được, bắt đầu từ tôi đi”, nghe thấy Vũ Trúc nói vậy, Lâm Hàn chờ một lát cho cơn run qua đi rồi xướng tên mình lên: “Lâm Hàn”.

“Tiêu Vũ Trúc”.

“Tô Thanh”.

“Bùi Vỹ”.

“Lý Quân”.

“Tiền Gia Dũng”.

Sau khi Tiền Gia Dũng nói tên mình xong, tất cả lại rơi vào im lặng. Vậy còn Hữu Đức và Tiêu Khâm đâu? Hai người đó rõ ràng là có đi theo kia mà, sao bây giờ lại không thấy đâu nữa vậy? Hai người đó đã đi đâu rồi?

“Lê đại ca, Hoan Dạ đại ca, anh đừng làm tội em sợ, bọn anh mau báo tên đi”, Tô Thanh gào lên xé giọng trong bóng tối, song chỉ có tiếng vọng âm của núi đáp lại cậu ta. Khi tất cả mọi người đã trở nên hoảng hốt, một giọng nói ngọt ngào chọt vang lên trong không gian: “Vương Linh”.

“Vương Linh hả?” Tất cả mọi người cùng đồng thanh kêu lên vì quá ngạc nhiên, vừa mừng vừa lo, mừng vì cuối cùng cũng tìm thấy Vương Linh, nhưng lo vì tìm được một người rồi nhưng lại lạc mất Hữu Đức và Tiêu Khâm.

Chưa đợi Vương Linh đáp lại, Vũ Trúc đã không kìm được, máng té tát luôn: “Cô với Thục Hoa chạy biến đi đâu thế hả? Hại mọi người nửa đêm khuya khoắt phải mò hết lên đây để tìm, lớn đến vậy rồi mà còn khiến người khác phải lo lắng ỉn. Bây giờ lại lạc mất Hoan Dạ đại ca với Tiêu Khâm rồi”.

“Tôi chơi ở đây thôi, trên kia là hang dơi, mọi người xem đi...” Vương Linh vui vẻ nói, khác hẳn với vẻ nhát cáy thường ngày. Câu nói đó vừa dứt, một tiếng sấm nổ ào ào lên, tiếp theo đó là một tia chớp giật ngang bầu trời, khiến cả khoảng rừng sáng trắng lên. Khi đó bọn Lâm Hàn đang nhìn lên hướng hang dơi theo lời Vương Linh, nhờ ánh sáng đó, cô trông thấy một người con gái đang bị treo trên cành cây ngay bên cạnh cửa hang, khuôn mặt trắng bợt đang xoay thẳng về phía họ. Đôi mắt nhắm nghiền, song qua các đường nét thì vẫn có thể nhận ra khuôn mặt đó – chính là Vương Linh, người vừa mới báo danh ngay sao Tiền Gia Dũng.

“Á.... Vương Linh!” Tất cả sáu người đều sợ đến mức co giò chạy thẳng xuống... loạng choạng nghiêng ngã được mấy bước, Tiền Gia Dũng là người chạy trước tiên đột nhiên ngăn mọi người lại, cực kỳ bình tĩnh: “Đừng đi, chúng ta quay lại xem xem, đó có đúng là Vương Linh không? Liệu có phải chúng ta đã nhìn nhầm?”.

“Gia Dũng, anh điên rồi!” Tô Thanh lấy hết sức mình hét toáng lên: “Em không quay lại đâu, không quay lại, chắc chắn đó là Vương Linh, làm sao tất cả chúng ta lại nhìn nhầm cũng một lúc được? Anh không nhìn thấy cô ấy treo cổ trên cây hay sao? Mặt cô ấy còn chuyển sang màu xanh lét rồi, chắc đã chết một lúc lâu, vậy mà cô ấy lại còn nói được, một người chết biết nói! Em không quay lại đâu, không quay lại, bây giờ anh thử gọi tên Vương Linh xem cô ấy có còn đứng trong bọn chúng ta hay không? Không còn, chắc chắn là không còn. Là hồn ma của cô ấy nói, là hồn ma...”.

“Bốp!” Tiêu Gia Dũng vung tay tát mạnh Tô Thanh một cái, đẩy cậu ta sang một bên rồi đi ngược trở lại hang dơi, vừa đi vừa nói: “Mẹ kiếp, mấy người có phải là đàn ông không hả? Cứ cho đó là Vương Linh, cứ cho là cô ấy đã chết đi, dù gì thì cô ấy cũng đi cùng với chúng ta từ đầu, làm sao có thể bỏ mặc cô ấy ở đó mà không quan tâm đến được? tôi không tin là trên đời này có ma, hôm nay tôi sẽ ngồi đợi trong rừng cây này cho đến sáng, xem có phải Vương Linh bị treo trên cây đó hay không. Nếu như cô ấy chết rồi, chúng ta phải làm rõ nguyên nhân vì sao cô ấy lại chết, chúng ta không thể bỏ đi ngay được, phải ở lại đây để bảo vệ hiện trường, không thể để cho cô ấy chết một cách không rõ ràng như vậy được”.

Lời nói của Tiêu Gia Dũng đã đánh thức tình bằng hữu vốn đang bị nỗi sợ hãi nhấn chìm tất cả mọi người. Khi ấy, dường như nếu có chuyện đáng sợ hơn nữa xảy ra thì cũng không thể làm họ sợ hơn được nữa vậy.

“Phải đấy, chúng ta ở lại đây đi!” Bùi Vỹ quay người đi theo Gia Dũng.

Ngoài Tô Thanh thì không còn ai khác đòi về, thấy tất cả mọi người đều quay lại nên dù vô cùng sợ hãi, cậu ta cũng tự cảm thấy xấu hổ nên không nói thêm gì nữa. Vậy là tất cả mọi người đều ở lại, họ ngồi tựa lưng vào nhau trong bóng tối đen ngòm, cho tới khi trời sáng dần lên.

Sau khi trời sáng sự việc được xác thực. Đúng là có một cô ấy treo cổ trên cây, đó cũng chính là Vương Linh. Cô ấy vẫn mặc áo ngủ, trông khuôn mặt hết sức bình an, chỉ giống như đang chìm trong giấc ngủ sâu. Ở trước cửa hang còn có một cuốn sách đã bị nước mưa thấm ướt, bìa ngoài nhăn nhúm hết. Nằm phủ lên trên cuốn sách là một con dơi đã chết cứng. Bìa sách này trông quen tới mức Lâm Hàn không cần nhìn cũng biết đó là cuốn truyện mới xuất bản mà cô tặng Vương Linh – “Thư tuyệt mệnh”.

Lâm Hàn rung mình một cái, không phải vì cuốn truyện đó, mà là vì có quá nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cảm giác đó cô đã có ngay từ khi nhìn thấy Tiêu Khâm dẫm chết con dơi lúc chiều qua. Giống quá, người đầu tiên chết trong cuốn truyện của cô cũng chết như vậy. Con dơi đã phát ra tín hiệu, nếu như căn cứ vào các tình tiết bên trong cuốn truyện thì đó chính là tín hiệu của sự chết chóc. Chữ W chính là chữ cái đầu tiên trong chữ Vương theo phiên âm Latin*, cô vốn đã đoán ra từ trước song có điều vẫn không tin vào điều đó, để mặc một sinh mệnh còn trẻ trung như vậy bỗng nhiên chấm dứt. Lâm Hàn đứng tựa vào thân cây, tay giữ chặt lấy miệng không để tiếng khóc bật ra, cảm thấy nỗi bất lực gần như tuyệt vọng đang xâm chiếm cõi lòng.

*Chữ Vương phiên âm là Wang

Đột nhiên trước mắt Lâm Hàn hiện lên hình ảnh con dơi bị Tô Thanh dẫm chết đêm qua, hình chữ W lại xuất hiện lần thứ hai. Chữ W đầu tiên là Vương, vậy còn người thứ hai sẽ là ai? Nếu như căn cứ vào phiên âm Latin thì lẽ nào người tiếp theo sẽ là...?

Lâm Hàn không dám nghĩ tiếp nữa, chạy như điên về phía nhà Hữu Đức. Mọi người chỉ nghĩ rằng cô không chịu nổi, ai nấy đều trong tâm trạng hết sức nặng nề. Cuối cùng thì Gia Dũng cũng chứng tỏ mình là người lớn hơn, cố gắng nén nỗi đau lòng lại để sắp xếp bọn Vũ Trúc, Tô Thanh, Lý Quân đi theo Lâm Hàn. Vì đêm qua đi gấp quá nên không ai nhớ mang theo điện thoại di động, Gia Dũng bèn dặn dò bọn họ khi về đến nhà Hữu Đức thì lập tức báo cảnh sát ngay, còn anh ta cùng với Bùi Vỹ ở lại đó bảo vệ hiện trường.

Suốt dọc đường Lâm Hàn vừa chạy vừa cầu khẩn, song rốt cuộc thì tất cả cũng đã muộn. Trong phòng của Vũ Trúc, cô tìm thấy các xác đã lạnh ngắt của Ngô Thục Hoa dưới gầm giường*. Khác với Vương Linh, cái xác của Thục Hoa trông hết sức đáng sợ. Dối mũi là hai vết máu đã khô, mu bàn tay trái bẻ gãy nát, máu đậm đặc tới mức phủ kín cả bàn tay không còn nhìn rõ màu da nữa. Khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn của Thục Hoa cũng bị xé tan tành lộn lộn thịt da, không còn nhận ra nổi đường nét khi trước, nếu không phải vì bộ quần áo cô ấy mặc trên người và cả dáng vóc cân đối thì không ai tin được đó là Ngô Thục Hoa.

Nguyên nhân chính gây ra cái chết có lẽ là mấy vết thối róm máu trên cổ Thục Hoa. Cô ấy đã bị thắt cổ đến chết. Hai sợi dây lưng bản nhỏ bằng cotton đang cột ở chân giường có lẽ chính là hung khí. Hai chân Thục Hoa bị trói vào hai chân giường dưới bằng chính dây đai hai chiếc áo của cô ấy. Đôi mắt tuyệt đẹp của cô mở to, trông vô tội và chứa đầy khao khát, dường như muốn nói lên sự quyến luyến đối với thế gian này... Tay trái Thục Hoa còn cầm chặt một cuốn sách, trang bìa đã bị máu thấm ướt, song vẫn có thể nhận ra đó chính là cuốn “Thư tuyệt mệnh” mà Lâm Hàn đã tặng.

9. Chương 9: Tình Cảnh Lạ Lùng Của Tiêu Khâm

Dù đã có sự chuẩn bị tâm lý, song hiện thực đó vẫn quá tàn khốc, không ai có thể thản nhiên trước một cái chết như vậy được. Tiêu Vũ Trúc, người vẫn luôn tỏ ra kiên cường nhất trong số bốn người con gái cuối cùng cũng không chịu nổi, òa lên khóc. Cô khóc không phải chỉ vì cái chết của ba người bạn đồng hành, mà cảnh tượng diễn ra trước mắt đã khiến cô khiếp sợ. Vũ Trúc tựa vào vai Lý Quân liên tục lấp bắp, vừa khóc vừa nói những câu rời rạc: “Là cô ấy... là cô ấy... người túm lấy tay tôi tối qua là cô ấy... bàn tay đó dính nhơm nhớp, vừa dính vừa lạnh, hóa ra là máu...”.

Lý Quân cũng sợ đến đờ người ra, anh không biết phải an ủi người con gái đang nép vào lòng mình bằng cách nào, đành đưa tay lên vỗ chầm chậm vào vai cô một cách máy móc. Hành động yếu ớt đó còn không an ủi nổi chính bản thân anh, đừng nói là động viên người khác.

Ngoài Lâm Hàn còn một chút tỉnh táo ra, thì tất cả những người có mặt ở nhà Hữu Đức khi đó đều đã hồn bay phách lạc. Bọn họ đều là fan hâm mộ trung thành của Lâm Hàn, đương nhiên đều biết rõ những tình tiết này đã xảy ra trong nội dung hư cấu của cuốn truyện, điều duy nhất khác biệt là hiện trường nhiều hơn trong “Thư tuyệt mệnh” mà thôi. Mỗi người đều có một dự cảm lờ mờ rằng chuyện này chưa kết thúc mà mới chỉ bắt đầu, những gì đang chờ đợi họ ở phía trước đây? Thời khắc đó, bọn họ đều ước gì mình chưa từng đọc cuốn truyện của Lâm Hàn, thậm chí chưa từng xuất hiện trên Bóng ma Linh Dạ, chưa từng biết đến một nhà văn tên Lâm Hàn.

Lâm Hàn cũng không hiểu vì sao mình lại có thể bình tĩnh đến vậy, cô ngồi ngay ngắn xuống, đưa tay vuốt đôi mắt mở to đến mức lồi cả con ngươi ra ngoài của Ngô Thực Hoa lại, khề khàng nói một câu mà ngay đến bản thân cô cũng không nghe thấy. Những ngón tay trắng muốt của Lâm Hàn chạm vào vết máu đã gần khô của Thực Hoa, trở thành một thứ màu gì đó hết sức lạ lùng. Cô lau lau ngón tay vào tóc Thực Hoa, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng hết như chuyện đó không liên quan đến mình, hoặc ít ra thì trong con mắt của bọn Vũ Trúc là như vậy.

Thấy Lâm Hàn đi ra khỏi cửa, Vũ Trúc vùng ra khỏi đôi tay của Lý Quân nghiêm giọng hét lên: “Lâm Hàn, chị định đi đâu?”

Tiếng quát gay gắt của Vũ Trúc khiến cho hai người con trai kia bừng tỉnh, bọn họ đồng thời tiến lên trước giữ tay Lâm Hàn lại, không, phải nói là khóa tay cô lại, giống hệt như người ta thường làm với phạm nhân. Hành động đó của họ phản ánh những gì đang diễn ra bên trong họ. Lâm Hàn biết, tất cả những lời hay ý đẹp trên Bóng ma Linh Dạ chỉ còn là quá khứ, giờ đây đã không còn thân tượng với fan hâm mộ nữa, không có chuyện cùng chia sẻ với nhau niềm yêu thích, còn lại có chăng chỉ là nỗi hoài nghi.

Cánh tay hai người con trai đó giống hệt như hai chiếc còng khóa chặt lại, tới nỗi Lâm Hàn cảm thấy như hai vai mình sắp sửa rời xuống đến nơi. Vì đau nên cô hơi co người lại, song trong lòng thì cảm thấy một nỗi khinh bỉ trào dâng. Cô ngẩng đầu lên, mái tóc dài như rong biển che khuất quá nửa khuôn mặt, trừng mắt nhìn hai người đó. Cô biết ánh mắt của mình khi đó sắc đến mức nào, thiêu đốt đến mức nào. Lý Quân và Tô Thanh gần như buông tay ra cùng lúc, Lâm Hàn chỉnh lại áo xống rồi thong thả bước ra ngoài.

Thực ra cô chỉ định đi tìm điện thoại để gọi cảnh sát. Cô bình tĩnh đến mức chính bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên. Vì Bình Uyển bắc thôn khá là khuất nẻo nên khi người của đồn cảnh sát đến nơi cũng đã sang một giờ chiều. Khi đó, chuyện có người bị treo cổ trên cây trước hang dơi đã được truyền đi khắp cả thôn, họ dồn cả về con đường nhỏ dẫn lên núi, sơn thôn vốn yên tĩnh lúc này đột nhiên trở nên ồn ào náo động, mấy cán bộ thôn cũng đến giúp bảo vệ trật tự ở hiện trường. Vị trưởng thôn đức cao vọng trọng trong thôn giống hệt như một viên cảnh sát giàu kinh nghiệm, trước khi cảnh sát đến đã liên tục lục vấn bọn Lâm Hàn.

Bọn họ làm ra bộ không hiểu tiếng Quý Châu nên một mực giữ im lặng, cho tới khi vị trưởng thôn đó nhắc tới Lê Hữu Đức, cả mọi mới thuật lại sơ bộ câu chuyện đêm qua.

Sau khi biết thông tin Hữu Đức và Tiêu Khâm đang mất tích, trưởng thôn lập tức huy động già trẻ lớn bé trong thôn chia nhau đi tìm người. Đến khi cảnh sát tới nơi, cũng đã có chút manh mối về Hữu Đức và Tiêu Khâm.

Có một tốp trẻ con tìm thấy họ ở khu mộ tổ dòng họ Tống, cả hai đều đang bất tỉnh trong một khe giữa hai ngôi mộ, đầu bị đập toác ra, máu dính loang lổ trên áo khoác. Trưởng thôn lập tức mời vị thầy lang vường trong thôn giúp bọn họ băng bó vết thương. Cả hai người nằm chết giấc trong khe mộ dưới trời mưa nên đều nhiễm thương hàn. Vết thương vừa được băng bó xong thì có một người dân tốt bụng trong thôn mang canh gừng nóng đến cho.

Thấy hai người đó không bị nguy hiểm gì, trái tim bốn cứ treo lơ lửng suốt nửa ngày của Lâm Hàn cuối cùng cũng bình ổn lại. Cô kéo chăn đắp cho Hữu Đức xong liền bị viên cảnh sát họ Trương gọi lại.

“Cô là Lâm Hàn phải không? Chính là người gọi điện báo án đúng không?” Viên cảnh sát thăm vấn Lâm Hàn chừng ba lăm, ba sáu tuổi, vóc dáng hơi đầy đặn, trông hết sức dễ gần. Thấy Lâm Hàn gật đầu, anh ta liền tiếp hỏi: “Vì sao nhóm các cô lại đến Bình Uyển bắc thôn?”

Không hiểu sao khi nhìn vào mắt anh ta, trong lòng Lâm Hàn đột nhiên thấy buồn bực. Cô cúi đầu giấu đi sự giận dữ đang bắt đầu nhen nhóm: “Hiện giờ trong lòng tôi đang rất rối loạn, tạm thời có thể không trả lời bất cứ điều gì được không?”

“Không trả lời?” Giọng viên cảnh sát đột nhiên tăng cao lên mấy độ, khi anh ta còn đang định nói gì tiếp thì cánh cửa bỗng nhiên bị mở toang ra, viên cảnh sát mới mới rồi gọi Lâm Hàn đến chạy lại nói thì thầm mấy câu gì đó vào tai anh ta. Sắc mặt viên cảnh sát to béo mỗi lúc một nặng nề hơn, anh ta lập tức bỏ lại Lâm Hàn và viên cảnh sát họ Trương rồi lao ra ngoài.

Khi người của đồn cảnh sát đi khỏi Bình Uyển bắc thôn, bà của Hữu Đức vẫn cố chống gậy lập cập bám theo sau, cố lấy hết sức mình nhắc đi nhắc lại: “Hữu Đức nhà chúng tôi không làm điều gì sai trái cả, không làm chuyện gì phạm tội đâu...”. Đến khi Hữu Đức phải ba lần bảy lượt đoán chắc là mình không sao, bà cụ mới yên tâm dừng lại không đuổi theo nữa.

Lâm Hàn không ngờ rằng lần đầu tiên mình đến đồn cảnh sát lại trong tình cảnh đó. Vì đường núi ô tô không đi được nên từ Bình Uyển bắc thôn ra thị trấn chỉ còn cách đi bộ. Hữu Đức và Tiêu Khâm được các nhân viên cảnh sát dùng cáng khiêng đi. Hữu Đức khi đó dù còn yếu, nhưng cũng đã gần như hoàn toàn tỉnh táo, còn Tiêu Khâm thì vẫn ngủ mê mết. Trên đường đến đồn cảnh sát, thái độ của Vũ Trúc với Lâm Hàn đã trở nên xa lạ, ánh mắt nhìn cô thậm chí còn chứa đựng đầy vẻ oán hận và sợ hãi. Bốn người còn lại cũng rất trầm, suốt dọc đường không nói một lời nào.

Lê Hữu Đức chưa trông thấy tình trạng thi thể của Vương Linh và Thực Hoa, khi nhìn thấy nhân viên pháp y khiêng hai chiếc cáng được phủ vải trắng đi qua, một người đàn ông vốn luôn tỏ ra cứng cỏi cũng lặng lẽ nằm rơi nước mắt. Lâm Hàn lấy khăn giấy ra, không nói gì, chỉ yên lặng lau nước mắt giúp anh ta, một lúc sau mới nghẹn ngào hỏi: “Đêm qua anh với Tiêu Khâm đi đường nào thế hả? Sao lại nằm ngoài khu nghĩa địa dòng họ Tống được?”

Đường đến khu nghĩa địa dòng họ Tống và đường lên hang dơi nằm ở hai đường khác nhau, hơn nữa khi đó bọn họ bám theo ngay đằng sau, thế nào mà lại đột nhiên biến mất? Thấy Lâm Hàn hỏi vậy, chính bản thân Hữu Đức cũng mù tịt: “Tôi cũng không biết, khi đó Tiêu Khâm đi trước mặt tôi, tôi chỉ thấy mọi người hình như đi mỗi lúc một nhanh hơn, thế nên cũng tăng tốc để theo cho kịp. Khi đó...”

“Khụ khụ...”, Tiêu Khâm đột nhiên ho hai tiếng cắt ngang lời nói của Hữu Đức. Anh ta bất chợt mở trừng hai mắt, có vẻ như đã tỉnh táo, cau mày nhìn một lượt từ Hữu Đức sang Lâm Hàn, rồi tiếp lời: “Khi đó hình như cũng gần đến hang dơi rồi, tôi bị trượt chân một cái, nhưng còn chưa ngã xuống thì đã có một cánh tay từ phía sau kéo lại. Tôi tưởng đó là Hữu Đức, bèn nói lời cảm ơn, song lập tức nghe thấy người đó bật ra mấy tiếng cười u ám, rõ ràng không phải là tiếng của Hữu Đức. Tôi hỏi ai đấy. Khi đó mưa đột nhiên đổ xuống ào ào, mưa rất lớn...”

Tiêu Khâm nói chậm lại, hai con ngươi dường như sắp sửa nhảy ra khỏi tròng mắt đến nơi. Anh ta nhìn trời chết lên trời, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, một lát sau mới từ từ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Mưa ào ào, tiếng mưa lớn tới mức chính bản thân mình cũng không nghe thấy tiếng mình nói nữa, vậy mà người đỡ tôi dậy lại nghe thấy. Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe thấy, cô ấy nói năng với tôi dịu dàng như vậy, cô ấy nói, là tôi mà...”. Tiêu Khâm bắt chước theo âm điệu đó, tất cả mọi người đều giật thót người, dù rằng sự mô phỏng của anh ta không giống lắm nhưng ai nấy đều nhận ra người mà Tiêu Khâm nói tới là Vương Linh.

Quả nhiên những lời kể tiếp của Tiêu Khâm đã chứng thực cho suy đoán của cả bọn: “Tôi nói, cô là Vương Linh sao? Cô ấy không trả lời tôi, cô ấy... cô ấy...” Mặt Tiêu Khâm bỗng đỏ lựng lên, “Bàn tay đang đặt sau lưng tôi bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía trước.. từng chút từng chút một. Sự đụng chạm cực kỳ quyến rũ, cuối cùng, cuối cùng bàn tay đó dừng lại ở... Khi ấy, tôi quên mất chuyện mình với Vương Linh đã từng cãi nhau gay gắt đến mức nào, trong đầu bị thứ gì đó nhồi kín đặc, nhưng lại có vẻ như trống rỗng, trong tai ù đi không còn nghe thấy tiếng mưa, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập rộn, thành thịch, thành thịch trong lồng ngực... Thời gian trôi thật nhanh mà cũng thật chậm, thật hạnh phúc mà cũng đầy giằng xé. Đột nhiên tôi thấy sau gáy mình bị đập mạnh, ngất đi không còn biết gì nữa”.

Tất cả mọi người đều đờ đẫn cả ra. Vì sao lại có người báo danh là Vương Linh, còn Tiêu Khâm cũng nói là anh ta nghe thấy tiếng Vương Linh. Lẽ nào có hồn ma của Vương Linh thật?

Vũ Trúc run rẩy hỏi: “Anh khẳng định người đó là Vương Linh chứ?”.

Tiêu Khâm cắn chặt môi giận dữ nói: “Tuyệt đối chính xác. Tất cả cho thấy chính cô ta đã lên kế hoạch cho những chuyện này, chắc chắn là cô ta vẫn tức vì lúc ở hang dơi bị tôi chê nhát gan, thế nên tối đến mới bày ra trò đó để dọa chúng ta”. Vết thương của Tiêu Khâm nghiêm trọng hơn Hữu Đức nên chỉ vừa mới tỉnh dậy, vẫn chưa hề biết chuyện Vương Linh đã chết.

“Vậy anh có biết hiện giờ chúng ta đang đi đâu không?” Tô Thanh hỏi ngay.

“Không, đến đồn cảnh sát”.

“...”

“Vương Linh đã chết rồi, treo cổ ngay ở cửa hang dơi”.

10. Chương 10: Lê Hữu Đức

Tô Thanh nói xong câu đó tự nhiên cũng rung mình một cái. Về mặt của tất cả mọi người lập tức nặng nề trở lại, duy nhất Tiêu Khâm chỉ chau mày rồi “à” một tiếng. Anh ta tỏ ra hết sức bình tĩnh, thậm chí còn trầm mặc hơn cả trước kia, sự trầm mặc khiến cho người ta sợ hãi. Vũ Trúc bỗng như ong mầy, tiếng lên hai bước muốn nói điều gì đó, nhưng đã bị Gia Dũng kéo lại. Tiền Gia Dũng lắc đầu với Vũ Trúc, Vũ Trúc hiểu ý anh ta muốn nói gì nên thôi. Vào những lúc thế này, bất kỳ người nào cũng đều không nên làm phiền Tiêu Khâm, sự trầm lặng đó cho thấy anh ta đang chìm trong nỗi đau cùng cực. Việc mới rồi Tiêu Khâm đỏ mặt không phải vì xấu hổ, mà là vì, là vì... yêu. Trong những lời kể của anh ta rõ ràng là chứa chan tình cảm, đồng thời còn mang cả một sự thỏa mãn vì mong đợi của mình được đáp ứng.

Đúng, đó chính là tình yêu. Tình yêu không nhất thiết phải thể hiện ra bằng sự quan tâm hay lối cư xử chu đáo. Cũng chỉ có Vương Linh mới khơi dậy được sự nôn nóng hấp tấp tiềm ẩn của Tiêu Khâm. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Ngay bản thân Tiêu Khâm cũng khó có thể nói được mình đã bắt đầu yêu Vương Linh khi nào, thậm chí đến tận giờ phút này, anh ta vẫn trong trạng thái lơ mơ. Anh ta chỉ cảm thấy trái tim mình như bị đục rỗng ra, trống rỗng đến mức không còn nghe thấy tất cả những âm thanh khác, không nhìn thấy bất kỳ người nào khác. Bắt đầu từ giờ khác nghe được cái tin khủng khiếp đó, Tiêu Khâm lại trở về trốn trong chiếc vỏ im lặng của mình, thậm chí còn trốn sâu hơn lúc trước.

Trong sự im lặng của Tiêu Khâm, mỗi người đều chất chứa trong lòng những nỗi niềm riêng, tiếp tục hành trình.

Lúc dừng nghỉ chân ở vách Mô Ưng, Hữu Đức tìm đến Lâm Hàn khi đó đang ngồi một mình dưới gốc thông. Hai người ngồi cạnh nhau trên một tảng đá xanh lớn, song không ai lên tiếng nói một lời. Khi ấy mặt trời đã sắp xuống núi, ánh nắng tàn cuối ngày mang màu máu khiến những triền núi nối tiếp nhau cũng được nhuộm một màu đỏ tươi, giống như một dòng máu đang chảy xuống.

Có lẽ vì tất cả đều đang trong tâm trạng nặng nề bức bối nên cảnh tượng tuyệt đẹp đó đã không còn mang dáng vẻ diễm lệ như lúc ban đầu. Lâm Hàn đang chuẩn bị đứng dậy thì Hữu Đức cất lời: “Lâm Hàn, cô có

tin rằng tất cả chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên không?” Khi đó anh ta mặc chiếc áo vải gai màu trắng mà Lâm Hàn nhìn thấy trong lần đầu tiên gặp, thực ra tất cả áo của Hữu Đức đều có cùng một màu sắc và kiểu dáng tương tự nhau, từ khi gặp anh ta ở Thượng Đảo, chưa khi nào Lâm Hàn nhìn thấy anh ta mặc kiểu áo khác hay không phải là màu trắng. Còn nhớ khi đó Lâm Hàn đã trêu Hữu Đức rằng màu trắng biểu trưng cho sự thuần khiết, song Hữu Đức đã đáp lại một cách nghiêm túc rằng: “Nó còn thể hiện cho tố chất thần kinh.”

Lúc đó Lâm Hàn chỉ cười cười mà không nhập tâm câu nói đó. Còn bây giờ khi nhìn vào trong đôi mắt sâu hút của Hữu Đức, Lâm Hàn chợt vô tình nhớ lại. Trong lòng cô bỗng nhiên có một cảm giác gì đó không rõ nét, không thể xác định được là gì.

Không biết nên trả lời như thế nào mới được. Lâm Hàn im lặng hồi lâu, vừa như an ủi chính mình, vừa như trốn tránh, cuối cùng cô nặng nhọc gật đầu, nói một cách kiên định: “Tôi tin chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi”.

Hữu Đức vẫn nhìn xoáy vào Lâm Hàn, trong đôi mắt đó là một thứ ánh sáng mà từ trước đến nay Lâm Hàn chưa từng nhìn thấy. Nó chỉ lóe lên trong thoáng chốc rồi biến mất ngay, Hữu Đức thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Đó chính là lý do vì sao mà tôi lại đánh giá cao cô. Ngoài Tiên Gia Dũng và Bùi Vỹ ra thì trong cả nhóm không ai vượt được cô. Những thứ bên trong cuốn tiểu thuyết, chẳng qua chỉ là... hư cấu cả”.

Lâm Hàn không hiểu một chút nào những câu Hữu Đức nói ra: “Anh nói vậy là ý gì?”.

“Tôi định nói là bọn họ đều quá nhát gan, Lâm Hàn, cứ giữ vững suy nghĩ của cô đi, tất cả những việc này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi”, Hữu Đức đưa mắt nhìn những người đang ngồi túm tụm bên đường, quay đầu lại nói tiếp: “Tôi đi theo sau Tiêu Khâm, ngoài anh ta ra thì không nhìn thấy một ai cả, cũng không nghe thấy bất kỳ người nào nói hết”.

“Vậy thì phải giải thích như thế nào về việc hai người bọn anh nằm ngủ bên dưới khe một trong nghĩa địa dòng họ Tống?” Lâm Hàn buột miệng hỏi câu đó, song mới thấy nó quá mâu thuẫn với sự khẳng định của mình ban nãy, nghĩ đi nghĩ lại thì niềm tin lúc nãy đã bắt đầu bị lung lay dao động rồi.

Tất cả vẻ lúng túng đó của Lâm Hàn đều không lọt được khỏi mắt Hữu Đức, anh ta nhảy lò cò lên một bước rồi quay đầu lại nói với Lâm Hàn: “Nếu như tôi nói là tự bọn tôi đi đến đó thì cô có tin không?”.

Lâm Hàn giật thót người, song cũng đã bình tĩnh lại một cách nhanh chóng: “Đối với những việc mà mình chưa từng trải qua thì đương nhiên là không có lý do gì để nói tin hay không tin cả, chẳng phải sao?”.

“Đó chính là điểm rất thông minh của cô”. Hữu Đức mỉm cười đồng tình.

Khi đó Hữu Đức và Tiêu Khâm cũng đi theo sau bọn Lâm Hàn. Vì trời mưa lớn quá nên đước tắt hết cả, bọn họ chỉ cảm thấy những người đi trước đi mỗi lúc một nhanh, khoảng cách vì thế mà bị kéo ra mỗi lúc một xa. Hữu Đức lo lắng giục Tiêu Khâm đang đi ngay phía trước mình: “Anh nhanh lên một chút, họ sắp mất hút rồi kìa”.

Tiêu Khâm không những không trả lời mà còn đứng yên tại chỗ. Khi đó mưa càng nặng hạt hơn, Hữu Đức đang chuẩn bị đưa tay đẩy anh ta đi thì Tiêu Khâm chợt lên tiếng, nghe giọng nói hơi run vừa giống như sự sợ hãi, vừa như kích động, dù gì thì nó cũng hết sức khác thường. Anh ta nói có hai tiếng: “Vương Linh”.

Hữu Đức thấy giật thót mình, quay đầu nhìn ra khắp xung quanh. Trong bóng tối mịt mù, anh vẫn trông thấy hình như cạnh chỗ Tiêu Khâm đứng có một bóng đen. Bóng đen đó không nói gì, hoặc ít ra là Hữu Đức không nghe thấy tiếng gì. Tiêu Khâm cũng không nói gì nữa, được một lúc sau thì đột nhiên phát rõ chạy thục mạng về phía sau. Anh ta chạy rất nhanh, còn nhanh hơn cả khi trời sáng.

Hữu Đức sợ hãi phát khiếp nhưng cũng đành chạy theo Tiêu Khâm. Khi đuổi đến khu nghĩa địa dòng họ Tống thì đã không còn thấy bóng dáng Tiêu Khâm đâu nữa.

Khu vực này quá quen thuộc với Hữu Đức, nhưng anh chưa bao giờ đến đây vào lúc nửa đêm. Anh đi qua từng khe trống giữa hai ngôi mộ, những nơi mà Tiêu Khâm có thể trốn vào được để tìm trong một nỗi khiếp sợ bao trùm. Hữu Đức cứ vậy đi tìm qua không biết bao nhiêu ngôi mộ trong bóng đêm dày đặc đó, đến khi anh ta đã vừa mệt vừa sợ tới mức không còn bước nổi chân nữa thì một tiếng sấm vang lên, kèm theo đó là một tia chớp cắt ngang bầu trời. Nhờ ánh sáng trong tích tắc đó, Hữu Đức nhìn thấy Tiêu Khâm nằm

thăng cẳng dưới một khe mộ. Hữu Đức quen cả sợ đi ngay tới đó, đúng lúc anh đang quỳ xuống thì một tiếng “uỳnh” vang lên trên đầu, còn chưa kịp phản ứng gì thì bị đánh mạnh vào gáy, tiếp đó là hoàn toàn không biết gì nữa.

Lâm Hàn đỡ đỡ cả người, chỉ cảm thấy chân tay lạnh ngắt, máu huyết toàn thân dường như dừng lại không lưu thông nữa. Những chi tiết đó hoàn toàn không xa lạ với cô, đó chính là tất cả những thứ mà cô hư cấu trong cuốn truyện, giờ đây đang trở thành hiện thực một cách cực kỳ sinh động. Tiếp theo sẽ là gì? Tiếp theo sẽ là ai? Cô rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa.

“Lâm Hàn?” Hữu Đức lo lắng nhìn khuôn mặt trắng bệch ra của Lâm Hàn, trong mắt chứa chan nỗi xót thương.

“Những chuyện này thực sự chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên sao?” Lâm Hàn nhìn Hữu Đức mờ mịt, hỏi anh ta nhưng cũng chính là hỏi bản thân mình.

“Biết vì sao tôi chỉ kể ỉnh cô không? Nếu giờ này nói với bọn họ, chắc chắn sẽ gây ra họa lớn”, Hữu Đức châm một điếu thuốc, hít một hơi nặng nhọc, “Chúng ta phải giữ vững niềm tin của chúng ta, Lâm Hàn, cô là người quyết định số mệnh của các nhân vật trong “Thư tuyệt mệnh”, tất cả quyền sinh sát đều nằm trong tay cô. Thế nhưng trong thực tế, vận mệnh của mỗi người đều nằm trong chính tay bọn họ, không ai có thể thay đổi dễ dàng số mệnh của chúng ta. Thế nên chúng ta càng phải tin chắc rằng những chuyện đó đều là giả tạo, là trùng hợp, tất cả chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi”.

Lâm Hàn liên tục gật đầu theo từng lời nói của Hữu Đức, song không phải vì lòng tin của chính bản thân cô, mà là vì cảm giác an định trong lòng cô mỗi lúc một mạnh hơn. Khi đó cô đã hiểu cuối cùng cũng sẽ có một người luôn đứng cạnh cô, cùng cô ghé vai gánh vác tất cả những chuyện này...

Cả đoàn người tiếp tục lên đường, nhưng khi vượt qua vách Mỏ Ưng mới phát hiện ra thiếu mất một người - Bùi Vỹ.

Người nhận ra sự vắng mặt của Bùi Vỹ là Vũ Trúc. Thấy Tiêu Khâm kêu lên như vậy, tất cả mọi người đột nhiên nhớ ra bắt đầu từ lúc nghỉ chân ở vách Mỏ Ưng đã không ai trông thấy Bùi Vỹ nữa.

Ngoại trừ Tiêu Khâm khi đó vẫn còn nằm trên cáng, tất cả đoàn người chia nhau ra đi tìm Bùi Vỹ, song dù đã tìm tất cả những hướng mà anh ta có thể đi lạc, ai nấy đều gào gọi đến khản cả giọng mà vẫn không thấy bóng dáng Bùi Vỹ đâu.

Khi đó trời đã tối hẳn, nên bốn viên cảnh sát đi cùng bảo mọi người tìm đường xuống núi trước đã rồi ngày hôm sau khi trời sáng sẽ cho người quay lên tìm kiếm sau.

Đối với việc Bùi Vỹ mất tích, mọi người vừa mừng vừa lo. Mừng vì trong cuốn truyện của Lâm Hàn không hề có tình tiết một người mất tích trên đỉnh núi, còn lo thì đương nhiên là sợ rồi Bùi Vỹ cũng sẽ đột nhiên biến mất.

11. Chương 11: Cái Chết Của Tiêu Khâm, Vũ Trúc

Trời vừa hừng sáng đã thấy Bùi Vỹ tự động quay về, trên đầu đọng đầy sương, nở nụ cười mộc mạc rồi giải thích rằng do đêm trước mình thiếu ngủ nên khi mọi người dừng chân nghỉ đã nằm ngủ quên trên phiến đá. Ở đó có một cái khe nhỏ nên khuất tầm mắt của mọi người. Thấy Bùi Vỹ quay lại, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vật vã suốt một đêm, cuối cùng cảnh sát cũng lấy xong khẩu cung của cả bọn, nội dung thì đều tương tự như nhau. Theo kết quả khám nghiệm hiện trường, cảnh sát đưa ra nhận định ban đầu: Vương Linh và Thục Hoa tự sát.

Tự sát? Tất cả tội Lâm Hàn nghe thấy thông tin này đều sững sờ, nhất là đối với trường hợp của Thục Hoa. Tự sát thì có nhiều kiểu, không hiểu vì sao mà cô bé đó lại chọn cái cách tự sát đau đớn và tàn khốc đến

vậy? Thế còn nguyên nhân tự sát là gì? Chỉ là vì sợ quá thôi ư? Cái lý do này nghe chừng yếu ớt quá, song ngoài cuốn “Thư tuyệt mệnh” được tìm thấy tại hiện trường thì hoàn toàn không có chút manh mối nào có giá trị hơn. Cuốn truyện ở chỗ Vương Linh vì bị mưa thấm ướt hết nên không cung cấp một chứng cứ nào, song cuốn truyện mà Thục Hoa cầm khi chết, ngoài dấu vân tay của Thục Hoa thì còn có cả dấu vân tay của Lâm Hàn, có điều nó cũng không đủ để chứng minh điều gì vì chính Lâm Hàn đã tặng cuốn truyện đó cho Thục Hoa, nếu như không có dấu vân tay của Lâm Hàn thì mới là lạ.

Tuy nhiên nếu như Vương Linh và Thục Hoa tự sát thì vì sao cả hai người đó lại cầm theo cuốn truyện? Lẽ nào họ đã hẹn ới nhau từ trước? Hẹn với nhau là sẽ chết theo các tình tiết trong truyện để dọa mọi người? Lấy sinh mệnh của mình ra để làm trò vui, việc này quả thực quá là phi lý.

Cảnh sát đương nhiên không tin là cái chết của hai người đó chỉ liên quan đến một cuốn truyện kinh dị, nhưng vì không có đủ chứng cứ xác thực nên cũng không thể giữ cả nhóm Lâm Hàn lại lâu hơn, bởi vậy sau khi lấy nốt khẩu cung của Bùi Vỹ liền tạm thời cho bọn họ ra về, đồng thời khuyến cáo là sẽ tiếp tục gọi điện để hỏi thêm bất cứ lúc nào. Sự dễ dãi đó của cảnh sát khiến cho cả nhóm đều không khỏi cảm thấy nghi ngờ. Dẫu vậy, chẳng ai lại đi từ chối sự tự do để tình nguyện ngồi lại trong đồn cảnh sát. Dù rằng có đau lòng về cái chết của bạn đồng hành, song việc bản thân mình tạm thời được coi là trong sạch cũng là một việc hết sức tốt lành, thế nên không ai hỏi thêm gì nữa.

Hôm đó sương mù dày đặc, đứng cách xa nhau năm bước cũng không nhìn rõ được bất cứ thứ gì. Sương mù bay chờn vờn trong không khí, giống hệ như một cơn mưa bụi, khiến cho con đường đất trở nên nhão nhoét, còn trên cây lá, chậu hoa đều phủ một lớp dày đặc những hạt nước nhỏ li ti. Hữu Đức từng nói vào giữa mùa hạ, buổi sáng ở Bình Uyển bắc thôn thường có sương mù, song ngày hôm đó sương dày hơn hẳn những ngày thường.

Vừa đi đến cổng, Tiêu Khâm đột nhiên giữ tay Hữu Đức lại, nói: “Hữu Đức, tôi đi vệ sinh một lát. Đợi tôi”. Nói xong anh ta vội vàng quay trở lại.

Lúc đó có một chiếc xe Jeep chạy từ bên ngoài vào đồn cảnh sát. Trụ sở đồn cảnh sát của một thị trấn rất nhỏ, trong sân chỉ đỗ được cùng lắm ba chiếc xe, muốn quay đầu cũng không dễ chút nào. Người lái xe ra sức bấm còi, Vũ Trúc mặt nặng như chì: “Mới sáng sớm ngày ra đã thúc giết cái gì vậy? Cái thị trấn quá quý này, sương mù gì mà dày đặc”. Vừa nói, Vũ Trúc vừa lùi lên bậc thềm.

Tất cả cũng quay lại vào trong đồn cùng Vũ Trúc, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau nên không ai nói gì. Lâm Hàn đứng tựa lưng vào tường, hai tay xoa vào nhau cho khỏi lạnh.

Khi đó, một ông già gầy gò mặc chiếc áo khoác dài màu đen khom người đi từ đằng sau Lâm Hàn lại. Trên đầu ông lão đội một chiếc mũ cổ đã cũ rách, vành sụp xuống che khuất khuôn mặt, khiến người ta không thể nào nhìn rõ được. Có vẻ như ông lão không khỏe lắm, vừa đi vừa thở đứt quãng. Ngoài Lâm Hàn ra thì không ai chú ý đến ông lão đó, vì khi đi ngang qua chỗ cô đang đứng, ông ta đưa tay vén chiếc mũ cổ lên để lộ ra khuôn mặt – một khuôn mặt trông trẻ hơn nhiều so với dáng vẻ bên ngoài, cùng lắm chỉ ba lăm, ba sáu tuổi là cùng. Khuôn mặt vuông vức, lông mày lười mác, đôi mắt rất sáng, sáng đến mức sâu hun hút, cảm tưởng như có thể đọc được tâm thuật, chỉ cần nhìn liếc qua cũng sẽ nhìn thấu tâm can người khác. Anh ta từ từ nhếch khóe môi lên, nhìn Lâm Hàn mỉm cười.

Đó là một người đàn ông khá đẹp trai, khi cười để lộ ra hàm răng trắng muốt, song nụ cười đó nhanh chóng cứng ngắc trên khuôn mặt, giống như một bức tượng sáp đã được cố định ở đó, còn ánh mắt sắc nét vẫn tiếp tục nhìn Lâm Hàn chăm chăm, như cười mà lại không cười. Cánh tay gầy guộc càn mủ nổi đầy gân xanh, giống như đang cố gắng nén lại một cơn tức giận cực độ. Toàn thân anh ta toát lên một không khí lạ thường.

Anh ta nhìn Lâm Hàn như vậy rồi kéo sụp chiếc mũ lá xuống và khập khiễng đi ra ngoài cổng... Khi đó, Lâm Hàn cảm thấy dường như tất cả mọi âm thanh xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại duy nhất tiếng bước chân đi đôi giày cỏ của người đàn ông đó, chậm rãi kéo dài, giống như một lưỡi cưa sắc bén kéo qua kéo lại, nghe sao mà chói tai...

“Đội trưởng Lý, xin chờ chút đã”, giọng nói của Vũ Trúc kéo Lâm Hàn trở lại với hiện thực, chỉ thấy trong tiền sảnh trơn trơn có vài người bọn họ, làm gì có người đàn ông đi giày cỏ nào chứ? Lẽ nào mới rồi là ảo giác? Cô đưa tay lên vuốt mồ hôi lạnh túa ra trên trán, tim cứ vậy đập thành thịch một lúc lâu.

“Sao mấy người vẫn chưa đi vậy?” Viên cảnh sát họ Lý nhìn một lượt cả đám Lâm Hàn, vẫn đi tiếp ra ngoài.

“Này, đội trưởng...”, Vũ Trúc đuổi theo anh ta, khi đến nơi bèn đưa ra một vật gì đó, “Anh xem đi, anh xem xong rồi thì sẽ tin rằng những điều chúng tôi nói đều là sự thật”.

Đội trưởng Lý nhẹ nhàng đẩy tay Vũ Trúc ra, nói với vẻ hơi thiếu kiên nhẫn: “Các cô cậu đã lấy cung xong cả rồi, nếu như trong quá trình điều tra cần đến, chúng tôi sẽ liên hệ lại với từng người, yêu cầu cô không gây trở ngại cho công việc của chúng tôi nữa, được không?” Nói xong anh ta liếc nhìn Vũ Trúc một cái rồi tiếp tục đi ra ngoài cổng.

Vũ Trúc đứng trên bậc thềm nhìn theo bóng đội trưởng cảnh sát khi đó đã khuất dạng trong màn sương mù dày đặc, mặt nhăn nhó: “Xì, cũng chỉ là một đội trưởng bé tí thôi, có gì mà ghê gớm chứ”. Nói xong cô ta quay người lại, khi đó sương còn dày hơn nữa, từng mảng từng mảng giống hệ như những cuộn khói lớn lẫn từ trên trời xuống, đậm đặc tới nỗi không sao tan đi được. Màn sương dần dần hạ thấp xuống đầu Vũ Trúc, bao phủ lấy toàn thân cô, từ đằng xa nhìn lại trông không thấy người đâu nữa. Vũ Trúc cầm cái gì đó gõ gõ vào lòng bàn tay theo nhịp, từng hồi từng hồi. Khi đó Lâm Hàn mới nhìn rõ thứ mà Vũ Trúc cầm trong tay là một cuốn sách, lập tức liên tưởng ngay đến lời cô ấy vừa nói với đội trưởng Lý và đoán chắc chắn đó là cuốn “Thư tuyệt mệnh” của mình.

Chờ chút. Trong đầu Lâm Hàn lập tức chớp nhoe lên những chi tiết rời rạc, cuốn truyện, đồn cảnh sát, bậc thềm, người đàn ông kỳ quái, màn sương dày phủ kín trên đầu. Tất cả những thứ đó, chẳng phải là... Lâm Hàn nuốt nước bọt một cách khó khăn, lập tức chạy về phía Vũ Trúc, vừa chạy vừa gọi: “Vũ Trúc, mau vào đi”.

Song tất cả đã quá muộn. Khi Lâm Hàn còn cách Vũ Trúc chừng năm bước, cô trông thấy Vũ Trúc từ từ ngẩng đầu lên, ngay sau đó, một nỗ kinh hãi ngập tràn trong đôi mắt xinh đẹp mở to. Lâm Hàn cũng không thể không ngẩng đầu lên nhìn, một thứ gì đó màu đen đang rơi nhanh xuống, nhanh tới mức người ta không tránh kịp.

Một tiếng “rầm” rõ to vang lên, khi Lâm Hàn chỉ còn cách Vũ Trúc hai bước, vật màu đen đó đã rơi thẳng xuống đầu, đè Vũ Trúc bên dưới. Một tiếng kêu bị bóp nghẹt, Lâm Hàn nhìn thấy từng dòng máu tươi chảy ra bên dưới vật đó, bò theo từng bậc thềm xuống khoảng sân.

Khi đó Lâm Hàn chỉ cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại, suýt chút nữa thì ngã sập xuống, may mà Hữu Đức đã kịp thời đỡ dậy. Bàn tay Hữu Đức cũng lạnh như băng, lạnh như màn sương mù buổi sớm, lạnh tới mức thấu tận xương.

Cảnh sát lật cơ thể người đang nằm đè sập lên người Vũ Trúc ra. Trán anh ta toác ra thành một mảnh tương vì đập xuống sàn xi măng, máu không ngừng túa ra từ đó. Dù khuôn mặt bị máu tươi làm cho nhòe nhoẹt như Lâm Hàn vẫn có thể nhận ra đó là Tiêu Khâm. Đôi mắt anh ta hơi khép lại, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Tay Tiêu Khâm vẫn cầm chặt một cuốn sách, giống hệt như cầm lá thư tuyệt mệnh. Đó là cuốn truyện mới xuất bản của cô.

12. Chương 12: Tai Nạn Giao Thông

Không ai biết được Tiêu Khâm đã làm như thế nào để lọt qua được con mắt của bảo vệ để lên được tầng ba của trụ sở đồn công an và nhảy từ đó xuống. Đáng sợ hơn là Vũ Trúc đang đứng ở dưới sân bị anh ta đè chết ngay tại chỗ, xương cổ đều gãy hết, đầu vật sang hẳn một bên, nếu như không phải còn da giữ lại thì cái đầu chắc đã rời khỏi thân. Một tư thế khủng khiếp khiến không ai dám nhìn.

Chỉ trong vòng một ngày mà đã có tới bốn trong số mười người ra đi. Ai sẽ là người tiếp theo đây?

Lâm Hàn đột nhiên nhớ tới câu nói mà Hoan Dạ đã hỏi cô hai năm về trước, giờ thì thấy nó đúng là một lời tiên tri. Giờ đây cô đã không thể trả lời một cách dễ dàng như khi đó nữa. Nỗi lo sợ bao trùm lên tất cả

sáu người còn lại. Không ai dám nói một lời, cũng không biết phải nói gì lúc đấy, khi đứng trước cái chết tất cả đã trở thành vô nghĩa.

Tiền Gia Dững vứt tàn thuốc cháy hết vào thùng rác, nói như vừa mới hạ quyết tâm: “Chúng ta nên đi về thôi, quay về nhà thôi. Tôi nghĩ cứ cho là có chuyện gì nữa xảy ra đi, thì thà nó xảy ra lúc tôi ở nhà còn hơn, dù gì cũng vẫn còn có người thân bên cạnh”. Nói xong, Gia Dững lấy điện thoại ra bấm số.

“Em à, ngày mai anh về rồi... Ừ, mấy ngày nay anh rất nhớ em. Nhớ đến mức nào à? Anh cũng không biết nữa, cuộc sống dài bao nhiêu thì anh nhớ em nhiều như vậy. Được rồi, chờ anh về nhé, làm nhiều món gì ngon ngon ấy. Ừ, anh biết rồi, được rồi, gặp em sau”. Vẻ mặt của Tiền Gia Dững thoáng nổi xót xa, dù miệng nói đầy những lời nhớ thương, song lại khiến cho những người cùng hội cùng thuyền với anh ta không cảm nhận được một chút ấm áp nào, mà cuộc chuyện trò ngắn ngủi đó lại khiến người ta thấy hoảng hốt, không khí mỗi lúc một căng thẳng hơn, giống như bất cứ lúc nào tai nạn cũng có thể ập xuống bất ngờ vậy.

Vì cái chết của bốn người đó không hoàn toàn theo thứ tự như trong cuốn truyện, có vẻ như thần chết chỉ ngẫu nhiên rút trúng ai thì rút, nên không ai đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai. Điều duy nhất họ có thể dự đoán được chỉ là những tình tiết trong truyện mà tính đến giờ vẫn chưa phát sinh trong thực tế. Không ai biết được người tiếp theo sẽ là ai, cũng không ai biết đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay là một trò chơi ác nghiệt. Dù là thế nào thì nó cũng thực sự là khủng khiếp.

“Mọi người đang đổ lỗi cho tôi chứ gì?” Lâm Hàn nhìn những người còn lại, trong lòng trào lên một cảm giác khó tả. Cô có biết bao nhiêu câu hỏi, nhưng khi ra đến miệng thì cuối cùng nó lại chỉ thành được một câu như vậy.

“Ai đổ lỗi cho cô? Đừng có ngốc như vậy”, Hữu Đức đưa tay lên vò vò đầu Lâm Hàn với vẻ đầy yêu thương, sau đó kéo vào sát lòng mình: “Tất cả những việc này không ai trong chúng ta có thể dự liệu được, sao có thể đổ lỗi cho cô kia chứ? Mọi người cũng biết là hiện giờ trong lòng cô còn đau khổ hơn bất cứ ai. Đổ lỗi cho cô không bằng trách tôi đây, nếu như khi đó tôi không lên diễn đàn rủ mọi người đến đây thì chẳng phải đã không có chuyện gì xảy ra sao?”.

Thấy Hữu Đức chỉ dùng vài ba câu đã phân tích một cách rành rọt tất cả những nỗi ám ức và giằng xé của mình, nỗi xúc động dâng đầy trong lòng Lâm Hàn. Cô bỗng nhớ lại hành vi đầy cảnh giác của bọn Vũ Trúc ở Bình Uyên bắc thôn sau khi chứng kiến cái chết của Vương Linh và Thục Hoa, cô nhận ra từ trước đến nay trong cả bọn chỉ có duy nhất Lê Hữu Đức là đứng về phía mình.

“Mọi người đừng tự trách bản thân mình nữa, dù sao thì tất cả cũng đều là người lớn cả rồi, làm việc gì cũng là tự nguyện, những chuyện đó thì ai mà lường trước được? Nếu như thực sự có cái gì thì đó chính là số mệnh”, Gia Dững lại châm một điếu thuốc nữa rồi đến bên cửa sổ, nhìn từ phía sau trông cái bóng cao gầy của anh ta trở nên cực kỳ cô đơn. Gia Dững hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Sao tôi lại cứ có cảm giác mình là người tiếp theo nhỉ? Nếu như quả thực đến lượt tôi thì Lâm Hàn, cô nhớ nói với vợ tôi rằng tôi rất yêu, rất yêu cô ấy. Chúng tôi cưới nhau đã mấy năm rồi, nhưng tôi vẫn chưa bao giờ nói với cô ấy điều đó, tôi luôn cảm thấy nếu như mượn lời của người khác để nói thì nó sẽ có trọng lượng hơn...”.

“Anh đừng nói lung tung vậy Gia Dững, nói điều gì hay ho hơn đi!” , Tô Thanh ngắt ngang lời Tiền Gia Dững.

Không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng. Lâm Hàn không nói gì nữa, đứng tựa vào lòng Hữu Đức, rõ ràng là nặng nề như vậy, nhưng sao cô lại cảm thấy an tâm, giống như đã tìm thấy một điểm tựa vững chắc suốt cuộc đời vậy. Cũng không biết được, song ít ra thì từ nhỏ đến lớn cô chưa từng cảm thấy mình yên ổn đến thế, sự yên ổn mà Hữu Đức đã mang đến cho cô trong tình cảnh khó khăn này. Trái tim vốn chưa từng mở rộng của cô không biết đã mở ra một khe hẹp tự lúc nào, lấp đầy trong đó là hơi thở của một người.

Ngày hôm sau cả nhóm khởi hành.

Từ sáng sớm Lâm Hàn đã cảm thấy bức bối trong lòng, dự cảm như đang nói với cô rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra nữa vậy. Buổi sáng lúc đánh răng, chiếc cốc cô đang cầm trong tay không biết vì sao mà lại vỡ thành mấy mảnh, thậm chí còn cứa một vết dằm vào lòng bàn tay, sâu tới nỗi tưởng như chạm đến xương. Lâm Hàn băng bó qua loa lại, song Hữu Đức sợ vết thương đó sẽ gây uốn ván nên nhất định bắt cô đến bệnh viện, cứ giằng co như vậy cuối cùng lỡ mất chuyến xe khách đến Quý Dương.

Đến khi cả nhóm ăn trưa xong, lên xe thì cũng đã một giờ chiều.

Buổi chiều nắng đột nhiên bùng lên, ánh mặt trời chiếu xuống gay gắt tới nỗi không mở được mắt ra. Trong chiếc xe bức bí đến mức không ai còn muốn chuyện trò, gần như tất cả đều tựa đầu vào lưng ghế ngủ gà ngủ gật. Chuyến xe hôm đó cũng gặp trục trặc mấy lần, lại thêm đường bị hư hỏng nhiều chỗ, khi vượt qua được một con dốc, sắp đến Quý Dương thì lại chết máy.

Lái xe thấy vậy vận động tất cả hành khách xuống xe cùng đẩy xe era đầu dốc, định lợi dụng độ dốc đó để lấy đà khởi động lại xe. Hơn hai mươi người cùng hợp lực lại, chỉ một chốc chiếc xe đã được đẩy ra đến đầu đỉnh dốc, sau đó lại lục tục kéo lên trên đồi. Lâm Hàn và Tiền Gia Dững ngồi ở ghế sau cùng. Khi Lâm Hàn đã lên xe, chợt thấy Gia Dững đi ngay sau mình kêu lên: “Ôi, tiêu rồi, chiếc nhẫn cưới của tôi rơi đâu mất rồi?”.

Gia Dững giơ tay ra, mười ngón tay quả nhiên trống không. Lâm Hàn vội nói: “Liệu có phải để quên trong ba lô không?”.

“Không, sáng nay tôi vẫn còn đeo ở tay, cô lên xe trước đi, tôi tìm xem có phải lúc đẩy xe đã đánh rơi không”, nói xong Gia Dững lập tức xuống xe. Lâm Hàn thấy Gia Dững lo lắng như vậy thì cũng quay người xuống theo.

Hai người tìm kiếm một lượt quanh hông xe đều không thấy, đúng lúc Gia Dững đã nản lòng thì Lâm Hàn chợt phát hiện ra chiếc nhẫn nhỏ xinh nằm ngay chính giữa bánh xe sau, liền kêu lên vui mừng: “Ồ kia kìa! Dưới lớp sau”.

Tiền Gia Dững chạy vội đến, cúi xuống thò tay vào lấy chiếc nhẫn... Đúng lúc đó chiếc xe đột nhiên nổ máy.

Bánh xe chèn qua nửa người trên của Gia Dững một cách vô tình. Lâm Hàn đỡ người ngồi bệt xuống đất không động đậy, không hét lên cũng không khóc nổi, chỉ đỡ lẫn nhìn cơ thể biến dạng của Tiền Gia Dững. Trong đầu cô lặp đi lặp lại câu anh ta nói hôm qua: “Sao tôi lại cứ có cảm giác mình là người tiếp theo nhỉ? Nếu như quả thực đến lượt tôi thì Lâm Hàn, cô nhớ nói với vợ tôi rằng tôi rất yêu, rất yêu cô ấy. Chúng tôi cưới nhau đã mấy năm rồi nhưng tôi vẫn chưa bao giờ nói với cô ấy điều đó, tôi luôn cảm thấy nếu như mượn lời của người khác để nói thì nó sẽ có trọng lượng hơn...”

13. Chương 13: Cuốn “thư Tuyệt Mệnh” Trong Nhà Xác

Từ sau khi trông thấy Tiền Gia Dững bị bánh xe chẹt ngang người, Lâm Hàn luôn trong trạng thái trầm cảm, không nói gì cũng không kêu khóc, hai mắt thì trống rỗng. Bác sỹ nói là do bị sợ hãi quá mức, cần có thời gian từ từ định hướng mới được.

Sau khi mọi việc đã được sắp xếp xong xuôi, Bùi Vỹ, Tô Thanh, Lý Quân không hẹn mà cùng nói lời tạm biệt với Hữu Đức. Ở cửa nhà xác, Bùi Vỹ nhìn Lâm Hàn khi đó đang đứng tựa vào vai Hữu Đức, cặp mắt xuống nói nhỏ: “Hoan Dạ, tôi vẫn cảm thấy tội anh là Hoan Dạ thì khá hơn. Chúng ta quen nhau trên mạng, có lẽ vẫn không nên đem những thứ trên không gian ảo đó ra ngoài hiện thực. Từ trước đến nay tôi vẫn là một người theo thuyết vô thần, nhưng qua tất cả những chuyện mới xảy ra, có vẻ như khoa học không thể nào giải thích nổi, bất kể là âm mưu cũng vậy, trùng hợp ngẫu nhiên cũng vậy. Từ đầu tới cuối tôi vẫn chỉ là một người bình thường, cũng muốn được sống một cuộc sống bình thường, tôi không muốn chết, càng không muốn phải chết một cách không rõ ràng như thế này. Chúng ta đều là những người vô tội, rất muốn được cùng với Lâm Hàn làm sáng tỏ những bí ẩn này, nhưng sau cái chết của Gia Dững, tôi mới nhận ra được rằng bản thân mình quá nhỏ bé, có rất nhiều chuyện chúng ta muốn làm nhưng lại không thể nào làm được. Tôi quả thực không thể chơi tiếp trò chơi của thần chết này rồi”.

Những câu nói đó của Bùi Vỹ đã xóa sạch sành sanh mối quan hệ giữa mấy người bạn họ.

Nghe thấy vậy, khoe miệng vẫn luôn mím chặt của Hữu Đức hơi giật giật khẽ, định nói gì đó nhưng cuối cùng không nói một teTiêu KhâmLâm Hànng nào mà chỉ vẫy nhẹ tay coi như một lời từ biệt. Anh biết ba

người đó từ đầu chí cuối cũng vẫn luôn nghi ngờ anh và cả Lâm Hàn.

Cũng phải, Lâm Hàn trong truyện tư dung hư cấu lên Bình Viễn bắc thôn, còn anh thì đột nhiên nhảy ra nói mình biết địa danh đó ở đâu, lại còn cái hang dơi thâm u đó, tất cả đều là những cảnh tượng mà bọn họ cùng biết cả. Đó không phải là một giấc mơ, để sau khi trời sáng mình sẽ biết tất cả những thứ đó chỉ là giả. Có lẽ trong lòng họ, anh và Lâm Hàn chính là đạo diễn của những cái chết kinh hoàng đó, vấn đề chỉ là cảnh sát chưa tìm ra được chứng cứ để buộc tội mà thôi. Cứ cho là bọn họ không nghĩ vậy đi, thì cũng ai còn dám ở lại cùng anh và Lâm Hàn nữa? Nói không chừng người tiếp theo phải chết sẽ là chính mình, ai dám lấy sinh mạng của mình ra mà đánh bạc? Bất luận là những chuyện đó có liên quan đến họ hay không, nhưng chí ít thì tụi Bùi Vỹ cũng cảm thấy tránh xa ha ngôi sao quả tạ này thì mới có thể giữ được mạng sống của mình. Thế nên Hữu Đức không nói gì, là vì cũng không có gì để nói.

Nhìn theo ba người đó khuất dạng ở cuối hành lang, ánh mắt Hữu Đức quay lại với Lâm Hàn khi đó vẫn đang chờ dựa vào lòng anh, thở dài một tiếng. Trong tiếng thở dài đó không hề có nỗi sợ hãi, mà chỉ có một sự mệt mỏi, bất lực và trầm buồn.

Lâm Hàn dần dần tỉnh lại trong tiếng kêu khóc xé lòng của vợ Tiền Gia Dũng. Cô nhìn người phụ nữ đang phủ phục trước cơ thể lạnh ngắt của Gia Dũng khóc lóc thảm thương, dòng nước mắt bị chặn đứng bao lâu bỗng nhiên khai mở, nước mắt theo nhau rơi xuống. Hai người phụ nữ, một người khóc đến kinh thiên động địa, một người cố kìm nén tiếng khóc lại, đau thương tới nỗi không gì sánh được.

Tấm khăn trắng phủ trên thi thể Tiền Gia Dũng bị những màu sắc trên mặt người vợ thắm sang làm thành một bức tranh nhòe nhoẹt. Khi thông báo cho cô ấy tới đây, bọn Lâm Hàn chỉ nói là đến gặp bạn bè, thế nên vợ Gia Dũng đã trang điểm hết sức cẩn thận.

Cả Lâm Hàn và Hữu Đức đều không ngờ được là vợ Gia Dũng lại trẻ đến vậy, nhìn qua cũng mới chỉ khaoThục Hoang hai mươi tuổi là cùng. Về trẻ trung đó không phải do tác dụng của các loại mỹ phẩm, mỹ phẩm tốt tới đâu cũng không thể tạo ra cái vẻ ngây thơ và non nớt trong đôi mắt đó.

Mái tóc uốn quăn được nhuộm màu vàng óng như ổ rơm, áo dây đi kèm với quần short, thêm một đôi dép tông thời trang màu hồng phấn, khi vợ Tiền Gia Dũng xuất hiện trước mặt, Hữu Đức không thể nào tìm nổi một mối liên hệ giữa cô gái đó với một Gia Dũng già dặn và bình thản, thậm chí còn hơi cứng nhắc. Thực ra nếu đúng tính cách của Gia Dũng cũng đồng nhất với những biểu hiện bên ngoài của anh ta, thì chắc chắn sẽ không đi đến Bình Viễn bắc thôn với bọn họ chỉ vì tính tò mò. Thế nên bất kể đôi vợ chồng đó có sự đối lập về phong cách bên ngoài, nhưng xét về tính cách hay sở thích thì chắc chắn có nhiều điểm đồng nhất với nhau.

Không biết khóc lóc mất bao lâu, cô gái đó dần dần bình tĩnh lại, bàn tay run run vuốt ve khuôn mặt của Tiền Gia Dũng, vừa rơi nước mắt vừa trách móc: “Anh bảo lần này không đưa em đi cùng vì không tiện mang theo gia đình. Sau này đi đâu cũng mang em đi cùng, nếu em có không đi thì anh cũng trói em vào mà đưa đi cùng nhé. Từ trước đến nay anh chưa từng lừa dối em bao giờ, sao lần này anh lại lừa em một vố đau như vậy, lại còn, lại còn không để lại cho em bất cứ thứ gì. Ngay cả câu anh yêu em anh cũng nhờ người khác nói, anh nói xem, có phải anh rất tệ hay không? Anh nói đi...”.

Những ngón tay trắng nhợt của cô lần theo khuôn mặt lạnh giá của Gia Dũng xuống đến cổ. Trong tiếng oán hờn, những giọt nước mắt cũng theo nhau rơi xuống ngực anh. Ngày trước mỗi khi cô giận chồng, thường nũng nịu đánh vào ngực anh. Lúc này cũng vậy, bàn tay cô bất giác nắm lại rồi khê đập lên ngực Tiền Gia Dũng: “Anh nói đi, sao anh lại nhẫn tâm bỏ rơi em như vậy. Anh đã từng nói sẽ chết sau em, vì anh không muốn nhìn thấy em khóc, anh là đồ lừa đảo, đồ lừa đảo...”.

Bàn tay người vợ đập bộp bộp lên ngực Tiền Gia Dũng, cùng với động tác đó, có một vật bỗng nhiên rơi xoạch xuống sàn nhà. Ba người đều giật thót mình, Lâm Hàn và vợ Gia Dũng đều nín bật, nhất loạt nhìn xuống dưới.

Đó là một cuốn sách, trang bì bị luồng gió của máy lạnh trong nhà xác thổi bay lên.

Soạt soạt, soạt soạt.

Lâm Hàn chỉ cảm thấy không khí xung quanh trở nên loang lổn, cô gần như chỉ còn nhìn thấy bìa cuốn sách: Nền đen trắng, ở chính giữa có ba chữ khổ lớn được viết theo thể Liễu: Thư tuyệt mệnh. Nét chữ rất

đẹp, khiếm khuyết duy nhất là nét mực kéo dài, giống như khi chữ chưa khô đã có người dựng trang giấy lên vậy. Thêm vào đó là viền chữ còn có màu đỏ thẫm, không khác gì vết máu. Cái màu đỏ sẫm ấy cứ lớn dần lên trong mắt cô, chỉ trong thoáng chốc tầm nhìn của cô đã bị nhuộm đỏ, giống như một cơn thủy triều màu máu đang dâng dần lên định nhấn chìm cô.

Lâm Hàn bất giác run bắn lên, há miệng thở dốc từng hồi, cánh tay không được Hữu Đức giữ lại khua lên điên loạn trong không khí như muốn xua cái màu đỏ khủng khiếp đó đi...

“Lâm Hàn, Lâm Hàn, bình tĩnh nào, bình tĩnh nào... Không phải, không phải cuốn truyện đó đâu”, Hữu Đức ôm gọn lấy Lâm Hàn, cầm lấy cuốn sách trong tay vợ Tiền Gia Dũng, sau đó đưa ra trước mắt Lâm Hàn.

Quả nhiên không phải là cuốn truyện của cô, trên trang bìa là hình ảnh nhân vật hoạt hình Crayon Shin-chan đang cười ngớ ngẩn. Lâm Hàn thở phào một hơi, hé miệng muốn cườ, nhưng cuối cùng lại bật khóc ra tiếng. Cô giật lấy cuốn sách rồi ôm riết vào lòng mình, miệng lẩm bẩm: “Làm tôi sợ chết đi được, làm tôi sợ chết đi được, tôi đã bảo rồi mà, làm sao lại có chuyện đó được, làm sao có thể như vậy được...”.

Phải rồi, sao có thể như vậy được, Tiền Gia Dũng chết vì tai nạn giao thông, hơn nữa sau bốn cái chết đầu tiên, mấy người bọn họ đã vứt hết những cuốn truyện Lâm Hàn tặng đi rồi. Sau khi chết Tiền Gia Dũng được đưa thẳng đến đây, nếu như anh ta có giấu cuốn truyện trong người thì cũng phải bị phát hiện ra rồi chứ.

Bìa cuốn sách bị Lâm Hàn vò vào người vang lên những âm thanh ràn rạt, trở nên cực kỳ chói tai trong gian phòng vĩnh viễn trống rỗng. Không đúng, tiếng giấy không thể gây ra âm thanh đó. Lâm Hàn giơ cuốn sách trong tay mình lên – trang bìa đã bị cô làm thành nhăn nhúm, mép giấy quăn lên, nửa cạnh chân của Crayon Shin-chan đã bị chà xát nên chỉ còn lại có đường viền. Lâm Hàn cạy Vũ Trúc vào mép giấy bị cong lên đó – đó là bìa kính bọc bên ngoài. Cô dùng lực giật mạnh, bìa cứng tuột ra để lộ hoàn toàn bìa thật của cuốn sách. Trang bìa đó không thể quen thuộc hơn với màu nền đen trắng, chính giữa là tiêu đề được viết bằng thể Liễu: trong màu đen còn ánh lên sắc máu.

Thời khắc đó Lâm Hàn thực sự muốn mình sẽ ngã lăn ra ngất lịm giống như tình tiết cô thường thấy trong các bộ phim, trốn tránh hiện thực được một giờ thì tốt một giờ. Song ngoài nhịp tim đập nhanh hơn, ngoài cảm giác sợ hãi tăng lên ra thì hoàn toàn không có dấu hiệu gì cho thấy cô sẽ ngất đi.

Cô tuột khỏi vòng tay của Hữu Đức, nhào đến phía trước thi thể Tiền Gia Dũng, bám lấy vai anh ta rò lay như đã phát điên: “Anh nói đi, anh nói đi, có phải cuốn truyện này là do anh giấu vào người không? Vì sao, vì sao mà cả năm người đều mang theo nó để đi về cõi chết? Rồi cuộc các người là ai? Vì sao lại làm như vậy? Vì sao?”.

“Cô điên rồi!!”, vợ Tiền Gia Dũng đẩy bật Lâm Hàn ra, chỉ thẳng vào mặt cô quát lên giận dữ: “Chồng tôi đã chết rồi, cô còn làm ầm ĩ lên không để anh ấy được yên nghỉ hay sao? Sao người chết lại không phải là cô chứ? Nếu như không phải cô viết ra cái truyện khốn khiếp đó thì chồng tôi có chết thảm vậy không? Cô viết thì cứ viết, còn làm cái diễn đàn chó chết gì đó nữa, coo Tiều Khâm là cái loại thích hư vinh, muốn được người ta tán tụng vậy hả? Hôm nay bà sẽ xé xác mày ra”.

Dường như nỗi đau đớn có chỗ để xả ra, vợ Tiền Gia Dũng càng mắng càng cay độc, khi đến câu cuối cùng thì cánh tay đã vung thẳng về phía Lâm Hàn. Kèm theo những tiếng “bốp bốp”, cô ta còn lặp đi lặp lại một câu: “Tại sao người chết không phải là mày chứ, sao người chết không phải là mày”.

Thực ra người thân của cả Vương Linh, Thục Hoa, Tiều Khâm, Vũ Trúc cũng đều có chung suy nghĩ đó. Trong cách nhìn nhận của họ, Lâm Hàn chính là nguyên nhân gây ra mọi tội lỗi, nhưng vì sao người chết lại không phải là cô? Đến ngay chính Lâm Hàn cũng tự hỏi: Vì sao người chết lại không phải là mình? Cô hoàn toàn không cảm thấy đau vì những cái tát, mấy lần Hữu Đức định lao ra để che chở cho cô nhưng cô đều né tránh. Trong những cú đánh ác nghiệt của vợ Tiền Gia Dũng, Lâm Hàn chỉ cảm thấy đầu mình mỗi lúc một nặng hơn, tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu quay tròn, cuối cùng trước mắt cô tối sầm lại, trước khi ngã xuống, trong thâm tâm cô còn tự nhủ: Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

14. Chương 14: Giải Mộng

Ánh nắng yếu ớt xuyên qua lớp sương mù buổi sáng, len vào phòng qua khung cửa sổ mở nửa chừng, khiến gian phòng bệnh vốn hơi u ám sáng lên hơn một chút.

Mái tóc dài đen nhánh xõa ra trên chiếc gối trắng tinh, khiến màu đen càng nổi rõ hơn, màu trắng cũng càng trắng hơn. Trên nền đen trắng ấy là một nửa khuôn mặt đáng thương để lộ ra ngoài mái tóc, người đang chìm trong giấc ngủ vẫn luôn cau mày.

Vết nắng bò dần lên giường bệnh như một con ốc sên nhẩn nại, sau đó từ từ chiếu ra cánh cửa vẫn luôn mở hé...

Trong hành lang vắng tanh, thỉnh thoảng có một hai người nhà bệnh nhân dậy sớm cầm phích nước đi qua, ai cũng đều khẽ nhón chân vì sợ làm người thân đau ốm của mình thức giấc. Ở đầu cầu thang khu buồng bệnh, tấm biển để “Lối thoát an toàn” phát ra thứ ánh sáng xanh mờ mờ.

“Két”. Cánh cửa mở ra một khe hẹp, một làn khói giống hệ như linh hồn từ đó len ra, lan tỏa trong hành lang hơi u ám.

“Clap, clap...”, một tiếng bước chân nặng nề vang lên bên trong đó, không gần cũng không xa nhưng liên tục không ngừng lại. Gió sớm thổi qua cửa thông gió mở toang cánh cửa ra.

Người đàn ông đang đi trong hành lang dừng chân lại, vút tạt thuốc gần như đã cháy qua đầu lọc xuống đất, sau đó ôm đầu ngồi thụp xuống, những ngón tay dài nổi rõ từng đầu khớp gân dừ vò xoắn mái tóc mình, miệng phả ra những tiếng rên rỉ đầy kìm nén. Hai vai anh ta run lên dữ dội giống như phải chịu đựng một nỗi đau cực lớn... Mãi lâu sau, người đàn ông đó đứng lên, xoay lưng lại cánh cửa, đầu hơi ngẩng lên nhưng không hề động đậy.

Hành lang cũng dần sáng lên, những ánh nắng êm dịu hợp lại thành cả một quãng sáng bao trùm lên toàn thân người đàn ông đó, khiến anh ta trông thánh khiết như đấng cứu thế.

Cái bóng thẳng đứng đó khẽ khàng lay động, dần dần quay người lại.

Khuôn mặt đẹp dễ hơi co rúm lại vì đau khổ, xanh xao tới mức rợn người. Trên đó là vô vàn cảm xúc khác nhau, bất lực, hối hận, đau khổ, buồn thương, uất ức..., thậm chí còn có cả một chút niềm vui xem lẫn. Đôi mắt hẹp và dài đó ngẩng lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơm máu ra vậy. Anh ta chớp chớp mắt, quả nhiên có hai giọt máu từ từ lăn ra ngoài vành mắt.

Lâm Hàn đột nhiên mở choàng mắt, thở gấp trong một nỗi sợ hãi cùng cực.

“Gặp ác mộng à? Nhìn cô kìa, mồ hôi ướt đầm trán rồi”, Hữu Đức giúp cô lau mồ hôi, trong mắt chan chứa nỗi xót thương.

Lâm Hàn khẽ nghiêng đầu tránh sang một bên làm tay anh sưng nguyên tại đó. Cô cầm lấy chiếc khăn Hữu Đức đang cầm, giọng khàn khàn: “Để tôi tự làm”.

Má bên trái của Lâm Hàn vẫn còn đau như bị kim châm. Hữu Đức lấy một túi đá rồi dùng khăn bông bọc kín bên ngoài, đưa cho cô. Anh vẫn ân cần chu đáo với cô như vậy. Nhớ tới giấc mộng mới rồi, Lâm Hàn không khỏi rung mình một cái, trong lòng trào lên một dự cảm không may.

“Việc của Tiền Gia Dũng sắp xếp thế nào rồi?” Nhớ tới khuôn mặt đầy đau thương và tuyệt vọng của vợ anh ta, Lâm Hàn thấy lòng mình co thắt lại.

“Ngày mai hỏa táng”, Hữu Đức nhìn cô, sau đó bổ sung thêm một câu, “Tôi thấy hay là cô đừng đi, để tránh khi đó...”.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Ngày mai tôi muốn quay về Thượng Hải”, Lâm Hàn gật gật đầu, “Anh giúp tôi đặt vé máy bay được không?”.

“Sáng nay tôi đã đặt xong rồi, chiều may bay”, Hữu Đức dừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói: “Tôi muốn đưa Tiền Gia Dũng xong rồi mới quay về”. Điều đó có nghĩa là anh sẽ về cùng chuyến với Lâm Hàn.

Sự chu đáo của Hữu Đức quả khiến người ta cảm động. Lâm Hàn mệt mỏi nhắm mắt lại, thở dài một tiếng. Cô co người trốn vào nơi sâu nhất, giống như một con cua mượn xác rúc sâu vào cái vỏ ốc bảo vệ mình.

Hôm sau trời vừa sáng Hữu Đức đã đi đến nơi hỏa táng.

Lâm Hàn tự làm thủ tục xuất viện, sau đó cứ đi lang thang vô định trên đường phố Quý Dương. Cứ đi như vậy không biết bao lâu, cuối cùng cô dừng chân trước một cổng chùa. Cô đứng đó rất lâu nhưng không đi vào bên trong. Ở cổng chùa lác đác mấy người lớn tuổi, cả nam lẫn nữ, phía trước bọn họ đều có bày một tờ giấy dầu màu nâu xám, cứ mỗi khi có người đi qua, họ đều dùng âm điệu kéo dài của thổ ngữ Quý Dương mời chào: “Xem bói, đoán chữ, cắt tiền duyên, giải mộng nào...”

Thoạt đầu Lâm Hàn nghe chưa hiểu, nhưng sau mấy lần thì cũng coi như nắm được đại ý. Cô đột nhiên nhớ lại giấc mộng tối qua, bất giác dừng chân trước một ông lão trông có vẻ có dáng tiên phong đạo cốt.

“Cô gái, cháu muốn hỏi việc gì?” Ông lão phe phẩy chiếc quạt làm bằng lá hương bồ trong tay, nhìn Lâm Hàn như đang ngắm ngọc điều gì.

“Cháu muốn giải mộng”.

“Nếu vậy thì coi như hỏi đúng người rồi”.

Lâm Hàn bèn thuật lại một lượt giấc mộng tối qua. Đó là một việc đầy đau đớn và giày vò, cô phải ngừng lại giữa chừng mấy lần mới có thể kể hết được.

Cuối cùng khi nghe xong, ông lão dùng chất giọng địa phương rất nặng của mình lý giải giấc mộng đó. Trong một chuỗi những câu văn dài ngoằng, Lâm Hàn chỉ nghe được hai chữ khiến cô dựng hết lông tóc gáy lên: Tai nạn. Cô sợ tới mức mặt trắng bợt ra, mù mịt nhìn khắp xung quanh, dường như mình đang bị một thế lực vô cùng lớn kéo vào một vòng xoáy vậy...

Ông lão đó thấy bộ dạng của Lâm Hàn cũng sợ hết hồn, vội đứng dậy vỗ vỗ vào vai cô nói: “Cháu gái, đừng sợ, phải cẩn thận thôi, cẩn thận, cẩn thận, có hiểu không? Cẩn thận để ý thì sẽ không sao hết, phải để ý!”.

Lần này thì Lâm Hàn hiểu, cô vui mừng nở một nụ cười, túm lấy tay ông lão rồi hỏi liền một mạch: “Như vậy tức là Hoan Dạ sẽ không sao có phải không? Chưa chắc đã có chuyện đúng không? Chỉ cần chú ý là được phải không?”.

Ông lão đó ngẩn cả người vì sự kích động của Lâm Hàn, chỉ liên tục gật đầu một cách máy móc. Thấy ông lão xem bói liên tục gật đầu như vậy Lâm Hàn càng mừng rỡ, cảm thấy ông giống như Bồ Tát xuống trần với ánh sáng thần thánh lấp lánh xung quanh mình. Cô lấy ví tiền ra, lấy tất cả mấy tờ một trăm tệ trong đó nhét vào tay ông lão: “Một chút lòng thành xin ông hãy nhận cho!”

Trong niềm vui sướng tột cùng đó, Lâm Hàn chỉ muốn đi gặp Hữu Đức ngay lập tức. Nghĩ vậy cô liền chặn một chiếc taxi lại, song tới khi ngồi lên trên rồi, nghe tài xế hỏi cô mới nhớ ra không biết khi đó Hữu Đức ở đâu. Tiếng chuông điện thoại vang lên đúng lúc – là số điện thoại ở Quý Dương, chắc là máy bàn ở khách sạn. Cô nhận cuộc gọi, liền nghe thấy ngay giọng Hữu Đức chứa đầy lo lắng: “Lâm Hàn, cô chạy lung tung đi đâu vậy? Sao cô đi ra ngoài mà không nói một lời thế? Không biết người khác lo tới mức nào hả?”.

“Tôi không sao, về ngay bây giờ đây. Anh đang ở khách sạn à? Cứ ở đó chờ tôi về nhé, đừng có đi đâu đấy”, Lâm Hàn vội vã dặn dò.

Tất máy rồi, Lâm Hàn ngồi giở lại nhật ký cuộc gọi, bất giác nghĩ: Trọng một chuỗi các sự cố đó, người nào cũng thần hồn nát thần tính cả. Nhưng có thể không sợ hãi hay sao? Hy vọng là tất cả những chuyện này đã kết thúc rồi. Những hình ảnh đầy máu me lần lượt lướt qua trong đầu cô, từng khuôn mặt vốn sống động và quen thuộc đến vậy. Phải giải thích như thế nào về những chuyện đó đây? Vương Linh, Ngô Thục Hoa, Tiêu Khâm, vì sao bọn họ lại tự sát? Tiêu Khâm chết vì tình ư? Không có lý nào. Trong cái xã hội hiện đại này, đừng nói chỉ có một chút tình cảm mới chớm, thậm chí ngay cả hai người yêu nhau tha thiết suốt bao nhiêu năm thì cũng chưa chắc đã có hành vi kích động đến vậy. Còn cái chết của Vương Linh và Ngô Thục Hoa, theo lẽ thường thì lại càng khó giải thích hơn. Dường như tất cả bọn họ đều chẳng có lý do gì để tự sát, nhưng rõ ràng lại toàn là chết vì tự sát.

Trên đường đi ra sân bay, Lâm Hàn liên tục nhắc lái xe taxi đi chậm, cuối cùng cũng đến được sân bay mà không xảy ra sự cố nào. Hành vi của cô làm cho Hữu Đức chẳng hiểu ra làm sao, nhưng anh cũng không hỏi han gì mà chỉ ngồi yên để mặc cô.

Lâm Hàn nghĩ, anh ấy luôn tỏ ra bình tĩnh và lý trí, trong mấy ngày liền xảy ra nhiều chuyện đến vậy, nếu như không có anh thì e rằng cô đã sụp đổ mất rồi.

Máy bay hạ cánh an toàn. Khi vừa đặt chân xuống đất, Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy như được tái sinh, có lẽ tất cả mọi chuyện đã qua đi thực sự. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Khi vẫy tay chào tạm biệt Hữu Đức, cô lại nhớ cảnh huyên náo vài hôm trước khi cả bọn mười người khởi hành đến Quý Dương, bất giác sống mũi cay cay, nghẹn ngào hỏi: “Hoan Dạ, chúng ta còn gặp lại nhau nữa không?”.

“Đương nhiên rồi, chúng ta sẽ gặp nhau luôn”, Hữu Đức mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng muốt. Anh khẽ ôm lấy Lâm Hàn, sau đó xách va li đi ra sảnh nhà ga.

Lâm Hàn nhìn theo cái bóng mỗi lúc một xa của anh, lòng mừng vui khôn tả: Vẫn còn lại anh, vẫn còn lại anh ở bên cô mãi mãi.

Có một điều mà cô khuôn biết, câu nói của anh: “Chúng ta sẽ gặp nhau luôn.” Quãng thời gian tiếp sau, nó giống như một lời dự báo, một lời nguyện.

15. Chương 15: Tranh Hoạ Họa Trên Bóng Ma Linh Dạ

Những cây ngô đồng có nguồn gốc từ nước Pháp trồng hai bên đường đã bắt đầu xanh um, rợp bóng che kín cả nửa con đường. Lâm Hàn nhớ lại cảm giác của mình khi nhìn thấy cảnh tượng này trong lần đầu tiên đến nhà họ Hà: Đúng là một mảnh đất thuận phong thủy, nếu như mình có thể sống ở nơi này thì tốt biết bao, đợi tới lúc già rồi, tay trái khoác tay chồng, tay phải dắt cháu trai hoặc cháu gái đi tản bộ, đón những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, trò chuyện với chồng về những hồi ức cay đắng ngọt bùi mà hai vợ chồng đã trải qua trong quá khứ, nghe đứa cháu nói lan man những chuyện trẻ con non nớt, đời người như vậy còn gì phải mong đợi nữa.

Đến khi bước chân vào nhà họ Hà rồi cô mới thay đổi hẳn suy nghĩ đó. Ngôi biệt thự giống hệt một mê cung lớn kiểu Đại quan viên trong Hồng Lâu mộng, chỉ riêng quy mô của rừng trúc Tương Phi đã đủ khiến Lâm Hàn kinh ngạc vô cùng. Vào bên trong rừng trúc, thấy thân trúc dọc ngang dày đặc kín mít hết cả lối đi, đứng bên trong đó tưởng như đang đứng giữa một vùng biển xanh rì, không cách nào nhìn xuyên qua được. Kỳ thực nếu nhìn qua không thể đoán được xem diện tích của rừng trúc đó là bao nhiêu, song xét về thiết kế thì khá thông minh: Khu rừng có hình elip, trúc được trồng theo từng vòng từng vòng, khoảng cách giữa các cây đều bằng nhau, mà vòng thứ hai vừa vặn được trồng vào những khe trống giữa hai cây của vòng thứ nhất, thế nên hết vòng này đến vòng khác đan xen, tự nhiên che kín được không gian. Thêm vào đó hàng năm trúc đều mọc mới, khiến rừng càng dày hơn. Con đường nhỏ đi xuyên qua rừng trúc có hình chữ S, tạo cho người ta cảm giác quanh co hun hút, càng tôn thêm vẻ âm u.

Tòa biệt thự được thiết kế theo phong cách cổ xưa, mặt tường ngoài bị phủ kín bởi những dây thường xuân rạp rạp xanh rì khiến màu sắc ban đầu bị che khuất, trong khuôn viên có đình hóng mát, đài phun nước, hòn non bộ, hoa viên, từ cổng lớn đi vào nhà chính cũng phải mất chừng bảy tám phút.

Người tài xế dừng hẳn xe rồi quay lại nói với Lâm Hàn khi đó đang chìm trong suy nghĩ: “Cô ơi, đến nơi rồi”, sau đó tò mò nhìn vào cánh cửa lớn được chạm khắc hoa văn, nhận xét về biệt thự nhà họ Hà: “Chắc chắc, đúng là nhà đại gia, nhà giàu như vậy mà phải đi taxi sao? Phải có xe riêng chứ lại”.

Lâm Hàn nhìn đồng hồ tính cước rồi lấy tiền ra trả, sau đó xách hành lý xuống xe, nhấn chuông cửa. Cánh cổng sắt kêu lên hai tiếng “Kính coong” rồi mở ra, ngay sau đó là tiếng câu mừng rỡ của chú Vương: “Tiểu thư về rồi à? Lão phu nhân và mẹ tiểu thư ngày nào cũng nhớ tiểu thư đến mức bỏ bê cả cơm ăn nước uống, mở miệng ra là nói con bé này, đi chơi xa mà cũng không gọi điện về nhà, không sợ người khác lo lắng hay sao”, Chú Vương vừa nói vừa đón lấy chiếc va li trong tay Lâm Hàn, ngẩng lên nhìn mặt cô liền lập tức

kêu lên: “Xem này, đi một chuyến lại càng gầy hơn nữa, lát rồi lão phu nhân nhìn thấy thế nào cũng sẽ đau lòng cho mà xem”.

Dù trong lòng Lâm Hàn đang hết sức khó chịu nhưng không thể không bật cười vì những câu nói vọt ra liên tiếp cùng cách biểu đạt phóng đại của người đàn ông đó: “Chú Vương, không đến mức như chú nói quá lên đâu, đi du lịch đương nhiên là vất vả rồi, thế nên trong mặt mũi hơi phờ phạc, trông thì tưởng là gầy đi thôi”.

“Phải phải phải, dù sao thì tụi con gái các cô bây giờ đều gầy nhom cả, ai cũng bảo trông gầy mới đẹp, giống hệt như Tiểu San của nhà tôi cũng vậy, con bé gầy, trông hơi to một chút mà hàng ngày đã nhất quyết không chịu ăn cơm, nói là phải giữ gìn vóc dáng, cô nói xem rốt cuộc thì vóc dáng quan trọng hơn hay là sức khỏe quan trọng hơn? Còn không nói được nó cơ, hể mà nói là nó lại tròn mắt lên trông cực kỳ ngang ngạnh...”, chú Vương đón lời Lâm Hàn rồi cứ vậy ba la báp láp. Ông ta là em họ xa của vú Hà, phong thái rất nhiệt tình, chỉ có điều nói hơi nhiều, mỗi khi gặp ai đó, không cần biết là quen thân hay không, chỉ cần người đó bắt chuyện là ông liền tìm ngay ra được chủ đề chung để nói liên tục không thôi. Có lẽ vì sống trong nhà họ Hà yên tĩnh quá, chẳng mấy khi gặp được một người nên hể có dịp là lại nói thật nhiều.

Lâm Hàn đã quen với điều đó từ lâu rồi nên chỉ cười cười làm ra vẻ lắng nghe, sau đó để mặc chú Vương nói một mình.

Quả nhiên vừa nhìn thấy Lâm Hàn lão phu nhân đã cau mày lại, đưa tay lên vuốt khuôn mặt gầy hốc hác của cô, tỏ ra hết sức đau lòng: “Nhìn Tiểu Hàn của nhà chúng ta xem, mới đi ra ngoài có một chuyến mà đã gầy đến mức này, làm ta lo lắng chết đi được. Gọi điện thoại mười lần thì phải đến bảy tám lần là ngoài vùng phủ sóng, còn lại đều tắt máy. Lớn như vậy rồi mà cũng không biết nhớ tới người thân gì cả”.

Những nỗi sợ hãi cùng cực mà Lâm Hàn phải chịu đựng trong chuyến đi đó phút chốc được những lời yêu thương của lão phu nhân khỏa lấp, đây là lần đầu tiên có người quan tâm tới cô như vậy. Khi còn ở nhà, từ năm mười lăm tuổi cô đã bắt đầu đi chơi xa cùng mấy đứa bạn thân, bất kể là đi bao lâu nhưng khi quay về, bố mẹ cùng lắm cũng chỉ hỏi một câu: “Về rồi đấy à?” Còn nhớ lần đầu tiên đọc được câu thành ngữ: Kinh Hà nước trong, Vị Hà nước đục*, cô nghĩ ngay đến mối quan hệ của mình với bố mẹ đẻ, có lẽ dùng câu thành ngữ đó để mô tả là thích hợp nhất.

*Âm chỉ sự phân biệt đối xử

Cô xúc động ôm lấy lão phu nhân, mắt đỏ ngầu lên, nghẹn ngào nói: “Bà ơi, chẳng phải cháu đã bình yên quay trở về rồi hay sao?”.

Từ khi đến ở trong nhà họ Hà, không chỉ với mẹ nuôi mà cả lão phu nhân, Lâm Hàn cũng luôn giữ một thái độ khách sáo, đây là lần đầu tiên cô bộc lộ cảm xúc của mình ra như vậy. Lão phu nhân cũng ôm lấy Lâm Hàn, nhớ đến đứa cháu ngoại xấu số Thanh Lâm của mình nên mắt cũng đỏ lên. Hồi trước mỗi khi muốn xin bà điều gì đó, Thanh Lâm cũng thường ôm lấy bà mà nũng nịu y như vậy.

Từ nhà kính trồng hoa đi vào nhìn thấy cảnh tượng hai bà cháu ôm nhau, bà Tổ Lan cũng thấy lòng đầy xúc cảm, song vẫn cố nén nước mắt lại: “Tiểu Hàn về rồi hả con? Để mẹ xem nào, có gầy đi không vậy?”.

Trong câu nói đó, bà Tổ Lan đã cố tình bỏ đi chữ “nuôi”, xem chừng bố mẹ cô đã chấp nhận cho cô đến đây hẳn rồi. Lâm Hàn hít sâu một hơi, rũ bỏ hết những thứ không vui vương vất trong đầu, tiếp lời mẹ nuôi: “Có gầy đâu ạ, lâu lắm rồi mới về nhà, đói chết đi được. Mẹ, mẹ mau làm cho con chút gì ăn đi, con đi lên nhà tắm một cái đã”. Nói xong, Lâm Hàn làm ra vẻ nhẹ nhõm, đi thẳng lên tầng.

Bà Tổ Lan nghe thấy cô gọi “mẹ” thì cảm động không kể xiết, nhìn theo cái bóng Lâm Hàn khuất ở đầu cầu thang, kéo tay lão phu nhân nói đi nói lại: “Mẹ, mẹ có nghe thấy không? Tiểu Hàn gọi con là mẹ đấy. Mẹ nghe thấy không? Con bé chấp nhận gọi con là mẹ rồi”.

Lão phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay con gái, khuôn mặt cũng tràn ngập niềm vui.

Khi ấy Lâm Hàn vẫn đứng ở đầu cầu thang, nghe thấy bà Tổ Lan nói vậy thì hết sức ngạc nhiên? Vì sao mẹ nuôi lại mừng vui đến vậy? Lễ nào giữa bố mẹ mình và nhà họ Hà có bí mật gì đó mà mình chưa biết? Cô bấm số máy điện thoại của nhà mình, bên kia máy vang lên giọng một nam thanh niên. Ban đầu cô còn tưởng mình bấm sai, song đột nhiên hiểu ra đó là ai. Lâm Hàn không biết nói gì, liền dập máy.

Em trai cô đã quay về nhà rồi, điều đó cũng có nghĩa là cô đã không còn là người nhà họ Lâm. Cô không tin vào những chuyện cao siêu gì gì đó, nhưng cô có thể thay đổi cách nghĩ của những người khác được chăng? Đặc biệt đó lại là bố mẹ đẻ ra mình, nuôi lớn mình, con cái phải hiếu thuận với bố mẹ chứ còn gì. Người khác có thể thấy vui vậy bên cha mẹ, đến lượt mình thì không thể vậy. Dù rằng đối với cha mẹ, đến lượt mình thì không thể vậy. Dù rằng đối với gia đình đó cô luôn có cảm giác lạnh nhạt tới mức bất thường, nhưng suy cho cùng thì cũng đã ở đó hai mươi mấy năm... Dừng lại, Lâm Hàn ngăn không ỉnh tiếp tục nghĩ lan man nữa, nhảy tồm vào trong bồn tắm, không nghĩ ngợi điều gì nữa...

Không biết có phải vì tọa lạc ở một khu vực khá vắng vẻ hay không, nhưng giữa mùa hè mà trong biệt thự nhà họ Hà vẫn mát mẻ dù không cần dùng máy lạnh. Mười hai giờ đêm, Lâm Hàn tỉnh giấc theo thói quen, thói quen hình thành sau nhiều năm làm nghề viết. Cô mở máy tính, đăng nhập vào trang Bóng ma Linh Dạ, vẫn thấy có khá nhiều “cú đêm” đang hoạt động, trên trang chính đã xuất hiện thêm nhiều bình luận liên quan đến cuốn truyện mới của cô. Nhấp thử vào mấy cái cũng không có gì khác lạ, nếu không phải là những lời tán dương thì là chỉ trích. Tuy nhiên trong tất cả các bài viết cũ hay mới đều không thấy bóng dáng của Bùi Vỹ, Tô Thanh và Lý Quân, xem chừng bọn họ đã thực sự rời bỏ diễn đàn rồi.

Khi Lâm Hàn quay trở lại trang chủ, cô bỗng nhiên phát hiện ra một bài viết mới, tiêu đề là: Vào ngó thử đi, xem bạn còn đủ sức thoát ra không. Người tải bài viết đó lên có tài khoản lạ hoắc: Mất trái nhìn thấy bạn. Trong một diễn đàn như vậy, rất nhiều người khi đăng bài viết đều lấy những cái tiêu đề gây bắt mắt. Lâm Hàn không thể không nhấp chuột đăng nhập vào.

Nhạc nền của bài viết là một khúc nhạc của đàn tam thập lục “Cao sơn lưu thủy”, một trong mười bản đàn nổi tiếng nhất. Nội dung của nó mở đầu bằng một bức tranh hoạt hình, nam nam nữ nữ chen chúc bên trong đó, hoàn toàn không có điểm gì khác biệt so với những bài viết bình thường khác. Lâm Hàn mỉm cười lắc lắc đầu, nghĩ bụng: Lại là một tên lừa đảo để tăng lượng truy cập. Đột nhiên cô phát hiện ra người con gái đứng giữa bức hình trông khá quen mắt, mái tóc dài như rong biển, mình mặc một chiếc áo cotton màu trắng, dưới là quần bò bó sát – đó chẳng phải là phong cách ăn mặc thường thấy của cô ấy hay sao? Lâm Hàn đếm lại số người trong tranh, vừa vặn đủ mười người. Nhìn kỹ thêm thì lại phát hiện ra nền của bức tranh rõ ràng là quán cà phê ở Thượng Đảo, dù là tranh hoạt hình như qua cách phục trang, nét mặt vẫn có thể nhận ra dễ dàng đó chính là mười người đi đến Bình Yên bắc thôn.

Lâm Hàn cố nén nỗi sợ hãi để kéo chuột xuống dưới, bức tranh thứ hai là bên một con suối nhỏ ở sơn thôn, trong đó vẫn có mười người, mỗi người một vẻ khác nhau, tuy nhiên nhìn qua thì trông tất cả đều cực kỳ vui vẻ.

Bức tranh thứ ba là một cửa hang đen ngòm, nhân vật vẫn không thay đổi, người con trai mặc chiếc áo sơ mi trắng đang ôm cô gái mặc chiếc váy liền màu xanh lục nhạt đã ngất lịm, khuôn mặt bảy người trong số đó đầy vẻ lo lắng và sợ hãi, còn dưới chân một người con trai đang giận dữ là một con dơi bị giẫm chết, hai cánh vẫn đang giang rộng, làm thành hình chữ W.

Bức tranh thứ tư không có người, chỉ là một đêm mưa gió to, trong ánh sáng của tia chớp rạch ngang thấp thoáng hình ảnh đường viền của một mái nhà lưng chừng núi.

...

Lâm Hàn mỗi lúc một kinh ngạc hơn, không cần phải rê chuột xuống nữa nhưng cô vẫn có thể đoán được tiếp theo sẽ là những bức tranh gì. Song con chuột vẫn cứ trượt xuống theo tiềm thức, không biết đến bức thứ mấy thì khúc nhạc “Cao sơn lưu thủy” vui tai đã bị đổi thành một giai điệu khác nghe nặng nề hơn mà cô không biết.

Chính xác là những bức vẽ này đã ghi lại tất cả những chuyện xảy ra trong chuyến đi Bình Yên bắc thôn, trong đó bức thứ hai từ dưới lên là hình ảnh Lê Hữu Đức đang ngồi trước màn hình máy tính, bên cạnh máy tính còn có một cốc trà, phía trên cốc là hình cổ ba lá được vẽ rất rõ ràng. Bài trí trong gian phòng rất đơn giản, trước cửa sổ có một chiếc bàn làm việc, mấy chiếc bút cắm bên trong ống bút.

Lâm Hàn tiếp tục nhìn xuống dưới, ánh mắt cô dừng lại ở bức vẽ cuối cùng. Trong bức vẽ đó, chính là cô đang ngồi trước máy tính, lật giở các trang mạng. Phía bên tay trái cô là một bàn trang điểm, trong hình vẽ còn có cả một góc giường, ga trải giường có hình hoa nhỏ nền trắng, tấm rèm cửa sổ trắng tinh bị gió thổi bay tung lên, để lộ ra một khoảng không đen sẫm. Kỳ lạ là trên mặt kính cửa sổ còn có một khuôn

mặt con gái nữa, không phải kiểu hoạt hình mà vẽ rất thật, giống hệt như cắt ghép từ hình chụp vậy. Lâm Hàn cảm thấy khuôn mặt đó rất quen nhưng nhất thời không thể nghĩ ra đó là ai được.

Khi đó, một cơn gió thổi tới, Lâm Hàn bất giác quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ - phía bên ngoài là một khoảng tối sẫm giống hệt như trong hình vẽ. Gió thổi tấm rèm bay lên cao hơn, chỉ thấy trên mặt kính của cánh cửa sổ chưa khép lại hiện lên khuôn mặt một cô gái trẻ, không khác gì hình trong máy tính.

“Á!”

Lâm Hàn không thể kìm chế được, kêu lên thất thanh rồi lấy tay che vội mắt vào. Sau đó trước mắt cô trở nên đen sẫm, Lâm Hàn ngất lịm đi.

16. Chương 16: Hai Mẹ Con Kỳ Quái

Khi Lâm Hàn tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau. Cô phát hiện ra mình đang nằm trên giường, song lão phu nhân và mẹ nuôi Hà Tổ Lan thì không có đó. Cô mở máy tính ra định truy cập vào Bóng ma Linh Dạ, nhưng internet không vào được. Cô chạy ra phía cửa sổ, chỉ thấy cánh cửa sổ đã được đóng kín, gió từ chiếc điều hòa khẽ thổi tới như nhắc cô rằng tất cả những chuyện đêm qua chỉ là ảo giác.

“Cốc cốc cốc”, ngay sau tiếng gõ là giọng nói của vú Hà vang lên phía bên ngoài: “Tiểu Hàn à, bà gọi cháu xuống nhà ăn sáng đây”.

Lâm Hàn vâng một tiếng, sau đó đi thay áo. Đáng lẽ ra cô chỉ định mặc bộ đồ ở nhà thông thường như mọi khi, song đột nhiên lại cảm thấy không ổn lắm. Nhà họ Hà từ trước đến nay chưa từng có thói quen gọi mọi người cùng ăn sáng, lại còn là do vú Hà lên gọi, vú Hà dù là người làm nhưng đã sống ở nhà họ Hà từ nhỏ nên quan hệ với lão phu nhân như chị em gái, bởi vậy khi không có người ngoài, vú vẫn thường gọi thẳng tên của bà Tổ Lan và Lâm Hàn, nghe nói trước đây đối với Thanh Lâm cũng đều như vậy. Cô nghĩ đến thỏa thuận của mình với lão phu nhân, trong lòng cảm thấy hồi hộp: Không lẽ có nhân vật quan trọng nào của công ty đến nhà ư?

Nghĩ đến vậy nên Lâm Hàn lại mở tủ ra định thay bộ khác. Áo quần thường ngày của cô chủ yếu là đồ ăn mặc thoải mái, nhưng khi mở tủ ra cô mới nhận thấy bên trong đã được bổ sung thêm rất nhiều đồ mới: Váy đầm, váy công sở, lễ phục buổi tối, váy tiểu thư...kiểu gì cũng có. Chắc là tất cả đều do bà Tổ Lan chuẩn bị. Lâm Hàn mở tiếp tủ giày ra, thấy bên trong từ tầng dưới lên tầng trên đầy ắp giày da đủ loại. Mẹ con lão phu nhân quả thực cực kỳ chu đáo.

Cuối cùng Lâm Hàn chọn một chiếc áo dây màu lục nhạt, bên ngoài khoác áo voan màu kem, phối hợp với một chiếc quần tây đơn giản đồng màu và đi đôi giày da đầu nhọn màu trắng sữa. Thực ra ăn mặc như vậy, nếu xét về phương diện màu sắc thì hơi đơn điệu, lại còn khiến cho cô trông có vẻ gầy hơn, nhưng vì từ trước đến nay Lâm Hàn đã quen thoải mái, hơn nữa lại chỉ thích những màu nhàn nhạt, thế nên dù có cả tủ quần áo đầy ắp nhưng tới tám chín mươi phần trăm không hợp với sở thích của cô.

Lâm Hàn cũng không hẳn là một cô gái xinh đẹp, song khi đứng trong một đám đông thì người khác có thể chú ý đến ngay, không chỉ vì cô gầy, mà còn là phong cách, ánh mắt của cô. Đôi mắt là nơi truyền cảm nhất trên khuôn mặt Lâm Hàn, nó mang một thần thái đặc biệt, hai con ngươi giống hệt như hai viên ngọc trai đen được ngâm trong nước, lấp lánh những ánh sáng tuyệt đẹp, khiến người ta không thể nhìn đi chỗ khác. Đôi mắt đó khiến cho các đường nét hết sức bình thường trên khuôn mặt cô có thể đột nhiên trở nên cực kỳ sinh động.

Thế nên dù màu sắc quần áo có vẻ hơi đơn điệu, nhưng khi cô mặc lên người lại vẫn mang một vẻ gì đó siêu phàm thoát tục. Lâm Hàn mở hộp mỹ phẩm trên bàn trang điểm ra rồi trang điểm nhẹ nhàng, sau đó đứng trước gương nhìn mình: Đôi môi trong mát, cằm hơi nhọn, mái tóc bồng bênh như rong biển thả xuống ngang lưng, lông mi được chuốt một chút mascara khiến cho đôi mắt càng trở nên long lanh bội phần, hoàn toàn xóa bỏ những dấu hiệu mệt mỏi của mấy ngày vừa qua. Cô không khỏi than một tiếng trong lòng: Mỹ phẩm đúng là hiệu quả thật.

Lâm Hàn đoán không sai một chút nào.

Xuống đến phòng ăn, cô nhìn thấy ba người cả đàn ông và phụ nữ ở độ tuổi chừng trên dưới năm mươi, trong đó có một người đeo kính gọng vàng, trông đáng vẻ rất lịch thiệp, lão phu nhân giới thiệu là Lâm Thư Viễn, trưởng phòng hành chính. Người có khuôn mặt đầy đặn và trắng trẻo, trông hiền lành là trợ lý riêng của lão phu nhân – Trịnh Phi. Người phụ nữ duy nhất có ánh mắt rất sắc sảo, vừa liếc qua đã biết là một người phụ nữ mạnh mẽ và có năng lực, là cố vấn pháp luật của công ty – Nhiếp Đồng.

Bữa ăn đó quả thực khó mà nuốt nổi vì Lâm Hàn còn phải gồng mình lên đối phó với bộ ba đó. Phần lớn thời gian đều là lão phu nhân tra hỏi với bọn họ, nội dung trò chuyện đều khô khan nhằm chán, đến cuối cùng thì Lâm Hàn còn chẳng hiểu bọn họ nói gì với nhau nữa. Cô vừa khóc thầm trong bụng, song cũng thấy vô cùng khâm phục lão phu nhân. Trong giới doanh nhân, lão phu nhân được xếp vào hàng thượng thừa, đương nhiên có thể điều hành đầu ra đầu vào của một công ty lớn như của nhà họ Hà rồi. Nghe nói cháu ngoại của lão phu nhân, Hà Thanh Lâm khi còn sống cũng chưa chính thức vào biên chế của công ty, nhưng năng lực làm việc của cô ấy cũng được mọi người nhắc đến nhiều.

Lâm Hàn lại ngẫm than trong lòng: Quả đúng là rỗng để ra rỗng, phượng sinh ra phượng, còn chuột thì chỉ để ra chuột được thôi. Mình thì có mặc áo dát vàng vào thì cũng không giống công chúa được, quả thực không biết từ nay về sau sẽ phải làm ăn thế nào đây. Nếu như có thể xúi giục được lão phu nhân bán quách công ty đi thì tốt, từ giờ về sau cứ việc ngồi yên một chỗ hưởng an nhàn mà thôi.

Lão phu nhân nhìn thấy Lâm Hàn có vẻ lơ đãng tận đâu đâu nên trong lòng cũng hơi lo lắng: Tính cách của con bé này rõ ràng là giống Tố Lan như đúc, hoàn toàn không có khiếu kinh doanh chút nào, nếu như có một nửa khả năng của Thanh Lâm thôi thì mình cũng đỡ phải khổ rồi. Ban đầu bà thậm chí còn nghi ngờ rằng liệu quyết định của mình có quá hấp tấp hay không, giao công ty vào tay con bé này quả thực không thể nào yên tâm được. Cớ sao đi tính lại, càng thấy tiếc thương cho đứa cháu xấu số Hà Thanh Lâm.

Trong khi đó, ba trụ cột của công ty sau khi trò chuyện với Lâm Hàn mấy câu cũng đều lắc đầu, với một khả năng như vậy làm sao gánh vác được một doanh nghiệp lớn đây?

Nói tóm lại trong con mắt của bốn người bọn họ, Lâm Hàn đích thực chỉ là một tên Lưu A Đẩu*.

*Con của Lưu Bị, sau này được dùng để chỉ những kẻ bất tài vô dụng.

Sau khi ba người đó về rồi, lão phu nhân đột nhiên tỏ ra hơi xa cách với Lâm Hàn, gọi vú Hà cùng theo ra vườn. Lâm Hàn đương nhiên cảm nhận thấy rõ sự thất vọng của lão phu nhân đối với mình, song chỉ biết bất lực nhún vai, nghĩ bụng: Nếu như vì chuyện này mà bà quyết định chọn một người họ hàng nào đó có đủ năng lực để gánh vác công ty thì hay biết mấy.

“Tiểu thư à, tính cách của mỗi người là do trời sinh, có nhiều chuyện không thể nào gò ép được đâu, giống như Tố Lan vậy, nó cũng đâu có làm việc được”, vú Hà đỡ lão phu nhân đi chậm chậm trong vườn, thấy sắc mặt của lão phu nhân vẫn khó khăn bèn trêu: “Tôi thì thấy vì tiểu thư thông minh quá nên át hết tất cả năng lực của đám hậu bối sau này; kiểu gì tiểu thư cũng phải vất vả hết đời rồi.”

Lão phu nhân dừng chân rồi ngồi xuống một tảng đá, nhìn khắp một lượt lá hoa tươi tốt trong vườn rồi nghen ngào nói: “Ai bảo ta lấy hết phần thông minh của chúng nó nào? Thanh Lâm nhà chúng ta chẳng phải cũng rất giỏi hay sao? Nếu như không phải vì...”

“Tiểu thư, người cũng đã mất lâu rồi mà. Nếu như Thanh Lâm có linh thì ở trên trời cũng sẽ nhìn thấy sự đau buồn của tiểu thư, không biết sẽ xót lòng đến mức nào đâu”, vú Hà lặng lẽ lau nước mắt rồi an ủi lão phu nhân.

“Vú nói xem, rốt cuộc vẫn là vì những lời nguyên đó hay sao? Hay chỉ là sự bất hạnh của nhà họ Hà thôi?”, bà thở dài thườn thượt rồi nói tiếp: “Hay là mệnh của ta thực sự cô độc, hồi còn nhỏ thì phải xa gia đình sống ở xứ người, sau này lập gia đình xong thì lại mất chồng, đến khi về già cũng phải tóc bạc tiền kẻ đầu xanh, mất đi đứa cháu mà ta vô cùng yêu quý”.

“Tiểu thư...”

Lão phu nhân xua xua tay ngăn không để vú Hà nói tiếp: “Vú cứ để ta nói, ta đã giấu kín những chuyện này trong lòng từ rất lâu rồi. Khi ở nước ngoài, dù có người chăm sóc, nhưng làm sao có thể sánh được

với niềm vui được sum vầy với mẹ cha mình? Thậm chí đến khi gần mất rồi mà phụ thân cũng không thừa nhận sự tồn tại của ta. Mấy chục năm, ta đều không tin vào những lời đồn ác nghiệt đó, cho đến khi Thanh Lâm gặp nạn... Ta vẫn cảm thấy Thanh Lâm nhà chúng ta chết oan ức quá. Đang tuổi trẻ phơi phới như vậy, mới chỉ bước chân vào cuộc đời mà thôi”, lão phu nhân đau khổ nhắc lại chuyện cũ.

“Tiểu thư, tôi cũng không biết phải khuyên tiểu thư thế nào, chúng ta cùng lớn lên với nhau, dù rằng phải xa cách nhau nhiều năm như vậy, nhưng tính tình tiểu thư như thế nào chẳng lẽ tôi còn không biết? Chuyện gì tôi cũng đều thấy hết. Có lẽ chính số phận đã sắp đặt như vậy rồi. Dù chúng ta có muốn thế nào, có đau lòng đến thế nào thì cũng không thể thay đổi được. Tôi chỉ có thể khuyên tiểu thư một câu, mình phải bảo trọng chính bản thân mình đã, nếu không vì người khác thì cũng vì những người đang sống bên mình”.

Vú Hà với lão phu nhân đã sống cùng nhau suốt mấy chục năm, người này hiểu về người kia như hiểu chính bản thân mình, biết rõ lúc nào nên làm những việc gì cho người kia.

Quả nhiên khi nghe thấy những lời nói đó, lão phu nhân thôi không khóc nữa, chỉ thở dài một tiếng: “Phải rồi, nếu Thanh Lâm nhà chúng ta nhìn thấy bà nó thế này, chắc nó sẽ đau lòng lắm. Con bé đã đi rồi, chúng ta tiếp tục sống không phải để ngày nào cũng khóc than, mà khi nhớ tới nó phải vui vẻ. Cộng thêm cả phần vui vẻ của Thanh Lâm vào nữa, vì chúng ta đang sống thay phần đời của nó”.

Vú Hà khẽ cười, tán đồng ngay: “Nghĩ như vậy mới đúng chứ. Tiểu thư vẫn là trụ cột của cái nhà này, con bé Tố Lan thì đa sầu đa cảm quá, nếu như ngày nào tiểu thư cũng thở ngắn than dài, cả nhà chúng ta sẽ không có lấy nổi một ngày nắng đẹp đâu”.

“Ai dà, ta cũng không biết có phải hồi đó ta đã hà khắc với Tố Lan quá hay không, nên giờ đây tính cách của nó mới trở thành như vậy”, nghĩ tới đứa con gái duy nhất, lão phu nhân không thể không tự trách chính bản thân mình.

“Ai có thể dự liệu được ngày hôm nay chứ? Với lại khi ấy cũng vì sợ Tố Lan dẫm phải bánh xe của tiểu thư thôi, con bé cũng tha thứ cho tiểu thư rồi mà. Con bé ấy còn tin vào số mệnh hơn cả chúng ta nữa kia”.

17. Chương 17: Án Mạng Ở Nhà Ga

Lâm Hàn quay về phòng mình, gọi điện cho Hữu Đức, kể lại chuyện xảy ra hồi đêm qua cho anh. Hữu Đức nghe xong liền im lặng rất lâu rồi mới nói, giọng hơi khàn đi vì mệt: “Lâm Hàn à, cô đừng nghĩ ngợi nhiều quá, sẽ không có chuyện gì đâu”. Những lời an ủi ngập ngừng đó khi nói ra còn chẳng thuyết phục được chính mình, đừng nói có thể khuyên giải được Lâm Hàn.

Từ khi quen nhau tới giờ, Hữu Đức luôn tỏ ra là một người chín chắn, trầm tĩnh và lý trí, luôn là chỗ dựa vững chắc cho Lâm Hàn, thế nên cô chưa từng thấy anh ấp a ấp úng như ngày hôm nay. Trực giác mách bảo Lâm Hàn rằng anh đang có chuyện gì đó muốn giấu, nên cô không thể không hỏi: “Hoan Dạ, có phải anh đang định giấu tôi chuyện gì không?”

Vừa hỏi dứt lời, trong đầu cô chợt lóe lên một ý nghĩ, bừng hiểu ra tất cả: “Thực ra anh cũng đã xem được topic đó đúng không? Chính vì anh cũng đã tận mắt nhìn thấy nên bây giờ mới nói một cách không chắc chắn như vậy. Tất cả những chuyện xảy ra không phải là trùng hợp ngẫu nhiên”.

Bên phía Hữu Đức vang lên một tiếng gầm khê đầy đau khổ, anh nghẹn ngào nói: “Lâm Hàn, cô có chú ý đến một ment bên dưới bài viết chính đó không?”.

“Không, tôi xem đến bức hình cuối cùng đã sợ chết cứng rồi, vì nó quá chân thực, gian phòng bên trong hình vẽ đó không khác một chút nào so với gian phòng tôi đang ở. Nếu như nói có người dự mưu, thì vì sao người đó lại có thể vẽ chính xác đến từng bông hoa trên ga trải giường như vậy? Hơn nữa, tôi còn nhìn thấy khuôn mặt một người con gái trên kính cửa sổ, hình như tôi đã trông thấy ở đâu đó rồi, nhưng đến tận lúc này vẫn không nhớ ra nổi”, Lâm Hàn cố gắng hồi tưởng lại, song vẫn không sao nhớ là đã trông thấy ở đâu. “Còn nữa, tôi rõ ràng vẫn nhớ là khi đó mình đã ngất đi vì quá sợ. Nhưng sáng nay khi thức dậy, lại thấy

mình nằm trên giường, cửa sổ đóng kín mít, điều hòa thì đang bật, trên mặt kính hoàn toàn không có bất cứ thứ gì”.

“Những cái đó thì tôi biết, vì trong bức hình thứ hai tính từ dưới lên, cách bài trí gian phòng cũng y hệt phòng tôi ở”. Hữu Đức ngáp ngừng một chút rồi hỏi tiếp, “Lâm Hàn, cô biết ment đầu tiên là gì không? Cũng chính là do người đó đẩy lên. Cô biết hình vẽ là cái gì không?”

Thấy Hữu Đức nói một cách nghiêm túc như vậy Lâm Hàn cũng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc từ gót chân lên tới đầu. Comment mà cô chưa xem đó là thứ gì. Trong thâm tâm cô không dám hỏi, nhưng miệng thì vẫn bật ra một cách hoàn toàn mất kiểm soát: “Là cái gì?”

“Hiện trường một vụ án mạng ở nhà ga, xảy ra ngày hôm kia. Ba người chết, hai người bị thương”.

Án mạng ở nhà ga có liên quan gì đến những bức hình trước đó?

Chờ chút. Ba người chết hai người bị thương sao? Ba người chết! Ba người chết! Lâm Hàn đột nhiên bừng tỉnh ra, song vẫn không thể nào tin nổi, cô ra sức lắc đầu như một kẻ tâm thần, miệng không ngừng rên rỉ: “Không thể nào, không thể nào trùng hợp như vậy được. Không thể nào như vậy được”.

Hữu Đức nói từng từ từng từ trong điện thoại, giọng nói trầm trầm nhưng nặng trĩu của anh như đập thẳng vào màng nhĩ cô: “Lâm Hàn, tôi cũng nghĩ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Thế nhưng, nó là sự thật. Chắc cô cũng đã đoán ra rồi, chính là bọn Tô Thanh. Cô tìm tờ tin sớm ngày hôm qua mà xem đi”.

Cạch! Chiếc điện thoại của Lâm Hàn rơi xuống đất. Đúng là bọn họ. Vì sao lại như vậy? Chẳng phải bọn họ đi máy bay về hay sao? Thế nào mà lại đến nhà ga tàu hỏa được?

Lâm Hàn tìm một tờ báo ngày hôm qua, ngay trang đầu là một tiêu đề được in bằng phông chữ lớn màu đen: “Một kẻ tâm thần dùng dao tấn công ở nhà ga, ba người chết, hai người bị thương”. Tít phụ là: “Án trùng án, rốt cuộc là dùng dao hay đầu độc?”.

Nội dung bài báo như sau: “Ngày hôm qua tại nhà ga đã xảy ra một chuỗi án mạng, khiến cho ba người chết và hai người bị thương nhẹ. Phóng viên tìm hiểu nhật ký cuộc gọi trên điện thoại di động của nạn nhân được biết, cả ba người thiệt mạng đều sống ở Ninh Ba, vừa kết thúc một cuộc du lịch, đang trên đường về nhà. Vì hôm đó không mua được vé máy bay thẳng đến Ninh Ba nên họ đã quyết định về qua Thượng Hải trước, sau đó đi tàu về Ninh Ba. Khi đang ở trong phòng đợi, ba người này đã bị một kẻ tấn công dùng dao đâm nhiều nhát, chết ngay tại chỗ.

Người nhà và hàng xóm của hung thủ cho hay, từ nhỏ hung thủ đã có biểu hiện bất thường về thần kinh do một lần bị kích động mạnh, cho đến nay vẫn thỉnh thoảng trong trạng thái điên khùng. Kết quả giám định pháp y cho thấy ngoài cái vết thương bằng dao, thi thể ba nạn nhân còn có dấu hiệu bị trúng độc, xét nghiệm khẳng định đó là chất cya nua cực độc. Hung thủ họ Trương sau khi hành động xong cũng đã chết ngay tại hiện trường vì trúng độc cyanua. Điều đáng nói là chất hóa học này cũng có trong thành phần của lượng nước cam đóng chai còn lại trong bốn vỏ chai mà cảnh sát phát hiện được tại khu vực hiện trường. Theo chẩn đoán pháp y, những vết thương do dao đâm không đủ gây chết người ở cả ba nạn nhân thiệt mạng.

Các nhân chứng cho hay, hung thủ đi vào nhà ga cùng các nạn nhân, trước khi vụ án xảy ra bốn người này còn nói cười với nhau, hung thủ không có bất cứ dấu hiệu khác thường nào, không rõ vì sao lại đột nhiên trở nên hung hãn. Ba người kia muốn giữ anh ta lại, song anh ta lập tức lấy con dao gọt hoa quả trong người ra đâm liên tiếp vào bọn họ. Có hai người ở gần đó định tìm cách ngăn lại nhưng cũng bị đâm trúng. Sau khi đâm năm người đó, hung thủ đột ngột lẩn ra rồi chết tại chỗ.

Một nhân chứng khác cho biết, bắt đầu từ kho họ nhìn thấy hung thủ rút dao ra đến khi tên này chết, tất cả chỉ diễn ra vồn vện mấy chục giây, quả thực quá nhanh nên không ai phản ứng kịp.

Người nhà của ba nạn nhân đều khẳng định thân nhân của họ không quen biết hung thủ, họ cũng không đi cùng nhau trong chuyến du lịch mới đây. Vậy thì có người cố tình đầu độc hay đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn đơn thuần.

Hiện cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra”.

Cái chết của bọn Tô Thanh dù không hẳn giống như trong cuốn “Thư tuyệt mệnh”, nhưng cũng trùng hợp khá nhiều tình tiết, ví dụ như địa điểm, trong truyện có viết là tại một trung tâm thương mại có người bị khổng chế sau đó sát hại, còn ở đây là nhà ga, đều là nơi có lượng người qua lại đông đúc. Tuy nhiên từ cái chết của ba người đó có thể thấy rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ có bàn tay người khác nhúng vào, ví dụ như chuyện bị bỏ độc. Cứ cho là gã tâm thần kia được người khác sai khiến đi, thì hiển nhiên kẻ đầu vụ vẫn sợ ba nạn nhân của mình sẽ không chết hẳn nên đã tiến hành đồng thời một biện pháp khác cho chắc ăn – cho cyanua và đồ uống của họ, đồng thời chọn một kẻ mắc bệnh tâm thần để tránh được những phiền toái về sau này, nếu sự thật không may bại lộ. Nhưng thế nào mà hung thủ thực sự có thể làm được tất cả những việc này?

Còn nữa, vì sao hẳn lại phải làm như vậy? Là nhằm đến cô sao? Hẳn đang ở trong bóng tối, nếu như muốn gây ra chuyện gì bất lợi cho cô thì quá dễ dàng, khéo cô phải chết đến cả trăm lần rồi, đằng này vì sao lại phải chuốc lấy bao nhiêu rắc rối, hết lần này đến lần khác tước đi sinh mạng của những người vô tội đó? Thêm vào đó, cô cũng không phải đưa xuất thân trong dòng họ danh gia vọng tộc gì, chẳng qua chỉ là một nhà văn nhỏ xiu, sao lại đáng để cho người ta mạo hiểm gây ra ngàn ấy án mạng được kia chứ?

Tiếp theo sẽ là gì nữa đây? Lâm Hàn cố gắng nhớ lại các tình tiết trong cuốn truyện: Đúng rồi, còn có chi tiết khoét mắt. Khoét mắt! Lâm Hàn rung mình, cô nhìn vào khuôn mặt trong gương, đôi mắt vốn đầy cảm xúc sáng long lanh khi đó đã trở nên tối tăm ảm đạm. Người tiếp theo có phải là mình không? Hay là, hay là... Lê Hữu Đức? Không, không thể là anh ấy.

Nghĩ tới việc người tiếp theo có thể là Hữu Đức, cô chỉ cảm thấy đau lòng không chịu nổi.

Cô túm lấy tóc mình rồi quỳ thụp xuống sàn nhà, không sao kiểm soát nổi tâm trạng nữa, khóc òa lên. Tiếng chuyển động của cánh quạt trên chiếc máy lạnh hòa vào tiếng khóc khê lênh đênh trong gian phòng...

“Ha...”

Một tiếng cười nhạt cực khê, cực khê đột nhiên vang lên lẫn trong tiếng khóc của Lâm Hàn, giống như một tiếng “pop” của cánh hoa nở bùng ra từ một chiếc nụ trong đêm sâu mang theo mùi hương ngào ngạt, phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh vậy.

“Ai vậy?”, Lâm Hàn ngược đôi mắt nhòe nhoẹt nước lên, nhìn khắp xung quanh trong sự hoảng sợ tột cùng. Gian phòng của cô không lớn lắm, ngoài một chiếc tủ ra thì không có thứ gì có thể nắp vào được nữa. Cô đứng dậy lảng lảng đi đến bên chiếc tủ, hít một hơi thật sâu rồi đột ngột mở tung cánh cửa ra. Bên trong tủ có người, người đó đang đứng xoay lưng ra ngoài, chiều cao cũng tương đương với Lâm Hàn, tóc đen óng dài đến tận thắt lưng. Lâm Hàn đưa tay túm lấy mớ tóc đó rồi kéo ra ngoài, không ngờ người đó không hề nặng như cô tưởng tượng, nên Lâm Hàn bị hẫng một cái, ngã ngồi ra sàn nhà. Một cái bóng màu đỏ nhào lên phía cô, phủ kín lên mặt cô, đột nhiên trước mắt Lâm Hàn trở thành một màu máu đỏ tươi.

Lâm Hàn vội gạt mạnh vật đó sang một bên – đó là một chiếc áo dài xường xám được viền bờ đê gấp, ở mặt chính có thêu một con chim phượng hoàng bằng kim tuyến, các khuy ngực cũng đều được thêu mấy đường kim tuyến, màu đỏ pha lẫn với sắc vàng, trong màu vàng lại có ánh đỏ nên trông màu sắc rực rỡ vô cùng, dáng vẻ cao quý tuyệt vời, đường kim mũi chỉ đều tỉ mỉ. Dù không hiểu mấy về chuyện may mặc, nhưng vừa nhìn thấy Lâm Hàn đã biết đó là một tấm áo được làm bằng tay, hơn nữa giá cũng không hề rẻ. Lỗ khuy của nút cổ áo được đính thêm hai đồng xu, đầu dây bên kia mắc một bộ tóc giả. Hai thứ này kết hợp với nhau để bên trong tủ, nếu nhìn qua thì quả thực rất giống có người đứng bên trong.

18. Chương 18: Bức Ảnh Cũ Của Hà Thanh Lâm

“Tiểu Hàn, sao con lại ngồi dưới đất như vậy?”, giọng nói của bà Tổ Lan vang lên ngoài cửa khiến Lâm Hàn giật thót người, muốn giấu chiếc áo dài xường xám và bộ tóc giả đi nhưng không kịp nữa nên đành cầm chúng trong tay, đứng dậy.

Cô đưa hai thứ đó ra trước mặt mẹ nuôi, ấp a ấp úng: “Không hiểu vì sao trong tủ của con lại có mấy thứ này, ban nãy lúc con lấy áo quần còn tưởng là có người trốn bên trong đó, sợ muốn chết”.

“Ấy, sao mấy thứ này lại có ở trong phòng con được?”, bà Tổ Lan cầm lấy, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên mặt.

“Mẹ, mẹ biết chúng ở đâu ra à?”.

“Chiếc xường xám này là do Lý Ảnh tặng Thanh Lâm trong dịp sinh nhật lần thứ hai mươi của con bé mà. Hồi đó Thanh Lâm vừa mới đi cắt tóc ngắn cũn cỡn giống hệt một thằng con trai vậy, thế nên hoàn toàn không hợp với việc mặc xường xám chút nào, song nó lại đặc biệt thích bộ này”, bà Tổ Lan cầm chiếc áo dài xường xám, nhớ lại dáng vẻ và giọng nói của con gái yêu ngày đó, tất cả giống như vừa mới chỉ xảy ra ngày hôm qua vậy, “Vừa thấy tấm kỳ bào này, nó lập tức chán ngay tất cả những bộ quần áo nghịch ngợm kiểu con trai đã từng đặt may trước đó. Khi đó vì kiểu tóc không hợp nên trước hôm tổ chức sinh nhật một ngày, con bé còn lo lắng đến mức trốn trong phòng khóc mãi như đứa trẻ”.

“Tính Thanh Lâm vẫn luôn cầu thả, từ nhỏ đã được bà ngoại với mẹ chiều chuộng nên đâm hư. Cuối cùng Tiểu Ảnh nảy ra sáng kiến mua về bộ tóc giả này. Tiểu Ảnh được hưởng di truyền từ gia đình nên bất luận cắt may hay làm tóc đều rất khéo tay, bộ xường xám này Thanh Lâm mặc lên cực kỳ vừa vặn. Một con bé vừa tròn hai mươi tuổi, mang đầy những vẻ duyên dáng, thông minh ngọt ngào, sôi nổi, tràn đầy sức sống, lại vẫn chưa hết vẻ nũng nịu của trẻ con. Hôm sinh nhật nó vốn đã là chủ bữa tiệc rồi, lại đang vui vẻ nữa nên trở nên vô cùng nổi bật. Nuôi dưỡng nó suốt hai mươi năm, đó là lần đầu tiên mẹ thấy tự hào về nó, tự hào vì thiên sứ của niềm vui đó lại chính là con gái của mình...”.

Bà Tổ Lan hoàn toàn đắm chìm trong miền ký ức, nghe mẹ nuôi mô tả, Lâm Hàn dường như cũng trông thấy cảnh tượng của bữa tiệc từng bừng ngày hôm đó. Cô gái trẻ cực kỳ bắt mắt đi lại rộn ràng giữa đám đông thực khách như một chú bướm đùa trên hoa. Niềm vui của cô ấy rực rỡ tới mức khiến ọi người đều phải để mắt tới, tất cả những sắc màu đẹp đẽ trong bữa tiệc đều trở thành phong nền để tôn lên thêm vẻ đẹp của cô. Khi đó nhà họ Hà dù không có mấy người nhưng cũng vẫn tràn đầy sức sống.

Một người bình thường gặp phải hoàn cảnh đó thì thế nào cũng sẽ an ủi bà Tổ Lan lấy một vài câu, song Lâm Hàn từ nhỏ đã sống trong môi trường mà tình cảm mẹ con lạnh nhạt, nên cơ bản không thể hiểu được phải làm thế nào để tỏ ra gần gũi hơn với mẹ nuôi. Cô chỉ biết ngồi ngẩn ra đó, cùng chìm trong nỗi buồn thương với bà Tổ Lan.

Một lúc lâu sau, bà Tổ Lan đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng lau nước mắt, thậm chí còn hơi tỏ ra hoảng hốt: “Xem mẹ làm gì này? Sao có thể nói những chuyện đó với con kia chứ”.

Biểu hiện của bà Tổ Lan hơi lúng túng và cả áy náy. Áy náy? Nghĩ đến từ đó, Lâm Hàn đột nhiên sững lại, sau đó chợt hiểu ra: Bà ấy đã nhận cô làm con nuôi, vậy mà giờ đây lại tỏ ra nhớ thương con gái đã chết trước mặt cô, chắc là sợ cô thấy không thoải mái trong lòng.

Song Lâm Hàn cũng hiểu, máu thịt ruột rà với nhau, làm sao có thể nói quên là quên được? Cũng giống như cô vậy, dù cho bố mẹ cô có xấu hơn đi chăng nữa thì cô vẫn thường nhớ tới họ còn gì? Lâm Hàn nhủ thầm: Mẹ nuôi không cần thiết phải quá cẩn thận tới như vậy đâu, liền quay sang an ủi: “Mẹ, mẹ nói với con những chuyện đó, con còn mừng không kịp ấy chứ. Chứng tỏ là mẹ đã không coi Tiểu Hàn là người ngoài nữa rồi. Mẹ, con có thể xem ảnh của em gái được không?”

“Em gái?”, bà Tổ Lan ngẩn người không hiểu.

“Vâng, là ảnh của em Thanh Lâm ấy. Chẳng phải mẹ nói Thanh Lâm nhỏ hơn con một năm rưỡi hay sao, không gọi là em gái thì gọi bằng gì?”.

“Phải, phải, phải. là em gái”, thấy Lâm Hàn nói vậy, bà Tổ Lan tỏ ra hết sức vui mừng, mừng như Lâm Hàn vừa mới thông báo một chuyện cực kỳ tuyệt vời vậy. Bà bối rối cầm chiếc áo dài cùng bộ tóc giả không biết phải làm gì, ôm gọn lại trước ngực rồi lại đưa ra sau người.

Đến nhà họ Hà lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên Lâm Hàn thấy bà Tổ Lan vui mừng đến mức đó. Trong lòng cô không khỏi thắc mắc: Vì sao mẹ nuôi lại vui đến vậy khi mình gọi Thanh Lâm là em gái? Mấy người trong nhà này quả thực kỳ quái thật.

Bà Tổ Lan đưa Lâm Hàn lên tầng ba, vì lâu ngày không có người ở nên hành lang trông có vẻ càng trống trải. Gian phòng trước đây vốn thuộc về Thanh Lâm nằm ở cuối hành lang. Bên trong vẫn rất ngăn nắp và sạch sẽ, không hề có dấu hiệu gì cho thấy đã lâu không có người ở, chứng tỏ hàng ngày vẫn có người lên đây dọn dẹp.

Cả gian phòng được trang trí thuần một màu hồng phấn ngọt ngào. Giấy dán tường màu hồng, sàn nhà màu hồng, chăn ga gối đệm, rèm cửa sổ đều là màu hồng đậm nhạt, phối hợp với đủ kiểu họa tiết khác nhau, đến cả đèn bàn cũng có hình một cây nấm màu hồng. Trên giường chất đống các con thú nhồi bông, tất cả cũng có cùng màu sắc đó. Trên cửa sổ còn treo một chiếc chuông gió nhiều màu làm bằng tay, khi gió thổi qua phát ra những âm thanh trong trẻo nghe hết sức vui tai.

Màu hồng đại diện cho sự ngọt ngào, đồng thời cũng là màu của sự ấm áp và hạnh phúc, nhìn qua là biết ngay từ nhỏ Hà Thanh Lâm đã được sống trong hạnh phúc hết như một công chúa vậy.

Chỉ tiếc là hạnh phúc đó hơi ngắn ngủi.

Kỳ lạ thật, một người yêu cái đẹp như vậy vì sao trong phòng ngủ lại không hề có lấy một bức hình? Lâm Hàn đang thầm hỏi mình thì thấy bà Tổ Lan đã mở tủ và lôi ra một cuốn album dày cộp: “Sau khi Thanh Lâm đi, mẹ đã thu dọn hết ảnh của nó cất vào đây, sợ nếu bà nhìn thấy sẽ đau lòng.”

Chỉ nhìn vào số lượng ảnh thì cũng có thể đoán ra được cuốn album đã khá nhiều tuổi. Trang đầu tiên là ảnh Thanh Lâm mới chào đời. Lật giở từng trang, người trong ảnh cũng dần dần lớn lên.

Khi nhìn thấy ảnh Thanh Lâm lúc trưởng thành, Lâm Hàn lập tức cứng đờ người lại. Một tiếng kêu vang lên trong đầu cô: Sao lại như thế được, sao lại như thế được?

Cô gái trong bức ảnh xinh đẹp yêu kiều, đang tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt này chính xác là khuôn mặt mà Lâm Hàn đã nhìn thấy trên kính cửa sổ đêm qua.

Bà Tổ Lan thấy Lâm Hàn đờ đẫn ra khi nhìn vào bức ảnh, đột nhiên cảm thấy hơi bối rối, vội vàng gấp quyển album lại: “Chúng ta đi xuống nhà thôi”.

Lâm Hàn nhìn theo dáng đi đầy vẻ hoảng hốt của mẹ nuôi, không hiểu sao bà lại đột nhiên lúng túng như vậy, trong lòng đầy những nghi ngờ: Mình nhìn chăm chú và bức ảnh của Thanh Lâm, vì sao mẹ nuôi lại căng thẳng như vậy? Lẽ nào... Không thể nào, mẹ nuôi và lão phu nhân đối xử với mình rất tốt, sao có thể tổn bao nhiêu công sức để bày những trò dối gạt làm gì? Lẽ nào còn có bí mật gì bên trong mọi chuyện mà mình không biết nữa?

Bà Tổ Lan cảm thấy ánh mắt dõi theo của Lâm Hàn nên trong lòng càng hoảng hốt, không dám quay đầu lại, đành mượn cớ sắp xếp lại mấy thứ đồ trên giá treo tường. Khi cầm đến chiếc khung ảnh chụp bản thân của Thanh Lâm, bà đột nhiên giật mình buông tay ra, “cạch”, chiếc khung ảnh rơi xuống đất vỡ tan.

“Mẹ nuôi”, Lâm Hàn thấy vậy liền chạy đến. Cô nhìn theo hướng ánh mắt của bà Tổ Lan, lập tức cũng giật thót người khi thấy bức ảnh vừa rời ra khỏi khung hình bị vỡ. Không có đầu. Bức ảnh đã bị ai đó cắt rời phần đầu, thậm chí còn chơi ác tới mức rắc thứ thuốc màu gì đó có màu hệt như màu máu lên đúng chỗ bị cắt rời. Chắc thứ màu nước đó đã được đổ vào theo khe khung ảnh, nó bám vào mặt kính chảy ngoằn ngoèo xuống đến trước ngực người trong tấm hình, làm thành một bông hoa máu đỏ tươi trên nền chiếc váy trắng tinh của người đó. Nhìn qua đã thấy khiếp đảm, nếu như đó không phải là một bức hình thì quả thực rất giống hiện trường một vụ án mạng.

“Ôi...”, bà Tổ Lan đau lòng kêu lên một tiếng, sau đó than vãn một cách yếu ớt: “Thanh Lâm, Thanh Lâm, đứa con gái đáng thương của tôi...”.

Ánh mắt của bà đã bắt đầu lạc đi, mặc cho Lâm Hàn gọi thế nào cũng không nghe thấy bất cứ điều gì nữa. Bà cứ vậy kêu tên con gái hết tiếng này đến tiếng khác, tiếng kêu mỗi lúc một yếu hơn, như thể chúng theo nhau rút hết sức lực trên toàn cơ thể vậy. Cuối cùng sau một tiếng kêu khẽ đến mức không ai nghe thấy nữa, bà mềm nhũn ngã vật ra sàn nhà, ngất đi.

19. Chương 19: Lý Ảnh

Sau khi tỉnh lại, bà Tổ Lan cứ luôn ngồi im lặng ở đầu giường, chờ đợi ôm cuốn album của Thanh Lâm không nói chuyện với ai. Bình thường trông bà vốn trẻ hơn so với nhiều người cùng tuổi, nhưng khi đó vì trạng thái tình cảm đang không được tốt nên cảm tưởng như già đi mấy tuổi. Trước đây Lâm Hàn đã từng nghe loáng thoáng về chuyện Thanh Lâm chết nơi đất khách quê người trong một chuyến đi du lịch, tuy nhiên chi tiết thế nào thì cô cũng không rõ lắm vì người nhà họ Hà năm đó khi trả lời báo chí chỉ nói Thanh Lâm đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo nên qua đời. Những lời đồn đại bên ngoài có rất nhiều phiên bản khác nhau, trong đó nhiều nhất là bị người ta giết chết. Căn cứ vào tình trạng hiện giờ của bà Tổ Lan thì dường như sự thực không hề đơn giản như những gì mà nhà họ Hà nói ra. Có điều cho dù Thanh Lâm đã chết như thế nào thì việc này cũng vĩnh viễn là một vết thương không thể chữa lành của gia tộc họ Hà, nên ngay cả có tò mò tới đâu, cô cũng khó lòng mà tìm hiểu được.

Lão phu nhân nhìn thấy dáng vẻ đau thương tiều tụy của con gái, trong lòng vô cùng chua xót. Khi ấy người đàn bà vốn có thần kinh thép, đã lăn lộn mấy chục năm trên thương trường lần đầu tiên cảm thấy mình thực sự đã già. Bà buồn bã nhớ lại cuộc đời mấy chục năm của mình, để rồi phát hiện ra dù có được một sản nghiệp lớn lao như vậy nhưng dường như mình lại chẳng đạt được điều gì.

Lão phu nhân khẽ vuốt ve khuôn mặt con gái, đau lòng rơi nước mắt: “Tổ Lan à, mẹ nên làm gì bây giờ? Từ trước đến giờ mẹ vẫn cứ nghĩ là con không yêu Thanh Lâm, vì vuộc hôn nhân của con với bố con bé hoàn toàn là do mẹ một tay sắp đặt cả. Hai mươi mấy năm rồi, dù con không nói một lời nào, nhưng mẹ biết trong lòng con vẫn còn oán hận mẹ. Nếu như không phải vì hồi đó mẹ ép con quá, thì cũng sẽ không khiến cho con và cậu ta âm dương cách trở.”

Bà Tổ Lan nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn mẹ mình bằng đôi mắt trống rỗng, sau đó lại cúi mặt xuống, ôm cuốn album trong lòng mình chặt hơn. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Lão phu nhân thấy vậy càng đau lòng: “Mẹ vẫn cứ tưởng rằng con không thích con bé Thanh Lâm, ba năm trước khi con bé ra đi, con vẫn luôn tỏ ra bình thản vậy, thậm chí khi ấy mẹ còn oán con quá lạnh lùng, vì mẹ không thể hiểu nổi vì sao trên đời này lại có người cha người mẹ nào không thương yêu con cái của mình. Thanh Lâm chết đi rồi, con mới là người đau lòng nhất, vết thương trong lòng con vĩnh viễn không thể nào so sánh được. Mẹ xin lỗi con.”

Lâm Hàn đứng bên ngoài cửa nghe những lời nói đó cũng không hiểu mấy, chỉ cảm thấy nhà họ Hà giống như một vực nước sâu không thể nào dò nổi. Dường như mỗi thành viên trong gia đình này đều có rất nhiều bí mật không thể cho người khác biết, ngay cả việc cô đến nhà họ Hà làm con nuôi cũng là một kế hoạch bí mật mà người ta đã dự mưu từ rất lâu rồi vậy. Người ta không thể vô duyên vô cớ mà đối đãi tốt với một người hoàn toàn không có dây mơ rễ má gì với mình thế cả. Nhưng rốt cuộc là họ sẽ có được thứ gì từ mình đây?

Cô chậm chậm đi đến bên cửa sổ, cúi đầu xuống nhìn khắp lượt tòa biệt thự. Họ đã sở hữu một tài sản không lồ như thế này, vậy chắc chắn động cơ không phải là tiền. Có ý đồ gì với cô ư? Ngoài việc có một bộ não nhiều trí tưởng tượng phong phú hơn người và việc viết được mấy cuốn tiểu thuyết ra thì cô vừa không thông minh, không tài giỏi, không hiểu biết nhân tình thế thái, gần như hoàn toàn không có một thứ gì, thế nên khả năng có toan tính gì đó với cô nghe cũng không lọt tai mấy.

Vậy thì chắc chắn phải có một lý do gì đó khiến nhà họ Hà cần cô đến vậy. Lẽ nào, lẽ nào cô có quan hệ gì đó với gia tộc nhà họ họ? Nhưng cứ cho là có quan hệ gì đó đi, vì sao bọn họ lại phải chờ đến hai mươi năm sau mới từ trên trời rơi xuống? Ngoài việc cô có khả năng viết lách ra, thì có nghĩ đến nát óc cũng không đoán ra nổi mình có thứ gì đủ khiến nhà họ Hà lại đem cả gia nghiệp lớn như vậy giao vào tay cả.

Cứ phân tích theo hướng đó thì gần như tất cả các lý do đều không thuyết phục.

Lâm Hàn đang ngẩn người ra nghĩ, chợt thấy chú Vương mở cửa chính, dẫn vào một cô gái mặc chiếc váy liền màu trắng có hình hoa nhỏ xíu. Nhìn dáng vẻ nhiệt tình của chú Vương, ban đầu cô còn tưởng đó là người thân của chú ấy, nhưng đến khi thấy chú ấy định dẫn cô gái đó lên tầng, liền gạt ngay phỏng đoán đó đi. Lẽ nào người đó là người thân thích của nhà họ Hà? Nghĩ đến việc hiện giờ mẹ con lão phu nhân đang trong tình cảnh đó quả thực không tiện gặp người ngoài, nên Lâm Hàn bèn đi xuống tầng thay họ tiếp khách.

Chú Vương trông thấy Lâm Hàn liền giới thiệu với cô gái đó: “Cô Lý, đây là tiểu thư của nhà chúng tôi”.

Đôi mày xinh đẹp của cô gái đó hơi cau lại: “Tiểu thư?”. Nhìn vẻ mặt tỏ ra không tin của cô ấy chứng tỏ cô ấy cũng khá là nắm rõ về hoàn cảnh của nhà họ Hà, thế nên mới hỏi chú Vương như vậy.

“Vâng, là con gái nuôi của đại tiểu thư đây”, chú Vương giải thích, sau đó quay sang nói với Lâm Hàn, “Tiểu thư, đây là cô Lý Ảnh, bạn thân của tiểu thư Thanh Lâm nhà chúng ta. Trước đây khi cô Thanh Lâm còn sống, cô Lý Ảnh vẫn thường xuyên đến đây chơi”.

Lâm Hàn gật đầu, cảm thấy cái tên Lý Ảnh này có vẻ hơi quen, hình như cô đã nghe thấy ở đâu đó rồi, tuy nhiên ngay lúc đó không thể nào nhớ nổi. Cô ra hiệu bảo chú Vương quay ra, rồi cũng không gọi người giúp việc mà tự tay mình rót cho Lý Ảnh một tách trà. Qua vẻ mặt đầy ngạc nhiên của Lý Ảnh, Lâm Hàn cũng có thể đoán được nếu là Thanh Lâm chắc sẽ không bao giờ hạ mình tới mức tự tay đưa trà cho người khác, kể cả bạn thân của mình như thế. Cô tự giễu mình: Xem ra mình vẫn không có tư chất tiểu thư con nhà đại gia rồi, hành vi cử chỉ không mang chút phong cách quý phái nào.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hàn một mình tiếp khách đến chơi nhà họ Hà, những lần trước đây cô chỉ ngồi ở một bên, đợi lão phu nhân hoặc mẹ nuôi giới thiệu với khách thì gật gật đầu nở một nụ cười là coi như xong việc. Cô nghĩ phải nói chuyện gì cho phù hợp đây, Lý Ảnh là bạn thân của Thanh Lâm, trong trường hợp này lại không thể hỏi là: “Cô đến tìm mẹ nuôi tôi phải không? Cô chờ ở đây một lát để tôi đi gọi mẹ nuôi”, sau đó thừa cơ mà chuồn thẳng. Với tình trạng hiện giờ của mẹ nuôi thì e rằng ngoài Thanh Lâm ra bà chẳng còn biết đến ai khác nữa. Cả lão phu nhân cũng vậy. Cô đột nhiên nhớ tới sự việc hồi sáng và cả vẻ thất vọng trên khuôn mặt bà, nếu lúc này mà đi gọi bà xuống, để bà thấy rằng đến một việc tiếp khách con con mà cô còn không giải quyết được cho đàng hoàng, chắc chắn sẽ càng thất vọng với mình hơn nữa.

Dù cũng chẳng thích thú gì gia sản của nhà họ Hà, nhưng điều duy nhất mà Lâm Hàn không muốn là bị người khác xem thường. Cô vừa không muốn đi gọi lão phu nhân, vừa không biết tiếp đãi khách thế nào, tính tình Lý Ảnh này xem chừng cũng hơi khép kín. Thế là hai người cứ nâng chén trà lên rồi lại đặt xuống, trà trong tách chẳng vơi đi được chút nào. Cả chủ và khách đều không nói gì, đột nhiên không khí trở nên cứng nhắc.

Tình cảnh đó tiếp diễn một lúc lâu, Lâm Hàn dần dần cảm thấy mỗi lần mượn cơ cầm tách trà lên, Lý Ảnh đều làm như vô tình nhìn về phía cô. Mới đầu Lâm Hàn còn tưởng mình đã nhìn nhầm, nhưng vì nó diễn ra nhiều lần nên mới khẳng định là có chuyện đó thật. Không chỉ vậy, cái nhìn đó còn mang theo cả vẻ dò xét, cân đo. Lâm Hàn cảm thấy ngấm ngấm không vui: Cứ cho là bạn thân của Hà Thanh Lâm đi thì đã làm sao, tôi có phải con gấu trúc trong vườn thú đâu để cho cô quan sát như vậy chứ?

Nghĩ vậy nên Lâm Hàn chờ đúng lúc Lý Ảnh lại nâng tách trà lên nhìn trộm, nhìn thẳng vào mắt Lý Ảnh rồi nói hoàn toàn không khách sáo: “Cô Lý, hình như con người tôi còn hấp dẫn cô hơn tách trà đó vậy”. Từ nhỏ Lâm Hàn đã sống trong môi trường gần như tách biệt, ngay cả việc giao tiếp với bố mẹ cũng không nhiều, hơn nữa việc gì cũng đều mặc kệ cô, quan hệ với họ hàng thân thích cũng chẳng được bao nhiêu, trong quan hệ với bạn bè đồng lứa thì tùy tiện, thế nên khi làm bất cứ việc gì cô chẳng mấy khi coi trọng đến các phép tắc lễ nghi. Thêm vào đó Lý Ảnh lại cùng độ tuổi nên Lâm Hàn càng không cần để ý đến khách sáo trong lời nói.

Lý Ảnh nghe thấy vậy vội vàng quay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt trắng muốt chuyển sang màu đỏ, Lâm Hàn nhìn Lý Ảnh, phát hiện ra cô gái có vẻ nhút nhát này trông rất xinh đẹp. Làn da trắng như trứng gà bóc, lại mỏng manh tới mức dùng cùn từ “khê chạm vào cũng có thể rách” để hình dung cũng không hề cường điệu chút nào. Cơ thể dù hơi gầy, nhưng các đường nét thì hết sức tinh tế, nếu so sánh với cái thân mình như cây trúc của Lâm Hàn thì hấp dẫn hơn nhiều. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt dài như mắt phượng, sống mũi không đến mức thẳng tắp, lại còn hơi có xu hướng gồ lên, nhưng khi phối hợp với các chi tiết khác trên khuôn mặt thì lại hết sức hài hòa. Đôi môi mỏng mảnh, lại thêm sắc ửng hồng trên khuôn mặt khi đỏ khiến cho toàn con người Lý Ảnh toát lên một vẻ đáng thương, khiến người ta muốn dang tay bảo vệ.

Một người con gái như vậy chắc chắn phần lớn đàn ông gặp phải đều thích ngay, Lâm Hàn nghĩ bụng.

Lý Ảnh có vẻ như không hề cảm thấy cái nhìn chăm chăm của Lâm Hàn, sắc hồng trên khuôn mặt nhanh chóng tan đi, dáng điệu lại còn hơi cô tịch. Cô nhìn vào lá trà dập dềnh trong tách, một lát sau mới nói khẽ:

“Hóa ra tính cách của cô thẳng thắn như vậy, nếu như mẹ của Đường Triêu gặp, chắc chắn sẽ càng thích hơn.”

“Đường Triêu? Là cô nói Đường Triêu chủ hiệu đồ cổ phải không?”. Thấy Lý Ảnh gật đầu, Lâm Hàn hỏi tiếp: “Cô quen anh ấy à? Rất thân có phải không?”.

“Ừm, con người anh ấy rất tốt, luôn luôn tốt”, Lý Ảnh dừng lại một chút, cố gắng lục tìm từ ngữ mất một lúc lâu rồi mới nói: “Luôn luôn đối xử với tôi rất tốt”.

Thấy biểu hiện của Lý Ảnh như vậy, Lâm Hàn đột nhiên hiểu ra, hỏi Lý Ảnh với vẻ thăm dò: “Cô, cô thích anh ấy đúng không?”.

Khuôn mặt Lý Ảnh lại đỏ lên, song lập tức chuyển thành trắng nhợt, ánh nhìn ảm đạm: “Tôi làm sao xứng với anh ấy được”.

Lâm Hàn thấy vậy, kết hợp với câu Lý Ảnh nói mới rồi, trong lòng cũng hiểu được mấy phần: Hóa ra bố mẹ Đường Triêu không đồng ý, nhưng rõ ràng cô gái này bất kể về mặt ngoại hình hay phong cách đều đạt hạng khá trở lên, nếu cặp đôi với Đường Triêu thì quá hợp còn gì. Xem ra bố mẹ Đường Triêu vẫn còn kén cá chọn canh. Tuy nhiên bố mẹ nào mà chẳng như vậy, luôn luôn cảm thấy con mình là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, người khác dù có tốt đẹp tới đâu cũng vẫn bởi lòng tìm vết được vài khuyết điểm. Vì quá yêu thương con mình nên yêu cầu với người khác lúc nào cũng quá cao.

Cô vừa nghĩ vừa nhìn Lý Ảnh, càng nhìn càng thấy khuôn mặt đó hơi quen, hình như đã trông thấy ở đâu đó rồi. Song khi hỏi thẳng, thì Lý Ảnh lại ngớ ngàng lắc đầu, nói trong thời gian suốt hơn hai năm qua, người duy nhất mà cô gặp là Đường Triêu.

Nghe Lý Ảnh nói vậy, Lâm Hàn đột nhiên nhớ lại mình đã từng gặp Lý Ảnh ở đâu, đồng thời cũng hiểu vì sao bố mẹ Đường Triêu lại không chấp nhận cô.

20. Chương 20: Đường Triêu

Lâm Hàn quen Đường Triêu vào giữa mùa thu năm ngoái.

Khi đó Lâm Hàn vẫn chưa đến sống ở nhà họ Hà, cô thuê một gian phòng nhỏ trong khu nhà kiểu cũ ở Thượng Hải, nơi có hơn mười hộ gia đình cùng chung sống. Môi trường đó dù phức tạp, nhưng lại đầy ắp tình người, gia đình nào cũng hết sức nhiệt tình, trong đó đặc biệt tốt tính là dì Vương sống ngay sát vách với phòng trọ của cô. Dì Vương người hơi dầy dạp, nhìn qua đã thấy là một phụ nữ hiền lành tốt bụng, hễ khi nào nói chuyện cũng đều cười híp mắt. Đứng trước một con người như vậy, bất cứ câu hỏi nào cũng đều có thể trả lời ngay không một chút do dự. Thế nên khi Lâm Hàn mới chuyển tới chưa được một tuần, dì Vương đã nắm được hết tất cả tình cảnh của cô. Biết Lâm Hàn chưa có bạn trai nên bà ấy đã hết sức nhiệt tình, thu xếp giới thiệu ngay ột anh chàng, chính là Đường Triêu.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Hàn là từ chối. Dì Vương cũng không vội vàng, hàng ngày đều sang du thuyết, để lộ từng chút một thông tin về anh chàng đó, còn thái độ nhiệt tình với Lâm Hàn thì cũng không hề thay đổi.

Cuối cùng một ngày, dì Vương thì thọt nói với Lâm Hàn bằng vẻ bí mật: “Ồ, thực ra dì với anh chàng đó đã từng có thỏa ước với nhau, có chuyện gì bí mật thì không được nói ra. Nhưng dì thực sự thích cháu, thế nên lần này dì không làm quân tử nữa. Có điều cháu phải giữ bí mật giúp dì đấy nhé”.

“Dì Vương, dì đừng phí công như vậy làm gì. Hơn nữa việc đó còn khiến dì thất hứa nữa, không cần phải vậy đâu”, Lâm Hàn thấy vẻ trịnh trọng của dì Vương nên không nhìn được cười, “Thực ra tính cách của cháu không tốt một chút nào, cháu nói chuyện với dì vì thấy dì nhiệt tình thôi, chứ còn những lúc ngồi với người khác cả ngày có khi cháu cũng chẳng nói tới nửa lời đâu. Thêm vào đó từ nhỏ cháu đã không bị bố mẹ quản thúc rồi, nên tính tình tùy tiện lắm, lúc này lúc khác đắc tội với người ta mà cũng không biết ấy”.

Di Vương vừa nghe vừa lắc đầu: “Tính tình của anh chàng đó thì khỏi phải nói, lại còn thông minh nữa. Ôi trời, không nói những chuyện này nữa, cháu nói xem, rốt cuộc cháu có chịu gặp mặt không?”.

“Không gặp là không gặp”, Lâm Hàn dứt khoát mặt kệ di Vương, mở máy tính ra xem mạng.

Khi cô đang tập trung vào mấy thông tin đến mức quên hết mọi thứ xung quanh thì di Vương đột nhiên ghé sát vào tai cô nói: “Cậu đó không biết là đã học được của ai, còn trẻ như vậy mà đã biết về tâm linh đấy”.

Câu nói này quả nhiên khơi gợi trí tò mò của Lâm Hàn, cô lập tức hỏi thúc di Vương sắp xếp chuyện gặp mặt.

Tuy nhiên di Vương nói, Đường Triều không cho phép bà nói với người khác chuyện mình biết các phép tâm linh, thế nên dặn Lâm Hàn phải đợi lâu lâu, khi nào có thời cơ mới hỏi đến chuyện đó. Lâm Hàn cũng dặn di Vương phải giấu kín đừng để Đường Triều biết nghề nghiệp của cô.

Ai ngờ ngay trong lần đầu tiên gặp Đường Triều, cô đã quên đi những lời dặn dò của di Vương.

Địa điểm của cuộc hẹn đầu tiên là “Phượng Thảo trai”, một quán ăn nhỏ kiểu Tứ Xuyên. Lâm Hàn cũng không thích ăn cay, chẳng qua hẹn đến đó là vì tiện, cách nơi cô ở có chừng mười phút đi bộ.

Vì cũng chẳng phải bạn bè thân thiết gì nên hôm đó Lâm Hàn vẫn ăn mặc thoải mái như ngày thường: Một cặp kính râm to đùng nằm trên sống mũi, che kín gần nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi môi hơi mỏng và chiếc cằm thanh gọn. Mái tóc bồng bênh như rong biển thả trên lưng, cô mặc áo thun kiểu dáng hơi bó, quần jeans cũng vậy, còn trên vai thì khoác một chiếc ba lô to đùng. Kiểu ăn mặc như vậy khiến cô trông gầy hơn, hệt như một chiếc lá bay bay trong gió vậy.

Lâm Hàn vốn tưởng tượng Đường Triều sẽ mặc nguyên một bộ quần áo đời Đường, đeo một cặp kính dày như hai cái đĩa chai, nét mặt thần bí, con người toát lên dáng vẻ của một ông già gàn dở. Kết quả là khi trông thấy, phỏng đoán đó của cô sai toét. Anh cũng không hề chú trọng đến cách ăn mặc giống hệt cô, một chiếc áo thun với chiếc quần tây đơn giản, đầu cắt cua, toàn thân toát lên vẻ dễ chịu và cởi mở. Dù Đường Triều không đẹp trai như Hoan Dạ, nhưng về mặt tinh thần thì lại hơn nhiều. Con người Đường Triều cũng có vẻ hiền hòa, nhanh miệng, nhìn xa trông rộng. Khi cô còn đang đứng trước cửa nhìn vào, anh đã gọi tên cô bằng một giọng điệu như quen thân từ lâu, khiến người khác chắc chắn không thể nghĩ rằng đôi trai gái này mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên.

Lúc đầu hai người nói chuyện với nhau khá là hòa hợp. Lâm Hàn là dạng người như vậy, gặp người nhiệt tình thì càng sôi nổi, gặp người lạnh nhạt thì cũng đóng băng ngay. Bọn họ cứ vậy chuyện trò trên trời dưới bể, Lâm Hàn quên bèn lời dặn, đột nhiên hỏi Đường Triều về chuyện tâm linh. Nhắc đến điều đó Đường Triều lập tức kín miệng ngay, dù không trở mặt ngay lập tức nhưng quyết không nói thêm câu nào nữa. Lâm Hàn hỏi hặn tới mức tiếc không thể lao đầu vào gối mà tự tử.

Bọn họ miễn cưỡng ăn nốt bữa cơm. Khi về Lâm Hàn kể lại về buổi gặp mặt cho di Vương, di ấy lập tức thở ngắn than dài, tuy nhiên lại không hề trách móc Lâm Hàn mà trái lại còn động viên cô.

Không bao lâu sau đó, cô chuyển tới nhà nhỏ Hà, cứ tưởng rằng sẽ không còn gặp lại Đường Triều nữa, không ngờ mùa thu năm nay, cô lại gặp anh trong một bệnh viện tâm thần ở ngoại ô.

Hôm đó Lâm Hàn đi ra khu vực ngoại ô có chút việc, khi đi ngang qua bệnh viện tâm thần, cô trông thấy Đường Triều đang tìm gì đó trong bãi cỏ. Vì ấn tượng trong buổi gặp Đường Triều rất sâu đậm nên khi ấy Lâm Hàn nhận ra anh ngay.

“Đường Triều”.

Anh ngẩng đầu lên, chau mày hỏi: “Cô là...”.

Lâm Hàn cười trêu chọc: “Người cao quý thì thường hay quên thật”. Thấy Đường Triều tỏ ra hơi lúng túng, nghĩ đến việc lần trước từng đắc tội với anh, cô sợ anh sẽ không đủ kiên nhẫn mà chạy mất nên vội nói ngay: “Lâm Hàn, đối tượng làm quen ở quán Phượng Thảo Trai ấy. Nếu như anh còn gặp đối tượng nào khác nữa ở đó thì tôi sẽ giới thiệu lại bằng cách khác”.

“Là cô à, tôi nhớ ra rồi, cô vẫn gầy như vậy nhỉ”, Đường Triều cười nói, vẻ mặt không có gì là không vui, xem ra tính cách đúng là rất dễ chịu như di Vương quảng cáo.

“Tôi còn tưởng anh sẽ hỏi tiếp Lâm Hàn là ai kia. May mà vẫn nhớ”, cô thấy trong tay Đường Triêu đang cầm một chiếc máy bay giấy, sau đó lại nhìn tấm biển bệnh viện tâm thần sau lưng anh, hỏi dò: “Anh làm gì ở đây?”. Thực ra ngay sau khi hỏi xong câu này Lâm Hàn cũng thấy hối hận, quả hơi đường đột thật, chỉ sợ sẽ khiến anh khó chịu.

Quả nhiên câu hỏi đó đã khiến sắc mặt Đường Triêu trở nên nặng nề, tuy nhiên anh vẫn đáp lại cô một cách khách sáo: “Thăm một người bạn”. Nói xong cũng không chào cô lấy một câu, anh quay người đi thẳng vào trong bệnh viện.

Ở cổng bệnh viện có một cô gái trẻ, trông khuôn mặt xinh xắn, bộ quần áo bệnh nhân màu trắng càng làm cho làn da trắng có vẻ như lâu ngày không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời của cô được tôn thêm. Khi đó cô gái ấy đang nhìn chăm chú vào Đường Triêu.

Đường Triêu đưa chiếc máy bay gấp bằng giấy lại, không biết là nói điều gì đó nhưng cô gái lập tức xé tan chiếc máy bay, sau đó quay người chạy mất. Anh cũng định đuổi theo thì bị một người trông có vẻ giống bác sỹ gọi giật lại. Lâm Hàn vốn đã định đi rồi, nhưng không sao gạt được sự tò mò trong lòng, nên cứ đứng nguyên tại đó nhìn cho tới khi Đường Triêu đi ra.

Thấy Lâm Hàn vẫn còn đứng đó, Đường Triêu không hề khách sáo: “Cô vẫn chưa đi à?”.

Lâm Hàn không thể không hỏi: “Cô ấy là bạn gái cũ của anh phải không? Trông xinh thật đấy, nhưng vì sao lại phải vào đây?”.

“Cô không cảm thấy cô tọc mạch quá hay sao?”, Đường Triêu quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Lâm Hàn, trông vẻ mặt đầy tức giận.

Lâm Hàn nhún nhún vai với vẻ vô tội: “Tọc mạch á? Không cảm thấy, bạn bà mà, thấy anh có vẻ không vui nên tôi quan tâm một chút thôi”.

“Quan tâm?”, anh hừ một tiếng lạnh lùng, “Sự quan tâm của cô đặc biệt thật đấy, khiến cho người bình thường không sao tiếp nhận nổi, nên cô hãy giữ nó lại đi. Còn nữa, cô đúng là có khả năng làm cho người ta nổi giận”.

Nói xong câu đó anh không buồn để ý tới cô nữa, một mình đi ra đường vẫy xe, Lâm Hàn giận điên người, song cũng chỉ còn cách lăm bằm sau lưng Đường Triêu. Cô cũng đồng thời cảm thấy vô cùng thất vọng, chán ghét chính bản thân mình: Vì sao khi nói chuyện với anh không biết nói cho khéo léo một chút? Lần trước cũng vậy, không dưng nói ra điều không nên nói khiến cho người ta đã mất vui rồi.

Khi Lâm Hàn còn đang buồn bực lấy chân đá mấy hòn đá trên đường thì đột nhiên nghe thấy tiếng Đường Triêu vang lên ngay bên cạnh: “Lên xe đi”.

Sau này anh nói, vì anh nhìn qua gương chiếu hậu thấy Lâm Hàn đang làm mặt khỉ với mình, bộ dạng nghịch ngợm đó khiến anh nhớ đến Tiểu Ảnh, thế nên không thể không bảo lái xe quay lại.

Từ đó hai người bạn họ trở thành đôi bạn thân, không có chuyện gì là không đem ra nói. Thỉnh thoảng Đường Triêu cũng nhắc tới Tiểu Ảnh, Lâm Hàn được nghe kể là Tiểu Ảnh vì phải chịu những sự kích động lớn do một vài biến cố trong gia đình nên mới phải vào điều trị tại bệnh viện taĐường Triêu gần đây. Hiện giờ cô ấy không còn người thân thích nào, hai năm nay cũng chỉ có một mình Đường Triêu chăm sóc. Trong con mắt của bố mẹ Đường Triêu, Lý Ảnh chính là người làm lỡ mất chuyện hôn nhân đại sự cả đời của Đường Triêu nên thành kiến với cô ấy càng nặng nề.

Có một khoảng thời gian Lâm Hàn và Đường Triêu đã tới rất gần nhau, nhìn bề ngoài thì giống như một cặp tình nhân vậy. Hàng ngày đều gọi điện, thường xuyên hẹn hò ra ngoài chơi, nhưng lâu như vậy rồi mà cả hai thậm chí còn chưa từng cầm tay nhau, cũng chưa hề nói đến bất cứ một câu gì có vẻ vượt quá giới hạn thông thường. Có lẽ mối quan hệ đó thuộc dạng quan hệ tình cảm thứ tư* mà tụi thanh niên hiện đại thường nhắc tới. Đột nhiên một ngày dường như anh trở nên bận rộn hơn, còn cô thì cũng tụt lùi với việc hoàn thành bản thảo cho kịp tiến độ, thế là hai người không liên lạc với nhau trong mấy tháng liền.

*Quan hệ không thuộc dạng tình thân, tình bạn và tình yêu, nó hơn tình bạn một chút, nhưng lại chưa đến mức tình yêu.

Giờ đây nhìn thấy Lý Ảnh xuất hiện trong nhà họ Hà, Lâm Hàn mới rõ nguyên nhân: Hóa ra Lý Ảnh đã khỏi bệnh, thế nên chắc bố mẹ anh đã không còn phản đối chuyện giữa hai người bọn họ nữa. Song nhìn thần thái của Lý Ảnh thì hình như mọi chuyện không đơn giản như vậy. Lâm Hàn bất giác ngấm ngấm thở dài: Trên đời này duy chỉ có tình yêu Đường Triêu là thứ không bao giờ hiểu nổi.

Hình ảnh Hữu Đức chợt hiện lên trong đầu cô, không hiểu sao tự nhiên thấy tim mình đập loạn lên mấy nhịp.

21. Chương 21: Cách Xa

Vì nhắc đến Đường Triêu nên cuối cùng giữa Lâm Hàn và Lý Ảnh cũng tìm được tiếng nói chung, cuộc chuyện trò được khai mở. Lúc đó Lâm Hàn mới nhận thấy hóa ra việc giao tiếp cũng không hẳn đã khó như cô tưởng tượng, câu chuyện bắt đầu xoay quanh những gì hai người bọn họ biết về Đường Triêu.

Những mặt tốt của người đàn ông đó nhìn qua có thể thấy ngay, hoàn toàn không giống như Hữu Đức. Không phải là Hữu Đức không đủ tốt, anh cũng là một người rất đáng tin cậy, nhưng lúc nào cũng mang tới cho người khác cảm giác thần bí, dù là khi cười nhưng vẫn khiến người ta không thể nào nhìn thấu được ý nghĩ thực sự bên trong. Đường Triêu thì khác hẳn, anh cũng dịu dàng tao nhã như vậy, nhưng lại khiến người ta có cảm giác chân thực.

Lâm Hàn tử hỗi, hay là vì Đường Triêu được người quen giới thiệu, còn việc cô với Hữu Đức quen nhau thì qua mạng nên mới có cảm giác khác biệt nhau như vậy?

Chuyện trò cỗi mở vài câu, Lý Ảnh lại bắt đầu rơi vào trạng thái trầm mặc. Lâm Hàn hỏi một cách thận trọng: “Có phải là cô với Đường Triêu cãi nhau không vậy?”.

Lý Ảnh lắc lắc đầu, vành mắt dần dần đỏ lên. Lâm Hàn thấy vậy nên không tiện hỏi nữa, đành chuyển đề tài: “Cô đến đây là để gặp...”.

“À, là tôi đến để thăm lão phu nhân và dì Tổ Lan thôi”, Lý Ảnh vội vàng ngắt ngang lời Lâm Hàn, thần sắc có vẻ không mấy tự nhiên.

Lâm Hàn bỗng thấy trong lòng buồn bực: Mình còn chưa hỏi, đã vội trả lời như vậy. Thanh Lâm không còn nữa, đến đây thì đương nhiên là thăm bà với mẹ nuôi rồi. Sao phản ứng của cô ấy là kỳ quặc vậy? Hình như sợ rằng cô sẽ nhắc tới Thanh Lâm thì phải. Người nhà họ Hà từ trên xuống dưới cũng thường tránh né không muốn nhắc đến cái chết của Thanh Lâm, giờ ngay cả người bạn thân nhất cũng thế này... Xem chừng trong cái chết đó còn có ẩn tình gì khác nữa rồi.

“Ai đến tìm ta vậy?”, Lâm Hàn và Lý Ảnh nghe thấy tiếng lão phu nhân bèn nhất loạt đứng dậy chào.

“Lão phu nhân”.

“Bà”.

Lão phu nhân được người hầu đỡ đi chậm chậm từ trên gác xuống, trên khuôn mặt bà phảng phất một nụ cười, nhìn vào đó chỉ nhận thấy có một chút thiếu tập trung, ngoài ra hoàn toàn không có dấu hiệu gì khác thường. Sự lo lắng trong lòng Lâm Hàn cuối cùng cũng được giải tỏa: Xem chừng tình trạng của mẹ nuôi cũng không đến mức gay go như cô tưởng tượng.

“Tiểu Ảnh à? Mau qua đây để bà xem xem, để đến hai năm nay không gặp cháu rồi, cũng không biết gọi điện cho bà nữa”, lão phu nhân kéo tay Lý Ảnh đến gần mình rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới, vừa nhìn vừa nói: “Xem này, gầy đi rồi, gầy đi rồi”.

Nghe thấy câu nói đầy vẻ quan tâm của lão phu nhân, mắt Lý Ảnh lại đỏ ngầu lên, nghẹn ngào đáp lại: “Có gầy gì đâu ạ, cháu vẫn như lúc trước thôi”.

Lâm Hàn đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng đó, trong lòng rất không thoải mái. Cô nhìn Lý Ảnh, cảm giác như cô ấy chính là Thanh Lâm vừa quay trở lại vậy. Nhìn thái độ hết sức gần gũi của lão phu nhân, câu trả

lời chân thành của Lý Ảnh, giống như bọn họ là người thân trong gia đình lâu ngày đi xa gặp lại, đừng nói là Lý Ảnh, cô đứng bên cạnh chứng kiến thôi mà cũng đã thấy động lòng rồi.

Hai người đó một già một trẻ ngồi sát vào nhau trên ghế salon nhắc lại chuyện ngày trước, hoàn toàn quên bằng Lâm Hàn ngồi ở một bên. Từ khi còn nhỏ cô đã quen với việc bị bỏ rơi thế này, thế nên một chút khó chịu ban đầu cũng nhanh chóng tan đi, chỉ đơn giản là ngồi lặng yên tựa lưng vào ghế nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

Chỉ thấy Lý Ảnh kể lại: “Sau khi Thanh Lâm mất không lâu, bà nội cháu cũng ra đi, tiếp sau đó là cháu ốm một trận lớn, bây giờ mới khỏi bà ạ”.

“Cháu mắc bệnh gì thế, giờ đã khỏi hẳn chưa?”.

“Bệnh về thần kinh ạ. Quãng thời gian đó cháu gặp quá nhiều biến cố nên thần kinh không chịu nổi, bởi vậy...”.

Hóa ra Lý Ảnh phải vào bệnh viện tâm thần không lâu sau khi Thanh Lâm chết. Rốt cuộc nguyên nhân là gì nhỉ? Xem chừng Lý Ảnh và Thanh Lâm rất thân thiết với nhau, thân thiết tới nỗi cô ấy cũng không hề giấu giếm chuyện mình từng bị tâm thần.

“Tội nghiệp cháu quá, đúng là cháu đã phải chịu khổ rồi...” Lão phu nhân ôm lấy Lý Ảnh, nước mắt lưng tròng, trong ngữ điệu còn chứa đựng cả một sự hối hận sâu sắc. Lâm Hàn ngồi đó nghe mà thấy đầu óc mình rối bời, ngấm ngấm hiểu ra điều gì đó, nhưng khi nghĩ tường tận thì lại hoàn toàn không hiểu được cái gì.

Câu chuyện dần dần nhắc đến bà Tổ Lan, sau khi biết được hiện trạng của mẹ Thanh Lâm, Lý Ảnh nói muốn được lên thăm. Lão phu nhân bèn gọi cả Lâm Hàn, ba người cùng đi lên tầng.

Lý Ảnh đúng là một cô gái thông minh, nhanh nhẹn, cô đỡ lấy lão phu nhân một cách hết sức tự nhiên rồi đi đằng trước, vừa đi còn nhẹ nhàng nhắc nhở: “Bà đi chậm chậm một chút, cẩn thận, chậm thôi...”.

Nếu so sánh ra thì Lâm Hàn thấy mình giống khách đến chơi nhà hơn. Cô đột nhiên nhận ra dù ở bất cứ nơi nào cô cũng giống người thừa, trước đây ở nhà cũng vậy, giờ đến đây cũng vậy, dù rằng mẹ con lão phu nhân vẫn luôn yêu thương chăm sóc cho cô, nhưng trước sau cô vẫn cảm thấy một sự xa cách như có như không, có khi thì cảm thấy rất gần, nhưng có lúc cảm thấy ở rất xa.

Lâm Hàn vừa đi chậm rãi vừa nhìn khắp xung quanh: Mình đã sống trong ngôi nhà này suốt mấy tháng rồi, vậy mà giờ đây không chỉ không gần gũi hơn được một chút nào, mà trái lại, còn cảm thấy hơi sợ hãi. Lẽ nào vì ngôi nhà quá lớn? Hóa ra mình cũng là người sợ sự cô đơn trống trải, cô thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Đối với sự có mặt của Lý Ảnh, bà Tổ Lan cũng hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì.

Lâm Hàn nhìn gương mặt tiêu tụy của mẹ nuôi, cảm giác nó còn hốc hác hơn ban nãy mấy phần, giống như bà đan gkhoĐường Triều héo tàn tạ đi theo từng giờ vậy.

Lý Ảnh ngồi xuống cạnh giường, đỡ dành để lấy được cuốn album bà Tổ Lan ôm trong lòng ra, sau đó lại kiên trì thuyết phục bà nằm xuống. Trước sau mẹ Thanh Lâm vẫn lặng yên không nói một câu, song dường như lại rất biết nghe lời Lý Ảnh.

Thấy bà Tổ Lan có một chút chuyển biến tốt hơn như vậy, tất cả mọi người đều thở phào một tiếng. Khi ba người bọn họ quay ra, lão phu nhân còn cố ý nhắc Lâm Hàn mang theo cả cuốn album của Thanh Lâm ra ngoài.

Lý Ảnh nhìn thấy tập ảnh đó cũng đau lòng, không sao tìm được, rơi nước mắt mấy lần, khiến lão phu nhân lại trở thành người khuyên giải. Xem ra quan hệ giữa Lý Ảnh với Thanh Lâm cũng không chỉ ở mức bình thường.

Cả ngày hôm đó đã trôi qua trong không khí ảm đạm nặng nề. Lâm Hàn lấy cớ đi cất cuốn album để lên tầng.

Khi mang cuốn album vào phòng Thanh Lâm cất, cô nhìn lên bức bình Thanh Lâm đang cười rạng rỡ như đóa hoa xuân, trong lòng cũng không khỏi ngấm ngấm đau, giống như bị những mũi kim khẽ đâm vào đó vậy. Cô vuốt ve bức hình của Thanh Lâm, thì thầm nói: “Vì sao khi nhìn thấy cô tôi lại có cảm giác lạ lùng như vậy nhỉ? Cũng giống như trong nhà họ Hà này, rõ ràng là tôi không thấy vui, nhưng trong tận đáy lòng thì vẫn muốn ở lại. Lẽ nào tôi cũng chỉ là một kẻ tầm thường, thấy của cải thì sáng mắt? Nếu như cô còn sống có phải tốt không, mẹ nuôi với bà sẽ không đau lòng như vậy, còn tôi cũng sẽ không xuất hiện ở nhà này. Đó chẳng phải là chuyện hết sức vui vẻ hay sao?”

Thanh Lâm trong bức ảnh vẫn cười rạng rỡ, Lâm Hàn nhớ lại khuôn mặt hiện lên trên mặt kính đêm qua, sợ tới mức run lập cập cả lên, vội vàng cất cuốn album lên trên giá. Gian phòng hơi lộn xộn, hơn nữa Lâm Hàn cũng không muốn xuống nhà để phải đối diện với hai khuôn mặt đau khổ, nên nghĩ bụng: Chi bằng ở đây thu dọn còn hơn.

Cô quét sạch những mảnh thủy tinh bị vỡ trên sàn, đang chuẩn bị vứt tấm ảnh bị cắt cụt đầu đó vào thùng rác thì đột nhiên cảm thấy hình như màu đỏ bị vấy lên trên đó đã chuyển màu. Cô lại gỡ ra một lần nữa, thấy màu đỏ tươi bên trên đó đã chuyển sang đỏ đậm, nên trông càng giống máu khô. Một cơn gió thổi qua, mùi máu tanh lờm xộc thẳng vào mũi Lâm Hàn. Cô cúi đầu xuống, lập tức trông thấy dưới chân mình là một vũng máu tươi, bất giác đưa tấm ảnh đang cầm trong tay lên gần mũi – mùi trong tấm ảnh chính là mùi mà cô vừa ngửi thấy. Hóa ra thứ được vấy lên trên tấm ảnh không phải phẩm màu.

Tất cả những chuyện xảy ra ở Bình Viễn bắc thôn lại xuất hiện trong đầu, cảm giác bất lực khủng khiếp ập đến với Lâm Hàn. Khi đó trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Hóa ra tất cả vẫn chưa kết thúc, nói không chừng nó mới chỉ bắt đầu thôi...

Mùi máu tanh mỗi lúc một nồng nặc hơn, Lâm Hàn nhìn kỹ mới nhận ra không chỉ dưới chân mình mà cả bên cạnh tủ tường, trước bàn làm việc đều có dấu máu, nhất là bên dưới bàn làm việc máu đọng thành một vũng lớn. Máu tươi đang rỉ ra từ trong ngăn kéo, tụ lại một bên rồi từ từ nhỏ xuống...

Lâm Hàn muốn kêu lên nhưng làm thế nào cũng không sao kêu nổi. Trong nỗi sợ hãi cùng cực, cô vẫn có ý muốn mở ngăn kéo đó ra, thế nên đi từng bước thật chậm đến trước chiếc bàn, rồi đột nhiên giật mạnh ngăn kéo.

Không có bất cứ thứ gì quái dị nhảy ra từ bên trong đó. Trong ngăn kéo có rất ít đồ, chỉ có một nghiền mực đầy máu và một cuốn nhật ký màu xanh nhạt. Vì Lâm Hàn giật ra mạnh quá nên nghiền mực đổ nghiêng sang cuốn sổ. Không hiểu sao bên trong ngăn kéo đầy những vết máu loang lổ, nhưng chỉ riêng cuốn sổ đó, ngoài vết máu vừa đổ từ nghiền mực sang thì hoàn toàn sạch sẽ. Lâm Hàn khẽ lật chiếc nghiền mực lại, trong lòng nghiền mực chỉ toàn máu chứ không hề có dấu tích của mực đen. Xem ra chiếc nghiền mực này chỉ dùng để đựng máu, nhưng vì sao dung tích của nó nhỏ như vậy mà có thể tạo ra nhiều máu rơi xuống sàn như thế chứ?

Cuốn sổ ghi chép trông rất đẹp, ở giữa còn có hình một trái tim nổi lên, bên trong nhét ảnh chân dung của Thanh Lâm.

Dựa vào trực giác, Lâm Hàn khẳng định đó là một cuốn nhật ký. Cô thận trọng tránh vết máu rồi cầm cuốn sổ đó lên.

Trang đầu tiên viết hai dòng chữ: Nếu như đây là một đầm lầy thì mình cũng chấp nhận rơi vào đó.

22. Chương 22: Cuốn Nhật Ký Của Hà Thanh Lâm

Đó chính xác là một cuốn nhật ký, bắt đầu được viết vào ba năm trước, ghi lại những bước phát triển của một mối tình lãng mạn.

Trang đầu tiên: Ngày xx tháng xx năm xx. Trời nắng, nóng khủng khiếp.

Tim đập loạn nhịp

Mùa mưa là mùa mình ghét nhất trong cả một năm, không chỉ vì nó nóng, mà còn vì ông trời cứ buồn vui thất thường. Đáng lẽ đã hẹn là ba người cùng đi xem phim; nhưng nghĩ đến việc lại phải ngồi trong phòng máy lạnh nên không thấy vui một chút nào. Thế là anh đề nghị đi bơi, đây chính là việc mà mình thích làm nhất trong mùa hè, nên đương nhiên giờ cả hai tay tán thành. Còn cậu ấy thì cũng vẫn dễ tính như thế, lúc nào cũng giữ thái độ tùy mọi người.

Thực ra nếu chỉ bơi không thì cũng chẳng có gì vui, để tăng độ kích động nên cả bọn đi đến công viên nước Bão nhiệt đới. Vẫn là anh vừa làm tài xế vừa làm bảo mẫu lo liệu tất cả, còn hai đứa con gái tội mình thì luôn ra dáng đại tiểu thư được nuông chiều. Hồi ở đại học thì không thấy gì, bọn con trai đều dành tất cả thời gian rảnh rỗi để chăm sóc cho đám nữ sinh, đến khi ra ngoài đi làm rồi mới thấy có nhiều đồng nghiệp nữ luôn tìm cách tỏ cáo bạn trai mình không quan tâm, chu đáo, thậm chí còn quên cả ngày sinh nhật của họ nữa. Đến khi mình tỏ ra bất bình, bảo những người bạn trai kiểu đó thì không có cũng chẳng sao, bọn họ lại bắt đầu biện hộ giùm, nói là mấy anh chàng đó bận rộn công việc nên mới vậy.

Công việc bận rộn tới nỗi còn không có thời gian đưa bạn gái đi ăn một bữa cơm hay mua quà nhân ngày sinh nhật hay sao? Có lẽ là vì mình được may mắn sinh ra trong một gia đình dư dả nên quả thực không biết đến những nỗi vất vả của mọi người ở bên ngoài. Nhưng công việc của mình ở công ty cũng rất bận, mình đâu có đến nỗi không có cả thời gian để đi chơi với bạn bè như thế?

Có câu nói này rất đúng: Thời gian cũng giống như khe ngực, cứ dồn vào là có. Ha ha, cái gọi là bận rộn chẳng phải là một từ để ngụy biện ấy việc chán ngấy trong tình cảm, hoặc sự ngăn ngấm dần dần hình thành sau khi đã đạt được mục đích rồi hay sao? Trá lại, tình yêu của hai người bọn họ vẫn hoàn hảo như vậy, từ khi bắt đầu đến tận bây giờ, trong con mắt mình vẫn nguyên si không hề thay đổi chút nào.

Hai đứa đều ngồi ở đằng sau, cô ấy dựa vào lưng ghế, mắt hơi nhắm lại dưỡng thần. Ánh nắng mặt trời chiếu vào qua cửa kính ô tô khiến những đường nét trên khuôn mặt cô ấy trông đẹp một cách lạ thường, thêm vào đó là chiếc áo dài xường xám màu nhạt trên người làm cho toàn thân cô ấy tỏa ra một vẻ đẹp cổ điển mà ai nhìn vào cũng đều chấn động. Tính cách của hai đứa hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng không hiểu vì sao mình với cô ấy lại có thể trở thành bạn thân. Chưa bao giờ mình thấy cô ấy bày tỏ niềm vui hay sự giận dữ tốt cùng, nghĩ chắc nếu như bầu trời có đổ sụp xuống thì cô ấy cũng vẫn giữ nguyên vẻ điềm đạm đó vậy. Mình từng trêu cô ấy là: Năm đó Kim Dung không phát hiện ra cậu chứ nếu không thì cũng đã chọn cậu vào vai Tiểu Long nữ rồi, làm gì tới lượt Lý Nhược Đồng độc chiếm vai đó chứ?

Cái biệt danh “Tiểu Long nữ” cũng bắt đầu có từ khi đó.

Sao mình lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra lâu lắc thế rồi nhỉ? Liệu có phải vì cảm giác tội lỗi không?

Cô ấy không biết bơi nên mỗi lần đi với tội mình đều đứng ngoài xem. Dù bọn mình có thuyết phục thế nào, cô ấy cũng không chịu học bơi.

Lúc mới chơi thì không có gì, đến khi chơi đoạn máng trượt lượn vòng chín khúc, người ở đằng trước không biết vì sao mà kẹt lại không dịch chuyển được, khiến mình trượt sang một bên, hai bên chân va vào máng. Chỉ nghe thấy tiếng kêu cách lên một tiếng, sau đó là một cơn đau kinh khủng dội tới. Mình cố nén đau trượt xuống dưới, chỉ thấy mắt cá chân trái sưng lên như một cái bánh bao, đừng nói là đi, ngay cả đứng còn không đứng nổi. Bọn họ mỗi người một bên đỡ mình, cảnh tượng đó đột nhiên làm mình nhớ tới bộ phim “Hai người ba chân”, còn tội mình ba người có năm chân. Lúc ấy mình như bị chuột rút não, nghĩ thâm trong bụng: Nếu như không có cô ấy ở đâu thì bọn mình hai người ba chân là đúng rồi. Có lẽ âm mưu đen tối đã bắt đầu ngọ nguậy cái đầu của nó ra từ thời khắc ấy.

Trời nóng khiếp, cả bọn ba người cứ vậy đi tới lúc mồ hôi ướt đầm trên đầu mà vẫn chưa tới phòng thay đồ. Anh ấy nhìn mình rồi lại nhìn cô ấy, khi bắt gặp ánh mắt mình bèn cúi lưng xuống: “Thôi được rồi, nhìn cả hai người đều mệt rồi đấy, nào, Thanh Lâm lên đây anh công”. Giọng nói của anh nghe thì có vẻ hơi sốt ruột, nhưng đối với mình thì nó lại hết sức dễ nghe, giống như cảm giác được ăn một miếng thạch mát lạnh giữa ngày nắng to vậy.

Đương nhiên là cô ấy không phản đối, một người là người yêu, một người là bạn thân nhất kia mà. Cô ấy thậm chí còn thường xuyên nói với mình là cô ấy có thể làm bất cứ điều gì vì mình nữa. Mình nói vậy tức là có thể hy sinh cả bạn bè vì người yêu chứ gì? Cô ấy bảo biết đâu lại là như vậy. Khi nói câu này, cô ấy mang một dáng vẻ vui tươi hiếm thấy, trong cái dịu dàng còn mang cả một chút tinh quái, kèm theo một

vẻ đẹp khác thường, khiến tm mình cũng không khỏi rợn lên. Thế mới hiểu vì sao từ trước đến nay anh vẫn một lòng một dạ với cô ấy. Bọn bè dũ có tốt với nhau đến mấy thì cũng không thể gần gũi bằng người yêu được. Thế nên mình bắt đầu thấy ghen tị.

Chẳng lẽ vì mình không có người theo đuổi ư? Đương nhiên là không phải, nhưng có mấy ai thật lòng đâu? Hơn nữa... Trong lòng mình đột nhiên thấy khó chịu, bà ngoại và mẹ lúc này đang ở dưới nhà, cái gia đình không có đàn ông này đúng là hơi quái dị. Mình vẫn còn trẻ như vậy, không nên tin vào mấy cái lập luận mê tín đó, thế nhưng sự bất hạnh của mấy đời họ tộc, không thể không tác động đến bản thân mình.

Thôi, đừng những chuyện kho6gn vui đó lại, hết ngay hôm nay vẫn còn có ngày mai.

Được anh công trên lưng, trái tim mình như bị ánh nắng mặt trời nóng bỏng thiêu cháy, cảm giác rạo rực vô cùng. Mình nghĩ lúc đó chắc khuôn mặt mình cũng đỏ hồng lên như ráng mây chiều vậy. Cô ấy còn đi bên cạnh nói đùa, càng nóng hơn có đúng không? Tổ thì được giải thoát rồi. Mình thầm mắng một câu: Đồ ngốc.

Qua lớp áo mỏng tới mức không thể mỏng hơn, mình có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh của anh. Mình vừa mừng vui vừa buồn bực, mừng vui vì anh cũng có phản ứng lại, còn buồn bực vì không biết đó có phải chỉ là một phản ứng hết sức bình thường khi một người con trai với một người con gái tiếp xúc gần gũi như vậy với nhau? Dù sao thì cũng cảm thấy đoạn đường đó thật dài, lại vừa thật ngắn...

Vì chân mình bị đau nên anh đưa cô ấy về nhà trước, sau đó lại đưa mình về. Trên đường tự mình đã nói cười không dứt. Nhìn thấy nụ cười thường trực trên khóe mắt anh, mình không thể không so sánh với những lúc ba người bên nhau: Phần lớn thời gian đó là mình với anh chuyện trò chọc ghẹo, còn cô ấy chỉ đứng bên cạnh mỉm cười, cái dáng vẻ của một người không thuộc về chốn trần gian. Đột nhiên mình lại nghĩ, mình quen anh từ nhỏ, vì sao lại không phát hiện ra rằng anh tuyệt vời như vậy từ mười mấy năm trước, khi cô ấy còn chưa xuất hiện nhỉ? Chẳng phải người xưa thường nói ở gần thì cơ hội nhiều hơn hay sao, vậy mà mình lang thang bao nhiêu năm như thế mới nhận ra thứ tốt đẹp ở ngay trước mắt mình.

Tình yêu là gì? Là chỉ nhìn nhau cười mà ngầm hiểu tất cả, tôn trọng lẫn nhau như khác, hay là cười nói rộn ràng, hào hứng vui vẻ với nhau?

Mình gửi một tin nhắn hỏi cô ấy về chuyện đó, cô ấy trả lời: Đồ ngốc, bây giờ đang là mùa hè, cậu nghĩ đến mùa xuân thì quá muộn rồi đấy. Anh chàng nào đã làm lay động được trái tim cậu rồi?

Câu “quá muộn rồi” đúng là hay, quả thực là quá muộn rồi, vì đã có cô ấy, vì cô ấy có con mắt sáng suốt hơn mình, nên thấy được thứ tốt đẹp ngay trước mắt.

Mình muốn quên đi quãng đường hai trăm ba mươi tám bước với sự “gần gũi về da thịt” đó, để giấc mộng đêm xuân không sút mẻ.

Dù trong trang nhật ký đó không nhắc tới tên, nhưng trực giác mách bảo Lâm Hàn rằng “cô ấy” chính là Lý Ánh, còn “anh” là bạn trai của Lý Ánh, lẽ nào là Đường Triều? Không ngờ anh ấy lại có duyên với phụ nữ như vậy.

Máu bên trong này không biết từ đâu ra nhỉ? Cho tới khi cô đọc hết mấy trang nhật ký đó, vẫn chưa thấy có chuyện gì khác lạ xảy ra. Nhà họ Hà tổng cộng chỉ có vài người đó, Tiểu Phân thì nấu nướng trong bếp, vú Hà cũng ở đó đốc thúc, hai người thợ làm vườn thì từ trước đến nay chưa từng bước chân ra khỏi vườn hoa, chú Trương cũng có bằng chứng ngoại phạm. Hơn nữa từ sáng tới giờ Lâm Hàn toàn ở nhà dưới, nếu như quả thực có người mò vào đây, thì cô không thể không biết được.

Phòng của Thanh Lâm chỉ có lão phu nhân và mẹ nuôi hay đến, để tránh cho họ không thấy cảnh tượng này, Lâm Hàn một mình dọn sạch bong. Cô quyết tâm sẽ tìm ra bằng được người đứng đằng sau tất cả những chuyện này. Song có đúng là người không? Cô ngồi ngẩn ra nhìn cuốn nhật ký của Thanh Lâm, vô cùng tò mò về những nội dung viết bên trong nên mang luôn về phòng mình.

Sợ lão phu nhân sẽ nghi ngờ, Lâm Hàn cất kỹ cuốn nhật ký xong rồi lại đi xuống dưới nhà.

Lão phu nhân và Lý Ánh không còn ở trong phòng khách nữa, vú Hà đang chỉ đạo Tiểu Phân dọn bàn ăn, thấy Lâm Hàn xuống vội gọi: “Tiểu Hàn, mau vào đây ăn cơm đi”.

Bữa tối thịnh soạn bày trên bàn trông ngon lành khiến Lâm Hàn ứa nước miếng: “Mới nhìn thôi đã làm cháu đói chết đi rồi. Bà cháu đâu rồi ạ? Có cần cháu lên gọi mẹ nuôi xuống không?”.

Vú Hà vừa lấy bát đĩa cho Lâm Hàn vừa nói: “Mẹ nuôi của cháu vẫn đang trong tình trạng đó, Lý Ảnh vừa mới bưng cháo lên phòng rồi. Bà cháu không yên tâm nên cũng đã theo lên”.

Nghe vú Hà nói vậy Lâm Hàn lại không còn tâm trạng đâu mà để ý đến chuyện ăn uống. Mẹ nuôi thì đang ốm, cô là con mà không thể hiện sự quan tâm chăm sóc, lại để ột người ngoài mnag bữa tối cho bà, dù lão phu nhân có không nói gì nhưng chỉ e đến vú Hà cũng nghĩ cô quá sơ xài. Thế nên Lâm Hàn đẩy bát đĩa ra: “Cháu đi xem mẹ nuôi thế nào đã”.

Vừa bước chân đến cửa, Lâm Hàn đã nghe thấy giọng Lý Ảnh nhẹ nhàng khuyên giải: “Dì à, dì hãy ăn một chút đi, nếu như Thanh Lâm nhìn thấy dì như vậy chắc chắn sẽ rất đau lòng đấy”.

“Hà? Thanh Lâm?”, bà Tổ Lan đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn chăm chặp vào Lý Ảnh, dường như nhớ ra điều gì đó, “Cô hận Thanh Lâm nhà chúng tôi có đúng không?”.

Bàn tay đang cầm bát cháo của Lý Ảnh run bắn lên, có vẻ như bị mẹ Thanh Lâm nói trúng tim đen. Cô cúi đầu đặt bát cháo xuống, lầm rầm như nói với mình: “Đúng vậy, hồi mới đầu cháu cũng hận Thanh Lâm, nhưng nếu như biết cuối cùng cậu ấy lại ra đi vì chuyện đó thì cháu sẽ không bao giờ hận cậu ấy. Nếu vẫn còn hận Thanh Lâm thì cháu đã không đến đây, người mà cháu hận là bản thân mình thì đúng hơn”. Khi nói đến đoạn sau, trong giọng nói của Lý Ảnh đã nghẹn ngào tiếng khóc. Cô cố gắng nén lại không để nó bật ra, đó là một nỗi đau không thể nói thành lời, khiến người ngoài nghe cũng thấy xót lòng.

“Tiểu Ảnh, cháu đừng nói nữa”, lão phu nhân khề khàng vỗ lên vai Lý Ảnh, sau đó nói với con gái: “Tổ Lan, mẹ biết con khó chịu trong người, nhưng Thanh Lâm cũng đã đi được mấy năm rồi, con là mẹ thì hãy để cho nó được thanh thản ra đi. Nếu như không nghĩ cho bản thân mình thì hãy nghĩ ẹ với, mẹ già như vậy rồi, lẽ nào sẽ bị giày vò vì những chuyện này cho đến lúc chết hay sao?”.

Bà Tổ Lan nghe mẹ mình nói vậy, lặng lẽ đón lấy bát cháo Lý Ảnh đưa cho, tự xúc từng thìa đưa lên miệng.

Lâm Hàn đứng bên ngoài nghe thấy đầu óc rối tinh, qua câu chuyện đó hình như Hà Thanh Lâm có làm chuyện gì đó không phải với Lý Ảnh, mà hình như cũng vì chuyện đó mà mất mạng, lẽ nào Lý Ảnh là hung thủ? Nếu đúng là như vậy, thì vì sao mẹ con nhà họ Hà vẫn để cho kẻ đã hại chết con gái, cháu gái yêu của mình được tự do?

Có lẽ tất cả câu trả lời đều ở trong cuốn nhật ký đó.

23. Chương 23: Mối Tình Tay Ba

Vì lão phu nhân nhiệt tình giữ lại nên đêm hôm đó Lý Ảnh ở lại nhà họ Hà, ngủ ngay trong gian phòng cạnh phòng Lâm Hàn.

Lâm Hàn đang có khúc mắc trong lòng nên chỉ ăn qua loa bữa tối rồi nahnh chóng về phòng mình, lặng yên đọc cuốn nhật ký của Thanh Lâm.

Ngày xx tháng xx năm xx. Mưa nhỏ. Thương nhớ đầy vơi

Yêu một người thì không có tội, nhưng lại thương nhớ một người không thuộc về mình như thế này, thì đúng là tội lỗi không thể nào tha thứ. (Type bởi Diễm đàn Lê Quý Đôn). Yêu một người thì không có tội, nhưng lại lén lút yêu người yêu của bạn như mình, thì đúng là tội ác khó dung. Nhưng trái tim mình lại không chịu nghe mình, nó đã phản bội lại lý trí từ lâu rồi, để mà lao xuống vực sâu không thấy đáy đó, nỗi bi thảm này thực sự là vạn kiếp không thể phục hồi.

Mình muốn giết chết cái mầm mong muốn đó, nhưng nó lại quá lớn, nó đâm rễ đâm chồi nhanh không tưởng nổi, giống hệt như những ngọn cỏ trôi dạt giữa mùa xuân, dù có đốt trụi cũng không tiết được..., còn rễ lại

tiếp tục đâm chồi. Mà cấu tạo của tư tưởng con người cũng lạ kỳ thật đấy, càng muốn quên lại càng khó quên, càng muốn giữ lại càng không giữ được, ừm, cảm giác cũng chính là một đứa trẻ đang trong thời kỳ nổi loạn, lúc nào cũng muốn đối đầu với người ta.

Gặp nhau quá sớm thì không biết yêu, gặp nhau quá muộn lại không thể yêu.

Tất cả đều là khổ đau, là số kiếp

...

Lâm Hàn đọc những dòng đó xong không khỏi thở dài, dù chỉ có mấy câu ngắn ngủi nhưng đã phân giả thấu triệt tình cảm của mình, chỉ có người nào trong cuộc thì mới có thể trải nghiệm được tư vị đó.

Ngày xx tháng xx năm xx. Trời nhiều nắng. Cảnh ba người

Lại là một cuộc hẹn của ba người, đáng lẽ vẫn như mọi khi ăn uống xong thì tách đôi, hai người bọn họ về thế giới của hai người, còn mình thì đi tìm niềm vui một mình. Thế nhưng từ khi mắc mớ trong lòng, mình thường giả bộ vô ý để ngồi ỳ ra. Cô ấy cũng không nhận ra điều đó, vẫn vui vẻ chuyện trò với mình, song anh thì chắc đã cảm thấy điều gì nên khi uống cà phê, thỉnh thoảng lại làm như vô tình nhìn trộm sang mình.

Lẽ nào anh đã biết tâm sự của mình?

Vậy anh có thích mình không?

Thấy tình cảnh ba người đó, ngoài sự vui vẻ ra, thì cũng thấp thoáng sự cô đơn.

Ngày xx tháng xx năm xx. Nắng to. Tội ác bắt đầu.

Chấp nhận với bà quay về làm cho công ty của gia đình, không ngờ rằng một người có đầy kinh nghiệm ở công ty cũ như mình cũng có lúc gặp phải cảnh không biết giải quyết công việc thế nào. Mấy “nguyên lão” ở công ty nhà họ Hà ai cũng đợi mình mắc lỗi để có dịp chê cười, nhưng còn lâu mình mới để họ đắc ý.

Tìm đến gặp cô ấy để kể lể vất vả, nhưng thực ra ngoài chuyện may xường xám, cô ấy hoàn toàn không biết tí gì về những chuyện trên thương trường. Gần đây cô ấy còn có vẻ lơ đãng thế nào ấy, tuy nhiên vẫn rất quan tâm đến mình, lại còn nhiệt tình “tiến cử” anh để giúp mình giải quyết những chuyện phiền toái trong công việc đó.

Cô ấy thật tốt bụng, đứng trước một con người tốt đẹp như thế mình càng hiện rõ sự xấu xa. Mình vẫn thường xuyên tự cảnh báo mình không thể phản bội một người bạn như vậy, nhưng vô dụng, có những thứ tình cảm mà càng đau khổ, thì lại càng mãnh liệt, rõ ràng hơn.

Mình không ngờ tới...

Hôm đó anh giúp mình xử lý mấy việc xong. Mình không lái xe đến, thấy trời đã gần tối, mà hình như cô ấy cũng có chuyện gì đó muốn tách bọn mình ra nên đã bảo anh đưa mình về.

Trên đường về không khí trong xe rất kỳ quái, anh không nói gì, mình cũng ngồi yên. Khó khăn lắm mới về đến cổng, khi mình đang chuẩn bị xuống xe thì tập tài liệu bị rơi. Mình ngồi ở ghế lái phụ, vội vàng cúi xuống nhặt lên, không ngờ đúng lúc đó anh cũng cúi xuống nhặt giúp, hai bàn tay chạm vào nhau, cùng rụt lại như bị điện giật. Cả hai cùng cười, rồi lại đồng thời cúi xuống, song lần này không chạm vào nhau nữa.

Tóc mình tuột xuống che khuất cả hai mắt, khẽ hất đầu lên theo bản năng, khi đó anh chưa kịp lui lại phía sau nên đầu mũi mình lập tức chạm mũi vào mũi anh, con môi cũng khẽ chạm vào nhau. Sự trùng hợp ngẫu nhiên đó hoàn hảo tới nỗi như một âm mưu đã được dự tính từ trước... Đến không khí cũng cô đặc lại, hai đứa giạt lù về phía sau theo bản năng, song đã lập tức quán riết lấy nhau.

Tha thứ ừm một lần này, chỉ một lần này thôi. Mình nói thầm trong lòng như vậy.

Trong phút chốc mình đã đẩy cô ấy đến nơi nào xa tít tắp. Thế gian khi đó chỉ còn lại mình và anh.

Ngày xx tháng xx năm xx. Mưa giông. Không thể ngừng suy nghĩ

Đã ba ngày nay mình không đi gặp cô ấy, và cả anh nữa.

Mình phải kiểm soát bản thân mình, không thể đã sai rồi lại sai thêm. Nhưng cần gộp mình không nhớ thì lại nhớ khủng khiếp hơn. Nhớ đến vầng trán anh, đôi mắt anh, đôi môi anh, cơ thể của anh. Mình vẫn luôn tự hỏi liệu có phải mình đã thực sự yêu anh rồi hay không? Không có câu trả lời, không có câu trả lời chính là câu trả lời hay nhất.

Liệu có phải vì được sinh ra trong một gia đình như thế này mà mình luôn có ý nghĩ là mình đương nhiên phải được hạnh phúc hơn cô ấy, mình phải có nhiều thứ hơn cô ấy hay không? Chuyện gì cũng phải hơn mới được ư? Phải, mình và cô ấy là bạn thân, nhưng trong thâm tâm mình lâu nay vẫn luôn so đo với cô ấy.

Nhưng nếu đó không phải là tình yêu, thì vì sao mình lại nhớ anh đến vậy? Nỗi nhớ nhung giống hệt như một con kiến, ôi, không phải vậy, giống như một ổ kiến cứ khê khằng cắn rứt trên con tim bạn, không gây ra nỗi đau lớn nào mà chỉ từng chút một, như từng mùi kim cứ chạm nhẹ vào da thịt, rồi sau đó dần dần chọc sâu vào. Mình gồng một đứa trẻ muốn ăn kẹo, biết lọ kẹo để đó mà không thể nào lấy được, thèm thuồng tới nỗi như có lửa cháy trong lòng.

Mình lấy món quà mà cô ấy đã tặng nhân dịp sinh nhật năm thứ hai đại học ra – “Tổng từ”.

Còn nhớ khi đó mình đã gọi cô ấy là mỹ nhân cổ điển. Năm đó phong cách Bohemia đang thịnh hành, suốt cả mùa hè đi đến đâu cũng tràn ngập những chiếc áo thun đủ loại phối hợp với váy dài đến mắt cá chân, tóc lượn sóng để dài buông xõa hết sức thoải mái. Mình cũng có vài bộ như vậy, duy có cô ấy vẫn giữ nguyên phong cách cũ, trong tủ chỉ có mấy bộ xường xám tự may theo phong cách hiện đại, tóc dài thẳng tắp, kẹp lại bằng chiếc kẹp màu ngà voi có mấy hạt đá đính rời bên dưới, trên đường đi khê lay động theo từng bước chân trông hết sức tao nhã. Trong đám đông đầy những váy áo tây phương, kiểu phục sức điển hình Trung Hoa đó lại thành ra độc đáo, trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Thấy vậy, mình bèn quấy lấy cô ấy đòi may ình vài bộ. Nhưng không hiểu vì sao khi mình mặc vào không thể có được cảm giác như vậy. Tuy nhiên những bộ xường xám của cô ấy thiết kế ình chủ yếu theo phong cách ngọt ngào và tươi vui, thể nên khác hẳn với phong cách của cô ấy.

Khi mình nửa giả nửa thật trách móc cô ấy, cô ấy đã đưa ình cuốn sách này, nói mình đọc nó coi như là để tu luyện thêm. Mình mang về nhưng cất đi ngay, hôm nay không biết vì sao mà lại giở ra.

Đọc những câu từ đầy tình thâm ý nặng đó, quả là từ trước đến nay chưa từng nghĩ sâu xa như vậy, “Lòng xuân nào sánh hoa khai. Tương tư một tác, tro bày một gang”... Viết hay quá, nếu như không phải chính bản thân mình đã được thể nghiệm tất cả thì đúng là không thể nào hình dung ra nổi.

*Hai câu trong bài “Vô đề 2” của Lý Thương Ẩn

Ngày xx tháng xx năm xx. Mưa bụi triền miên. Tất cả là lỗi của ai?

Mình ghét nhất là những ngày mưa, nhưng hôm nay khi nói về thời tiết, mình lại có thể dùng đến tính từ đó – triền miên. Mưa triền miên, tình triền miên, ý triền miên, yêu triền miên. Tính từ đó bất kể là dùng ở đâu thì khi đọc lên cũng đều khiến người ta thấy lòng mềm nhũn.

Hôm nay anh chủ động đến tìm mình, từ lần cuối cùng tụi mình gặp nhau cũng đã bảy ngày năm tiếng ba mươi phút rồi, sao mà dài đến vậy. Bảy ngày, đúng lẽ bảy ngày sau khi một người chết đi. Hôm đó trái tim mình cũng đã bị móc ra, cũng trải qua bảy ngày đó, cuối cùng được anh cứu lại.

Anh chủ động gọi điện ình, hỏi chuyện công việc, tình hình gần đây, tụi mình đều cố tránh không nhắc tới ngày hôm đó.

Ăn cơm cùng nhau ở Tiểu Nam Quốc xong, mình gọi điện báo lái xe đi về trước. Mình biết anh sẽ đưa mình về, dù rằng cả hai đều không nói gì nhưng qua ánh mắt nhìn nhau, chẳng phải tất cả đều đã hết sức rõ ràng rồi sao? Cô ấy vẫn thường cười mình tính tình ba toác, làm gì cũng cẩu thả, nhưng hóa ra khi một người con gái đã có ý trung nhân thì sẽ trở nên hết sức nhạy cảm và cẩn trọng. Ăn cơm cùng với cả hai người bạn họ hết bao nhiêu lần rồi nhưng từ trước đến nay mình chưa hề biết anh thích ăn và không thích ăn thứ gì, nhưng hôm nay chỉ trong có nửa giờ ngắn ngủi, mình đã nhớ ngay: Anh thích uống trà hoa cúc, còn thích cho vào trong đó hai viên đường nữa. Anh thích ăn rau cần, không thích ăn chua.

Nói ra thì cũng thật lạ, mình không biết đã ăn bữa cơm đó thế nào nữa, chỉ toàn để ý đến anh thôi. Anh thấy no, mình cũng thấy no. Hóa ra ca từ của mấy bài hát thịnh hành cũng không phải toàn là giả dối:

Tình yêu chính là khi anh vui thì em cũng thấy vui.

Khi xuống thang ra về, tụi mình nắm tay nhau một cách hết sức tự nhiên, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Trái tim mình đã được như ý nguyện, nhưng cảm giác hạnh phúc và tội lỗi cùng lúc ập đến, nén chặt tới nỗi làm mình thở cũng khó khăn.

Dẫu vậy, có chết mình cũng cam tâm tình nguyện.

Ngày xx tháng xx năm xx. Âm u. Tình yêu bắt đầu từ một sự giày vò.

Mình chưa bao giờ lạ nghĩ rằng tương tư khổ như vậy, mà khi được yêu cũng khổ như vậy.

Tụi mình cố tạo ra các cơ hội để được hưởng niềm vui sướng vốn không thuộc về hai đứa, một mặt lún sâu xuống đầm lầy, một mặt vẫn tỉnh táo để biết mình đang làm gì, nhưng lý trí lại chưa bao giờ thắng được tình cảm, nếu không thì làm sao có chuyện nhớ nhung tới nỗi đứt cả ruột gan như vậy chứ?

Trạng thái tinh thần của cô ấy mấy ngày nay không được tốt, mình cũng hơi lo lắng, nhưng cô ấy vẫn phẩy tay nói không sao. Khi nói với mình cô ấy cứ ấp a ấp úng, rõ ràng là đang co chuyện gì đó giấu mình. Nếu là trước đây thế nào mình cũng phải hỏi tới nơi tới chốn, nhưng hiện giờ ngay chính bản thân mình cũng đang có chuyện phải giấu giếm, khi truy hỏi thấy cứ không thỏa đáng sao ấy.

Đột nhiên mình nghĩ, cô ấy là một người tinh tế như vậy, liệu có phải đã phát hiện ra dấu vết gì đó hay không? Người làm việc xấu thì kiểu gì cũng sẽ để lại dấu vết, giống hệt như chim sợ cành cong vậy.

.....

.....

Ngày xx tháng xx năm xx. Mưa rào. Bại lộ

Buổi tối khi anh đưa mình về nhà đã bị bà ngoại phát hiện ra.

Đó là lần đầu tiên bà mắng mình, khiến mình khổ tâm vô cùng. Từ trước đến nay mình luôn là niềm tự hào của cả gia đình, đây là lần đầu tiên bà tỏ ra thất vọng như vậy về mình. Trái tim mình cũng như thời tiết vậy, mưa ào ào đổ xuống, ướt nhẹp hết tâm hồn.

Mình cũng muốn rút ra, làm thế nào để có thể không nhớ đến anh nữa đây? Nếu như cắt trái tim ra mà quên được thì mình cũng chấp nhận cắt bỏ con tim, nhưng mà mình lại sợ chết. Vì chết thì mình sẽ không được nhìn thấy anh nữa.

Ngày xx tháng xx năm xx. Mưa nhỏ. Mơ màng trong ảo tưởng

Cô ấy dường như bận rộn gì đó mà tụi bụi suốt ngày, đến nỗi quên cả sinh nhật của anh.

Hôm qua, trong căn hộ độc thân của anh, mình đã xuống bếp chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật lần đầu tiên trong đời. Mình đã cười suốt cả buổi, trong lòng vừa buồn thương vừa vui sướng.

Cần tay bách hợp, măng xào thịt xông khói, canh mướp... Nói tóm lại đều là tất cả những món mà anh ấy thích ăn.

Tụi mình đã nói rất nhiều chuyện vui vẻ trong quá khứ, cả những chuyện hiện tại nữa, duy nhất có một thứ mà cả hai đứa đều không dám nhắc tới, đó là tương lai. Quá xa vời.

Ăn tối xong, hai đứa còn nhảy một điệu valse, uống rượu vang Chateau Lafite.

Hôm qua mình đã mặc chính chiếc áo dài xường xám cách tân dài đến đầu gối mà cô ấy đã may ỉnh. Nhìn trên gương mới nhận thấy, hóa ra mình cũng có thể xinh đẹp như vậy, dù rằng trước sau gì cũng vẫn không thể có được cái dáng vẻ tiên nữ không thuộc về chốn trần gian của cô ấy. Mình nhìn hình ảnh của chính mình phản chiếu trong đôi mắt của anh, ánh mắt anh rất chăm chú, nhưng mình đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã mặc bộ áo dài mà cô ấy may cho. Rõ ràng đó là cảm giác sống trong dáng hình cô ấy.

Khi chọn bộ xường xám này, mình đã muốn thăm dò anh, xem khi nhìn thấy mình mặc như vậy thì anh có nghĩ tới cô ấy không. Đó là một cuộc đấu không aómt hanh, hai lực lượng lặng im đối đầu, song người

tham gia trận đấu này thực ra chỉ có mình, vì ở phía bên kia cô ấy hoàn toàn không biết chuyện gì, cứ vậy chờ cho tới khi viên đạn xuyên qua trái tim. Cô ấy sẽ đau, nhưng mình biết, mình sẽ là người thắng.

Có thể ở bên anh một mình như thế này, mình đứng là vui sướng đến mức phát điên.

Nhưng khi thấy anh đứng lặng người, sao mình lại không thể nào vui nổi? Trái tim mình giống hệt như một chiếc điều mà anh đang cầm đầu dây ở trong tay, tất cả những buồn vui sướng khổ của mình đều do anh nắm giữ. Rốt cuộc thì mình cũng vẫn không phải là cái người ở trong trái tim anh.

Có phải tất cả mọi người đều như vậy không? Khi chưa đạt được thì tìm trăm phương ngàn kế để giành lấy bằng được, cho dù chỉ là một ánh mắt thôi cũng được, nhưng một khi tất cả đã nằm trong tay mình rồi thì lại bắt đầu nghĩ ngợi nọ kia. Đã từng có một thời gian, trong mắt mình, tình cảm giữa hai người bọn họ bền chắc chẳng khác nào vàng đá, nhưng hôm nay đây chẳng phải là anh đã...?

Mỗi khi không ở bên anh, mình đều nghĩ một cách tiêu cực như vậy đấy.

Cuối ngày cô ấy gọi điện đến, khiến hai con người đang ngật ngất trong giấc mộng bừng tỉnh lại. Vậy nhưng cô ấy cũng vẫn không nhớ ra sinh nhật của anh, anh hơi tỏ vẻ không vui, thế nên tỏ ra dửng dưng với mình như thể muốn trả thù cô ấy vậy... Thế là mình lại rơi xuống, rơi xuống mãi vực sâu rồi chết ngộp luôn trong đó.

Hôm trước mình có gọi điện cho cô ấy, hỏi một câu cực kỳ ngu xuẩn: Nếu một ngày kia bị người yêu phản bội thì cậu sẽ thế nào? Cô ấy lặng im một lúc, giống như đang suy nghĩ một cách nghiêm túc, khiến mình lại hơi giật thột, vội vàng dập máy, không còn nghĩ được xem hành vi đó của mình có gây nghi ngờ gì không. May mà tính cách của mình từ trước đến nay vẫn bữa bãi như vậy nên chắc cũng không sao.

Tình yêu rẽ sang một hướng, tình bạn rẽ sang một hướng, nếu như ở giữa là vực thẳm, thì mình tình nguyện nhảy ngay xuống đó. Nhưng đáng tiếc là không phải, tất cả những chuyện này ngay từ đầu đã sai rồi, mình biết rõ như vậy nhưng vẫn tiếp tục phạm sai lầm.

Nếu như tình yêu là một ly rượu, mình cũng sẽ mỉm cười mà uống hết, chỉ để có được một chút ngọt ngào vào thời khắc đó thôi.

...

Ngày xx tháng xx năm xx. Trời nắng. Lại gặp nhau

Hơn một tháng gần đây tại mình vui vẻ đến mức gần như quên hẳn cô ấy, hai đứa dính với nhau như keo, một phút cũng không rời. Cô ấy đột nhiên gọi điện thoại đến nói là muốn tụ tập ở Thượng Đảo, nói là đã lâu rồi không gặp nên rất nhớ mình.

Mình muốn cố gắng hết sức để tỏ ra bình thản, nhưng làm thế nào cũng không thể giấu nổi niềm vui ngồi ngồi trên khuôn mặt. Bà ngoại ngày càng than vãn nhiều hơn, bà cũng rất quý mến cô ấy, sự khéo léo biết điều, thông tình đạt lý của cô ấy hơn một đứa cháu ngoại như mình đến cả trăm lần, bà ngoại thậm chí còn từng nói là cô ấy không khác gì một người bạn tri kỷ vong niên. Nếu như mình không phải là cháu gái thì có lẽ bà sẽ dễ dàng chấp nhận chuyện đó hơn, ít ra thì cũng không phải chịu gánh nặng tư tưởng như hiện giờ.

Cô ấy gần hơn rất nhiều, tuy nhiên vẫn xinh đẹp như trước. Nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy không có gì khác thường, nổi thắc thỏm trong lòng mình mới dần dần lắng xuống.

Anh đến muộn, vừa mới đến đã ân cần thay cốc cà phê trong tay cô ấy bằng một ly trà sữa. Thấy anh làm việc đó một cách hết sức tự nhiên, mình không đau lòng, nhưng hơi chua xót, sự chua xót ngấm cả vào trong xương cốt gây nên một nỗi đau. Chân anh để dưới gầm bàn dịch sang rồi quẩn lấy chân mình... Niềm vui lập tức đâm chồi, dần dần lớn lên.

Tại mình vẫn chuyện trò với nét mặt bình thường, còn cô ấy thì trầm ngâm không khác trước. Mình không biết được liệu có phải cả ba đứa đều đang để tâm trí ở tận nơi nào xa tít tắp không.

Ngày xx tháng xx năm xx. Vẫn là một ngày nắng to. Quà tặng

Cách một ngày, cô ấy lại hẹn gặp mình, còn tặng quà ỉnh ỉnh nữa. Đó là một chiếc áo dài xường xám, trông hơi cổ điển. Hóa ra là cô ấy đã đóng cửa tiệm may xường xám, thảo nào gần đây trông có vẻ nhiều tâm sự

thế. Mình an ủi qua loa mấy câu, vì trong lòng cảm thấy thiếu tự tin nên cũng không nói gì được quá nhiều, càng nói nhiều thì lại càng sai.

Ngày xx tháng xx năm xx. Âm u. Chia tay sau chuyến đi

Trong bữa tiệc sinh nhật của mình, cô ấy đến mang theo đầy tâm sự, trò chuyện với bà ngoại rất ăn ý. Tối hôm đó mình đã uống rất nhiều rượu. Trước đó cô ấy còn nói với mình là muốn lấy chiếc áo dài xường xám đó về, một chiếc áo dài đẹp như vậy, chắc chắn là cô ấy đã nhận ra điều gì đó thế nên mới muốn lấy về tất cả. Mình dừng lại thôi, tội mình đều phải quay về.

Mấy ngày hôm sau mình lại muốn đi Thâm Quyển cùng anh, lấy cớ là đi công tác.

Gần đây mình luôn cảm thấy mệt mỏi, dù rằng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có tương lai với anh hay không, nhưng là một người con gái khi thật lòng yêu ai đó thì cũng khao khát được ở bên người đó trọn đời, đó là một dạng bản năng. Không hiểu sao mà thái độ của anh với mình cũng khi nóng khi lạnh.

Nhưng rồi sẽ thế nào kia chứ, mong muốn và hiện thực luôn khác xa một trời một vực, có khi ở xa nhau tới mức không thể nào vượt qua được. Mình làm sao có thể nhẫn tâm tới mức vì ham muốn cá nhân của mình mà làm tổn thương đến tình bạn của mình và cô ấy chứ?

Thôi được, khi nào quay về sẽ dứt khoát kết thúc chuyện này. Lần cuối cùng, để mình và anh sa ngã một lần cuối cùng thôi, sau đó sẽ mỗi người một nơi. Có thể những ngày đầu sẽ thấy chông chênh, sẽ thấy nhớ thương như thấm cả vào xương cốt, nhưng mình tin rằng thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả những nỗi đau trên bề mặt mà không để lại bất cứ dấu vết nào. Trên bề mặt, chỉ là trên bề mặt thôi.

Lần cuối cùng.

Thực sự là lần cuối cùng.

Đó là trang viết cuối cùng trong cuốn nhật ký, Hà Thanh Lâm không bao giờ còn viết được nữa.

Chính xác là lần cuối cùng, Lâm Hàn đọc lại hai câu cuối cùng mà Thanh Lâm viết, thầm nghĩ không ngờ lời nói lại ứng nghiệm vậy.

Cô đóng cuốn nhật ký lại, trong lòng dâng lên đầy xúc cảm, song mỗi ngời vực cũng lớn hơn. Hình như “anh” được nhắc đến trong đó không phải là Đường Triều. Lâm Hàn đột nhiên nhớ đến chuyện dì Vương dặn không được nhắc tới chuyện tâm linh với Đường Triều, lẽ nào nó cũng liên quan đến những việc này?

Cô tắt đèn bàn rồi chuẩn bị nằm xuống ngủ, lập tức nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vọng lại từ bên phòng bà Tổ Lan. Trong đêm thanh vắng, tiếng kêu chói tai đó khiến cho người ta phát hoảng...

24. Chương 24: Tiếng Bước Chân Giữa Đêm Khuya

Tới khi Lâm Hàn mở cửa lao ra thì hành lang đã yên tĩnh trở lại. Lý Ảnh cũng đang chân trần đứng ngay trước cửa, nhìn bộ dạng còn chưa hết hoang mang.

Cánh cửa phòng bà Tổ Lan chỉ khép hờ, còn chủ nhân của nó thì đang ngồi co sát vào một góc giường run lên cầm cập. Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn tường, Lâm Hàn nhìn thấy khuôn mặt mẹ nuôi trắng bợt như không còn màu máu, vài lọn tóc ướt đầm bết trên trán, che phủ lên đôi mắt bất an, chiếc áo ngủ cũng ướt dính vào cơ thể, không biết bà run dữ dội như vậy là vì lạnh hay vì sợ.

Trên sàn nhà, chiếc đèn bàn màu xanh nhạt đã bị vỡ tan, mảnh vụn văng khắp xung quanh. Lâm Hàn tránh những mảnh thủy tinh, khễ khàng đi đến bên giường kéo chiếc chân bà Tổ Lan đang ôm trong lòng ra, sau đó ôm lấy hai vai bà, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng an ủi: “Mẹ nuôi, đừng sợ, không sao rồi”.

Lý Ảnh thấy bà Tổ Lan không có chuyện gì bèn quay về phòng đi giày, đồng thời lấy cho Lâm Hàn một đôi dép.

Đèn trông phòng khi đó đã được bật cả lên, lão phu nhân biết chuyện cũng đã đến nơi. Khi tất cả mọi người đang vây quanh bà Tổ Lan, Lâm Hàn lén nhìn sang Lý Ảnh: Các nét trên khuôn mặt tinh tế, trông xinh đẹp như tiểu thư khuê các, nói năng nhẹ nhàng, một người con gái như vậy chắc người đàn ông nào gặp cũng đều thích ngay. Thế nên vì sao “anh ấy” lại bỏ rơi cô ta mà chạy theo người khác nhỉ? Là vì tình yêu không đủ mạnh hay có quá nhiều cảm dỗ?

Lý Ảnh đang đứng trước tủ lấy quần áo cho bà Tổ Lan thay, vừa quay đầu lại liền bắt gặp ngay ánh mắt đang dò xét của Lâm Hàn, bèn cúi xuống tránh cái nhìn đó rồi ngồi xuống phía trước giường bà Tổ Lan, nhẹ nhàng nói: “Di à, chúng ta thay quần áo ra đã nhé, cứ để như vậy sẽ bị lạnh đấy”.

Mẹ Thanh Lâm cởi áo ngủ ra một cách máy móc, khi đang cởi đến chiếc cúc thứ hai đột nhiên giật phắt chiếc chăn rồi bịt lấy hai tai như bị tâm thần, sau đó lắc đầu điên loạn: “Tiếng giày cao gót, tiếng giày cao gót, cô ta lại đến rồi, lại đến rồi, cô ta là ai vậy?...”.

“Đâu nào, đâu...”, Lâm Hàn đang định phủ nhận thì cũng nghe thấy quả là có tiếng “cộc cộc” vang lên ở hành lang. Tất cả mọi người trong nhà họ Hà đều ở đây rồi, vậy tiếng bước chân đó là của ai? Trừ bà Tổ Lan, những người có mặt trong phòng bỗng dưng đều bất động hệt như bị trúng đòn điểm nguyệt.

Cuối cùng người bình tĩnh đầu tiên lại là Lý Ảnh, cô lao ra ngoài cửa. Lâm Hàn cũng bám sát theo sau, tiếng bước chân đã biến mất, hành lang trống trải không có bất cứ thứ gì. Hai người quay sang đưa mắt nhìn nhau, ngấm ngấm thở phào một tiếng.

“Két”, cánh cửa sổ ở đầu cầu thang bất thần mở ra, một cái bóng màu trắng giống hệt như hình nhân bằng giấy bay xuống.

Hai người không hẹn mà cùng lúc chạy ra phía đó. Vì nhà ít người, bên trong tòa biệt thự rộng lớn đó được lắp rất nhiều đèn, nghe nói cũng là do người biết về thuật phong thủy khuyến cáo nên làm như vậy để xua đuổi tà ma. Bình thường Lâm Hàn vẫn cảm thấy ngoài việc nhiều đèn sẽ sáng hơn một chút ra, thì cũng chẳng có tác dụng đặc biệt gì. Tuy nhiên lúc này đây mới thấy nó có tác dụng hiệu quả. Cô chống tay lên bậc cửa sổ, thò hẳn đầu ra bên ngoài nhìn xuống dưới – bồn hoa bên dưới hoàn toàn không có thứ gì khác lạ, trên mặt cỏ lẫn bồn hoa đều không có dấu vết bị giẫm lên. Lẽ nào cô đã nhìn nhầm? Nếu như có người ngã từ trên tầng xuống, thì không thể biến mất nhanh như vậy được.

Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy nơi mình đang bám tay vào dính nhơm nhớp, cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một mùi tanh xộc vào mũi. Cô giơ tay lên, hai bàn tay dính đầy máu tươi. Lý Ảnh đứng bên cạnh cũng đang giơ hai bàn tay dính máu lên nhìn, khuôn mặt trắng nhợt ra vì sợ hãi.

Vì bàn tay không hề có cảm giác đau nên có vẻ như đó là máu dính trên bậc cửa sổ. Lâm Hàn cúi xuống nhìn, quả nhiên trên đó còn hai vệt máu kéo dài. Mặt sàn ngay bên dưới cửa sổ có một đôi giày cao gót màu trắng, mặt da trắng tinh như tuyết không hề vương một vết máu nào, song ở phía sau lại có một dãy vết giày mờ mờ màu máu. Lâm Hàn cầm một chiếc giày lên rồi đặt lên trên vết giày – gần như hoàn toàn trùng khớp, dưới đế giày vẫn còn lưu lại một chút máu tươi.

Nhưng còn người thì đâu? Vì sao vừa nhảy xuống đã mất hút luôn rồi?

“Đừng có đến đây”, tiếng thét của bà Tổ Lan lại vang lên trong phòng.

Liền ngay sau đó là một tiếng động lớn cũng ở hướng đó. Lâm Hàn và Lý Ảnh vội vàng quay trở lại, chỉ thấy lão phu nhân đã ngã song soài trên đất, còn bà Tổ Lan giơ cao chiếc đế quả cầu thủy tinh trong tay, khi nhìn thấy hai người bọn họ liền chỉ ra đằng sau với vẻ khiếp sợ, lắp bắp nói: “Đằng sau... đằng sau... Thanh... Lâm, vì sao con bé lại biến thành như vậy chứ? Không, không, nó không phải là Thanh Lâm của nhà chúng ta, đứa con gái đáng thương của tôi!”.

Khi Lâm Hàn quay lại, đã thấy Lý Ảnh nằm ngất lịm trên mặt đất.

Một bức hình cao bằng người thật không biết từ khi nào đã được dán trên tường: Trong bức hình là Thanh Lâm ngã trên nền tuyết, mái tóc dài xõa ra trên chiếc gối dính đầy vết máu, máu vẫn không ngừng phun ra từ vết cắt trên cổ, song trên khuôn mặt cô ấy lại là một nụ cười sung sướng.

Lâm Hàn còn không có đủ thời gian để nhìn cho kỹ, vội vàng đỡ lão phu nhân dậy rồi để bà ngồi tựa vào thành giường, sau đó lấy một liều thuốc cấp cứu ở tủ đầu giường cho bà uống và lập tức gọi hộ lý riêng cho

lão phu nhân đến lo liệu giúp.

Khi Lâm Hàn sắp xếp xong tất cả, đồng hồ đã chỉ ba giờ sáng. Cô lại bảo chú Vương đi tìm kiếm xung quanh biệt thự một lần nữa, song vẫn không phát hiện ra dấu vết khả nghi nào. Tất cả những chuyện đó xảy ra thần không biết, biển mất quý không hay.

Lý Ảnh tỉnh dậy trước, ngồi ôm gối ở đầu giường.

Vì quá sợ hãi nên khuôn mặt vốn đã trắng nhợt của cô càng không còn chút sắc hồng nào, nh2in vào trông mỏng manh như một người bằng pha lê vậy, khiến cho người ta thương xót. Lâm Hàn đột nhiên nghĩ đến Đường Triệu: Một người con gái như vậy vốn sinh ra đã để cho người ta yêu thương rồi, thảo nào mà ngay cả khi Lý Ảnh đã phát điên, Đường Triệu vẫn cứ chăm sóc ân cần suốt hai ba năm không thể nào từ bỏ.

Vì sao khi nhìn thấy bức hình đó, cả lão phu nhân, mẹ nuôi và Lý Ảnh đều có phản ứng kinh hoàng như vậy? Dù rằng trông nó cũng máu me đáng sợ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một bức vẽ thôi, làm gì đến mức...

“Chắc chắn là cô đang nghĩ vì sao ba người chúng tôi khi nhìn thấy bức vẽ đó lại sợ tới mức đó đúng không?”, Lý Ảnh đột nhiên lên tiếng nói, sau đó đứng dậy đi chân trần đến bên bệ cửa sổ, đưa tay lên chạm vào chiếc chuông gió pha lê treo trên đó. Tiếng chuông gió trong veo vang lên trong đêm khuya thanh vắng, kính kính coong coong nghe như tiếng ngân nga khe khẽ thoảng thoảng.

Lý Ảnh nhảy lên ngồi trên bậu cửa sổ, tựa lưng vào một bên rồi nhìn chiếc chuông gió, giọng nói không nhanh không chậm nghe như tiếng thì thầm: “Gian phòng này vốn được cô ấy chuẩn bị cho tôi, mỗi lần tôi đến đây chơi mà ở lại muộn thì thường ngủ lại trong này. Tôi từng hỏi cô ấy là trên tầng ba có nhiều phòng như vậy, vì sao cậu không sắp xếp ỉnh ngủ gần chỗ cậu, nhưng cô ấy tỏ ra rất ngang ngược, nhướng mày lên với dáng vẻ một thiên kim tiểu thư cực kỳ ương bướng, bảo tầng ba là địa bàn của tớ, không ai có thể xâm phạm được. Tuy nhiên mỗi khi tôi ở lại đây, thế nào cô ấy cũng xuống đây ngủ cùng, hai đứa giống như tôi bây giờ, mỗi đứa ngồi một bên cửa sổ, sau đó cô ấy bắt đầu nói huyền thuyên. Thực ra cô ấy là một đứa trẻ cô đơn, như năm mười tám tuổi cô ấy từng nói mình là đứa trẻ cô đơn ngậm chìa khóa vàng khi sinh ra vậy*. Khi đó chúng tôi vẫn còn quá trẻ, đều chưa biết đến mùi đời”.

*Ám chỉ con nhà đại gia, sinh ra trong phú quý

Lý Ảnh nói một cách bình thản, song Lâm Hàn không thể không liên tưởng đến quyển nhật ký đó, buột miệng hỏi: “Hai người thực sự thân thiết với nhau như vậy à?”

Lý Ảnh quay mặt lại, nhìn Lâm Hàn bằng ánh mắt tra hỏi, sau đó đột nhiên bật lên tiếng cười mang vẻ mỉa mai, nói với Lâm Hàn bằng ngữ điệu hoàn toàn không hợp với vẻ bề ngoài dịu dàng đó chút nào: “Xem chừng cô cũng đã biết một số chuyện rồi”.

Lâm Hàn cũng đi tới đó, đưa tay lên chạm vào chiếc chuông gió. Cô nhìn ra bầu trời đen sẫm bên ngoài, thở một tiếng dài thườn thượt: “Có lẽ những chuyện đó đã phá tan tành tình bạn mà hai người xây dựng bao nhiêu năm”.

“Không biết vì sao nhưng khi nhìn thấy cô, tôi luôn có cảm giác nhìn thấy Thanh Lâm, hai người trừ đôi mắt ra thì không có điểm nào giống nhau, nhưng lại đem đến cho người khác một cảm giác rất giống nhau”, Lý Ảnh nhìn khuôn mặt xoay nghiêng của Lâm Hàn, nghĩ một chút rồi nói như tự giải thích ỉnh, “có lẽ là vì sự hiện diện của cô ở đây, thấy cô gần gũi với mẹ con lão phu nhân như vậy, nên nó mang ý nghĩa thay thế sự tồn tại của Thanh Lâm, bởi vậy mới khiến tôi có cảm giác như vậy”.

Cô ta thực sự thông minh. Lâm Hàn nhìn khuôn mặt thanh tú của Lý Ảnh, nếu so sánh với Lý Ảnh thì Hà Thanh Lâm vẫn là một cô gái đơn giản quá.

Thấy Lâm Hàn không phủ nhận, Lý Ảnh biết mình đã đoán đúng rồi nên cười cay đắng, nét mặt đầy vẻ buồn đau: “Thực ra tôi vẫn căm ghét chính bản thân mình, bức họa đó được vẽ rất thật, không sai một chút nào so với cảnh tượng ngày hôm đó chúng tôi nhìn thấy”.

“Thanh Lâm bị người ta giết hại sao?”, Lâm Hàn hỏi. “Vậy vì sao người nhà họ Hà lại nói với bên ngoài là Thanh Lâm chết vì tai nạn?”

“Phải. Nguyên nhân không rõ”.

Lâm Hàn không hiểu: “Không rõ?”.

“Có phát hiện hung thủ ở hiện trường, nhưng anh ta cũng đã chết, tự sát”, thần thái của Lý Ảnh đã trở lại bình thường, ba năm qua đây là lần đầu tiên cô nói đến chuyện này một cách bình thản như vậy.

“Cô ấy có quan hệ không bình thường với hung thủ phải không? Thế nên nhà họ Hà mới giấu kín nguyên nhân của cái chết đó”.

Lý Ảnh bật cười, mới đầu thì chỉ nhẹ nhàng, nhưng càng về sau càng cười lớn, cứ cười như ấy cho tới khi lẫn cả tiếng khóc trong tiếng cười: “Cô có biết là ai đã giết cô ấy không? Là người yêu của cô ấy, và cũng có thể nói là người yêu của tôi”.

Lâm Hàn nghe như sét đánh bên tai, sự thực này còn gây chấn động hơn việc chính Lý Ảnh giết chết Thanh Lâm vì ghen tuông. Trong nhật ký của Hà Thanh Lâm còn ghi lại bao nhiêu hồi ức ngọt ngào, sao chớp mắt anh ta có thể trở thành một kẻ giết người như vậy được?

“Anh ta là con một trong gia đình, điều kiện cũng khá giả, hoàn toàn không phải giết người vì tiền bạc; nếu như nói là vì tình yêu, bọn họ cùng rủ nhau chết vì tình, thì làm sao có chuyện anh ta giết chết Thanh Lâm trước được? Lẽ nào do Thanh Lâm cứ bám riết quá? Nhưng khi đó hai người ấy vẫn vui vẻ với nhau, anh ta chẳng có lý do gì để giết Thanh Lâm, với lại Thanh Lâm vốn kiêu ngạo như vậy, dù có yêu đến chết mà người kia từ chối thì cô ấy cũng sẽ không bao giờ cố bám lấy làm gì. Tất cả sai lầm đều chỉ vì cố chấp, có rất nhiều thứ vốn không thể nào giải thích bằng những lý lẽ thông thường được, lạ kỳ như vậy, quái dị đến vậy, những mưu đồ ác hiểm cứ xoay vần không dứt. Người chết cũng đã chết rồi, mấy đời nhà họ Hà cũng vẫn bị bên ngoài đồn đại. Thế nên mới tìm cách giấu đi nguyên nhân cái chết của Thanh Lâm”.

Lâm Hàn cướp lời: “Mục đích thực sự của cô khi nói với tôi tất cả những chuyện này là gì?”.

“Tôi không giết người, nhưng người vì tôi mà chết”, Lý Ảnh thôi không cười nữa, nhìn Lâm Hàn nói tiếp: “Chẳng phải cô quen Đường Triều hay sao? Anh ấy cũng là một người biết tất cả những chuyện này, vấn đề lớn nhất tồn tại giữa chúng tôi cũng liên quan mật thiết đến chuyện này mà”.

Giọng nói của Lý Ảnh thấp xuống, tay lại đưa lên chạm vào chiếc chuôn gió pha lê. Trong âm thanh trong veo của chiếc chuông, Lâm Hàn nghe thấy tiếng Lý Ảnh thầm thì nói: “Thanh Lâm, cậu vẫn đang hận mình ư? Sao hôm nay lần đầu tiên mình tới nhà cậu mà đã xảy ra chuyện lạ kỳ như vậy? Là cậu muốn quay lại báo thù đúng không?”.

Thực sự Lâm Hàn cũng muốn kể hết với Lý Ảnh những chuyện quái dị xảy ra xung quanh mình, nhưng khi lời lên đến cửa miệng cô vẫn kiềm chế được. Một người dù trông có cực kỳ lương thiện nhưng cũng không thể nào lấy được sự tin tưởng của cô.

Khoảng cách giữa người với người rõ ràng có lúc ở rất gần, nhưng có lúc lại quá cách xa. Hà Thanh Lâm đã thực sự hiểu Lý Ảnh chưa? Còn Lý Ảnh đã từng hiểu hết về Hà Thanh Lâm chưa? Cô đột nhiên nghĩ tới Quý Giác – người bạn mà cô mới quen được một năm, bản thân cô đã hiểu được về cô ấy mấy phần? Lâm Hàn nghĩ lại từng chút một những lúc hai người ở cạnh nhau, mới phát hiện ra mình chẳng hiểu được bao nhiêu. Vậy còn cô thì lúc nào cũng sẵn sàng phơi bày hết ruột gan, chẳng có chuyện gì là bí mật. Thực ra cũng chính vì bản thân cô chẳng có gì bí mật, bình thường tới mức vút vào giữa đồng người không sao tìm thấy được.

Tuy nhiên phạm vi tới đâu thì gọi là nhiều? Như thế nào thì được coi là ít? Cô vẽ ra hình một vòng tròn, đi đi lại lại bên trong đó, càng nghĩ càng thấy nổi thất vọng lớn hơn.

25. Chương 25: Lời Cảnh Cáo Của Đường Triều

Mấy ngày tiếp theo đó dù không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nhưng hễ đến tối là trong phòng Lâm Hàn lại xuất hiện những thứ kỳ lạ, ví dụ như đột nhiên bị ngắt điện mà không rõ nguyên nhân, khi kiểm tra đường dây cũng không thấy hỏng chỗ nào, rõ ràng cánh cửa đã đóng lại mà tự nhiên mở ra dù không có gió, khó

khăn lắm mới ngủ được, nhưng lại luôn có cảm giác có người đi lại quanh mình, khi tỉnh giấc thì chẳng thấy gì... cứ vậy ykhến cho cô ăn ngủ không yên.

Thời điểm đó cô cũng đã bắt đầu đến làm việc ở công ty của nhà họ Hà, suốt cả ngày tiếp xúc với những công việc khô khan vô vị nên người càng thấy ủ rũ không vui. Ba trợ thủ đắc lực của lão phu nhân mỗi khi nhắc tới cô đều ra sức lắc đầu, lão phu nhân thấy vậy nên càng thất vọng về cô, thường tỏ vẻ bất lực không biết phải làm thế nào. Thấy lão phu nhân như vậy, Lâm Hàn càng không thể nhắc tới những chuyện cổ quái xảy ra quanh mình, sợ nếu nói những chuyện đó sẽ bị nghĩ là chỉ mượn cớ để không làm việc.

Lý Ảnh tạm thời ở lại nhà họ Hà, nói là muốn chăm sóc ẹ Thanh Lâm, lão phu nhân đương nhiên vui mừng không kể xiết. Được một người thân quen chăm sóc, tinh thần của bà Tổ Lan cũng khá lên nhiều. Thấy bọn họ hòa hợp với nhau như vậy, Lâm Hàn càng lúc càng cảm thấy xa lạ trong ngôi nhà đó. Hơn nữa đối với những chuyện kỳ lạ xảy ra, cô luôn cảm thấy dường như có người nào đó đang đứng trong bóng tối giám sát cô.

Hôm đó, quả thực không thể nào chịu nổi việc bị mấy người trong hội đồng quản trị nhìn mình bằng ánh mắt coi thường như nhìn một đứa ngu si, Lâm Hàn quăng ngay bút rồi bỏ đi. Cô thay bộ đồ văn phòng vốn luôn khiến cho cô có cảm giác cộm ghét đó với tốc độ nhanh nhất, mặc áo phông quần bò vào, kéo kẹp tóc ra, lau sạch khuôn mặt được trang điểm hết sức cẩn thận, sau đó đeo cặp kính râm to dùng che giấu kín hết nửa mặt tleĐường Triều.

“Cô Lâm”, vừa mặc đồ xong thì ông Trịnh Phi gõ cửa.

Lâm Hàn mở cửa văn phòng ra. Nhìn thấy cách ăn mặc đó của cô, Trịnh Phi lập tức chau mày. Không đợi ông ta lên tiếng, Lâm Hàn đã phụt ra một chuỗi như thể súng liên thanh: “Tôi chịu đựng đủ rồi, quay về mà nói với Chủ tịch Hà của các người ấy, những công việc này Lâm Hàn tôi không làm được, nếu bà ấy muốn tìm ai khác thì cứ việc mà tìm. Bà ấy không yên tâm giao cho người ngoài, gây dựng tập đoàn nhà họ Hà đến mức này cũng đã quá đủ để an dưỡng tuổi già rồi, việc gì phải kiếm một người về giờ đầu chịu báng. Bà không vừa ý, tôi cũng chẳng thoải mái gì, ai nấy đều chán ngán để làm gì. Chú đừng nhìn tôi, nhìn tôi cũng chẳng có tác dụng gì, đừng nói là chín cô, có tới chín mươi con bò vào kéo lúc này thì tôi cũng sẽ không thay đổi ý định đâu”.

Nói xong, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, Lâm Hàn chẳng buồn ngó ngang gì tới Trịnh Phi đang mắt tròn tròn mồm há hốc nữa, đeo ba lô lên vai rồi đi ra khỏi công ty trong bộ dạng cực kỳ lưu manh.

Đi ra khỏi công ty rồi song lại không biết đi đâu, Lâm Hàn đột nhiên nhớ tới Đường Triều, nên quyết định đến tìm anh.

Nhìn Đường Triều thì có vẻ như tinh thần của anh không được tốt lắm, người cũng gầy đi nhiều. Bộ đồ trắng kiểu đời Đường anh mặc trông rất hợp với cửa hàng đồ cổ của anh. Thấy bộ dạng của Lâm Hàn như vậy, Đường Triều tỏ vẻ ngạc nhiên. Không cần soi gương Lâm Hàn cũng biết bộ dạng của mình hiện giờ trông tồi tệ tới mức nào, cô muốn cười với anh, nhưng khóe môi lại nhếch lên thành một vẻ thất vọng chán chường, Đường Triều thấy vậy không hỏi gì mà chỉ nghiêng người cho cô vào bên trong.

Lâm Hàn ngồi tựa vào chiếc ghế gỗ gụ, nhắm mắt dưỡng thần. Trong gian hàng đột nhiên phảng phất một mùi hương hết sức dễ chịu, nhẹ nhàng nhưng khi ngửi lại khiến người ta thấy lòng yên tĩnh lạ. Lâm Hàn hơi hé mắt, khẽ hỏi Đường Triều: “Có thể cho tôi một liều thuốc không?”.

“Ừm”, Đường Triều đưa bao thuốc vào bật lửa cho cô.

Lâm Hàn không phải là người thường xuyên hút thuốc, không hiểu là vì căng thẳng hay là sợ hãi mà khi châm lửa, tay cô cứ run lên bần bật, phải mất đến một phút mới có thể châm xong liều thuốc. Đường Triều quay mặt đi, không muốn tiếp tục nhìn cái bộ dạng thảm hại đó nữa. Trong cửa hàng rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hương cháy trong lò. Lâm Hàn hút rất nhanh, cảm tưởng như còn nhanh hơn khoảng thời gian mà cô dùng để châm thuốc vậy. Phả ra ngum khói cuối cùng, cô hỏi Đường Triều: “Đường Triều, sao anh không hỏi hôm nay tôi đến tìm anh làm gì?”.

“Lúc nào cô muốn nói thì tự nhiên sẽ nói ra thôi”, Đường Triều đứng lên đi pha hai cốc trà tâm sen, đưa cho cô một cốc: “Lửa trong người cô mạnh lắm, tôi cũng vậy, uống thứ trà này sẽ tốt hơn”.

Lâm Hàn cầm lấy cốc trà, nhìn vào những nhánh tâm sen nổi trên mặt nước, vẻ như đang ngẫm ngợi điều gì: “Anh lúc nào cũng cứ thung thảng như vậy, thảo nào...”. Cô định nói là thảo nào anh chỉ có thể để cho Lý Ảnh ra đi, song lời đã đến cửa miệng lại thôi. Chẳng a muốn người khác gợi lại vết thương của mình, nhất là đàn ông, bất kể anh ta có tốt tính tới đâu.

Đường Triều chẳng thừa nhận cũng không phản đối, cười cay đắng: “Trong đời người có rất nhiều chuyện mà không phải anh cứ làm sồn sồn lên là có thể thay đổi được kết cục”. Những lời anh nói luôn mang theo triết lý khiến người khác phải cúi đầu nhận phải.

Lâm Hàn cũng im lặng gật đầu.

Uống xong cốc trà tâm sen hơi đắng, Lâm Hàn lấy một cuốn sách trong ba lô ra đưa cho Đường Triều.

Đường Triều nhìn cuốn sách, tỏ vẻ không hiểu.

Đoán được anh đang nghĩ gì, Lâm Hàn bèn nói: “Anh mở ra xem, xem phần giới thiệu về tác giả ấy”.

Cuối cùng Đường Triều cũng biết nghề nghiệp của Lâm Hàn là gì, nhưng anh không tỏ ra ngạc nhiên như những người khác, mà phản ứng của anh rất giống với Quý Giác, khi biết cô là nhà văn, Quý Giác cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên một chút nào mà cứ như là đã biết từ lâu rồi ấy. Thậm chí Đường Triều còn chau mày, nghe giọng rất không hợp tác: “Sao hả, đến tìm đề tài mới hả? Vẫn chưa chán chuyện về Tiểu Ảnh hay sao?”.

“Không phải đâu Đường Triều, tôi đã gặp phải những chuyện hết sức nan giải. Hồi đầu khi nó mới xảy ra, tôi cũng chỉ coi đó là ngẫu nhiên, nhưng sau này có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên quá khiến cho tôi...”, nói tới đây, Lâm Hàn nhìn quanh một lượt với vẻ sợ hãi rồi run rẩy nói tiếp, “Tôi luôn có cảm giác hình như có ai đó đang trốn trong một góc tối nào đó giám sát mình vậy. Rõ ràng là đang đi dưới ánh nắng mặt trời, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh lẽo, lạnh buốt lên được...”. Nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra ở Bình Viễn bắc thôn, đến giờ Lâm Hàn vẫn thấy trong lòng khiếp sợ. Đây là lần đầu tiên cô kể chuyện này ra với người khác từ sau khi nó xảy ra.

Đường Triều nhìn bộ dạng rã rời của Lâm Hàn, sắc mặt trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. Anh giúp cô châm một điếu thuốc nữa: “Cô đừng sợ, cứ từ từ nói đi”.

Lâm Hàn kể lại những chuyện xảy ra ở Bình Viễn bắc thôn cho Đường Triều nghe, còn cả những chuyện xảy ra trong nhà họ Hà, liên quan đến Lý Ảnh nữa. Đến khi nghe được thông tin liên quan đến Lý Ảnh, Đường Triều thở dài đánh sượt một tiếng. Khi nghe Lâm Hàn nhắc lại những lời Lý Ảnh nói về mình, biết Lý Ảnh cũng không ngại kể những chuyện đã xảy ra ngày trước với Lâm Hàn nên Đường Triều cũng đem hết những chuyện của ba năm về trước kể với Lâm Hàn.

Nghe xong câu chuyện của Đường Triều, cuối cùng Lâm Hàn cũng hiểu vì sao Lý Ảnh lại nói “ta không giết người, nhưng người vì ta mà chết”, đồng thời cũng hiểu vì sao Lý Ảnh không thể ở bên Đường Triều. Vấn đề lớn nhất không phải ở chỗ gia đình hai bên, mà chính là gông xiềng trong trái tim của chính hai người bọn họ. Có những thứ không phải cứ bảo rằng quên là có thể quên đi được. Lâm Hàn không thể không hỏi: “Vậy thì anh yêu cô ấy hay chỉ cảm thông với cô ấy?”.

Đường Triều cười cay đắng: “Ba năm nay tôi vẫn luôn nghĩ đến một việc. Nếu như cô ấy thực sự bình phục thì liệu tôi có thể quên hết những chuyện quá khứ để đón nhận cô ấy hay không? Thanh Lâm, Văn Phong, bà cô ấy... có lẽ sẽ có thể bỏ qua từng thứ một, nhưng lại không thể nào bỏ qua được sự cực đoan của Tiểu Ảnh. Nếu như cô ấy bình phục, hơn nữa còn yêu tôi, liệu điều đó có phải là một sự trói buộc với tôi không? Không ai có thể cho tôi một lời giải đáp, thế nên tôi vẫn gác lại chuyện đó trong lòng không muốn nghĩ đến. Còn sau này khi gặp cô, dù rằng có xuất hiện trong một cuộc hẹn sắp đặt, nhưng cũng đã phá vỡ cuộc sống vốn đang bình lặng của tôi. Cô giống như một tiếng sấm nổ ngang trời, đánh thức tôi khỏi giấc mộng dài chưa tỉnh. Cô khiến tôi không thể không nhìn nhận lại tình cảm của mình với Tiểu Ảnh, xem đó có phải là tình yêu hay không? Có lẽ ngay từ ban đầu khi tôi tiếp cận và giúp đỡ cô ấy, chỉ là vì bản năng muốn được bảo vệ ột người khác của đàn ông mà thôi. Còn sau này khi tận mắt chứng kiến sự đau khổ, những mâu thuẫn, bất lực, sự suy sụp sau khi đã trả thù của cô ấy, nên muốn được chở che. Đến cuối cùng khi khép kín lòng mình lại, cô ấy vẫn nợ tôi một lời thú nhận, để mặc tôi nghiền ngẫm một mình trong cái thế giới tĩnh mịch của mình. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Những thứ đó có phải là nguyên nhân khiến tôi vẫn ở bên

cô ấy suốt ba năm qua không? Nói thật lòng, đến chính bản thân tôi cũng không thể nào lý giải được tình cảm rối rắm đó của mình”. Đường Triều dừng một chút rồi nói tiếp: “Hôm đó cô ấy để lại một bức thư rồi bỏ đi, cũng không biết là thấy vui hay buồn nữa. Tôi vẫn nghĩ nếu như từ trước đến nay cô ấy vẫn chẳng ra gì thì tôi cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều như vậy, không cần một lòng một dạ chăm sóc cho cô ấy, như thế chắc tốt hơn”.

Lâm Hàn biết Đường Triều vẫn còn yêu Lý Ảnh, nếu như không yêu thì đã không bối rối nhiều như vậy, chỉ cần cho cô ấy có đủ cơm ăn áo mặc là được rồi. Thực ra không chỉ phụ nữ mà bất cứ người đàn ông nào dù có lý trí tới đâu nhưng về phương diện tình cảm thì vẫn có thể trở nên ngốc nghếch như vậy cả.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa”, Đường Triều lấy cho Lâm Hàn một cốc trà nữa rồi chuyển chủ đề: “Tôi không ngờ là cô lại có quan hệ phức tạp như vậy với nhà họ Hà. Biệt thự nhà họ Hà thâm u, thêm vào đó là những lời đồn đại cũng khiến người ta phát sợ. Tuy nhiên vài năm trước sư bá của tôi đã từng điều tra, phát hiện đàn ông nhà đó không chỉ đoán thọ đầu, mà người nào cũng đầy những dã tâm lang sói nữa. Cứ kết hôn được chưa quá ba năm là đã có ý đồ khác, sau đó mấy năm thì thế nào cũng chết bất đắc kỳ tử”.

“Có chuyện như vậy sao? Liệu có phải là thuê hung thủ giết người không?”, Lâm Hàn buột miệng hỏi, trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh khuôn mặt hiền từ của mẹ con lão phu nhân, nghĩ tới chuyện bọn họ từ trước đến nay vẫn đối xử tốt với mình, lập tức lắc đầu phủ nhận: “Không thể nào như vậy được”.

“Kết quả điều tra đương nhiên là chết vì các tai nạn bất ngờ, nếu không thì cũng sẽ không có nhiều lời đồn đại đến thế đâu”. Đường Triều nhấp một ngụm trà, “Tôi đã từng gặp mặt người trong nhà họ Hà, xem chừng cũng không giống những kẻ có thể làm chuyện xấu xa”.

Lâm Hàn chưa nghĩ gì đã phản bác ngay: “Lý Ảnh nhìn bên ngoài cũng rất dịu dàng mà”.

Nói xong Lâm Hàn mới nhận thấy mình lỡ lời, quả nhiên mặt Đường Triều đanh lại: “Cũng phải, trên mặt người xêu không có khắc chữ xấu xa, có nhiều thứ bản chất nằm ở tận bên trong”.

“Chuyện của cô để tôi thử xem sao, suốt ba năm nay không chạm đến những thứ này rồi, quên khá nhiều”. Đường Triều ngập ngừng một chút rồi chau mày, “Tuy nhiên tôi vẫn có cảm giác mẹ con lão phu nhân đang có chuyện gì đó giấu giếm cô, hành vi của bọn họ cực kỳ quái đản. Tôi sợ là việc này vốn có người cố tình gây huyên hoặc đẩy”.

“Tôi cũng nghĩ là như vậy. Không chỉ mình bọn họ kỳ quái thôi đâu, đến bố mẹ tôi cũng thế, hình như tất cả những người xung quanh tôi đều kỳ quái. Nhất là việc lão phu nhân để cho tôi thừa kế sản nghiệp của nhà họ Hà, nếu như tôi có năng lực kinh doanh, nếu như tôi có đủ khả năng làm trâu làm ngựa cho bàn ấy thì đi một nhẽ, đằng này rõ ràng tôi chỉ là một Lưu A Đẩu không hơn không kém. Từ đó tới nay tôi vẫn luôn nghĩ mà không hiểu vì sao lại là mình? Lẽ nào công ty nhà họ Hà sắp xảy ra biến cố gì lớn nên muốn dùng tôi để đứng ra chịu tất cả những hậu quả sau này?”.

“Thế nên cô phải để ý hơn một chút, thực ra tôi nghĩ nếu như có thể rời khỏi nhà họ Hà thì là tốt nhất”, Đường Triều thở dài lắc lắc đầu, “Nhà cao cửa rộng vốn sâu như biển, đừng nói tới một con vịt cạn như cô, từ xưa tới nay có biết bao nhiêu kẻ bơi giỏi mà còn chết chìm cả đấy”.

Chẳng cần phải tính đến những chuyện kỳ quái liên tiếp xảy ra, chỉ tính riêng chuyện phải đến làm ở công ty nhà họ Hà đã đủ khiến Lâm Hàn ngán ngẩm, nảy sinh ý định ra đi. Giờ đây lại thêm lời cảnh báo của Đường Triều, ý định đó của cô càng được củng cố thêm.

26. Chương 26: Rời Khỏi Nhà Họ Hà

Khi Lâm Hàn ra khỏi cửa hàng của Đường Triều thì trời đã nhá nhem. Những cây ngô đồng lấy giống từ bên Pháp trồng hai bên đường rợp bóng xanh um, ánh đèn nhấp nháy, người đi đường vội vã lướt qua, chỉ mình Lâm Hàn cô đơn một mình bước đi như vô định.

Nếu như dọn ra khỏi nhà họ Hà thì phải tìm một nơi khác để ở. Cô nghĩ tới khu trọ trong ngõ hẻm từng ở khi trước, gọi điện cho chủ nhà thì được biết đã cho người khác thuê rồi. Một khi cô đã quyết định thì nhất định không muốn ở thêm một ngày nào nữa, nhưng có điều hiện giờ cũng không thể một sớm một chiều tìm được chỗ trọ ngay.

Đang bí bách, Lâm Hàn đột nhiên nhớ ra cô bạn thân Quý Giác, một mình Quý Giác hiện sống trong một căn hộ có tới ba phòng, quá là rộng rãi. Cũng không nhất thiết phải lo ngại về cái bộ xương trong phòng ngủ của cô ấy, dù gì thì nó cũng chỉ là đồ giả. Giống như Quý Giác từng nói, cậu nhìn thấy thì sợ, nhưng nói không chừng nhìn một lúc sau đầu óc tự nhên lại sáng bừng lên vì nghĩ ra được một đề tài hay.

Thì đã không còn là người thừa kế của một công ty lớn, đương nhiên phải quay về với nghề cũ để kiếm sống thôi. Bây giờ đầu óc cô đang lằng lằng, nói không chừng chỉ cần một sự kích động nhỏ thôi cũng khiến cho ý văn tuôn trào ấy chứ. Nghĩ tới đó, nhưng nỗi buồn bực trong lòng Lâm Hàn đột nhiên tan như mây khói.

Khi cô hào hứng lao tới cửa hàng hoa tươi của Quý Giác, vẫn là cô bé thay đạo nọ đứng bên trong, vừa trông thấy đã nhanh nhẩu cất tiếng chào: “Chị muốn mua hoa ạ?”.

“Chị đến tìm Quý Giác”.

Cô bé vỗ vỗ lên trán mình rồi bật cười: “Hóa ra là chị Lâm Hàn, em thật là đáng trí. Gần đây chị Quý Giác bận quá nên toàn bảo em đến trông cửa hàng thôi. Chị tìm chị ấy có việc gì ạ? Em sẽ nhắn chị ấy cho chị nhé”.

“Không cần đâu, chị tự gọi điện cho cô ấy cũng được”. Thảo nào mà lâu như vậy không thấy Quý Giác liên lạc với mình, hóa ra là vì bận quá. Lâm Hàn nghĩ bụng.

Bấm số máy của Quý Giác, mãi lâu sau mới có người bắt máy. Bên đó rất yên tĩnh, Lâm Hàn nhận ran gay giọng Quý Giác đáng cổ nói nhỏ lại: “Lâm Hàn à? Cậu gọi mình có chuyện gì thế?”.

“Con khỉ này làm cái gì vậy hả? Nghe giọng nó cũng trở nên thần thần bí bí”.

Quý Giác lập tức xỏ một tràng: “Suýt, nói khê chút thôi, mình đang ở nhà một người bạn, con tui nó dễ thức giấc lắm, hễ dậy là lại khóc quấy ầm ĩ lên, thế nên phải nói nhỏ. Lâu như vậy rồi không thấy cậu liên lạc với mình, đã đến nơi phong lưu nào sống thế? Mình còn tưởng cậu đã lấy Đường Triều rồi về sống với anh ấy rồi cơ”.

“Cậu tưởng mình là Quý dạ mỹ nhân như cậu hả? Haiz, hiện giờ chẳng có tâm trạng đâu mà nói đùa với cậu, mình muốn dọn đến ở nhờ nhà cậu một thời gian”.

“Sao cơ? Có phải cậu đang có chuyện gì không?”, Quý Giác hỏi với vẻ quan tâm.

“Nói ra thì dài lắm, khi nào gặp mình sẽ kể kỹ hơn. Nói tóm lại là cậu cứ dọn sẵn ỳnh một phòng ngủ đi”.

“Cái đó...”, Quý Giác hơi ngập ngừng.

“Sao vậy? Không tiện à? Nhà có thêm người nữa rồi chứ gì? Mình nhớ là trước kia cậu vẫn ra sức rủ mình đến đó sống cùng cơ mà”.

“Làm gì có chuyện đó, cậu cứ chuyển đến đi, lúc nào mình về sẽ thu dọn lại cho cậu. Thôi không nói nữa nhé, không con nhà người ta lại dầy mắt”, nói xong, Quý Giác liền dập máy trước.

Lâm Hàn nhìn mặt vào chiếc điện thoại, con quỷ Quý Giác này thậm chí còn thẳng tính hơn cả mình, làm việc gì cũng nhanh nhanh chóng chóng.

Về tới nhà họ Hà đã thấy lão phu nhân ngồi dưới phòng khách với bộ mặt nặng nề. Bà Tổ Lan mấy ngày liền ở rịt trên phòng cũng ngồi ngay bên cạnh, có vẻ như đã đợi cô ở đó khá lâu. Lâm Hàn nghĩ bụng: Hai người này đúng là kim chế tốt, có chuyện như vậy mà cũng không gọi điện ỳnh.

Cô không đợi lão phu nhân lên tiếng, đã nói ngay: “Lão phu nhân, cháu nghĩ bà cũng thấy rồi, không phải là cháu không muốn tuân thủ cam kết, nhưng thực tế là cháu không có đủ năng lực để thực hiện mong muốn của bà. Một doanh nghiệp lớn như mà đặt vào tay cháu thì sớm muộn cũng đóng cửa thôi. Chắc chắn là những điều cháu nói với trợ lý Trịnh đã được ông ấy báo cáo lại với bà rồi. Cả buổi chiều hôm nay cháu không về cũng là muốn bà có thời gian để cân nhắc thật kỹ về chuyện này”.

Ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, hành vi đó của Lâm Hàn chính là nhằm xóa bỏ hết quan hệ với nhà họ Hà, cũng là để bọn họ thấy được cô thực lòng muốn ra đi chứ không phải chỉ là một trò lùì để tiếng. Họ vốn chỉ là chỗ quen biết với nhau, hoàn toàn không có chút dây mơ rễ má gì, thế nên trong suy nghĩ của Lâm Hàn, muốn đi muốn ở suy cho cùng cũng chỉ là một lời nói mà thôi.

Quả nhiên nghe Lâm Hàn nói xong lão phu nhân chuyển ngay sắc mặt, nhìn cô như thể nhìn một người ngoài hành tinh vừa rơi xuống. Ánh mắt đó sắc như dao, cứ như muốn cứa sâu vào tận tim cô vậy: “Có phải cháu đi ra bên ngoài đã nghe được điều gì rồi không?”.

Xem ra bọn họ đúng là đang có chuyện giấu giếm mình, Lâm Hàn cười nhạt nói: “Lão phu nhân, bà hiểu lắm rồi. Cháu chẳng nghe được chuyện gì hết, chỉ là đột nhiên cảm thấy mình thực sự không phải là một hạt giống tốt. Trước khi đến nhà họ Hà, cháu chỉ viết mấy cuốn truyện nhỏ, kiếm được chút ít tiền, dù không xông xênh gì nhưng vẫn cảm thấy sống rất vui vẻ và thoải mái. Cháu không phải vừa mở mắt ra đã thấy trước mặt mình là một đồng số liệu quái quỷ vừa nhìn đã thấy ong đầu, không phải khổ sở khi nghĩ đến việc hôm nay mình phải mặc gì, cũng không phải giả bộ cười trước mặt người khác dù trong lòng mình rõ ràng đang buồn bực, không phải cười tới mức đông cứng cả mặt. Cái đó có thể gọi là dây rau muống thì không leo lên tường được, dù có mặc long bào cũng không thể trở thành thái tử”.

“Mẹ nuôi”, Lâm Hàn quay đầu sang phía bà Tổ Lan. Bà Tổ Lan khi đó đang cúi đầu không biết nghĩ ngợi gì, nghe thấy cô gọi lập tức ngẩng đầu lên, trên mặt bà là một vẻ khổ sở không biết nói thế nào. Bà ấy xưa nay vẫn vậy, khi trong gia đình nói đến chuyện gì mang tính chất quyết định, vẫn luôn ngồi lặng lẽ một bên với dáng vẻ của người vợ bé. Lâm Hàn ngấm ngấm thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Thực ra mẹ nuôi và bà đều rất tốt, từ khi con bước chân vào nhà này đã được hai người quan tâm đến từng li từng tí một, khiến cho con lần đầu tiên có cảm giác ấm lòng sau suốt hơn hai mươi năm sống trên đời. Con xin được cảm ơn bà và mẹ nuôi vì điều đó”.

Nghĩ đến những năm còn bé dại bị chính bố mẹ mình lạnh nhạt, Lâm Hàn lại thấy mũi cay cay. Bà Tổ Lan thấy cô nói vậy mắt đã đỏ lên, đến khi nghe được hai chữ cảm ơn, từng giọt nước mắt đã theo nhau rơi xuống.

Lão phu nhân nghe cũng thấy trong lòng buồn bực, mắt đỏ ngầu xong cuối cùng vẫn không khóc như con gái. Bà hít sâu một hơi, hỏi giọng khô khốc: “Cháu đã cảm nhận được tấm lòng của mẹ con ta, vậy vì sao không thể ở lại được?”.

Lâm Hàn lắc lắc đầu: “Lão phu nhân, cháu tin là bà đang muốn tìm một người thừa kế, muốn tìm một người nào đó có khả năng gánh vác được mọi việc như bà. Cháu đang còn rất trẻ, cháu không muốn cuộc sống sau này của mình sẽ chìm trong hư vinh của sự giàu sang. Bà có thể hiểu được không?”.

“Tiểu Hàn, đừng...”, bà Tổ Lan gần như cầu khẩn.

“Tổ Lan!”, lão phu nhân trừng mắt nhìn con gái, sau đó quay lại nhìn Lâm Hàn một cách ôn tồn, ánh mắt hiền từ: “Bà đã hiểu rồi. Lúc trước là do bà đã quá vội vàng, chính xác, cháu thực sự không phù hợp với công việc đó, được, bà chấp nhận không ép cháu đi làm việc mà mình không muốn nữa, nhưng cháu có thể tiếp tục ở lại nhà họ Hà được không? Cháu cũng thấy rồi đấy, nhà chúng ta vắng vẻ quá, cháu ở lại đây thì có thể gần gũi với mẹ nuôi cháu nhiều hơn. Nó rất thích cháu, cháu cũng biết rồi đấy”.

Lâm Hàn không ngờ là lão phu nhân lại có thể chuyển thái độ nhanh như vậy, gần như sắp sửa gật đầu đến nơi, song cuối cùng vẫn kìm lại được: “Cháu sẽ thường xuyên quay về thăm bà và mẹ nuôi”. Lão phu nhân càng tìm mọi cách giữ Lâm Hàn lại thì cô càng thấy sợ.

Lão phu nhân thấy thái độ của Lâm Hàn dứt khoát như vậy thì không nói gì thêm nữa, gật gật đầu rồi vẫy tay tỏ ý bảo cô có thể đi.

Thấy mẹ mình đã chấp nhận, bà Tổ Lan cũng không nói gì, chỉ ngồi lặng yên rơi nước mắt.

Về đến phòng mình, Lâm Hàn thở phào một tiếng: cuối cùng thì cũng quyết tâm được đến cùng.

Hành lý của Lâm Hàn rất đơn giản, tất cả những thứ đồ được mẹ nuôi mua sắm cho cô không lấy thứ gì. Cô xách va li bước ra cửa, khi vừa ra đến ngoài không biết giẫm phải thứ gì mà trượt chân suýt nữa thì ngã sống soài.

Lâm Hàn nhìn kỹ lại, nhận ra đó là một cuốn sổ bìa da màu nâu đã cũ. Đó không phải sổ của cô, song cô vẫn nhặt lên xem. Gáy cuốn sổ đã bị bong ra vì cô giẫm phải, bìa có vẻ đã cũ lắm rồi, trên mặt giống như phủ một lớp bụi màu xám trắng. Lâm Hàn mở ra xem, giấy bên trong đã hơi ngả màu vàng vì thời gian, trang đầu viết một đoạn thế này: “Có lẽ không lâu nữa mình sẽ ra đi, nhưng người khóc vì mình, đau lòng vì mình lại không phải là người mình yêu thương nhất. Những lời thề hẹn đã thành không, ở gần nhau đến vậy nhưng có khi lại như chân trời góc bể. Mình muốn ghi lại tất cả những chuyện này, không muốn cuộc đời bị đảo lộn của mình sẽ bị chôn vùi. Tống Tử Minh, Bình Uyển bắc thôn, đêm mười một tháng bảy năm Canh Tý”.

Tống Tử Minh? Chẳng phải là bố đẻ của mẹ nuôi hay sao? Năm Canh Tý hình như là năm một chín sáu mươi, thứ đồ đã có từ lâu như vậy rồi sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Lâm Hàn đang định xem tiếp nội dung bên trong thì có tiếng mở cửa phòng bên cạnh. Cô vội vàng nhét cuốn sổ vào trong túi của mình. Vừa cất xong thì thấy Lý Ảnh đi ra, bèn gật đầu chào rồi kéo va ly đi ra phía cầu thang.

“Lâm Hàn”, Lý Ảnh rảo bước đuổi theo, Lâm Hàn quay đầu lại nhìn Lý Ảnh có ý hỏi chuyện gì.

Nhìn vào đôi mắt trong veo có một vẻ hết sức quen thuộc đó, Lý Ảnh bỗng thấy hơi hốt hoảng, nhất thời không nói được gì. Lâm Hàn thấy vậy bèn cười nói: “Cô đừng nói gì cả, tôi phải đi đây”.

“Lâm Hàn, thực ra lão phu nhân và mẹ nuôi cô rất muốn giữ cô ở lại”, Lý Ảnh nói với theo sau lưng Lâm Hàn.

Lâm Hàn dừng lại một chút, cuối cùng vẫn không quay đầu lại, kéo va ly đi thẳng.

Nếu như cô quay đầu lại, cô sẽ thấy một biểu hiện hết sức phức tạp trên khuôn mặt Lý Ảnh khi đó, dường như có điều gì muốn nói lại thôi. Có lẽ nếu cô quay đầu lại, Lý Ảnh sẽ không tìm được mà kể tất cả mọi chuyện mình biết ra, cô sẽ không cần phải mất nhiều thời gian để nghi ngờ nữa.

27. Chương 27: Hà Tổ Lan

Khi thấy Lâm Hàn xách va ly đi xuống cầu thang, bà Tổ Lan không ngờ được rằng cô lại đi vội vàng như thế, trong nỗi cô đơn có thừa còn thêm cả một chút nản lòng, vốn định nói bao nhiêu điều để cố gắng giữ Lâm Hàn lại nhưng giờ đây chán hẳn. Lão phu nhân thì rõ ràng vẫn còn tức giận vì chuyện đó, thấy Lâm Hàn chào không thèm đáp lại mà đứng lên đi về phòng mình nghỉ.

Từ khi Lâm Hàn bước chân vào nhà họ Hà, hai mẹ con họ vẫn luôn yêu thương chăm sóc đến cô, chưa bao giờ lại tỏ ra lạnh nhạt như lúc này. Lâm Hàn cứ đứng ngẩn ra đó, không biết phải nói lời từ biệt thế nào.

“Uỳnh oàng”, đang là giữa mùa hè, chỉ sau vài tiếng sấm, mưa đã đổ xuống ào ào như trút nước.

Lâm Hàn đã ra đến cửa liền lùi lại hai bước, cô vốn không muốn phền đến lái xe nhà họ Hà đưa đi, nhưng với thời tiết như thế này thì cơ hội tìm được một chiếc taxi gần như bằng không. Cô đã thu xếp hành lý nhanh chóng để rời khỏi nhà này, thế nên hiện giờ cũng không tiện đi lại, chỉ còn cách thăm oán thán: Cơn mưa này sớm hoặc muộn hơn mười phút thì có phải mình đỡ bị kẹt thế này không.

“Tiểu Hàn, đến ngày mai hãy đi. Muộn như vậy rồi, đừng làm phiền chú Vương nữa”, bà Tổ Lan nhận ra sự lúng túng của Lâm Hàn nên tìm cách gỡ rối cho cô, “Ngày mai con đi rồi, qua đây nói chuyện với mẹ nuôi”.

“Vâng”, Lâm Hàn để chiếc va li vào góc nhà.

Vừa mới định gọi điện cho Quý Giác, ai ngờ cô ấy đã gọi đến trước, bảo rằng cô ấy ở lại nhà bạn chơi, mấy hôm nữa mới về, chìa khóa nhà thì Lâm Hàn tự đến cửa hàng lấy rồi tự mình dọn dẹp phòng. Lâm Hàn cười nói: Cũng may mà mưa xuống kịp thời, nếu không thì đến nhà cậu cũng phải ngồi ngoài cửa rồi.

Vậy là Lâm Hàn ngồi lại trò chuyện với bà Tổ Lan.

Đây là lần đầu tiên cô và mẹ nuôi chuyện trò như vậy, hóa ra bà Tổ Lan cũng không phải là một người không có tâm tư.

Nói chuyện về gia đình, về thời thơ ấu, nói cả về mối tình đầu khắc cốt ghi tâm thời thiếu nữ... Khi nói đến mối tình đầu đó, khuôn mặt bà Tổ Lan sáng bừng lên, trông như phút chốc đã trẻ lại đến vài tuổi. Lần đầu tiên Lâm Hàn phát hiện ra bà Tổ Lan cực kỳ xinh đẹp. Qua lời kể rủ rỉ của mẹ nuôi, Lâm Hàn dường như cũng quay về miền ký ức đẹp như câu chuyện thần tiên đó.

Có lẽ những tình yêu đẹp đều có cùng sự lãng mạn giống nhau, mô típ cũng giống nhau, tuy nhiên người trong cuộc thì luôn nghĩ rằng mối tình của họ là tuyệt mỹ, là thứ chỉ có duy nhất trên đời.

Họ là bạn với nhau từ thời đại học.

Tên anh ấy là Hàn Khôn, xuất thân từ một vùng quê nghèo xa lắc, còn Tổ Lan là tiểu thư con nhà giàu chưa hề biết đến những nỗi khổ của đời người. Học theo những cảnh suất mướt trong các bộ phim, Tổ Lan cũng giả bộ mình là con nhà nghèo, thường xuyên chọc ghẹo Hàn Khôn. Hàn Khôn tính tình nền nã nên chưa bao giờ nổi giận, chỉ chiều chuộng cô như một đứa trẻ con.

Vì trong tên của Tổ Lan có chữ hoa lan, nên sau mỗi kỳ nghỉ hè về quê, Hàn Khôn thường lên núi kiếm cho cô mấy giỏ hoa lan, đợi tới đầu năm học mang về tặng. Anh dạy cô cách trồng lan, đến giờ cô vẫn nhớ điệu bộ lắc đầu của anh khi nói về đạo trồng lan, cái gì mà cổ nhân đã dạy “ba phần mang, bảy phần dưỡng”, cái gì mà “thu không khô, đông không ẩm”, hay “trồng lan quan trọng ở khâu dưỡng”... Khi đó Tổ Lan mới biết trồng phong lan cũng phải có kiến thức rất nhiều. Thấy anh nói tới những chuyện đó một cách rất hiểu biết, trong lòng cô thầm phục sát đất.

Có lẽ ngay từ ngày đó cô đã trao gửi trái tim mình cho anh, không bao giờ lấy về được nữa.

Dù đã học được rất nhiều kinh nghiệm trồng lan từ Hàn Khôn, nhưng hoa lan mà Tổ Lan trồng vẫn cứ chết. Chạy đến hỏi anh, anh bỗng dưng quên tiết, bèn lôi trong túi ra một cuốn sách “Nghệ thuật trồng phong lan”, còn lẩm bẩm: “Rõ ràng trong sách đã nói như vậy mà”. Cái bộ dạng ôm chân Phật cứ tưởng thâm kinh đó khiến Tổ Lan vừa buồn cười vừa tức.

Kể tới đó, bà Tổ Lan đã chìm đắm hoàn toàn vào ký ức, nở một nụ cười rất dỗi ngọt ngào: “Cũng không giận anh ấy, từ sau lần đó, hai người cùng tìm hiểu xem trồng lan thế nào tốt nhất, hai mươi tư tiết khí trong năm nên chăm sóc thế nào, bao nhiêu nước, bón bao nhiêu phân, tỉ mỉ tới cả nhiệt độ, những ngày trời nắng phải tính đến từng giây từng phút. Như lời anh ấy nói thì sau này chăm sóc con mình chắc cũng chỉ cần thận đến thế là cùng”.

Thảo nào mẹ nuôi lại yêu hoa lan như vậy.

Khi tình cảm đã tới mức đậm sâu, từng khoảnh khắc bên nhau đều nồng thắm vô cùng, dù cho có bị lột da cắt gân cũng không thể nào tách rời nhau được. Có được một mối tình sâu sắc như vậy thực đáng sống trên đời này. Lâm Hàn đột nhiên giật thót tim, trong đầu hiện lên hình ảnh Hữu Đức với ánh mắt sâu hút như nhìn thấu tâm can đó, nhớ những sự chăm sóc ân cần của anh trong suốt hành trình và cả niềm tin lẫn sự ủng hộ cô sau khi những chuyện đó xảy ra... Những chi tiết ấy dù không ngọt ngào như câu chuyện tình của mẹ nuôi, nhưng đã là tình yêu thì đều có những điểm giống nhau, trái tim của những người yêu nhau lúc nào cũng đập theo cùng một kiểu.

Nghe những lời nói đầy xúc cảm của bà Tổ Lan, Lâm Hàn cũng không khỏi cảm khái, cho dù không được ở bên nhau đến đâu bạc răng long thì những ký ức đó cũng đã đủ cho phần đời còn lại này rồi.

Lâm Hàn nói với vẻ ngưỡng mộ: “Hóa ra tình yêu của mẹ nuôi với bố nuôi lại đẹp như vậy”.

“Bố nuôi?”, bà Tổ Lan chứng lại, nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên biến mất.

“Ôi”, dáng vẻ đó của bà Tổ Lan khiến Lâm Hàn không biết mình đã nói sai điều gì, muốn hỏi lại nhưng không dám hỏi.

“Ha, bố của Thanh Lâm họ Đinh”, bà Tổ Lan cười cay đắng, “Nếu so sánh về sự thành thực, hiền hậu, trầm tĩnh kiệm lời, thông minh tháo vát thì không bằng được một vụn phần của anh ấy”.

Hóa ra người sau này kết hôn với bà Tổ Lan lại không phải là người bà yêu nhất. Lâm Hàn không thể không hỏi: “Vậy vì sao mẹ lại lấy ông ấy?”.

“Ai lấy ông ấy chứ? Mẹ không biết, mẹ chỉ biết rằng kể từ ngày Hàn Khôn ra đi, trên đời này đã không còn một người tên Hà Tổ Lan nữa rồi”, bà nói với vẻ thê lương, giọng yếu dần đi, giống như bị rút hết sạch thanh âm vậy.

Lâm Hàn chợt thấy đồng cảm, trong lòng cũng thấy đau như bị vò xiết lại, cổ nén đau để hỏi: “Ông ấy phụ bạc mẹ ư?”

“Phụ bạc?”, bà Tổ Lan nhìn xoáy vào Lâm Hàn, trong đôi mắt đó là một biểu cảm hết sức phức tạp mà cô không thể nào hiểu nổi, “Còn nhớ đó là lần bọn ta hiểu lầm nhau vì một chuyện nhỏ, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất hai đứa cãi nhau. Ta vốn không giỏi chuyện tranh luận với người khác, hơn nữa bản chất cũng yếu đuối nên hay để ý đến những chuyện nhỏ nhặt, một vấn đề nhỏ trong con mắt người khác nhưng đối với ta thì cũng tuyệt vọng tới mức như trời sắp sụp đổ đến nơi, tưởng rằng chuyện với anh ấy như vậy là kết thúc. Ai ngờ anh ấy viết rất nhiều thư xin lỗi, trong đó câu làm ta xúc động nhất là “trong từ điển của Hàn Khôn không bao giờ có từ phụ bạc”, thế là hai đứa lại quấn quýt như lúc đầu. Ta và anh ấy yêu nhau đến vậy, làm sao anh ấy có thể phụ bạc ta được chứ?”.

Thấy Lâm Hàn vẫn tỏ ra không hiểu, bà Tổ Lan cười cay đắng: “Bà ấy không đồng ý”.

Lâm Hàn biết bà ấy tức là chỉ lão phu nhân, càng khó hiểu hơn: “Từ nhỏ lão phu nhân đã sống ở nước ngoài, rõ ràng là tân tiến hơn nhiều người ở cùng lứa tuổi đó, sao có thể phản đối và chia rẽ một đôi trai gái yêu nhau tha thiết như vậy chứ?”.

“Ai bảo là sẽ sống ở nước ngoài thì sẽ tân tiến?”, trong lời nói của bà Tổ Lan ẩn chứa một sự oán trách, nhưng rồi lập tức thở dài nói với vẻ bất lực: “Tất cả là do số mệnh, còn con người không có lỗi. Năm đó để có thể sống cùng anh ấy, ta đã áp dụng tất cả những tình tiết trong phim, thậm chí cả những thứ không có trong phim, bỏ trốn cùng nhau. Đương nhiên với thể lực của nhà họ Hà, lần nào bỏ trốn cũng không kéo dài được quá một tháng đã lại bị bắt về”.

Thực sự khó mà ngờ được một người trông yếu đuối như bà Tổ Lan lại có thể làm những chuyện kinh thiên động địa đó. Lâm Hàn bị mê hoặc, hỏi tiếp: “Vậy sau này thế nào?”.

“Sau này ư? Bọn ta cũng biết, nếu như vẫn còn ở Thượng Hải thì sẽ không thể nào thoát được khỏi tầm kiểm soát của nhà họ Hà, thế nên lặng lẽ tích cóp tiền bạc trốn đến Tô Châu. Đó là nửa năm vô cùng yên ổn, ban đầu bọn ta không tiếp xúc quan hệ với bất kỳ ai, hoàn toàn sống cách ly với thế giới bên ngoài. Sau này trên báo có đăng tin ở quê anh ấy có lũ lớn, anh ấy không thể không viết thư về nhà hỏi tình hình. Kết quả là anh trai anh ấy hồi âm lại, nói rằng mẹ anh ấy đang bệnh nguy kịch. Thấy anh ấy lo lắng không yên, ta bảo hay là về thăm một chuyến, ai ngờ chuyến đi đó lại khiến bọn ta không bao giờ gặp lại”.

“Tất cả mọi việc ở nhà anh ấy vẫn ổn thỏa, mẹ anh ấy không có vẻ gì là ốm nặng, mấy anh em của anh ấy đều nói là vì mẹ thương nhớ quá nên mới sinh bệnh, khi gặp được con trai tự nhiên khỏe lại. Thấy vậy bọn ta chuẩn bị quay về Tô Châu, nhưng người nhà đó nhất quyết giữ lại thêm. Mọi người trong gia đình ấy đối đãi với ta rất tốt, vì thịnh tình không nỡ khước từ nên bọn ta quyết định ở lại. Đến trưa ngày thứ năm, có người đến nhà anh ấy, bọn ta vừa trông thấy đã hoảng sợ co giò chạy. Bà ấy đem theo mấy người bảo vệ đuổi theo sát phía sau, núi cao đường trơn, ta vốn không thể chạy thêm được nữa, bị trượt chân ngay gần một mép vực suýt nữa thì lăn xuống dưới, may mà anh ấy phản ứng kịp, giữ lại được. Vừa đứng vững thì cảm thấy đất đá dưới chân sụt xuống, anh ấy không kịp nghĩ, lập tức đẩy ta lên, còn mình thì...”.

Lâm Hàn đột nhiên thấy lòng mình chìm xuống, giống như bị người ta dùng búa đập ột nhát vậy. Cô không ngờ rằng một mối tình đẹp khiến bất kỳ người nào cũng phải ghen tỵ đó lại có kết cục bi thảm như vậy.

“Ôi,... Sau chuyện đó ta luôn nghĩ là nếu như anh ấy đừng phản ứng nhanh như vậy thì tốt biết bao, cả hai bọn ta sẽ cùng lăn xuống vực, sống có nhau, chết cùng nhau tốt biết bao nhiêu. Vách núi đó cũng không cao lắm, nhưng vì khi lăn xuống bị đất đá vùi lấp, đến khi tìm thấy anh ấy bên dưới đáy vực, anh ấy đã không thể nói gì được nữa, toàn thân đầy những vết thương. Anh ấy chỉ kịp nhìn ta lần cuối cùng rồi ra đi”, bà Tổ Lan lau nước mắt, cười lạnh lẽo: “Mấy người anh em của Hàn Khôn vây lấy bà ấy mà trách móc, hăng phải bà nói chỉ cần gặp con gái mình hay sao? Vì sao lại đến mức thế này? Bà ấy nhìn từng người

một, sau đó chậm rãi nói, nếu như trong mắt các người có người anh em đó, thì tại sao lại nhận tiền của ta để lừa gạt đưa chúng về? Nói xong bà ấy quay sang nhìn ta, Tổ Lan con đã thấy chưa? Tiền có thể khiến cho nhiều người vứt bỏ đi tất cả, mỗi người đều có một cái giá nhất định. Lời nói của bà ấy tàn nhẫn biết bao, nhưng cũng thực tế biết bao, mấy anh em của Hàn Khôn rõ ràng đều biết bọn ta phải khó khăn lắm mới có thể ở bên nhau, nhưng mà vẫn...”.

“Bà ấy đã thắng. Lần đầu tiên khi tìm hiểu về hoàn cảnh gia đình Hàn Khôn, bà ấy đã nói với ta rằng gia đình đó rất phức tạp, Hàn Khôn không yêu ta vì tiền, nhưng anh em anh ấy thì khó lòng mà bình thản được trước tiền tài. Một cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối sẽ không thể mang lại hạnh phúc”, bà Tổ Lan nghiêng răng vào nói, “Khi đó ta thấy hận bố ta vô cùng, nếu như không phải vì ông ấy có dã tâm làm những chuyện đó thì cũng đâu tới nỗi hủy hoại hạnh phúc của cả đời ta kia chứ?”.

Lâm Hàn đã từng nghe nói lão phu nhân là một người phụ nữ mạnh tay, nhưng không ngờ lại được nghe thấy những chuyện này từ chính miệng của mẹ nuôi, đột nhiên nhớ tới câu nói của Đường Triều: “Nhà cao cửa rộng vốn sâu như biển”, bèn thở dài một tiếng: “Trên thế gian này có biết bao chuyện không được như ý muốn của con người, bất kể là giàu hay nghèo, ai cũng đều có vài ba chuyện cả”.

Bà Tổ Lan gật đầu, nói như than: “Khi đó ta thực sự muốn được đi theo anh ấy, nhưng sau này có một chuyện xảy ra nên ta đành phải tiếp tục sống, đồng thời nhận lời kết hôn với một người mà bà ấy chọn”.

“Sao ạ? Vì sao lại vậy?”, Lâm Hàn ngạc nhiên, chuyện đó có thể xảy ra trong một gia đình như vậy hay sao? Giữa người thân với nhau, thậm chí là mẹ con, lại có thể trao đổi như trên thương trường. Nguyên nhân gì khiến bà Tổ Lan dùng cả hạnh phúc của đời mình để đổi lấy? Cô càng nghĩ càng thấy thương mẹ nuôi.

“Sau này con sẽ biết”, bà Tổ Lan đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Lâm Hàn, cười nhàn nhạt: “Con bé ngốc, đã hơi hai mươi năm trôi qua rồi, sự xếp đặt đó của bà chẳng qua cũng chỉ vì muốn tốt ẹ mà thôi. Thế mới nói tất cả là số phận. Ngay từ ngày con người ta sinh ra, ông trời đã vẽ sẵn ột chiếc vòng, bất kể người nào cũng phải đi trong đúng chiếc vòng đó cho tới lúc chết đi, không có cách nào thoát ra ngoài nổi. Bởi vậy có thể oán trách ai đây? Chỉ biết trách mệnh mình không tốt mà thôi”.

Lâm Hàn muốn phản đối, song lại cảm thấy không thể nào phản đối được.

Có lẽ tất cả thực sự là số mệnh. Cô đột nhiên nhớ tới cuốn sổ nhật được trước cửa phòng, Tống Tử Minh đã ghi lại những chuyện gì nhỉ? Cuốn sổ đó là do bà Tổ Lan cố tình đánh rơi trước cửa để cho cô đọc được ư? Có vẻ không phải vậy, nếu như muốn cô biết chuyện gì đó thì trực tiếp nói với cô chẳng hơn à? Lâm Hàn lập tức nghĩ theo hướng khác: Có lẽ việc này liên quan đến hai người mà bố và chú của bà Tổ Lan, trong đó có những ẩn tình mà thế hệ sau không tiện nói ra.

28. Chương 28: Camera Giám Sát

Đêm hôm đó Lâm Hàn không mở cuốn sổ ra xem, cô đột nhiên nhận ra rằng càng biết nhiều về sự thật thì càng thấy thế giới này xấu xa. Giống hệt như tình yêu của Hà Thanh Lâm, dù có được tả bằng những từ ngữ đẹp đẽ nhất thì cũng không thể nào che giấu đi được sự thực vốn có; như Hoan Dạ, bất kể là sau này Hà Thanh Lâm có chết như thế nào, thì cũng không thể xóa đi được sự thực là cô ấy đã từng có những ý nghĩ độc ác; như lão phu nhân... nên đánh giá về lão phu nhân thế nào đây? Có lẽ đến tận bây giờ cũng vẫn chưa thể kết luận được, nói không chừng trong cuốn nhật ký đó sẽ ghi lại những chuyện mà cô không hề muốn đọc.

Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cái mệt mỏi lan khắp mọi góc ngách trong cơ thể. Trước đây mỗi khi có cảm giác này, cô thường tìm đến Bóng ma Linh Dạ, nói nói cười cười với bạn bè trên mạng cho qua bớt buồn bực.

Theo thói quen đó, Lâm Hàn đăng nhập vào Bóng ma Linh Dạ. Diễn đàn đó vẫn được duy trì tốt, chắc là do Hoan Dạ làm. Cô cười thầm: Cuối cùng thì người ấy vẫn là người chu đáo nhất. Cô chậm rãi xem các

bài đăng trên đó. Thời gian gần đây vì Lâm Hàn không vào nên diễn đàn cũng vắng vẻ hơn nhiều, phần lớn là các câu hỏi tìm kiếm, nhiều người cố gắng đoán xem tình trạng hiện giờ của cô như thế nào.

Tám người đã chết vốn là thành viên rất tích cực của diễn đàn này, song cũng không ai hỏi tới việc họ bỗng dưng biến mất. Không gian ảo là như vậy, thêm một người, bớt một người cũng chẳng ai đoái hoài. Cũng giống như hai năm trước Hoan Dạ đột nhiên biến mất, cũng không ai hỏi tới, chẳng phải đến cả cô là người được hưởng lợi trực tiếp nhất cũng chưa từng nghĩ đến việc đi tìm anh ta hay sao? Cùng lắm chỉ là thỉnh thoảng trong những đêm khuya thanh vắng, nhớ tới thì thở dài một tiếng, ngày hôm sau lại quên sạch được ngay.

“Buzz”, có người gửi tin nhắn nội bộ đến, Lâm Hàn mở ra xem, hóa ra là Hoan Dạ, “Muộn thế này mới lên mạng à?”.

“Lại có chuyện gì hay sao? Có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi mà. Gia đình tôi xảy ra một số việc không được ổn thỏa lắm thế nên dạo này không có thời gian vào mạng. Với lại trước kia nơi này từng khiến cho tôi rất vui, song giờ đây tôi lại thấy sợ mỗi khi đăng nhập vào”.

“Không có chuyện gì lớn lắm đâu. Hôm qua tôi đã bảo trì lại địa chỉ này, phát hiện ra những bức ảnh được post lên đó đã biến mất rồi, ngay cả những thông điệp cũ của tụi Tiêu Vũ Trúc cũng không thấy nữa. Tài khoản của bọn họ đã bị xóa bỏ rồi”.

“Có chuyện đó à? Vậy anh có dò được địa chỉ IP không?”.

“Quản trị ghi nhận tất cả các tin nhắn cũ đều được xóa cùng một thời gian, tài khoản hình như cũng được dỡ bỏ cùng lúc đó, thực hiện qua IP proxy”.

“Hoan Dạ, vì sao lại thế được?”, Lâm Hàn nghĩ tới cuốn sổ của Tống Tử Minh, mắt nhìn chăm chú vào biểu tượng của Hoan Dạ, trong lòng đột nhiên có một cảm giác cực kỳ quái dị.

Hình như Hoan Dạ cũng ý thức được điều gì đó nên hỏi một cách thận trọng: “Lâm Hàn, có phải cô muốn hỏi điều gì đó không?”.

“Phải, tôi muốn hỏi anh có biết ai là Tống Tử Minh ở Bình Uyển bắc thôn không? Thực ra tôi còn muốn hỏi rốt cuộc anh là ai? Có liên quan gì đến những chuyện này không?”.

Thấy một chuỗi câu chất vấn đó, Hoan Dạ gõ lên hai chữ “ha ha”, sau đó nói tiếp: “Tôi rất vui vì cô có thể hỏi tôi những chuyện đó, Lâm Hàn, nó chứng tỏ dù trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng cô vẫn tin tưởng vào tôi”.

Với giọng điệu như khẳng định đó của Hoan Dạ, Lâm Hàn hoàn toàn có thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh ta khi đó, chắc chắn là vừa đắc ý vừa tự tin.

Không sai, nếu như cô thực sự nghi ngờ Hoan Dạ, thì sẽ chỉ ngấm ngầm đề phòng chứ sẽ không bao giờ chất vấn một cách thẳng thừng như vậy. Tương tự, nếu như Hoan Dạ có vấn đề, thì anh ta cũng sẽ cố gắng tìm cách biện hộ ỉn chứ sẽ không đáp lại ngay một cách tự tin thoải mái như vậy. Lâm Hàn tự hỏi, lòng tin đó đối với Hoan Dạ rốt cuộc là phương diện trực giác hay tình cảm? Sự cân bằng trong tâm lý thực ra rất khó đo đếm được.

Lâm Hàn gửi đi một mặt cười, sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy anh có biết gia đình Tống Tử Minh không? Tôi còn nhớ hồi chúng ta mới đến Bình Uyển bắc thôn, anh đã từng hỏi tôi có phải định kiếm chuyện với gia tộc họ Tống không. Ở một nơi mà cuộc sống của người dân giản dị thuần khiết như vậy, liệu có bí mật gì không thể công khai mà người khác muốn đào bới ra không? Lẽ nào khi tôi hỏi đến, người ta sẽ làm gì đó với tôi à?”.

“Tống Tử Minh? Để tôi nói với cô nhé, thực ra ông ấy là ông bác của Ngọc Ngọc, tức là anh của ông nội Ngọc Ngọc ấy. Không cho phép cô đi hỏi không phải vì người trong thôn sẽ làm gì cô, mà là vì nếu cô đi hỏi sẽ dấy đến chuyện hai anh em Tống Tử Minh. Cô đã biết tới Bình Uyển bắc thôn, lại là người Thượng Hải, vậy chắc chắn ít nhất cũng có quen hệ gì đó với hai người họ. Gia đình Ngọc Ngọc không muốn người khác nhắc tới chuyện của thế hệ trước, thế nên tôi không muốn cô đi hỏi han gì”.

“Hóa ra gia đình Ngọc Ngọc là chỗ họ hàng với hà họ Hà. Ha ha, Hoan Dạ, thế giới này quả là nhỏ bé, hai người chúng ta vốn chẳng có dây mơ rễ má gì, chỉ là quen biết nhau qua mạng, vậy mà cuối cùng lại có nhiều mối liên hệ như vậy trong thực tại”.

“Phải đấy, nếu khái quát tất cả những điều cô nói thì có thể dùng đến hai chữ...”

“Duyên phận”.

Cả hai người đồng thời gõ ra hai chữ đó, nhìn nhau cười qua màn hình máy tính.

Những điều Hoan Dạ biết về những mối ân oán của hai anh em Tống Tử Minh hóa ra cũng không nhiều lắm.

Lúc trước Lâm Hàn cũng không định kể cho Hoan Dạ nghe tất cả những chuyện xảy ra trong nhà họ Hà, nhưng sau khi biết được mối quan hệ của anh ta với nhà Tống Tử Minh, bèn đem hết những chuyện này ra kể một lượt. Sau khi nghe xong Hoan Dạ cũng nhất trí với Lâm Hàn rằng nói không chừng những sự cố kia đều có nguồn gốc từ nhà họ Hà, còn mũi nhọn của nó thì hình như nhắm vào chính Lâm Hàn.

“Vậy anh nói xem tôi có nên đi báo cảnh sát không? Nhờ cảnh sát điều tra xem ai là kẻ đứng đằng sau tất cả?”, Lâm Hàn hỏi.

“Tôi cũng không biết phải làm thế nào, nhưng theo như tôi được biết thì sau cái chết của mấy người bọn Vương Linh, dù cảnh sát đã nhận định chỉ là tự sát, song gia đình họ vẫn không tin, thế nên cảnh sát đang tổ chức điều tra thêm. Không tìm ra nghi phạm không có nghĩa là khẳng định bọn họ đã tự sát. Nếu như bây giờ đi báo án, thì lại sợ đánh rần động cỏ, còn nếu không thì cũng sợ ngộ nhờ lại có chuyện gì...”.

Lâm Hàn nghĩ ngợi một lúc lâu: “Thực ra tôi cũng không muốn đi báo án lắm”.

“Vì sao thế?”.

“Anh không thấy là như vậy thì càng nguy hiểm hay sao? Nếu như người đứng đằng sau vụ này muốn nhắm vào tôi, nhưng hình như hần vẫn chưa muốn tôi sẽ phải chết ngay mà vẫn đang chờ đợi, chứng tỏ hiện giờ vẫn chưa phải là thời cơ thích hợp nhất để giết tôi, hơn nữa... hơn nữa vì sao hần lại nhắm đến tôi? Điều kiện gia đình tôi hết sức bình thường, cơ bản không thể vì mục đích tiền bạc; Bố mẹ tôi luôn giữ hòa hiếu với xung quanh, mấy chục năm gần như không hề cãi cọ với ai bao giờ, bản thân tôi thì cũng ít giao du, mà từ trước đến nay cũng chưa từng đắc tội với ai, nên mục đích trả thù cũng không cần tính đến. Nếu phân tích như vậy thì có lẽ tất cả nguyên nhân đều nằm ở nhà họ Hà, tôi thực sự thấy sợ”.

“Sợ cái gì?”, Hoan Dạ hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi luôn cảm thấy dường như nhà họ Hà có quá nhiều bí mật, ngay cả đến hai người vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt là lão phu nhân và mẹ nuôi hình như cũng có nhiều điều giấu giếm tôi. Họ rất tốt với tôi, nhưng vì những chuyện thần bí đó nên nó khiến tôi luôn có cảm giác như đằng sau sự tốt đẹp đó là một cái bẫy đang chờ mình. Tôi không biết phải mô tả như thế nào về cái cảm giác đó, nhưng tóm lại là nó vô cùng ứ ứ chế”.

“Biết đâu bọn họ cố tình giấu giếm điều gì đó, không phải vì có mục đích nào đó với cô, mà chỉ vì muốn bảo vệ cho cô thôi thì sao? Liệu có phải vì người nào đó biết cô sẽ được thừa kế gia sản nhà họ Hà nên trong lòng không phục mới...”.

“Chuyện này...”, lại là vì tiền tài! Lâm Hàn rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy hơi hối hận vì đã nói với Hoan Dạ việc lão phu nhân muốn cô thừa kế công ty. Anh em ruột thịt còn có thể phản bội nhau vì tiền, đằng này lại chỉ là một người bạn trong không gian ảo. Từ sau khi những biến cố liên tiếp xảy ra, cô nhận thấy mình đã hình thành nên một thói quen nghi ngờ tất cả mọi người.

Hoan Dạ hình như cảm nhận được suy nghĩ của cô nên cũng trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau mới thấy anh ta gửi đến: “Cô hãy cẩn thận hơn một chút, nếu có thể giúp được việc gì tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp, còn nữa, về cuốn sổ của Tống Tử Minh, n lão phu nhân Lâm Hàn như chỉ là cô tình cờ nhặt được thì không sao, nhưng nếu như có người cố ý để nó ở đó thì chắc chắn muốn mượn tay cô để làm những chuyện gây tổn thương đến người nào khác rồi. Cô nhất định phải thận trọng hơn”.

Lâm Hàn đang định trả lời thì trên diễn đàn thông báo Hoan Dạ đã offline. Anh ta vội vã thoát ra như vậy, chắc chắn là đã cảm thấy tổn thương vì việc Lâm Hàn đột nhiên im lặng.

“Rì rì”, một âm thanh của dòng điện lưu lạ lừng chột vang lên phía sau, Lâm Hàn ngoảnh mặt về hướng phát ra âm thanh đó, lập tức thấy một dấu chấm đỏ ở giữa bông hoa màu phấn hồng được đắp trên góc trái của bức tường giống hệt như một con mắt đang nhìn thẳng vào máy tính của cô, ánh sáng yếu ớt nhấp nháy giữa nhụy hoa – là một ống kính camera. Cô mở bật cửa phòng lao ra ngoài, hành lang vắng tanh. Ở đầu hành lang, ánh trăng đang tràn vào qua khung cửa sổ mở nửa chừng, bóng đêm tuyệt đẹp.

Lâm Hàn quay trở lại phòng mình, kéo chiếc bàn ra gần cửa rồi đứng lên giật chiếc mắt thần ra. Hóa ra đó không phải là thiết bị không dây, mà dây nối được bọc bởi một lớp giấy dán tường nên nếu như không chú ý thì quả thực không dễ phát hiện ra được. Chỗ đầu nối có một đoạn dây bị đứt, âm thanh dòng điện mới rồi chắc phát ra từ đây, nếu như không phải vừa hay bắt gặp, thì cơ bản Lâm Hàn không thể nào phát hiện ra cái món đồ này.

Trên tường có một lỗ nhỏ, dây được dẫn ra bên ngoài. Lâm Hàn lần theo đường dây đó, thấy nó cuối cùng được dẫn vào một gian phòng khác. Lâm Hàn nhìn cánh cửa đóng kín, không thể nào tin nổi đó lại là phòng của bà Tổ Lan.

Đúng lúc đó có tiếng bước chân vang lên trong phòng. Lâm Hàn còn chưa kịp tránh đi thì cánh cửa đã bật mở ra, bà Tổ Lan lao ra ngoài, đầu tóc rối bời, hai tay ôm chặt quanh người, mặt trắng bệch, nhìn thấy Lâm Hàn liền lao đến bám lấy tay cô, run rẩy nói: “Có ma, có ma, trong phòng này có ma”.

Lâm Hàn lạnh lùng nhìn mẹ nuôi, chậm rãi nói bằng chất giọng mà chính cô cũng cảm thấy xa lạ: “Bà định giả điên giả khùng đến lúc nào nữa đây?”

Nói xong, cô gạt mạnh tay bà Tổ Lan ra rồi đi thẳng về phòng mình.

29. Chương 29: Tang Gia

Lâm Hàn vừa về đến phòng chột nghe thấy tiếng cộc cộc vang lên ở hành lang, chắc là Lý Ảnh nghe thấy tiếng kêu nên đã đi ra xem bà Tổ Lan có chuyện gì. Cô bỗng nhiên thấy sợ và hối hận vì sự xúc phạm mới rồi của mình với mẹ nuôi, hành vi đó thực sự đã đẩy chính bản thân cô ra đầu sóng ngọn gió, chắc chắn bà Tổ Lan vì biết cô đã phát hiện ra bí mật của mình nên mới lao ra đúng lúc như vậy, tiếp theo bà ta sẽ làm gì đây?

Ống kính máy quay nằm đúng vị trí đối diện với màn hình máy tính, rõ ràng là muốn giám sát tất cả các hoạt động của cô trên mạng. Nhưng mà bà ta có khôn ngoan thực sự hay không? Nếu như muốn biết cô đã làm gì trên mạng chẳng phải chỉ cần cài đặt thiết bị xem trộm trên máy tính thôi hay sao? Hoặc là dùng đến một chương trình gián điệp khác, nói tóm lại, việc lắp đặt camera giám sát hoàn toàn không phải là phương thức tối ưu. Thêm vào đó, việc đưa cô đến nhà họ Hà là chủ ý của mẹ con bọn họ, vì sao mà bà Tổ Lan lại phải làm mấy trò quỷ này? Lâm Hàn càng nghĩ càng không hiểu, đột nhiên nghĩ ra có thể bố mẹ mình biết một phần nào đó nguyên nhân.

Trời vừa sáng, Lâm Hàn đã lặng lẽ rời khỏi nhà họ Hà.

Cô đến cửa hàng hoa lấy chìa khóa, sau khi dọn dẹp xong phòng ỳnh liền quyết định quay về nhà.

Nhà Lâm Hàn nằm ở ngoại ô, bố cô làm vườn, còn mẹ cô là một bà nội trợ điển hình, dù gia đình cũng không giàu có nhưng từ khi Lâm Hàn biết nhận thức đến nay thì chưa bao giờ đến mức khó khăn thiếu thốn. Cô nghĩ đến ngôi nhà của bố mẹ mình, mỗi tầng sáu gian, tất cả có bốn tầng, được coi là ngôi nhà rộng nhất trong thôn, đồng thời cũng là ngôi nhà xây sớm nhất. Từ lúc Lâm Hàn còn nhỏ, ngôi nhà đã như vậy rồi. Vì nó ở nông thôn nên các phòng không ở hết cũng không thể cho thuê, bởi vậy nên toàn để không.

Lâm Hàn ước tính sơ qua về thu nhập của gia đình mình, trái cây một năm thu hoạch một vụ, diện tích vườn cũng không nhiều, nếu tính cả năm thì cũng không thể vượt qua ba vạn tệ. Dầu vậy, bố mẹ cô vẫn thuộc dạng nhàn hạ nhất trong thôn, trong khi những người nông dân khác có tới mấy mẫu vườn cây ăn quả mà ai ai cũng vất vả, nắng cháy sạm da, người sắt lại. Còn bố mẹ cô, trông trẻ hơn những người cùng lứa tuổi nhiều lần, hàng năm từ lúc ủ phân vườn tược đến kỳ thu hoạch mùa thu đều thuê lao động đến làm, còn họ chỉ chờ khi bán sản phẩm, đi rồi thu tiền là xong, nếu trừ đi tất cả chi phí như phân bón với tiền thuê nhân công, khoản tiền còn lại làm sao đủ chi tiêu cho cả một gia đình trong một năm?

Đây là còn chưa nói từ khi Lâm Hàn còn nhỏ tới lớn, dù rằng bố mẹ cô vẫn luôn lạnh nhạt như người dưng, nhưng bất kể cô muốn có thứ gì, chỉ cần có thể mua được bằng tiền thì họ lập tức chi tiền ra mua ngay cho cô thứ tốt nhất mà còn không chau mày lấy một lần.

Còn nhớ hồi năm thứ ba đại học cô muốn mua máy tính, bố mẹ lập tức bỏ ra hơn mười ngàn tệ mua về một bộ máy tính tốt nhất lúc bấy giờ. Giờ tính lại, thì chỉ riêng khoản tiền mua máy tính đó đã tương đương với thu nhập cả một năm của cả nhà. Có thể nói bố mẹ cô đối xử tốt nhất với cô trên phương diện tiền bạc, thậm chí đối với đứa em trai gửi ở gia đình dì và chú cũng không được như thế, tất cả máy tính hay đồ dùng học tập của nó gần như đều dùng lại đồ cũ của cô.

Trước khi chuyển hẳn sang viết truyện chuyên nghiệp, Lâm Hàn từng làm ở một tòa soạn báo, trong thời gian thực tập, chưa hết tháng đã tiêu hết sạch lương. Trong hơn nửa năm trời đó, bố mẹ thường xuyên đưa cho cô năm ba nghìn tệ kèm theo một câu dặn dò, không phải là kiểu đi làm thì cũng nên chú ý chăm sóc sức khỏe cho bản thân mình, mà là: Nếu như thiếu tiền thì cứ nói với bố mẹ. Đường như nhà cô là một kho chứa tiền vậy.

Từ trước đến nay Lâm Hàn chưa từng nghĩ đến những chuyện này, nhưng khi một nhà họ Hà giàu sụ từ trên trời rơi xuống bỗng dưng tìm đến, cùng với sự thay đổi thái độ của bố mẹ, khiến cho cô không thể không nảy sinh nghi ngờ. Nếu như gia đình cô và nhà họ Hà có quan hệ lâu đời thì vì sao từ nhỏ tới lớn cô chưa từng nghe bố mẹ nhắc đến bao giờ? (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Thực ra thì bố mẹ không chỉ không bao giờ nhắc đến nhà họ Hà với cô, mà ngay cả những chuyện trong chính gia đình nhà họ Lâm cô cũng biết rất ít vì hầu như không bao giờ bố mẹ cô nói đến.

Khi vừa tốt nghiệp đại học, đáng lẽ ra Lâm Hàn đã nhận một chân biên tập viên trong một tòa soạn báo ở Tây An, cô vốn rất thích thành phố có lịch sử lâu đời đó. Khi cô nói ý định này với bố mẹ, những tưởng họ sẽ dễ dàng đồng ý giống như tất cả những lần khác, nhưng không ngờ là cả hai người lại ra sức phản đối, nói là ngoài Thượng Hải ra thì không được đi bất cứ nơi nào khác. Vì sợ cô sẽ tự ý lén lút bỏ đi, mẹ cô thậm chí còn giấu chứng minh nhân dân của cô một thời gian dài, đến sau này khi biết chắc chắn cô đã xin vào làm ở một tòa soạn tại Thượng Hải thì mới chịu lấy ra trả.

Hồi đó cô vẫn tưởng lý do là vì bố mẹ không nỡ rời xa mình, nhưng giờ thì mới thấy có vẻ như tất cả là để dọn đường cho việc đến ở nhà họ Hà.

Mẹ Lâm Hàn đang chơi mạt chược với ba người phụ nữ khác trong thôn, khi thấy Lâm Hàn về hoàn toàn không tỏ ra vui mừng như bất kỳ người mẹ nào khác, trái lại còn tỏ ra hơi sợ hãi, gạt tất cả các quân mạt chược trên bàn đi: “Không đánh nữa, không đánh nữa”.

“Vừa mới đổi vận một tẹo mà lại bảo không chơi nữa. Tiểu Hàn à, cháu về không đúng lúc một chút nào”.

Lâm Hàn lúng túng mỉm cười, lên tiếng chào: “Mấy dì khỏe chứ ạ?”.

“Tiểu Hàn khéo miệng thật đấy, nhưng sao càng ngày càng gầy thế. Nguyệt Trân à, con gái gầy đến mức này, chị làm mẹ mà cũng không thấy xót gì cả”, dì Lưu, một phụ nữ thấp béo đưa tay véo má Lâm Hàn, “Giải tán, giải tán thôi, lâu lắm rồi Tiểu Hàn mới về nhà đấy”.

Ba người phụ nữ cười hỉ hả rồi lần lượt ra về, bà Nguyệt Trân một mình thu dọn tàn cục, mấy lần Lâm Hàn định vào giúp nhưng đều bị mẹ lảng lạng gạt ra. Cảm giác xa cách khủng khiếp đó lại bủa vây, Lâm Hàn đứng trơ ra giữa phòng khách rộng thênh thang, nhưng chân tay lại cảm thấy tù túng tới mức không biết để vào đâu cho hết.

Mẹ Lâm Hàn lau bàn xong lại tiếp tục lau sàn, xong hết thì chạy xuống bếp lau đi lau lại tất cả đồ dùng đã sạch bong không dính chút bụi bẩn nào.

“Mẹ. Đủ rồi đấy, con chỉ về hỏi một vài chuyện rồi sẽ đi ngay, mẹ không cần thiết phải làm ra vẻ như thấy kẻ thù lâu năm như vậy. Rốt cuộc con có phải là con đẻ của mẹ không? Có người mẹ nào lại đối xử với con gái mình như mẹ không?”, Lâm Hàn lao đến giật phắt lấy chiếc khăn rồi ném mạnh xuống bồn rửa bát, bà Lâm không kịp đề phòng nên bị nước bắn ướt hết người.

Dù vậy nhưng bà ấy vẫn không hề bực tức, chỉ đi thẳng lên tầng thay quần áo.

Lâm Hàn nhìn quanh nhà, từ khi cô có nhận thức đến giờ, cách bài trí trong nhà vẫn chưa hề thay đổi, dù cũng không tới mức sang trọng, nhưng nếu tính ra thì đồ đạc bày tầng trên tầng dưới tổng cộng hơn mười gian phòng cũng tốn một khoảng tiền không nhỏ. Góc gác của nhà họ Lâm ở Tương Tây, Hồ Nam, đến đời bố Lâm Hàn thì chuyển tới Thượng Hải, còn mẹ cô dù là người Thượng Hải nhưng nhà cũng đông anh chị em, điều kiện kinh tế không lấy gì làm dư dả, hồi nhỏ cô thường xuyên nghe bà ngoại kể là nhà nghèo khó tới mức nào. Bố Lâm Hàn dù không phải hạng người chỉ biết ăn chơi hưởng thụ, nhưng suốt hơn hai mươi năm qua không hề thấy ông làm được một việc lớn nào. Trừ phi trúng xổ số, nếu không thì việc sắm sửa được một cơ ngơi như thế này chắc chắn chẳng dễ dàng gì.

Nhưng với thái độ hiện giờ của bà Lâm thì khó lòng mà hỏi được bất cứ điều gì. Cô đeo ba lô lên lưng, đi thẳng sang nhà bà ngoại ở mé đông thôn.

Trong cả họ, Lâm Hàn gần gũi với bà ngoại nhất. Thấy cháu gái về, bà ngoại Lâm Hàn kéo tay lại gần rồi nhìn khắp lượt, vừa nhìn vừa lau nước mắt: “Lâu lắm rồi bà không được gặp Tiểu Hàn, cháu đi lâu như vậy mà cũng không về thăm bà gì cả. Lần trước bà csang nhà cháu, thấy mẹ cháu nói cháu sẽ không về nữa”.

Bà ngoại tỏ ra hết sức xúc động, nghe câu nói đó thì rõ ràng bà cũng đã biết chuyện Lâm Hàn chuyển đến nhà họ Hà rồi, thậm chí còn tưởng cô sẽ không bao giờ quay lại nhà họ Lâm nữa. Lâm Hàn ôm lấy bà nũng nịu: “Tiểu Hàn nở lòng nào mà không về thăm bà ngoại yêu thương Tiểu Hàn nhất chứ? Ở nhà họ Hà hề thấy lão phu nha6n1 à cháu lại nhớ bà, thực sự cháu rất muốn được đón bà đến ở cùng”.

Nghe Lâm Hàn nói vậy, bà ngoại cười sung sướng: “Hóa ra Tiểu Hàn nhà chúng ta vẫn là đứa hiếu thuận nhất”.

Hai bà cháu chuyện trò huyền thuyên một lúc lâu, Lâm Hàn cố gắng tập trung chủ đề vào nhà họ Lâm. Đến khi thấy có thời cơ thích hợp, cô bèn giả bộ vô tình hỏi: “Bà ơi, sao không bao giờ thấy bố cháu về quê ở Hồ Nam?”.

“Về đó làm gì? Người chẳng còn ai, nhà cửa cũng chẳng có, khéo còn chẳng biết quê chính xác ở chỗ nào nữa ấy chứ”. Chẳng mấy khi cháu gái mới về, bà ngoại Lâm Hà rộn lên chuẩn bị đồ ăn. Bà lấy bàn chải rửa hai củ sen trắng tinh: “Tiểu Hàn, hôm nay bà làm cho cháu món chè củ sen cháu vẫn thích nhé”.

“Để cháu làm cùng bà”, Lâm Hàn đón lấy những thứ trong tay bà ngoại, hỏi tiếp: “Bên họ nhà bố cháu không còn ai nữa ạ? Không còn một ai thân thích hả bà?”.

“Nghe nói có năm bị lũ lớn cuốn trôi hết cả, bố cháu được người ta đưa đến Thượng Hải từ khi còn nhỏ, làm vườn ột gia đình giàu có, mẹ cháu khi đó làm bảo mẫu trong gia đình đó nên gặp bố cháu, chuyện đó...”, bà lão đột nhiên ý thức được việc mình nói quá nhiều nên lập tức dừng ngay lại.

Một gia đình giàu có? Lẽ nào chính là nhà họ Hà? Lâm Hàn không hỏi tiếp nữa. Từ trước đến nay bố mẹ vẫn ít khi nói chuyện với cô, phần lớn những điều biết được đều là do cô chấp nối lại từ những câu chuyện vụn vặt với bà ngoại. Còn nhớ hồi nhỏ có lần cô biết quê bố ở Hồ Nam nên khi về nhà vô tình nhắc đến chuyện này, sau đó phải đến nửa năm bố mẹ kiểm đủ mọi cơ khác nhau để ngăn không cho cô sang nhà bà ngoại. Sau này khi gặp Lâm Hàn, bà ngoại cũng không nhắc đến những chuyện cũ đó nữa.

“Bà ơi...”.

“Hả?”, bà lão để túm rau bina đang nhặt dở trong tay xuống, nhìn Lâm Hàn.

Nhớ lại chuyện bố mẹ cô lập mình với bà ngoại. Lâm Hàn nuốt ngay sâu mình định nói xuống: “Không có gì, cháu đi về đây. Khi nào có thời gian cháu sẽ lại về thăm bà, bà đừng nói với bố mẹ cháu việc cháu sang đây nhé”.

“Vậy khi nào rảnh rồi cháu nhớ về thăm bà đấy, biết chưa? Còn canh củ sen vẫn chưa ăn mà”.

“Lần sau cháu sẽ về ăn, hiện giờ cháu còn đang có chút việc”, nhìn chỗ củ sen đã rửa sạch trong chậu, cùng với ánh mắt mong đợi thiết tha của bà ngoại. Lâm Hàn cũng thấy mình hơi nhấn tâm, song cuối cùng cô vẫn cố nén lại, dứt khoát đi sau khi xoa dịu bà: “Hể mà cháu về nhà thì sẽ sang chơi với bà đầu tiên, sau đó ở lại với bà năm bữa nửa tháng”.

Khi đã đi một đoạn khá xa, Lâm Hàn quay lại vẫn thấy bà ngoại đang đứng trước cửa nhìn theo. Ánh mặt trời nhàn nhạt của buổi chiều tà hắt lên cơ thể gầy gò của bà trông càng mỏng manh, lại thêm những nét thăng trầm của thời gian nên trông bà nhỏ bé tới mức giống hệt như một tia nắng sắp tắt đến nơi. Sau này mỗi khi nghĩ lại bức tranh ngày hôm đó, Lâm Hàn đều cảm thấy trong lòng thương xót, cảnh tượng ấy đúng là minh họa tốt nhất cho cụm từ “hoàng hôn sắp tắt”. Nếu như biết được đó là lần cuối cùng hai bà cháu được gặp nhau, chắc chắn cô sẽ ở lại luôn cạnh bà.

Ba ngày sau, bà ngoại Lâm Hàn bỗng nhiên đột quy và qua đời. Sáu người con trai lẫn gái mà không ai có mặt lúc lâm chung, sau khi bà đi một ngày hàng xóm mới phát hiện ra và thông báo cho con cháu biết. Khi nhận được tin dữ, Lâm Hàn khóc tới mức gần như ngất đi, cô cứ quỳ mãi trước linh cữu của bà tự trách bản thân mình.

Bà ngoại để lại di chúc tuyên bố để lại tất cả tài sản của mình cho Lâm Hàn. Di chúc được lập từ mười năm trước, có lẽ là nhờ người khác viết thay. Khi Lâm Hàn nhận được giấy tờ nhà đất và cả tờ di chúc đã ố vàng, thấy dấu vân tay điểm chỉ và cả nét chữ ký xiêu xiêu vẹo vẹo của bà ngoại phía bên dưới, cô khóc gào lên như đứt ruột. Bà ngoại vốn không biết chữ, không biết đã phải nhờ người ta dạy mất bao lâu mới ký được một chữ này đây.

Mấy anh chị em của mẹ Lâm Hàn thấy tất cả tài sản được để lại cho Lâm Hàn thì đều sa sầm nét mặt.

Mấy ngày sau đó Lâm Hàn đều chìm đắm trong nỗi khổ đau không sao dứt nổi. Hôm cúng bảy ngày cho bà, Lâm Hàn giao lại hết giấy tờ nhà đất của bà ẹ mình để nhờ giữ hộ.

Hôm cúng bảy ngày, tất cả các anh chị em họ của Lâm Hàn, thậm chí cả em trai cô cũng đều không đến, thế nên hàng ngũ cháu chỉ có mình Lâm Hàn.

Nhập nhạng tối, chờ đạo sỹ làm pháp sự cho bà ngoại xong, Lâm Hàn lên tầng trên nghỉ trong gian phòng vốn là phòng ngủ của bà. Thực ra nhà bà ngoại cũng không rộng lắm, chỉ là một ngôi nhà nhỏ có hai tầng. Cả đời bà tích góp để lại được cho Lâm Hàn mười vạn tệ tiền mặt, một khoản tiền không được coi là lớn, như trong di chúc của bà viết: Thứ mà bà ngoại muốn để lại cho Tiểu Hàn chỉ là tấm lòng mà thôi.

Ánh trăng mờ ảo, gió nhẹ thổi vào phòng qua cánh cửa sổ mở nửa chừng, khe vuốt ve trên khuôn mặt, khiến cô cảm thấy mặt mình hơi nhồn nhột. Giống như những mùa hè khi còn nhỏ, cô ngồi dưới giàn nho hóng mát, bà ngoại nhìn cô bằng ánh mắt hiền từ rồi khua khua chiếc quạt trong tay đuổi muỗi cho cô.

“Bà ơi”, Lâm Hàn quay người lại, quả thực nhìn thấy bà đang ngồi ngay trước giường cô hiền từ, trong tay bà vẫn cầm chiếc quạt làm bằng lá cọ. Thấy cô tỉnh dậy, bà đưa bàn tay kia lên làm động tác sụt, sau đó nháy mắt đầu tình nghịch với cô: “Sụt, Tiểu Hàn, bà đến thăm cháu một lát rồi đi ngay”.

“Bà ơi, bà đừng đi, bà ở lại với Tiểu Hàn”.

“Con bé ngốc”.

Bà nói liên tục, nói điều gì đó mà Lâm Hàn nghe không rõ, nên chỉ biết ngồi đó cười ngơ ngẩn, cứ cười mãi, cười mãi... cười cho đến khi bị những tiếng ồn ào làm cho bình tĩnh.

Nghĩ đến giấc mơ Lâm Hàn thấy đau lòng khôn xiết. Những tiếng ồn ào bên dưới mỗi lúc một to hơn. Một ngày qua anh chị em của mẹ Lâm Hàn thường xuyên cãi cọ, tranh chấp với nhau khoảng di sản ít ỏi của bà. Lâm Hàn từng gặp mẹ mình bàn bạc: Chỉ bằng đem tất cả chia đều cho họ, dù sao thì cũng chẳng được bao nhiêu, không việc gì phải khiến mọi người bức bối như vậy, nếu như bà trên trời nhìn thấy chắc cũng sẽ không nhắm mắt được. Tuy nhiên ý mẹ Lâm Hàn lại là: Bà đã nói để lại cho con, trong di chúc cũng nói đó là một chút tấm lòng, làm sao có thể làm trái lại ý muốn sau cùng của người đã mất được? Sau đó mẹ Lâm Hàn lại nói, em trai cô muốn đi du học, nên hiện giờ đúng là lúc đang cần tiền.

Lâm Hàn cười cay đắng trong lòng, cuối cùng dứt khoát đưa lại hết tất cả mọi thứ ẹ bảo tùy bà giải quyết. Cô quyết định chờ cúng xong bảy ngày sẽ quay về thành phố.

Lâm Hàn vừa đi ra đến cầu thang đã nghe thấy giọng nói the thé của dì bé: “Chị ba, em đã nghe nói rồi, việc mẹ để lại tất cả tài sản cho Tiểu Hàn dù thế nào cũng không được, nếu như để lại cho Tiểu Ba thì bọn em cũng không có ý kiến gì”.

Cậu hai phụ họa: “Đúng vậy”.

Mẹ Lâm Hàn thủng thẳng nói: “Đây đều là ý muốn của mẹ, việc mẹ lập di chúc chúng ta không ai biết, tôi cũng không ngờ là mẹ lại để hết tất cả cho Tiểu Hàn”.

“Chính là ở chỗ đó đấy. Mẹ đến một chữ bề đôi còn không biết, tờ di chúc đó lại được lập từ mười năm về trước; ai biết liệu có phải đã có người giả mạo chữ ký của mẹ không?”, đó là giọng của cậu út, ý từ trong đó đã hết sức rõ ràng.

Mẹ Lâm Hàn tức điên lên, nói một lèo lộn xộn: “Các người nói vậy là có ý gì? Hả? Tôi mà thèm nhìn ngó đến một chút tiền của mẹ sao? Trên di chúc còn có chữ ký của ba người làm chứng, cái đó tôi có thể làm giả được chắc?”.

“Đương nhiên là không thèm nhìn ngó rồi, nhà cửa của chị, vườn tược của chị, của nả nhà chị đều là một tài sản lớn đối với mọi người, còn để ý một chút tài sản của mẹ làm gì? Chị ba, mấy đứa bọn tôi đều không được rộng rãi như chị, lẽ còn có một khoản tiền con con của mẹ mà chị cũng nhẩn tâm nuốt hết không chịu chia ra cho ai cả?”, cậu út áng chừng cũng thấy câu nói vừa rồi của mình hơi quá nên hạ thấp giọng xuống.

Dì bé hừ một tiếng, cái giọng chua cay nghiệt ngã lại vang lên: “Không chỉ có vậy đâu, con gái cũng đã là một món lớn rồi. Chị ba của chúng ta chắc cầm tinh con cá sấu, vì tiền mà dám đổi cả tính mạng của con trai mình...”.

“Bốp” một tiếng, mẹ Lâm Hàn hét lên: “Tiểu Phân, mày im ngay miệng cho tao. Mày còn nói lung tung, để xem tao có rách miệng mày ra không”.

Tiếp ngay sau đó là một chuỗi những âm thanh xô bàn đẩy ghế, ồn ào náo loạn lên, vừa hỗn độn vừa hài hước. Trong một ngày như thế này, những âm thanh đó quả thực khiến cho lòng người nguội lạnh.

“Có gì thì cứ từ từ nói, từ từ nói”.

“Đừng đánh nữa”.

...

Mấy anh em còn lại xộng vào can ngăn.

“Ông dám đánh vợ tôi, để tôi cho ông biết tay”, tiếng gầm của chồng dì bé gần như muốn làm sập trần nhà.

Rõ ràng là bố Lâm Hàn và chồng dì bé đều đã tham gia cuộc chiến.

Tiếp đó là tiếng bàn ghế bị đổ, tiếng khóc, tiếng kêu xen lẫn với tiếng chân tay đập vào cơ thể... Khi những âm thanh đó lọt vào tai, Lâm Hàn chỉ cảm thấy đầu mình muốn vỡ tung ra, đầu cô đột nhiên trở thành một khoảng trống rỗng, lời dì bé nói ban nãy vẫn lặp đi lặp lại: “Con gái cũng đã là một món lớn rồi”. Nói vậy là có ý gì? Thực sự cô không phải là con đẻ của họ phải không?

Lâm Hàn đi xuống nhà một cách máy móc.

Bác cả phát hiện ra Lâm Hàn đầu tiên, vội vàng lôi bốn người đang quần lấy nhau ra. Gian nhà lập tức trở nên yên ắng, Lâm Hàn nhìn khắp một lượt bằng ánh mắt thờ ơ, cuối cùng dừng lại ở mẹ mình: “Dì bé nói như vậy là có ý gì?”

“Hả?”, mẹ Lâm Hàn sững người, sau đó sợ hãi nói: “Không có ý gì đâu, con cũng thừa biết tính tình dì bé của con rồi còn gì, hễ lúc tức lên là nói lung tung”, nói xong bà ta vội trợn mắt lên hai lần với em gái mình.

“Phải đấy Tiểu Hàn, dì bé nói lung tung thôi, nói lung tung”, dì bé thay đổi ngay bộ dạng hung hăng ban nãy, cười giả lả nhìn Lâm Hàn nói.

“Phải đấy, dì bé của cháu nói lung tung thôi”, tất cả những người còn lại cũng phụ họa.

Lâm Hàn cười nhạt nhìn bọn họ, trong lòng cũng thấy nực cười: Rõ ràng là không thích mình, vậy mà lại để tâm đến việc mình nghĩ gì. Thực ra cô lại muốn mẹ sẽ thừa nhận cô không phải do chính bà đẻ ra, nếu như vậy thì sự lạnh nhạt từ khi cô mới lọt lòng kia hoàn toàn có thể lý giải được, nhưng hóa ra lại không phải như vậy, lẽ nào bà ấy vẫn còn tiếc nuối cái tước hàm “mẹ của Lâm Hàn”?

“Mẹ, tất cả tài sản của bà ngoại đều là để lại cho con có đúng không? Vậy thì con có thể phân phối số tiền đó đúng không?”, thấy mẹ gật đầu, Lâm Hàn nói tiếp, “Vậy thì tốt, tất cả số tài sản này chia đều thành sáu phần, mọi người tự chia với nhau đi. Con không cần, mọi người đừng cãi cọ nhau vì chuyện này nữa”.

Lâm Hàn cắn chặt môi, cổ ngấn tiếng khóc đang sắp bật ra: “Mới có bảy ngày, thì thể bà ngoại vẫn còn chưa lạnh hẳn, vậy mà mọi người có thể đánh lộn lẫn nhau chỉ vì món tiền nhỏ đó”, nói xong, cô không buồn nhìn bất cứ ai, đi thẳng lên tầng.

Vì cái chết đột ngột của bà ngoại, Lâm Hàn cũng không còn tâm trạng đâu để đi tìm hiểu bất cứ điều gì ở bố mẹ mình nữa. Cộng thêm thái độ của mẹ Lâm Hàn, thì chắc cũng chẳng làm thế nào để cho bà ấy mở miệng nói ra nữa lời. Tất cả mọi người trong cái nhà này đều biết bí mật đó, nhưng cô thừa biết là sẽ chẳng có ai chịu tiết lộ cho cô. Không nói thì không nói, vì vụ đánh lộn đó mà Lâm Hàn không còn hứng thú nói chuyện với bất kỳ ai nữa. Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, Lâm Hàn còn không buồn từ biệt ai, xách va li đi thẳng về thành phố.

30. Chương 30: Đêm Phơi Xương Trắng

Trong thời gian đó, lão phu nhân từng gọi điện cho Lâm Hàn, khi biết thông tin bà ngoại cô qua đời, đã sai trợ lý riêng Trịnh Phi đến giúp việc tang gia. Cùng đi với ông ấy còn có một người áng chừng cùng độ tuổi với cô. Lâm Hàn vốn không chú ý lắm, tuy nhiên sau khi đám tang tổ chức xong mẹ cô ra sức tìm hiểu xem đó là ai nên cô mới nhớ ra. Sau khi tổ chức hậu sự cho bà ngoại Lâm Hàn, Trịnh Phi cũng hỏi cô có muốn về cùng với ông ta không nhưng Lâm Hàn đã từ chối, sau đó nhờ ông ta chuyển lời: Nhờ chú nói với lão phu nhân là Lâm Hàn sẽ không bao giờ quay lại nhà họ Hà nữa.

Quay về thành phố, cô tưởng rằng Quý Giác sẽ có nhà, không ngờ khi mở cửa ra vẫn thấy im lìm, trên bàn nước còn có một mẩu giấy được chặn dưới lọ hoa thủy tinh:

“Hàn, mấy hôm nay gọi điện cho cậu không tắt máy thì máy bận, chán thật vì không lưu số điện thoại nhà cậu, chắc là có chuyện gì không ổn phải không? Cứ nghỉ ngơi cho thoải mái tinh thần, đợi mình quay về sẽ chăm sóc cậu. Bản cô nương đi Lệ Giang chơi với bạn trai mười ngày, để có thể tới hiệu quả tập trung cao độ nên quyết định trong suốt thời gian này sẽ không dùng đến bất cứ phương tiện truyền thông nào. Đừng có nhớ mong, cũng đừng có ngóng chờ tới mức hủy hoại cả mình, bản cô nương không muốn như vậy đâu!

PS: Đêm dài dài đặc, nếu thấy cô đơn có thể vào phòng ngủ của mình, anh chàng xương trắng lúc nào cũng vui mừng chào đón cậu. Hi hi, đồ ngốc có sợ tới mức dựng hết tóc gáy, hét toáng lên không vậy? Nếu như có, mình sẽ vừa tự hào vừa xem thường cậu, nếu như cậu, mình sẽ vừa thấy vọng vừa cảm thấy vui mừng, nói chung gan to cũng phải có quá trình rèn luyện, cũng không tới nỗi mất mặt Quý đại mỹ nhân này lắm. Thôi được rồi, mình vừa dọn xong đồ, chuẩn bị ra khỏi nhà rồi. Nếu như có nhớ mình thật thì trên giấy vẫn còn phảng phất mùi hương của mình đấy, có thể gửi cho với nỗi nhớ.

Quý Giác”.

Mảnh giấy để thời gian là ba ngày trước.

Lâm Hàn đọc xong hé miệng cười, đưa mảnh giấy lên mũi ngửi thật, một mùi nước hoa dịu nhẹ phảng qua, vẫn là loại Issey Miyake mà Quý Giác thường dùng.

Chắc do mấy ngày liên không được nghỉ ngơi nên Lâm Hàn chỉ cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu còn chân tay thì mỏi nhừ, cơn buồn ngủ ập đến, cô còn không kịp đi tắm, loạng choạng đẩy cửa vào phòng ngủ rồi ngã vật xuống giường.

Lâm Hàn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, song giữa chừng bỗng nhưng bừng thức dậy. Cô nhớ rõ ràng trước khi ngủ mình không bật đèn, nhưng khi đó tất cả đèn trong phòng đều đã được bật lên. Quý Giác thích nhất là màu trắng, sơn tường màu trắng, đèn bàn màu trắng, đèn trần màu trắng, ra giường, vỏ gối màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, đến cả khung cửa sổ cũng sơn nốt màu trắng. Tất cả màu trắng dồn ứ lên lấp đầy kín căn nhà, khi cửa vừa đóng lại, nếu là người không quen thì dường như không thể nào tìm thấy cửa ra... Một gian phòng hoàn toàn tinh khiết càng trở nên sáng rực dưới ánh đèn, chói lóa khiến mắt cũng không mở được ra.

Trắng như tuyết, trắng hồng, trắng xám, trắng ngà, trắng be... Lâm Hàn như một kẻ tâm thần lị lợ tất cả những tính từ màu trắng trong trí não của mình, cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng hình ảnh Hữu Đức mặc bộ áo quần bằng vải lạnh màu trắng đứng trên lưng núi bất chợt hiện ra. Đằng sau lưng anh là nền núi xanh thẳm, khói sương lãng đãng càng tôn thêm vẻ đẹp dễ rạn ngời của anh... Nghĩ tới đó, Lâm Hàn muốn bật cười, song đồng thời nhận ra khuôn mặt mình đã cứng ngắc như khúc gỗ. Cô sửng sốt, muốn quay người sang nhưng cũng không thể nào động đậy được, ngoài con người mất ra thì tất cả các bộ phận khác trên cơ thể đều đã cứng đờ, còn chiếc giường bên dưới thì cũng bắt đầu lún xuống, một cảm giác sợ hãi khủng khiếp bao trùm lấy Lâm Hàn.

Cô đột nhiên nhớ ra đây không phải là gian phòng mà cô đã dọn dẹp để vào ở, mà rõ ràng là phòng Quý Giác. Bộ xương trắng vẫn đang treo trên đầu giường. Nghĩ tới đó, Lâm Hàn càng cảm thấy sợ hơn, nhưng có sợ cuTrình Khácnghoàng tác dụng gì vì cô vẫn không thể nào di chuyển nổi.

Lại bị bóng đè rồi, mỗi lần không được nghỉ ngơi đầy đủ lại xuất hiện tình trạng như vậy, toàn thân không nhúc nhích được trong khi nỗi sợ hãi cứ lớn dần lên. Mỗi khi bị bóng đè, cô thường nói với mình trong giấc ngủ: Mau tỉnh dậy đi, tỉnh dậy ngay, tỉnh dậy sẽ không còn sợ nữa. Cuộc chiến giữa ý thức và cơ thể kéo dài không biết bao lâu, cuối cùng Lâm Hàn mới mở mắt ra thực sự.

Gian phòng tối đen như mực, giơ tay lên cũng không nhìn được mấy ngón. Lâm Hàn quờ quạng bật đèn bàn lên, nhìn xung quanh, đúng là một màu trắng toát như trong giấc mộng. Đây không phải là phòng cô. Lâm Hàn lập tức đứng lên, vừa ngẩng đầu đã thấy một người con gái mặc áo dài xường xám màu xanh nhạt đứng ngay bên cửa, mái tóc dài bằng bành buôn xỏa trên vai. Cô lên tiếng gọi: “Quý Giác à?”.

Người đó vẫn đứng im không động đậy, sau đó nhẹ nhàng đi tới, đưa tay ra vỗ nhẹ lên vai Lâm Hàn. Tấm áo dài với bộ tóc rơi ngay xuống đất, lộ ra bộ xương người trắng nhợt. Lâm Hàn còn chưa kịp kêu lên đã thấy trước mắt đen ngòm, ngã vật ra sàn tê dại...

Khi cô tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, nghĩ lại chuyện xảy ra hồi đêm vẫn còn thấy sợ. Lâm Hàn lập tức quay người ngồi dậy, khuôn mặt Chibi Manilo trên chân đang nhìn cô cười rất đáng yêu. Đây là phòng cô. Vậy tất cả những chuyện xảy ra đêm qua là nằm mơ sao? Cô ngấm ngấm thở phào một tiếng, sau đó lại ngã ra giường định ngủ tiếp. Khi dút tay vào trong chăn, Lâm Hàn chợt chạm vào một vật gì đó cứng ngắc, lạnh băng. Cô vội vàng lật tung chăn ra – bên trong đó không phải gì khác mà là bộ xương người mà đêm qua làm cô sợ gần chết. Có lẽ vì đêm qua đã sợ đến đỉnh điểm rồi, cũng có thể lúc này là ban ngày nên Lâm Hàn không tới mức ngất đi nữa, cô rón rén chui ra khỏi giường, sau đó mặc quần áo thật nhanh, vỗ lấy điện thoại di động rồi lao ra khỏi nhà. diendan

May mà Quý Giác sống ở tầng một, nếu như ở tầng cao hơn thì thế nào cũng có tai nạn khi Lâm Hàn chạy trốn chết thế này. Lâm Hàn đứng ngoài cửa không dám vào trong nữa. Gấp thế này biết dọn đến đâu ở tạm bây giờ? Cô bấm máy theo tiền thức, đến khi giọng nói của Hữu Đức vang lên ở máy bên kia, Lâm Hàn mới nhận ra mình đã bấm máy gọi cho anh, bèn kể lại một lượt chuyện kỳ quái vừa mới xảy ra.

Thực ra Lâm Hàn vẫn chưa xác định được chuyện cô gặp phải hồi đêm là thực hay chỉ là ảo giác, song có thế nào thì cô cũng vẫn không dám ở lại trong nhà Quý Giác nữa. Cô cứ đứng ngoài khu chung cư trong bộ dạng tả tơi, thực sự không biết tiếp theo phải sống thế nào. Định đến thuê khách sạn ở tạm mấy hôm, nhưng tất cả hành lý đều ở trong nhà Quý Giác, bây giờ còn không dám thò chân vào đó nữa mà lấy ra.

Khi biết tình trạng của Lâm Hàn, Hữu Đức bèn nói để anh đến giúp.

Nửa giờ sau, chiếc Buick của Hữu Đức dừng trước mặt Lâm Hàn. Thấy bộ dạng tơi bời của cô, anh không khỏi bật cười: “Nếu các thành viên của Bóng ma Linh Dạ biết Linh Dạ là một kẻ nhát gan thế này thì chắc

phải lòi hết con người ra mắt. Nói không chừng họ sẽ nghi ngờ mấy cuốn tiểu thuyết của cô là đạo văn của người khác nữa ấy chứ”.

Lâm Hàn đấm cho Hữu Đức một cái: “Vớ vẩn, Anh thử một lần tỉnh giấc dậy với bộ xương người bên cạnh xem có cảm giác thế nào. Con quỷ Quý Giác này đúng là đáng ghét, cái gì mà để giữ gìn chất lượng của cuộc hẹn hò nên không dùng thiết bị truyền thông, rõ ràng là cố ý mà. Biết ngay lo Hữu Đức ghen tốt của nó khi để cho tôi ở một mình trong căn nhà lớn vậy mà”.

“Bạn của cô có vẻ giống nhà văn viết truyện kinh dị hơn cô đấy. Cái kiểu thử thách thần kinh này, lần trước khi chúng ta đến Bình Yên bắc thôn...”, Hữu Đức đang nói đột nhiên im bặt, cả hai người không hẹn mà cùng nhớ lại cơn ác mộng đã qua đi, bỗng nhiên trầm hẳn lại.

Có Hữu Đức bạo gan đi cùng, hơn nữa vì những thứ đồ bên trong nhà Quý Giác đều là đồ giả nên Lâm Hàn đương nhiên không sợ nữa. Tuy nhiên nếu bảo cô ở lại đây một mình qua đêm thì rõ ràng là không thể. Trong lúc Lâm Hàn dọn dẹp áo quần, Hữu Đức đã sắp xếp hành lý giúp cô xong, ngồi trên giường chơi với bộ xương. Thấy dáng vẻ mê mải của anh ta, Lâm Hàn bật cười: “Anh nghiên cứu cái gì vậy? Lẽ nào cảm thấy vị huynh đệ này quen mắt?”.

Hữu Đức chau mày: “Chắc chắn tôi phải làm quen với người bạn này của cô, sở thích gì mà kỳ quái vậy? Bộ xương này trông quá giống thật, nếu như bảo là thật thì người khác chắc cũng tin ngay”.

“Thật cái đầu anh ấy, nếu như là thật, thì vì sao các khớp xương có thể kết nối lại được với nhau? Nhưng dù vậy thì con quỷ đó cũng quá bạo gan, những thứ anh có thể nghĩ tới, thậm chí những thứ anh không thể tưởng tượng được thì nó đều dám chơi cả”.

Hữu Đức bật cười: “Cô nhìn xem, ở đầu các khớp xương đều có khoan một lỗ nhỏ, sau đó dùng mấy sợi dây cước là có thể cố định lại được với nhau, đã bảo không phải là đồ giả mà còn không tin. Ai mà lại ranh rồi tới mức dành nhiều tâm sức như vậy để làm cái thứ đồ chơi này nhỉ?”.

Lâm Hàn nhìn kỹ lại, quả đúng như Hữu Đức nói. Hữu Đức lại cười: “Bạn của cô liệu có phải vì xấu xí quá nên có vấn đề về tâm lý không vậy?”.

Lâm Hàn đi ra phòng khách lấy khung ảnh của Quý Giác vào giơ ra trước mặt Hữu Đức: “Anh đã từng thấy một cô gái nào xinh đẹp tới mức này chưa?”.

Trong ảnh Quý Giác mặc một chiếc váy liền bằng voan màu trắng, mái tóc dài đen nhánh xõa ngang lưng, khuôn mặt xinh như vẽ, vẻ đẹp không vướng bụi trần, hệt như một con búp bê vậy. Hữu Đức vừa nhìn thấy đã sững người, mắt còn không chớp nổi.

“Lau nước bọt của anh đi, nó sắp rớt xuống rồi kìa”, thấy Hữu Đức cứ nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng Lâm Hàn chợt thấy một cảm giác lạ lùng. Dù rằng ai chẳng thích cái đẹp, song làm gì tới mức thể hiện một cách lộ liễu đến thế? Cô ngay lập tức cười giễu mình: Như vậy tức là đang ghen rồi chứ gì?

Hai người vừa bỏ được va li của Lâm Hàn vào cốp sau xe thì một chiếc BMW màu trắng đã đỗ xích ngay phía trước xe của Hữu Đức, chắn ngang đường với vẻ cực kỳ khiêu khích. Một người con trai chừng tuổi Lâm Hàn từ trên xe bước xuống, ột mét tám mươi, đầu cắt cua, mặt vuông vức, mắt không to nhưng sáng long lanh. Anh ta mặc một bộ ple trắng cứng, trời nóng như vậy mà cũng không hề tỏ ra khó chịu. Thoạt đầu Lâm Hàn thấy anh ta hơi quen, nhưng ngay lập tức không thể nhớ ra là mình đã gặp ở đâu.

Hữu Đức ngẩng đầu lên nhìn người đó bằng ánh mắt dò hỏi, chứng tỏ anh cũng không quen người đó. Người vừa đến nhìn lướt qua Hữu Đức, sau đó quay sang mỉm cười với Lâm Hàn: “Cô Lâm, chủ tịch hà bảo tôi đến đón cô về”.

Nhìn anh ta cười Lâm Hàn lập tức nhận ra, đó là Trịnh Khắc, con trai độc nhất của Trịnh Phi, mấy ngày trước òn đến nhà họ Lâm giúp gia đình cô lo hậu sự cho bà ngoại. Trịnh Khắc là giám đốc phát triển kinh doanh của công ty nhà họ Hà, một tay rất có năng lực. Lão phu nhân sai anh ta đến đón cô, chẳng phải là một việc quá nhỏ so với tầm của anh ta hay sao? Lâm Hàn chẳng buồn nhìn ngó, quay người đi rồi nói lạnh lùng: “Anh nói với bà ấy là tôi sẽ không về đâu”.

“Vậy thì khi về tôi phải báo cáo với chủ tịch thế nào đây? Bà ấy nói là bất luận thế nào cũng phải mời được cô về”.

Lâm Hàn quay lại nhìn anh ta, nhướn mày lên: “Mời hả? Không phải là áp tải về chứ?”.

“Cô Lâm đúng là biết nói đùa, nếu như cô không về thì dù cho chủ tịch không trách mắng nhưng bố tôi chắc sẽ không tha cho tôi đâu, sẽ nói tôi một việc nhỏ như vậy mà cũng không làm được”, Trịnh Khắc không buồn để ý đến thái độ thù địch của Lâm Hàn, vẫn giữ nguyên nụ cười cực kỳ nhũn nhặn.

Lâm Hàn cười mà như không cười: “Việc đến đón tôi đã là chuyện nhỏ như vậy, thì cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy cơ chứ”. Cô quay sang khoác tay Hữu Đức rồi nói với Trịnh Khắc: “Anh quay về nói với lão phu nhân nếu như bà ấy lo tôi ở bên ngoài một mình không an toàn thì xin bà cứ yên tâm, nói là tôi đang sống với bạn trai. Hơn nữa, tôi cũng đã trưởng thành rồi, thực ra không cần phải tỏ ra quan tâm như vậy, trước khi đến ở nhà họ Hà tôi cũng đã một mình phiêu bạt chán ở bên ngoài rồi. Nếu như muốn tôi quay về công ty nhà họ Hà...”, cô vốn định nói là: “Thì coi như không có hy vọng gì đâu”, nhưng đột nhiên nhớ ra nỗi nghi ngại của mình nên chuyển ngay sang cách khác, “Anh cứ nói là, đợi đến khi nào cảm thấy thích hợp thì tôi sẽ quay về”.

Nói xong Lâm Hàn liền kéo Hữu Đức lên xe.

Trịnh Khắc thấy thái độ của Lâm Hàn kiên quyết như vậy lại, thêm câu nói cuối cùng của cô nghe cũng có vẻ đã chịu nhượng bộ, nên đành đánh xe tránh sang bên để họ đi.

Trong xe, Hữu Đức cười trêu Lâm Hàn: “Em yêu này, bây giờ chúng ta về nhà hay vẫn đưa em đến khách sạn như dự kiến?”.

Lâm Hàn quay sang đánh anh ta một cái, nhìn vào gương chiếu hậu: “Cái đuôi này chắc là không dễ dàng đánh lừa như vậy đâu, nếu đến khách sạn thì lần sau không biết sẽ còn sai ai tới nữa”.

“Vì thì nhờ có đại tác gia Linh Dạ không chê bai mà đặt chân đến tệt xá, tệt xá đúng là cũng được mở mày mở mặt”, Hữu Đức đung đưa đầu nhả ra từng chữ một.

Lâm Hàn lại đánh bộp thêm cái nữa, mặt mày nhăn nhó khổ sở: “Tôi thấy đến khi Quý Giác quay lại chắc tôi cũng không dám đến ở chỗ đó nữa đâu. Ở cùng với cô ấy rồi sớm muộn gì cũng sẽ có ngày chết vì sợ, hoặc dù không đến mức chết vì sợ thì cũng sợ đến phát điên”.

Hữu Đức bật cười lớn, sau đó tỏ ra nghiêm túc: “Nói như vậy có nghĩa là cô sẽ ở lại nhà tôi lâu dài hả?”. Anh quay sang nhìn Lâm Hàn chăm chăm, Lâm Hàn đỏ mặt quay đi, cảm thấy tim đập thình thịch. Có thứ gì đó đang trào dâng lên giữa hai người bọn họ, Lâm Hàn vén lớp giấy mỏng manh lên, chọc thủng hai chữ “bạn trai”.

Một lúc sau vẫn cảm giác thấy Hữu Đức đang nhìn mình, Lâm Hàn thấy bối rối nên thúc giục: “Anh còn không cho xe chạy đi, không đi nhanh chiếc BMW đằng sau sẽ bắt kịp đấy”.

Khi đó Hữu Đức mới thu ánh mắt về, khởi động xe.

Quả nhiên Trịnh Khắc đi theo sau bọn họ về tới tận nhà Hữu Đức, sau đó còn đỗ lại bên dưới chùng một tiếng mới chịu bỏ đi.

Lâm Hàn vén rèm cửa sổ lên nhìn thấy chiếc BMW dần dần đi khuất, nói bằng giọng giễu cợt: “Hoan Dạ, anh không xong rồi, cái gã đó đứng dưới nhà lâu như vậy, chắc là hang kiến bên dưới đó bao nhiêu con cũng đã nắm rõ hết, e rằng nếu như tôi có rụng một sợi tóc thì anh cũng phải gánh trách nhiệm rồi”.

Hữu Đức lấy cho cô một cốc sữa dừa, cười nói: “Gánh không được thì tôi làm một cái sọt đeo sau lưng”. Anh đi đến bên cửa sổ, nhìn một lúc lâu xuống dưới tầng, đột nhiên cảm thán: “Aiz, xem chừng một gia đình giàu có, ngoài việc có nhiều tiền ra thì chưa chắc đã sung sướng. Trước đây tôi luôn cho rằng mình phải sống trong một chiếc lồng, chỉ vì một chút tiền lương ít ỏi mà vật vờ khổ sở”, biểu cảm của Hữu Đức mỗi lúc một nặng nề hơn, “Thế nên cứ ra sức làm việc chăm chỉ, hết sức mình, cố gắng để vươn lên chỗ cao hơn. Cuối cùng thì cũng cố gắng có được một căn nhà, mua được xe, cố gắng đạt tới một mức sống khá giả theo như cách nói của chủ nghĩa xã hội. Tôi đã nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp dài lâu tới mức có cả đôi cánh thiên thần giang rộng với mình, tôi từng nghĩ con đường sau này chắc chắn sẽ thành thang bát ngát. Thế nhưng sau khi Tiểu Hoan chết, Ngọc Ngọc thì... cuối cùng tôi mới phát hiện ra mình không hề thoát ra được chiếc lồng đó mà khi ấy mới thực sự bước vào, thậm chí còn không thể giằng xé như một con thú bị nhốt, mà chỉ có thể khuất phục thôi”.

Lâm Hàn cầm cốc sữa dừa, muốn an ủi Hữu Đức nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Hoan dạ xua tay về phía cô, cười cay đắng: “Đừng nói gì cả, tôi chỉ thỉnh thoảng tâm trạng một chút vậy thôi”.

Lâm Hàn không thể không hỏi: “Anh cảm thấy không hạnh phúc à? Nhưng mấy ngày đi cùng anh, tôi luôn cho rằng anh là người vui vẻ nhất trong tất cả mười người chúng ta, dùng rằng trong hoàn cảnh đó”.

“Có những lúc khóc không nhất định là vì buồn thương, còn cười cũng chưa chắc đã thể hiện cho vui sướng”, câu này Lâm Hàn nhớ đã từng đọc được ở đâu đó, không ngờ Hữu Đức lại nhớ đến từng chữ như vậy.

“Thôi được rồi, thời gian vẫn cứ trôi đi bất kể cô có khóc hay cười. Tôi đói tới mức da bụng dính vào lưng rồi đây này, đợi đến lúc ních đầy đồ ăn vào đã rồi sẽ tiếp tục buồn thương”, Hữu Đức ném chiếc lon đã hết vào thùng rác rồi đi xuống bếp, đến cửa chợt dừng lại hỏi Lâm Hàn: “Tài nghệ nấu nướng của Lâm đại tiểu thư chắc là tinh xảo lắm? Múa vài đường cho tiểu sinh được khai nhãn giới đi?”.

Lâm Hàn làm ra vẻ nghiêm túc: “Đâu chỉ có tinh xảo. Chính xác phải là dốt đặc cán mai”.

Cả hai người cùng bật cười vang, những tâm trạng buồn thương lập tức tiêu tan như mây khói.

31. Chương 31: Tình Ý Rối Bời

Khu nhà của Hữu Đức nằm ở ngoại ô thành phố, đó là một căn hộ cao cấp hai tầng, trang trí cực kỳ đơn giản, có thể nói là gần như không trang trí bất cứ thứ gì, nhưng sạch bong không một vệt bụi, tất cả đồ đạc đều được sắp xếp theo trật tự, hoàn toàn không giống căn nhà của một nam thanh niên độc thân chút nào. Lâm Hàn không khỏi chọc cười: “Có phải nhà anh có cô Tấm nào không đấy?”.

Hữu Đức gõ gõ lên mũi Lâm Hàn: “Sau này em se là cô Tấm rồi”. Lâm Hàn đỏ bừng mặt, tới nỗi quên cả tránh tay anh. Những ngón tay đó trượt từ mũi Lâm Hàn sang bên má cô, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, đi tới đâu đều nóng bừng như có lửa, khiến tất cả những nơi đó đều cháy bừng lên. Lâm Hàn ngược mắt nhìn, thấy đôi mắt cháy rực của Hữu Đức cũng đang nhìn chăm chú vào mình, trong con người là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt đầy mê mải.

Còn chưa kịp nghĩ gì, khuôn mặt của Hữu Đức đã dần dần áp xuống. Lâm Hàn nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu lên, trong đầu cô lấp đầy cảm giác đợi chờ trong hạnh phúc. Cả thế gian yên tĩnh tới mức hơi thở dường như cũng dừng lại.

Đôi môi anh cuối cùng cũng chạm vào môi cô... Có vẻ như cả hai người đã chờ đợi giây phút này từ cả thế kỷ này rồi, hoặc ít ra là Lâm Hàn cảm thấy như vậy. Môi họ, lưỡi họ quấn lấy nhau, sục tìm lẫn nhau... Ngọt ngào như mật, trong bộ não phong phú của Lâm Hàn phút chốc chỉ còn lại có cụm từ đó mà thôi.

Không biết bao lâu sau, Hữu Đức nhẹ nhàng đẩy cô ra. Cả hai người đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, nhìn nhau cười ngơ ngẩn.

Đêm hôm đó Lâm Hàn viết trong một cuốn tiểu thuyết mới của mình: Cô lúc tình yêu cũng giống như một đóa hoa không tên, không bắt mắt, lặng lẽ mọc lên ở đó, bạn không biết nó đã cắm rễ, nảy mầm, đâm chồi từ bao giờ. Đột nhiên một ngày kia nó nở bừng ra, mang theo một sắc màu diễm lệ. Không biết từ lúc nào anh đã bám rễ âm thầm trong trái tim mình, đến khi phát hiện ra thì bộ rễ đó đã sâu tới mức muốn bứt lên cũng không bứt nổi...

Ha ha, trời ơi, từ bao giờ mà mình có thể nghĩ đến, có thể viết được những câu từ sồn gai ốc như vậy nhỉ? Lâm Hàn nghĩ bụng rồi lại cười. Quay trở lại với cuốn tiểu thuyết mới của mình, cô chợt nhận ra nó trở nên ngọt ngào khác hẳn với phong cách trước đây. Lẽ nào đúng như người ta nói, văn cũng tùy tâm trạng.

Cô bắt giác ngời cười ngơ ngẩn.

Sức mạnh của tinHữu Đứcchye6u quả là quá dồi dào, một chút êm ái cũng đủ để xóa đi tất cả những thứ khủng khiếp mà mình đã trải qua.

Trước khi ngủ, Lâm Hàn đi xuống nhà lấy nước uống.

Nhà Hữu Đức dù rộng rãi, nhưng anh nói rất ít khi có khách ghé qua, cũng không có phòng dành cho khách. Ban này Lâm Hàn đã đi quanh một lượt, một phòng làm việc, một phòng tập thể thao, một gian nhà kho, một phòng sưu tập... thế nên Lâm Hàn đành ngủ trong phòng Hữu Đức, còn anh ngủ dưới phòng khách.

Đã là một giờ sáng, đèn phòng khách vẫn còn bật. Lâm Hàn nhớ có lần Hữu Đức nói, khi ngủ anh không có thói quen bật đèn lên, nếu không thì thế nào cũng gặp ác mộng. Đèn tường vẫn bật như vậy chắc chắn là vì có Lâm Hàn. Nghĩ tới sự chu đáo của anh, cô lại thấy lòng mình ấm áp. Rót nước xong, đi ra đến chân cầu thang cô không thể không quay lại, quỳ trước ghế salon nhìn anh.

Dù các đường nét trên khuôn mặt anh không thực sự là đặc biệt, nhưng từ con người anh vẫn toát lên một phong cách gì đó khiến người ta mê đắm. Lâm Hàn nhớ lại từng chi tiết từ lúc quen anh, vẫn không hiểu nổi mình đã bị hấp dẫn ở điểm nào. Anh giống như một từ trường, hút tất cả ánh mắt của những người xung quanh một cách hết sức tự nhiên. Giấc ngủ của anh không yên lành, đang ngủ mà mày vẫn cau lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, chắc là đang gặp ác mộng rồi.

Lâm Hàn lấy một chiếc khăn bông khô khăn lau mồ hôi trán cho anh. Đột nhiên Hữu Đức túm lấy tay cô, kéo nhẹ một cái làm Lâm Hàn ngã ngay vào lòng anh. Lâm Hàn giật thót người, hé miệng định kêu lên nhưng trong miệng như bị nhét đầy bông nên không phát ra thành tiếng nổi. Cô lúng túng đỏ bừng mặt, chỉ thấy một tiếng cười vang lên phía trên, ngẩng đầu lên liền thấy Hữu Đức đang nhìn mình tinh nghịch.

Cô khẽ tựa đầu vào ngực anh, giả bộ khịt mũi: “Anh thật đáng ghét, giả vờ ngủ à”.

“Đáng lẽ anh đã ngủ rồi, nhưng giấc ngủ nông lại gặp ác mộng nữa nên khi em vừa đi xuống anh đã tỉnh”, Hữu Đức ôm cô vào lòng, khẽ dụi cằm lên đỉnh đầu cô, “Không biết ai làm người ta tỉnh giấc mộng lành, lại còn nói là người ta đáng ghét”.

“Mộng lành ấy hả? Sợ tới mức trán ướt đẫm mồ hôi mà còn nói là mộng lành. Cứ như anh nói thì em mới chính là người có lỗi hả?”, Lâm Hàn ngẩng đầu lên nhìn Hữu Đức, đôi mắt đen như trái nho chín mọng của cô sáng lấp lánh lên trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, đôi môi đầy đặn hơi hé mở, cổ trắng ngần lộ ra dưới vạt cổ để hơi trề nải. Trong màn đêm huyền ảo, người con gái đầy quyến rũ đó khiến cho lòng Hữu Đức không ngừng xao động, tay anh ôm siết lấy cô hơn, môi bắt đầu tìm kiếm môi cô, sau đó là một cái hôn ghì chặt. Niềm đam mê trời dậy trong đêm, khiến cho từng tế bào trên cơ thể không ngừng nháy múa... Khi đôi môi anh bắt đầu rời môi cô đi dần xuống dưới, chạm vào cằm cổ mềm mại của cô, bàn tay anh ôm quanh eo lưng cô cũng không chịu đứng yên, bắt đầu di chuyển khắp nơi...

Lâm Hàn rùng mình một cái, một câu nói vang lên trong đầu: Anh ấy vẫn còn chưa nói yêu mình, anh ấy vẫn còn chưa nói đến việc muốn mình làm bạn gái. Nhưng một chút lý trí cuối cùng cũng bị nụ hôn của anh gạt bỏ, cô đáp lại một cách nhiệt tình... Hữu Đức ngẩng đầu lên, nheo mắt lại, cảm thấy cơ thể mình dường như đang bay lên chín tầng mây, trong những tầng mây mềm mại đó, một khuôn mặt dịu dàng hiện ra mỗi lúc một rõ rệt hơn, nỗi nhớ thương quặn thắt tận tâm can cuộn lên trong họng, cuối cùng bật ra thành một âm thanh tha thiết nhất mà Lâm Hàn từng nghe thấy: “Ngọc...”.

Âm thanh ấy giống như một gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt giữa một ngày đông buốt giá, khiến Lâm Hàn hoàn toàn bình tĩnh. Cô đẩy mạnh Hữu Đức ra, không nói một câu nào, nhưng trong khoảnh khắc quay người đi, nước mắt đã lặng lẽ rơi đầy mặt.

Hữu Đức nằm cuộn trên ghế sa lon, ôm lấy đầu mình, khẽ gầm lên một tiếng. Anh vẫn không thể nào quên được khuôn mặt đó, từng ánh mắt, từng nụ cười của người con gái đó. Khi ấy anh đau lòng tới mức không còn nghĩ được đến bất cứ chuyện nào khác nữa.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên, Hữu Đức đỡ đầu cầm ống nghe áp vào tai, vẫn không nói gì.

“Anh Đức, anh nói gì đi”, người ở đầu dây bên kia thúc giục.

“Anh không biết phải nói gì mới được, anh.. em biết anh sẽ nói gì rồi đây”, nghe giọng nói quen thuộc đó, bàn tay đang cầm ống nghe của Hữu Đức siết chặt lại, hận một nỗi không thể bóp vụn nó ra.

“Em chẳng muốn nghe gì hết, anh biết tính em thế nào rồi đấy. Hoặc là chúng ta việc ai người nấy làm, hoặc là anh giúp em cho đến nơi đến chốn. Đó là do chính anh chọn, em không bắt ép gì anh cả”.

“...”, Hữu Đức nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống.

Tự mình chọn, nhưng anh có quyền lựa chọn hay sao? Không có. Nếu thực sự có quyền lựa chọn, thì anh đã không tới nỗi như ngày hôm nay. Cô ấy đặt anh vào một nơi tiến thoái lưỡng nan, ngoài cách chấp nhận tất cả mà đi tiếp thì hoàn toàn không còn con đường nào khác. Trong cái cảm giác bơ vơ và bất lực đó, trái tim anh dần dần trở nên cứng rắn, cứng tới mức có thể đạp lên tất cả.

Ngày hôm sau khi chạm mặt nhau, cả hai người đều giả bộ như đêm qua không hề có chuyện gì xảy ra. Lâm Hàn suy tính xem có nên chuyển đi chỗ khác hay không.

Tiếng còi xe vang lên dưới nhà, Lâm Hàn nhìn qua cửa sổ, thấy chiếc BMW của Trịnh Khắc đã đỗ ngay ngắn ở đó từ bao giờ, còn người chủ của nó thì ngồi bên trong xe nhìn lên nhà Hữu Đức, thấy Lâm Hàn ngó ra, anh ta lập tức cười với vẻ đắc ý.

Trịnh Khắc cứ bấm còi theo tiết tấu, bắt đầu có một số người sống trong khu nhà đó mất kiên nhẫn ngó ra chửi rủa. Lâm Hàn thấy anh ta hoàn toàn không có vẻ gì là sẽ bỏ đi cả, nên tức tối lao ra: “Này, rốt cuộc là anh muốn gì hả?”.

Trịnh Khắc bước xuống, đứng tựa vào cửa xe với tư thế không đạt được mục đích thì không rút lui, nói: “Nhận được chỉ thị đưa cô về công ty”.

“Đã nói là tôi không về rồi, công ty của nhà họ Hà lớn như vậy, giao vào tay một đứa ngốc như tôi thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày tan tành hết cả thôi. Hơn nữa, lão phu nhân cũng đã đồng ý để tôi đi rồi kia mà”.

“Chủ tịch nói là làm gì cũng phải có quá trình, cô thông minh như vậy, tương lai lại còn dài, thế nào cũng sẽ có một ngày làm được”.

Lâm Hàn không biết nói gì hơn nữa, nhưng nghĩ tới Hữu Đức, hiện giờ cả hai đều đang lúng túng như vậy, chỉ bằng cứ hòa hoãn với nhà họ Hà một chút. Cô bèn đi xuống nhà, ra ngoài rồi mới gọi điện cho anh: “Em đến công ty đây”.

“Được, về sớm một chút”.

“Vâng”.

Sự quan tâm trước sau vẫn vậy của anh khiến cho cô càng cảm thấy không thoải mái, thà rằng anh cứ xử dừng dừng hơn một chút, để cho tất cả những chuyện đêm qua chỉ giống như một trò chơi của những kẻ trưởng thành. Đằng này anh lại quan tâm đến cô, tưởng rằng cô là một người khác, bộc lộ ra hết những tình cảm mà bấy lâu nay anh không biết đặt ở nơi nào.

Vì không muốn cố gắng thay đổi hình ảnh làm gì nên Lâm Hàn dứt khoát không thay quần áo, vẫn mặc nguyên quần bò áo phông, chân đi dép tông, bộ dạng cực kỳ cẩu thả. Mấy người đứng đầu công ty trông thấy cũng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên mà trái lại hết sức cung kính với cô. Xem ra vì muốn giữ cô lại công ty, lão phu nhân đã tính đến nước xấu nhất, đồng thời tăng độ khoan dung lên cao nhất, tới độ không thể lớn hơn được nữa.

Lâm Hàn ngồi vào máy tính xem qua các hồ sơ lưu trữ về nhân sự trong công ty, muốn tìm hiểu một chút về tầng lớp quản lý, sau đó phát hiện ra người thân thích thuộc các chi của nhà họ Hà gần như đều không có mấy thực quyền, dưới lão phu nhân thì ba người nhóm Trịnh Phi là có quyền cao nhất, tiếp đến là Trịnh Khắc. Xem ra tay này đúng là nhân vật tuổi trẻ tài cao, thế nên lão phu nhân mới ủy thác cho anh ta nhiệm vụ quan trọng này.

Xem tiếp về lịch sử của công ty, Lâm Hàn phát hiện ra mấy thế hệ nhà Trịnh Phi, Lâm Thư Viễn, Nhiếp Đồng đã làm cho nhà họ Hà từ khi mới ở thời kỳ ban sơ, ngoài nhà họ Hà ra thì ba gia tộc này có thể coi là ba cổ đông lớn nhất của công ty. Lẽ nào là bọn họ...?

Để chứng thực cho suy nghĩ của mình, cô quyết định quay về nhà họ Hà một chuyến để tìm hiểu qua lão phu nhân về những người này.

Vừa mới xuống đến tầng trệt đã thấy chiếc BMW của Trịnh Khắc đỗ ngay ngoài cửa, hình như chuyên để đưa đón cô vậy. Lâm Hàn trợn mắt nhìn anh ta không khí sáo, biết thừa sẽ không cất được cái đuôi này nên đành lên xe dù không cam tâm tình nguyện một chút nào, sau đó nói nhẹ giọng: “Về nhà họ Hà, tôi muốn đi thăm mẹ nuôi và lão phu nhân”.

Thấy Lâm Hàn như vậy, Trịnh Khắc cười rồi chỉ ra bên ngoài cửa sổ: “Cô cứ như vậy thế nào người khác cũng sẽ tưởng chúng ta là đôi vợ chồng trẻ đang làm bộ tịch với nhau đấy”.

Quả nhiên ở cửa công ty đã có mấy người đứng đó đang nhìn bọn họ chỉ tỏ thì thầm. Lâm Hàn đeo kính râm lên, gằm gù nói: “Lái xe của anh đi”.

Lâm Hàn cứ tưởng Trịnh Khắc chỉ đưa mình về đến cổng nhà, không ngờ anh ta còn đi theo cô vào tận bên trong, thậm chí còn đứng chờ lão phu nhân trong hòng khách, sau khi chào hỏi rồi mới ra về. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Bình thường trông anh ta có vẻ cả lơ phất phơ, nhưng khi đứng trước mặt lão phu nhân lại trở nên hết sức cung kính, hoàn toàn là hai con người khác nhau.

Đợi đến khi Trịnh Khắc đi rồi, lão phu nhân mới nhìn Lâm Hàn vẻ như dò hỏi: “Tiểu Hàn, cháu thấy Trịnh Khắc thế nào?”.

“Đúng là không thể đoán được, lúc khác thì có vẻ rất cầu thả, nhưng trước mặt bà thì lại nghiêm túc hẳn”, kỳ lạ thật, khi cô đối diện với lão phu nhân, những mối nghi ngờ và cả ý nghĩ đề phòng vốn luôn thường trực bỗng nhiên bay đi đâu hết cả, vốn tưởng rằng cô sẽ không thể ở lại trong ngôi nhà này thêm một phút nào nữa, nhưng khi quay về, mới nhận ra mình nhớ đến từng cành cây ngọn cỏ của nơi này.

“Thằng bé đó biết ta từ khi còn bé xíu, ta cũng chưa từng mắng mỗ nó bao giờ, nhưng nó vẫn luôn cung kính với ta như vậy”, lão phu nhân ngồi tựa lưng vào ghế salon, nheo mắt nhìn Lâm Hàn, vừa nhìn vừa gật đầu, khiến cho Lâm Hàn chẳng hiểu ra làm sao cả: “Bà ơi, sao thế ạ?”.

“Nhà họ Trịnh có mối quan hệ gần gũi mấy đời với nhà ta, nghe nói Trịnh Khắc cũng chưa có bạn gái...”.

Lâm Hàn đột nhiên hiểu ra, hóa ra lão phu nhân kiếm có này có nọ là để làm mối cho cô, xem chừng Trịnh Khắc cũng chưa nói với lão phu nhân chuyện cô đã có “bạn trai”. Nghĩ lại thái độ của anh ta với mình, dù biết là cô đã có bạn trai nhưng vẫn... đúng là mình chưa hiểu gì hết về con người này, về bất cần đời bên ngoài mà anh ta thể hiện ra chắc cũng chỉ là giả bộ thôi.

“Bà ơi, Trịnh Khắc tuổi trẻ tài cao như vậy mà sao lại vẫn chưa có bạn gái thế?”.

Hà lão phu nhân khẽ cười: “Trước đây cũng có rồi, thỉnh thoảng lại thấy có tin đồn nó qua lại với mấy nữ diễn viên hạng hai, ba gì đó, người lớn bên nhà ấy bức lắm, vì mấy đứa con gái kiểu đó chắc cũng chỉ nhắm đến tài sản của nhà họ Trịnh chứ còn gì? Chúc vụ của Trịnh Phi ở công ty nghe thì không lớn lắm, nhưng đối với phần lớn những việc mang tính chất quyết định thì ngoài ta ra, chỉ có anh ta có thể xử lý được. Sổ cổ phiếu của công ty mà anh ta nắm giữ cũng chỉ đứng sau nhà họ Hà thôi”, lão phu nhân thở dài một tiếng, trông vẻ mặt lại phẳng phất nỗi buồn, “Ba năm trước khi Thanh Lâm gặp nạn ở bên ngoài, ta đau lòng tới mức muốn chết đi cho xong, thế nên mấy lần nói với Trịnh Phi là sẽ giao toàn quyền ở công ty cho anh ta, nhưng anh ta sống chết cũng không chịu nhận. Sau này...”.

“Sau này làm sao ạ?”, Lâm Hàn gặng hỏi, cô ngấm ngấm cảm thấy chuyện này có gì đó liên quan đến mình.

“Sau này ta nghĩ đến cháu”, lão phu nhân xoa xoa đầu Lâm Hàn, vẻ mặt hiền từ, “Hơn hai mươi năm qua cháu đã chịu bao nhiêu ấm ức rồi, vậy mà mãi sau này bà mới nhớ ra cháu, dù rằng...”.

“Mẹ”, bà Tổ Lan không biết đã đứng phía sau bọn họ từ lúc nào.

“Mẹ nuôi”, Lâm Hàn vội vàng đứng lên đỡ bà Tổ Lan ngồi xuống, vẫn hơi mất tự nhiên khi nghĩ tới chuyện xảy ra trước lúc mình đi.

Bà Tổ Lan dường như đã quên chuyện đó, hỏi với vẻ quan tâm: “Con sống ở bên ngoài có quen không? Công việc ở bên nhà đã thu xếp ổn thỏa chưa?”.

“Vâng”, Lâm Hàn ngồi xuống bên cạnh lão phu nhân, cố ý giữ khoảng cách với bà Tổ Lan, sau đó nhìn lão phu nhân bằng ánh mắt dò hỏi, chờ bà nói tiếp.

Song lão phu nhân đã chuyển chủ đề khác: “Quan hệ của nhà họ Lâm với nhà họ Hà chúng ta cũng rất gần gũi, chuyện này sẽ nói cho cháu biết sau”. Lâm Hàn biết thừa hai câu này chỉ là nói chiếu lệ, vậy nên cô hiểu là thời cơ tốt nhất để hỏi rõ mọi chuyện đã qua đi, khi một người không muốn nói ra thì dù anh có hỏi kiểu gì cũng sẽ không thể nhận được câu trả lời chân thực nhất, thế nên giả bộ ngoan ngoãn ngồi im, chờ cơ hội khác.

Hóa ra lão phu nhân từng có ý muốn giao lại toàn bộ công ty cho Trịnh Phi, nghĩa là nhà họ Trịnh có cơ hội mười mười để giành lấy tất cả, đâu cần phải tốn nhiều công sức như vậy? Điều đó có nghĩa là có thể gạt nhà họ Trịnh ra khỏi danh sách hiểm nghi.

Thực ra lão phu nhân khôn ngoan hơn mình nhiều lần, nếu như có ai đó định giở trò thì làm gì mà bà không biết được? Nếu nhà họ Hà có quan hệ lâu đời như vậy với nhà họ Lâm, thì vì sao từ trước đến nay bố mẹ mình không bao giờ nhắc tới? Còn hai mẹ con lão phu nhân cũng rất ít khi hỏi tới bố mẹ mình, mà hầu như chỉ quan tâm chăm sóc ối bản thân mình? Nghĩ tới hai câu nói cuối cùng của lão phu nhân, Lâm Hàn đột nhiên nghĩ: Hay là mối quan hệ gần gũi đó chỉ là bản thân cô và nhà họ Hà?

Có thể khi bà Tổ Lan đặt thiết bị giám sát cô không phải vì mục đích xấu xa nào, nhưng bất kể là vì lý do gì thì việc đó đều khiến Lâm Hàn cực kỳ khó chịu.

Vì không muốn gặp bà Tổ Lan nên chưa tới bữa tối Lâm Hàn đã lại đi.

32. Chương 32: Nhật Ký Của Tổng Tử Minh (1)

Quay về nhà Hữu Đức.

Anh đã chuẩn bị sẵn bữa tối chờ cô quay về. Lúc ngồi ăn hai người không nói gì nhiều, vì chuyện xảy ra đêm qua nên Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy xa lạ với anh, cũng không muốn nhắc tới chuyện nhà họ Hà với anh.

Ăn cơm xong Lâm Hàn chủ động đứng lên dọn bát đĩa, Hữu Đức muốn giúp nhưng Lâm Hàn từ chối, cô không biết phải nói chuyện gì với anh. Mùi tinh dầu bạc hà trên cơ thể Hữu Đức phảng phất trong không gian khiến Lâm Hàn trở nên lúng túng, không biết để chân tay vào đâu, thế là cứ rửa đi rửa lại một cái bát đã sạch.

“Phi”, Hữu Đức cuối cùng cũng không nhịn được cười: “Em còn rửa lại nữa chắc cái bát đó sẽ vỡ mất thôi”.

Lâm Hàn xấu hổ quá nên đâm ra bực bội, ném chiếc khăn rửa bát vào bồn nước rồi quay người đi ra khỏi bếp. Lúc qua cửa, Hữu Đức giữ tay cô lại rồi kéo vào lòng mình, lo lắng nói: “Anh thừa nhận là anh sai, anh xin lỗi, em trừng phạt anh như thế nào cũng được, đừng giận nữa nhé?”.

Thấy anh nói vậy, những sự ấm ức tích tụ suốt cả ngày trong lòng Lâm Hàn chợt trào hết cả lên, cô không sao kìm chế được, tựa vào ngực anh khóc thành tiếng.

“Tất cả là tại anh không tốt, không kể cho em nghe những chuyện trước đây. Anh và Ngọc Ngọc lớn lên cùng nhau, trước đây anh luôn nghĩ rằng bọn anh chính là một đôi thanh mai trúc mã, nếu như không phải... Nếu như không có nhiều trắc trở như vậy, chắc bọn anh đã rất hạnh phúc rồi. Em có đôi mắt rất giống cô ấy, mắt cũng to và hai mí”.

Hữu Đức nói hết ra mọi chuyện, trái lại còn khiến Lâm Hàn thấy khó chịu hơn. Cô khề đẩy anh ra, lầm rầm với vẻ đầy oán trách: “Hóa ra em chỉ là một kẻ thế thân”. Nói dứt lời, ngay chính bản thân cô cũng giật thót mình. Từ nhỏ tới lớn cô lúc nào cũng sống một cách thẳng tuột, chưa bao giờ quá lưu tâm đến bất kỳ người nào hay sự việc nào. Hồi năm thứ hai bắt đầu yêu, bạn trai nói cô giống như khúc gỗ, thậm chí còn bắt cá hai tay sau lưng cô. Mấy đứa bạn thân học cùng cô đều vô cùng tức giận vì chuyện này, nhưng riêng

cô lại cười nhạt, hết như đó là chuyện của người khác chứ không phải của mình. Đây là lần đầu tiên Lâm Hàn ghen tuông, không ngờ lại là ghen với một người đã chết.

“Anh với Ngọc Ngọc sống cùng nhau suốt hơn hai mươi năm, nếu như bây giờ anh nói với em là anh đã quên tất cả mọi thứ liên quan đến cô ấy thì em thấy anh có xứng đáng là người để em gửi gắm cả đời mình không?”, Hữu Đức lại ôm cô vào lòng, nói với vẻ hơi thương cảm.

Cả đời! Anh lại có thể nhắc đến từ cả đời, đó chẳng phải là cách nói khác để thể hiện tình yêu và lời hứa của mình hay sao. Mặt Lâm Hàn đỏ ửng lên, cô khẽ giãy giụa trong lòng anh, rầy rà: “Thôi được rồi, không nói nữa, không rửa bát thì sắp đến giờ ăn đêm rồi đây”.

Lâm Hàn thấy lời anh nói cũng đúng, nếu như anh có thể quên đi một người mà mình từng yêu tha thiết nhanh đến vậy thì làm sao xứng đáng để cô gửi gắm cả đời mình? Cô không thể xóa đi hết quá khứ của anh, ai bảo cô là người đến sau kia chứ? Đương nhiên nếu như cô không thể chấp nhận quãng đời đã trôi xa đó của anh thì có thể chấp nhận rời xa anh. Chỉ có điều vì một người đã chết mà lại bỏ lỡ mất tình yêu của mình thì có đáng hay không? Cô còn cả một cuộc đời mênh mông phía trước, lẽ nào lại sợ dấu không lại một người đã chết? Nghĩ vậy nên Lâm Hàn cũng thấy nhẹ lòng hơn.

Những sự hiểu lầm giữa hai người nhanh chóng tiêu tan.

Lâm Hàn kể lại cho Hữu Đức nghe một lượt về chuyện nghe được ở nhà họ Hà, suy nghĩ của anh cũng giống hết như cô. Hữu Đức búng lên mũi Lâm Hàn trêu chọc: “Em nói xem, rốt cuộc em và nhà họ Hà có quan hệ như thế nào? Mẹ con lão phu nhân chỉ quan tâm đến một mình em thôi, mà dù em có hoàn toàn không đón nhận, họ cũng vẫn nhất quyết không buông, chả lẽ em với họ là bạn vong niên à? Lẽ nào cái đó gọi là duyên phận đã được ngẫm mặc định? Một hôm lão phu nhân bỗng nhiên tạt qua nhà em, nhìn thấy em khi đó còn nằm trong tả lót, thế là chọn luôn: Sau này nếu nhà họ Hà của ta không còn ai nữa thì để cho con bé này kế thừa sản nghiệp...”.

Lâm Hàn gạt tay anh ra: “Đi đi đi, người ta nói chuyện tử tế với anh, anh lại còn làm rối tinh rối mù lên”.

“Phải rồi, chẳng phải em nói nhạt được cuốn sổ của ông Tống Tử Minh hay sao? Biết đâu bên trong đó lại có thứ gì cho chúng ta lời giải”.

“Khi ông Tống Tử Minh chết thì em vẫn còn chưa ra đời, cái đó thì liên quan gì đến em”, thấy Hữu Đức nhìn mình cười đầy ẩn ý, Lâm Hàn đột nhiên bừng tỉnh: “Em biết rồi, là anh nghĩ trong đó có thể ghi chép về mối quan hệ của nhà họ Hà với nhà em có đúng không? Cái đó cũng không phải, khi ông ấy chết mẹ nuôi em mới vài tuổi, mà mẹ nuôi với mẹ em cũng ngang ngang tuổi nhau, còn bố em thì dù lớn hơn một chút nhưng chắc cũng chỉ mười tuổi là cùng”.

Hữu Đức gạt gạt đầu mũi Lâm Hàn, cười nói: “Cô bé rắc rối ă, em tự hỏi tự trả lời cũng nhanh thật đấy, em không xem thì làm sao mà biết đáp án được chứ? Nói không chừng nhà em cũng có quan hệ lâu đời với nhà họ Hà như nhà họ Trịnh vậy, biết đầu đời cụ kỵ lại thân thiết với nhau, có khi còn là anh em kết nghĩa nữa ấy. Anh thấy khả năng này có vẻ khá lớn, nếu không thì nhà họ Hà làm sao lại đặt vào tay em một sản nghiệp đồ sộ như vậy được”.

Lâm Hàn ập a ập ứng: “Cái gì mà đặt vào tay em, chẳng qua chỉ là trông nom giúp, ngộ nhỡ em cũng vẫn số như Thanh Lâm thì sao... hic...”.

Hữu Đức lập tứ bịt miệng cô lại, giọng trầm xuống: “Anh không cho phép em nói mình như vậy, anh đã mất Ngọc Ngọc, không thể để mất cả em nữa”.

Lâm Hàn ngọt ngào kéo tay anh ra, cười nói: “Sao mà anh phải căng thẳng như vậy, em cao số lắm, hồi còn nhỏ ngã xuống sông còn không chết kia mà”. Nói xong, Lâm Hàn lại nhớ đến người anh lớn tuổi chết đuối nên sắc mặt bỗng trở nên ảm đạm, tâm trạng buồn bã bao trùm.

Mỗi người ôm một tâm sự trong lòng.

Nét chữ của Tống Tử Minh viết rất ẩu nên để đọc được khá khó khăn. Từ dấu tích in hằn trên mặt sau của từng trang giấy cũng có thể cảm giác được nỗi căm hận dâng lên trong lòng người viết:

“Năm năm trước khi mình mở mắt ra, tất cả mọi thứ xung quanh đều xa lạ, trong đầu chỉ là một khoảng trống không. Khủng khiếp nhất là đến mình là ai cũng không nhớ nổi. Có người ở bên cạnh trông nom, liên tục hỏi mình có chuyện gì không. Khuôn mặt của anh ta có vẻ như rất quen thuộc, nhưng mình không nhớ ra nổi tên. Câu hỏi cứ lặp đi lặp lại là: Tử Kiệt, Tử Kiệt, em thực sự không nhớ gì hay sao? Thực sự không nhớ gì hay sao?”

Sau này người đó nói với mình: Cậu họ Tống, tên là Tử Kiệt, là anh em sinh đôi với anh. Thực ra lúc đó mình cảm thấy điều mà anh ấy nói không đúng lắm, nhưng không đúng ở chỗ nào thì mình không biết. Ở sau gáy nổi lên một bọc lớn như quả trứng gà, chắc chắn là bị tụ máu nên mỗi khi đứng dậy đều thấy hoa mắt chóng mặt”.

Vừa đọc đoạn mở đầu, cả Lâm Hàn và Hữu Đức đều bị nội dung đó làm cho giật bắn người, quay sang đưa mắt nhìn nhau. Lâm Hàn không thể nào tin nổi, tự nói với mình: “Hóa ra...”.

Hữu Đức ra hiệu bảo cô đọc tiếp.

“Mình hỏi anh ấy: Anh , vậy anh tên là gì? Anh ấy nói, anh là Tống Tử Minh. Vừa nghe thấy cái tên này mình đã cảm thấy rất quen tai, còn quen hơn cái tên Tử Kiệt. Khi đó mình nghĩ, chắc là vì anh ấy đối xử rất tốt với mình nên nghe tên anh ấy còn thân quen hơn cả tên của chính mình.

Anh ấy đưa mình đến bệnh viện trong thị trấn, kết quả kiểm tra cho thấy tất cả đều bình thường, máy móc không thể nào dò được ra chứng mất trí nhớ. Bác sĩ khuyên nên đưa ra thành phố lớn điều trị.

Anh Tử Minh nói nhà chúng ta ở vùng núi, mình còn có một vợ và anh trai, nhưng mình hoàn toàn không có ấn tượng gì về họ cả. Cái người mà được bảo là vợ mình ấy, thậm chí mình còn thấy sợ khi ở một mình với cô ấy. Vết thương trên đầu đã khô hẳn, nhưng mình vẫn không thể nhớ ra bất cứ chuyện gì. Anh Tử Minh có gia thất ở Thượng Hải, khi mình bình phục, anh ấy phải quay về thành phố, trước khi đi còn nói ra Thượng Hải tìm được bệnh viện tốt sẽ đón mình ra đó điều trị.

Còn nhớ đêm đầu tiên ngủ chung với vợ, cô ấy gọi tên mình phải gọi đến mấy lần mình mới biết là đang gọi mình. Cô ấy cảm thấy ảm ức, bèn khóc nói: Nếu sớm biết anh sẽ như thế này với em thì ngày có đánh chết em cũng không trốn khỏi nhà để cùng anh đến cái vùng núi thâm sơn cùng cốc nghèo kiệt xác này.

Nơi này quả thực rất nghèo, một ngôi nhà ngói bốn gian, cuộc sống thanh đạm.

Mình rất sợ phụ nữ khóc than, song lại cũng không biết cách dỗ dành, để làm cô ấy chuyển hướng chú ý, hơn nữa mình cũng muốn được nghe những chuyện trước đây, biết đâu lại có ích trong việc phục hồi trí nhớ, thế nên hỏi cô ấy: Ngày trước? Vậy em có thể nói cho anh biết chuyện của chúng ta trước kia không?

Thấy mình hỏi như vậy, cô ấy chuyển khóc thành cười, nghiêng đầu trong rất đáng yêu: Hồi đó chúng ta cùng học đại học với nhau ở Tây An, anh trông chân chất vụng về, những đứa bạn cùng lớp suốt ngày trêu chọc. Có lần trên đường về em gặp một tên du đảng, thực ra cũng chẳng phải du đảng gì, mà nhà hắn với nhà em có mối quan hệ lâu đời, hai bên cha mẹ đã hứa hôn từ khi bé xíu. Em ghét cái bộ dạng lười nhát vô công rồi nghề của hắn, học thì dốt, không thi nổi đại học, hàng ngày đều lang thang chơi bời với bọn lông bông. Hôm đó hắn chặn đường em, nói muốn rủ em đi hóng gió. Em không đi, hắn bèn co kéo. Đột nhiên em nghe thấy tiếng con trai quát lớn: Bỏ cô ấy ra!

Cô ấy nhìn mình, nở nụ cười hết sức ngọt ngào: Khi đó em quay đầu lại nhìn thì thấy anh, hơi sợ vì lo anh sẽ bị thiệt thòi, với lại thực ra hắn cũng không dám làm gì em. Sau đó thì không biết thế nào mà anh xông vào đánh nhau với hắn. Em còn tưởng anh sẽ thua, không ngờ anh đánh hắn sưng vù hết mặt mày.

Sau này thì sao? Mình hỏi cô ấy.

Cô ấy đỏ bừng mặt lên: Sau này, sau này chúng ta trở nên thân thiết. Em biết là bố mẹ sẽ không đồng ý, thế nên cố tình đợi đến khi chúng ta tốt nghiệp xong mới đưa anh về gặp họ. Vậy mà họ vẫn đuổi anh ra, sau đó gấp gấp lo đám cưới cho em và gã kia. Em bị nhốt trong nhà, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội thoát ra. Gia đình em dù là một họ nhỏ, nhưng gia đình hắn ta lại rất có thế lực ở Tây An, thế nên không thể ở lại Tây An được. Chính vì vậy mà anh đã đưa em về đây, quê hương anh.

Vậy em sống ở đây có quen không? Mình hỏi.

Không quen thì cũng đã đến đây rồi, con cũng đã sinh rồi, em còn mặt mũi nào mà quay về nữa? Giờ đây ngoài anh ra thì em chẳng có bất cứ thứ gì. Cô ấy nói xong liền ghé sát vào lòng mình. Trong đầu mình chợt hiện lên một hình ảnh hết sức mơ hồ: một cô gái mặc váy liền màu trắng, dáng người cao ráo, mái tóc buông dài đến tận eo lưng. Còn cô ấy lại cắt tóc ngắn. Thế là mình hỏi: Trước đây em có để tóc dài không? Có mặc váy trắng không?

Cô ấy nghe thấy vậy liền quay lưng lại với mình, mãi lâu sau mới bực bội nói: Trước đây em để tóc dài nhưng vì anh bảo trông xấu nên em mới cắt đi. Còn váy thì em có tới mười mấy cái, đồ vàng lục lam chàm tím có cả nhưng màu trắng thì không có.

Bất kể là mình có nhớ ra cô ấy hay không, nhưng cũng đều không muốn làm tổn thương một người phụ nữ, hơn nữa cô ấy lại là con gái ở thành thị, đã chịu theo mình về đây sống, chịu khổ trăm bề, thực chẳng dễ dàng gì. Nghĩ vậy nên mình dễ dàng: Không phải là anh không nhớ bất cứ chuyện gì đâu, đợi đến khi anh Tử Minh tìm được bệnh viện tốt, điều trị xong sẽ nhớ ra tất cả mọi chuyện thôi. Chúng ta sẽ lại tốt đẹp như xưa.

Cô ấy nghe nói vậy cũng không nói gì thêm nữa, từ đó trở đi cũng không khóc than gì, có thể những lời nói của mình khiến cho cô ấy an lòng, hoặc là hoàn toàn tuyệt vọng.

...

Cứ vậy nửa năm trôi qua, người anh nói là sẽ tìm bệnh viện chữa trị ỉn lại bắt vô âm tín. Tiểu Phong lớn lên từng ngày, càng ngày càng dần gầy, mình cũng càng ngày càng yếu thảng bẻ. Chỉ có cô ấy là vẫn xa lạ như cũ. Mình thường xuyên có một giấc mơ lặp đi lặp lại: Trong mơ là một ngôi nhà rất lớn, còn có cả cô gái mặc chiếc váy trắng đi lại trong vườn hoa, tuy nhiên lần nào cũng chỉ nhìn thấy phía sau lưng. Mình nghĩ, chắc là vì mình không nhớ ra nổi người đó là ai nên không thể nào nhìn thấy mặt. Mỗi khi nghĩ đến đó cứ đè nặng trong tim, vừa đau khổ, lại vừa sợ hãi mơ hồ... Trục giác mách bảo mình rằng mình hoàn toàn không yêu người phụ nữ đang sống bên cạnh mình một chút nào, có thực là ngày xưa mình với cô ấy đã làm những chuyện động trời đó hay không? Mình sợ một ngày kia khi ký ức bỗng nhiên trở lại, mới phát hiện ra người mình yêu là người khác. Khi đó mình biết đi đâu về đâu đây?

Thế nên trong suốt nửa năm trời, mình còn chưa chạm vào tay cô ấy lấy một lần.

Cô ấy cũng càng ngày càng trở nên lạnh lẽ.

Mối quan hệ của mình với cô ấy có cơ hội thay đổi vào khoảng chín tháng sau, hôm đó Tiểu Phong bị sốt cao, sốt cao tới nỗi còn bị co giật. Mình công Tiểu Phong, cô ấy cầm ô, hai đứa bước thấp bước cao vật lộn mãi mới đến được bệnh viện tư cách nhà năm dặm. Khi bác sĩ tiêm cho con xong, trời đã dần hửng sáng. Cô ấy tựa vào vai mình ngủ thiếp đi, dưới ánh đèn vàng vọt, mình thấy khóe mắt cô ấy đã hằn sâu mấy nếp nhăn, còn trên mái tóc mới cắt ngắn đã thấp thoáng những sợi bạc. Cô ấy mới chỉ ba mươi tuổi, nếu như ngày trước không bỏ nhà cùng mình đến đây, thì làm sao có tóc bạc sớm như vậy được? Một cảm giác tội lỗi chợt trào lên trong lòng, đời người được mấy chốc, nếu như đến tận khi cô ấy bạc hết mái đầu mà mình vẫn không nhớ lại được chuyện gì, hoặc đến khi ký ức được phục hồi, mình mới phát hiện ra cô ấy chính là người mình yêu thương nhất, liệu có quá muộn màng không? Mình thầm nói với lòng mình rằng bất kể thế nào, thì mình cũng không thể phụ lòng người phụ nữ này được nữa.

Có lẽ vì những thay đổi bên trong suy nghĩ mà từ đó về sau, người con gái trong giấc mơ của mình dần dần mang khuôn mặt của cô ấy. Dần dần mình cũng không còn quan tâm đến việc tới khi nào anh Tử Minh mới đưa mình đi chữa bệnh nữa, nó gần như đã trở thành việc không liên quan đến mình. Lúc này gia đình nhỏ với ba thành viên của mình đã sống rất êm ấm hòa thuận, có nhớ những chuyện trước kia hay không cũng chẳng hề gì.

Cho đến một ngày...

Dưới dòng chữ đó là nửa trang giấy để không, bên trên có vẽ mấy vòng tròn, nét bút hằn sâu xuống mặt giấy, thậm chí có mấy chỗ còn bị cào rách cả ra. Từ hình ảnh đó có thể thấy khi ấy tâm trạng Tổng Tử Minh đã có biến động lớn đến thế nào.

Lâm Hàn khê khàng vuốt lên trên những vòng tròn đó, thở dài thườn thượt: “Em quả thực không muốn đọc tiếp một chút nào. Những chuyện sau này có thể đoán được đến tám chín phần rồi. Có thể nói gì được

đây? Lòng người ác hiểm quá. Ôi...”.

Hữu Đức cũng bày tỏ sự đồng ý. Hai người không hẹn mà cùng bỏ qua trang đó.

33. Chương 33: Nhặt Ký Của Tổng Tử Minh (2)

Cứ vậy hơn hai năm trôi qua, hai vợ chồng sống với nhau rất hòa thuận, mình cũng không còn ngồi rồi như trước nữa mà hàng ngày đều cùng cô ấy làm ruộng. Hôm đó là ngày tam phục*, mình đi dẫn nước về tưới ruộng, cô ấy mang trà ra cho, đứng trên bờ gọi lớn: Tử Kiệt, Tử Kiệt, đến đây uống nước đi.

*Ngày nóng nhất trong năm

Nói thật lòng, giờ đây cô ấy đã không còn giống với một cô gái xuất thân thành thị chút nào nữa, suốt ngày làm việc ngoài đồng ruộng nên da cô ấy trở nên vừa thô vừa đen ngòm, mình cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, tuy nhiên cả hai vợ chồng đều không mấy quan tâm đến những điều đó, hàng ngày đều chăm chỉ làm việc để lo cho cuộc sống của con, làm gì có thời gian mà để ý? Mình vừa đi ra chỗ cô ấy vừa đáp: Anh đến đây, bà xã.

Cách xưng hô đó buột ra khỏi miệng một cách hết sức tự nhiên, khác hẳn với khi trước, đến cả tên cô ấy mình cũng rất ít khi gọi ra. Nghe thấy vậy cô ấy đứng ngẩn người, mặt ngớ ra: Anh gọi em là gì?

Là bà xã chứ gì. Mình cho rằng cô ấy vì quá vui mừng nên mới ngẩn ngơ ra thế, không ngờ cô ấy chau mày nói: Từ trước đến nay anh chưa từng gọi em như vậy.

Vậy trước kia anh gọi em như thế nào?

Là vợ. Đó là cách gọi của người Tây An mà anh đã học theo.

Mình đón lấy bình nước cô ấy đưa, gại gại lên mặt cô ấy: Được rồi được rồi, bà xã cũng được, vợ cũng được, dù gì thì cũng là người của anh, còn so đo chuyện trước kia bây giờ làm gì, trước kia không thể thì bây giờ bắt đầu lại.

Cô ấy thấy mình nói như vậy liền bật cười, nói với vẻ hết sức tự hào: Cũng phải, anh không nhớ những chuyện trước đây thì chúng ta bắt đầu lại, coi như là em được một người yêu đến hai lần, đủ thấy là em quyền rũ đến mức nào đúng không?

Đương nhiên là vậy rồi, không cần biết là vợ của ai, nhưng về quyền rũ thì đương nhiên không thể phủ nhận được rồi.

Cô ấy thật là đẹp.

Chuyện đó vui vẻ một lúc rồi qua đi, nhưng thấy cô ấy không thích cách gọi đó nên sau này mình không gọi như thế nữa.

Không lâu sau đó, một hôm nửa đêm mình lại mơ thấy người con gái tóc dài mặc váy liền màu trắng, lần này cô ấy không còn quay lưng lại với mình nữa, mà từ từ quay mặt lại. Khi khuôn mặt đó sắp sửa hiện ra hoàn toàn thì đột nhiên biến mất trong giấc mơ, mình bỗng nhiên cảm thấy đau lòng tới mức không thể đau hơn được, đứng yên lại đó khóc toáng lên, vừa khóc vừa gọi một cái tên thân quen mà xa lạ: Tịnh Nghi, Tịnh Nghi...

Đúng lúc đó Tuệ Châu lay mình dậy: Tử Kiệt, Tử Kiệt

Mình bừng tỉnh, trên mặt vẫn còn dấu nước mắt, còn Tuệ Châu thì giận tới mức gân xanh nổi hết cả lên, hai tay cô ấy nắm chặt lấy tay mình hỏi gắt: Tịnh Nghi là ai? Tịnh Nghi là ai?

Mình nói, anh cũng không biết đó là ai, anh chỉ nằm mơ, khi cô ấy biến mất thì anh liền khóc gọi ra cái tên đó thôi.

Tịnh Nghi là ai? Tịnh Nghi là ai? Vì sao mình gọi được tên nhưng lại không thể nào nhớ ra cô ấy? Cảm giác đau lòng đó dường như vẫn còn đè nặng trên trái tim, đó là lần đầu tiên sau suốt thời gian mình muốn được tìm lại ký ức như vậy. Một thứ gì đó cứ giằng xé bên trong mình và kêu gào: Ta muốn tìm lại quá khứ, ta muốn tìm lại quá khứ!

Tuệ Châu nghe nói vậy đang từ giận dữ trở nên sợ hãi, khuôn mặt trắng nhợt ra vì sợ. Sau này mình mới biết khi đó cô ấy đã đoán ra được phần nào.

Cô ấy nhanh chóng trấn tĩnh lại, vừa lau mồ hôi giúp mình vừa khẽ khàng an ủi: Anh ngủ sớm đi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ là một giấc mộng thôi mà.

Ngày hôm sau Tuệ Châu không ra đồng nữa. Buổi trưa khi mình quay về nhà ăn cơm, cô ấy vẫn ngồi một mình trong phòng dưới bếp lạnh tanh, cả Tiểu Phong ngồi dưới đất khóc cũng mặc kệ. Mình đẩy cửa bước vào, thấy cô ấy đang cầm một tờ giấy ngồi xem mê mải, nhìn thấy mình vội giấu nó ra sau lưng: Anh về rồi à? Để em đi nấu cơm, để em đi nấu cơm.

Sau này nhân lúc Tuệ Châu không có đó, mình muốn tìm xem mảnh giấy cô ấy đã xem là gì, nhưng cũng không biết cô ấy giấu nó ở đâu, không sao tìm thấy nổi. Mấy ngày hôm sau, Tuệ Châu nói với mình: Tử Kiệt, hay là chúng ta đi Thượng Hải tìm anh trai anh để chữa bệnh cho anh?

Cứ như thế này chẳng phải rất tốt hay sao? Mình hỏi lại. Nói thực lòng, mình cũng không muốn gặp lại anh trai lắm, đã hơn hai năm rồi mà anh ấy bật vô âm tín, dễ dàng thấy là đã không còn nhớ gì đến mình nữa cả.

Tuệ Châu nghe nói vậy, nước mắt cứ lăn lăn rơi xuống: Bên ngoài thì tốt, nhưng em luôn cảm thấy không thoải mái.

Mình không biết vì sao cô ấy lại khóc, nhưng hề thấy cô ấy khóc thì mình lại hoảng hết cả lên. Đột nhiên mình nhớ lại giấc mơ hôm trước, nếu trí nhớ phục hồi thì có thể giải được hết những nghi vấn trong lòng. Được như vậy không có gì là xấu, nên mình chấp nhận nghe theo Tuệ Châu.

Mấy ngày sau đó hai vợ chồng thu xếp mọi việc, gửi nhà cho hàng xóm trông nom rồi đưa cả Tiểu Phong cùng lên đường đi Thượng Hải.

Càng gần đến Thượng Hải mình càng thấy tâm trạng bất an, vừa chờ đợi, vừa sợ hãi, lại vừa xao động. Còn Tuệ Châu suốt dọc đường hình như cũng đứng ngồi không yên, mấy lần mình gọi mà cô ấy không có phản ứng gì, dọc đường chỉ có mình trông nom đến Tiểu Phong. Nếu như không phải ở giữa còn Tiểu Phong thì hai vợ chồng khác gì hai người xa lạ, mối quan hệ phải khó khăn lắm mới làm ấm được thì nay đã lại trở nên lạnh ngắt.

Đến Thượng Hải rồi thì mới nhớ ra một điểm mấu chốt, đó là mình cơ bản không biết anh trai sống ở đâu. Song Tuệ Châu nói rất tự tin: Em đã dò hỏi từ trước rồi, anh không phải lo.

Mình hỏi cô ấy hỏi được ở đâu.

Cô ấy nói: Trước đây anh Tử Minh từng gửi điện báo cho anh, bên trên vẫn còn ghi địa chỉ.

Khi đó mình mới hiểu ra là Tuệ Châu đã có ý định đi Thượng Hải từ trước rồi. Cái tờ giấy mà sau hôm mình gọi Tịnh Nghi cô ấy cầm trong tay đó chính là bức điện báo. Nhìn Tuệ Châu, đột nhiên mình lại thấy xa lạ và khó hiểu hệt như ngày đầu nhìn thấy cô ấy.

Cả nhà tìm đến địa chỉ ghi trong điện báo. Tòa nhà đó quả là lớn thật, cánh cổng sắt được chạm khắc hoa văn, cột trụ bên phải có treo một tấm biển mạ vàng, phía trên số nhà có ba chữ nổi: Nhà họ Hà. Nhìn mấy chữ này mình chợt có cảm giác hết sức quen thuộc, bèn đưa tay lên vuốt theo những nét chữ trên đó. Tuệ Châu đứng lặng lẽ nhìn mình, dường như đang nghĩ ngợi điều gì.

Từ sau lần mình gọi cái tên đó ra, cô ấy luôn tỏ thái độ lạnh nhạt với mình, thời gian đó vừa vặn Tiểu Phong bị ốm, cô ấy nói là muốn chăm sóc con, nhưng thực ra mình quá hiểu là cố ý tránh gần gũi với mình. Cô ấy hình như còn ngấm ngấm theo dõi mọi cử chỉ của mình, thỉnh thoảng khi mình tình cờ ngẩng đầu lên, đều bắt gặp cô ấy vội đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Có một đứa bé trai chừng mười tuổi ra mở cửa, vừa thấy nó mình đã buột miệng nói: Hơn hai năm rồi không gặp, Tiểu Lâm Chấn cao hẳn lên rồi đấy.

Đọc tới đây, Lâm Hàn kêu lên thất thanh: Lâm Chấn là bố em. Hóa ra đúng là bố em đã ở nhà họ Hà từ khi còn nhỏ.

Hữu Đức vầy vầy tay tỏ ý bảo cô yên lặng.

Lâm Hàn gật gật đầu, tiếp tục đọc.

Nói xong, mình mới ngẩng người ra. Thằng bé trông thấy mình cũng đứng sững ra ở đó, chỉ vào mình rồi lắp bắp: Cậu, cậu, cậu chủ? Nói xong nó lại ra sức lắc đầu: Ông không phải là cậu chủ.

Tuệ Châu tiến lên trước nhẹ nhàng nói với thằng bé: Anh ấy là Tổng Tử Kiệt, em trai của cậu chủ nhà này, còn ta là vợ anh ấy. Em tên là Lâm Chấn phải không?

Thằng bé gật đầu.

Tuệ Châu quay sang nhìn mình, mình vội vàng lắc đầu: Anh cũng không biết vì sao anh lại gọi thằng bé là Lâm Chấn nữa.

Tuệ Châu cười cười, cũng không truy hỏi.

Lâm Chấn vừa dẫn đường cho cả nhà mình, vừa nói: Cậu chủ và tiểu thư đã đi đến công ty rồi, trong nhà chỉ còn vú Hà với tiểu thư bé, cậu mợ đến đây thì cứ coi như đây là nhà mình, đừng có giữ ý quá, cứ thoải mái thôi.

Đúng là nhà đại gia đến người ăn kẻ ở cũng được dạy dỗ có lễ giáo hẳn hoi, trông bộ dạng thằng bé như ông cụ non, mình không khỏi thấy buồn cười, tự nhiên cảm thấy như thân thiết.

Đến bữa trưa anh Tử Minh về nhà, vừa trông thấy mấy người nhà mình đã tỏ ra kinh ngạc, không phải là sự ngạc nhiên mừng rỡ vì thấy người thân mà ánh mắt anh ấy nhìn mình thoát đầu hơi hoảng loạn, tuy nhiên nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh: Sao các em lại đến đây? Chẳng phải anh đã nói là đợi anh tìm được bệnh viện thì sẽ về đón cơ mà?

Mình còn chưa kịp đáp thì Tuệ Châu đã cướp lời: Cũng đã chờ đến hơn hai năm rồi, chắc anh bận quá nên cũng chẳng coi việc của em trai mình ra gì. Cô ấy cố tình nhấn mạnh đến hai chữ “anh” và “em trai”, nhìn khuôn mặt cô ấy khi nói ra câu đó vừa giận dữ vừa căm hận, tới nỗi nghiêng cả răng vào. Mình kéo kéo vạt áo Tuệ Châu, cô ấy gạt phăng tay mình ra, hắng một tiếng lạnh lùng: Anh kéo em làm gì, anh ta làm được thì đã làm rồi, còn sợ bị người khác nói hay sao?

Anh Tử Minh tỏ ra hơi lúng túng, nói như thừa nhận: Là anh đã sơ suất.

Tử Minh, là ai đến vậy? Một giọng nói vang lên, mình ngoảnh sang thấy một thiếu phụ trẻ trung đứng ở cửa. Thấy cô ấy vào, anh Tử Minh vội đi tới đó, dắt tay cô ấy một cách tự nhiên đến giới thiệu với mình: Tử Kiệt, đây là chị dâu của em. Nói xong, anh Tử Minh quay đầu lại nói với vợ: Đây chính là Tử Kiệt, em trai song sinh với anh, người mà anh thường kể với em ấy.

Thiếu phụ đó nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu với vợ chồng mình. Thấy khuôn mặt cô ấy, mình tự dung hơi thất thần, một cảm giác đau nhói trào lên trong lòng. Hệt như cảm giác khi mình gặp người đó trong giấc mộng.

Tuệ Châu cười nói: Chị Tịnh Nghi, sau đó kéo Tiểu Phong đến bảo: Mau chào bác Tịnh Nghi đi con.

Khi đó mình đã không còn nghe được bọn họ nói với nhau những gì nữa, trong đầu khi đó chỉ vang lên cái tên của chị dâu: Tịnh Nghi, Tịnh Nghi. Nếu đúng ra thì từ trước đến nay mình và chị dâu chưa từng được gặp nhau, vì sao mình lại có thể gọi tên chị ấy trong giấc mơ? Khi đó Tuệ Châu đã biết Tịnh Nghi là ai rồi, vì sao cô ấy vẫn cố giấu mình? Cô ấy đến Thượng Hải cơ bản không phải để điều trị bệnh ỉn. Mình càng ngày càng không thể hiểu được người vợ “đầu gối tay ấp” đó.

Trong lúc hốt hoảng mình chợt thấy chị dâu hỏi Tuệ Châu: Vì sao em biết tên chị là Tịnh Nghi?

Khi anh chị kết hôn, anh Tử Kiệt có gửi điện báo về, nhắc đến tên chị trong đó. Tên chị dâu rất hay nên em xem xong đã nhớ ngay, hôm nay gặp chị dâu, mới biết cái tên thanh nhã đó đúng là chỉ hợp với chị thôi. Cô ấy nói một cách rất nhẹ nhàng, từng chữ từng chữ tuôn ra như châu ngọc vậy, khiến mình lập tức quên ngay mới rồi cô ấy đã trả miếng anh trai mình gay gắt thế nào.

Em dâu thật biết cách ăn nói, chị Tịnh Nghi mỉm cười, sau đó quay sang nói với anh Tử Minh: Anh tiếp đãi các em cẩn thận nhé, em đi lên xem Tổ Lan thế nào.

Nhìn theo cái bóng yếu điệu của chị dâu mất hút trên cầu thang, trong lòng mình chợt phẳng phất một nỗi buồn khó gọi tên. Tuệ Châu đứng cạnh liếc nhìn mình, cười mà như không cười.

Đến bữa tối, Tịnh Nghi bế cô con gái mới hơn một tuổi xuống nhà, Tuệ Châu nhìn thấy sắc mặt liền trở nên hết sức khó coi, nói là trong người khó ở nên không ăn nữa mà đi về phòng nghỉ. Mình đi theo cô ấy về phòng, sờ lên trán: Em có sốt đâu, khó chịu chỗ nào thế?

Cô ấy gạt ngay tay mình ra, nói hết sức lạnh lùng: Anh đi ra đi, mặc kệ em, không sao cả.

Ngày hôm sau anh Tử Minh sắp xếp để mình vào nhập viện kiểm tra tất cả mọi thứ, hôm nào cũng xét nghiệm này kiểm tra nọ, cũng không thấy đạt kết quả gì. Còn Tuệ Châu cũng không đưa Tiểu Phong đến thăm mình. Ở trong bệnh viện chừng hơn nửa tháng, đến một hôm mình thực sự quá buồn bực, bèn lén trốn về nhà. Khi đi qua phòng trực ban của y tá, nghe thấy người chuyên trách buồng của mình đang nói: Người nhà của bệnh nhân giường số hai mươi ba kỳ quặc thật đấy, bao nhiêu ngày như vậy rồi mà không thấy đến thăm anh ta, aiz, tuy nhiên cũng không trách được...

Mình vốn định đi thẳng luôn, song nghe thấy nhắc đến mình nên muốn nghe xem bọn họ nói chuyện gì.

Một nữ y tá khác hỏi: Sao lại không trách được?

Tôi cũng không biết, cơ bản là anh ta có bệnh tật gì đâu. Y tá trực buồng mình nói với vẻ bí hiểm.

Không bệnh tật gì thì vào viện làm gì? Bao nhiêu tiền đấy.

Anh trai anh ta nói anh ta bị mắc chứng hoang tưởng, toàn nói mình bị mất trí nhớ, yêu cầu bệnh viện thu xếp cho anh ta ở đây một thời gian rồi sẽ đến đón, chỉ cần mỗi ngày truyền hai chai glucose là được.

Chứng hoang tưởng cũng là bệnh mà.

Cô thì biết cái gì, loại bệnh đó thì muốn cho nó là nặng nhẹ thế nào cũng được, chẳng phải nếu muốn điều trị thì không khác gì dốc tiền vào động không đáy à? Người anh đó nói ngoài chứng hoang tưởng, cứ bảo mình mất trí nhớ ra thì anh ta hết sức bình thường, mấy năm qua không đau ốm gì cả. Đưa anh ta đến bệnh viện cũng chỉ để cho anh ta yên tâm hơn mà thôi.

Người anh đó đúng là tốt thật đấy.

Xì, thực ra tôi nghĩ chưa hẳn đã tốt.

Vì sao thế?

Cô biết anh trai anh ta là ai không? Con rể nhà họ Hà đấy, ai cũng biết là thứ mà nhà họ Hà thừa thãi nhất là tiền. Chẳng lẽ còn không có tiền chữa bệnh cho em trai mình à? Nếu như thực sự tốt với em trai mình, vì sao không mời một y tá đến tận nhà điều trị hàng ngày đi?

Có những thứ chỉ là vỏ bọc bên ngoài thôi. Tiền của nhà họ Hà chắc gì đã là của anh trai anh ta?

Nói ra thì cũng phải, tuy nhiên tôi luôn cảm thấy anh trai của anh ta có gì đó hết sức lạ lùng. Nói thế nào nhỉ, dù rằng bọn họ trông ngoại hình thì giống hệt nhau, nhưng có cảm giác không giống anh em một chút nào. Nói thế nào đây, nghĩa là không hề có tình thân đáng ra phải có giữa anh em ruột thịt, cảm giác cực kỳ xa lạ.

...

Đến cả một người ngoài cũng nhận thấy sự xa cách giữa hai anh em mình...

Mình không muốn nghe tiếp nữa, bèn lạng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Trong lòng thấy trống rỗng, đối với một người bình thường mà nói, hai từ “quá khứ” gần như chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ có một người mất trí nhớ mới có thể hiểu được nó đáng giá đến mức nào. Khoảnh khắc đó mình đột nhiên tha thiết muốn được nhớ lại tất cả, dù có phải đánh đổi với giá nào.

Đã ra khỏi bệnh viện thì không định quay lại nữa. Mình cứ đi lang thang vô định như vậy trên đường phố Thượng Hải, mình chưa từng đến thành phố này, nhưng vì sao lại có cảm giác gần gũi, thân quen như vậy? Ký ức dường như cũng sáng rõ dần lên, đến khi mình muốn nắm bắt lấy một tia sáng đó thì tất cả lại tối dần.

34. Chương 34: Nghi Ngờ

Lâm Hàn thở dài một tiếng: “Ông ấy thật đáng thương”.

Hữu Đức cũng thở dài một hơi.

Không biết cứ đi như vậy được bao lâu, trời đã dần tối lại. Trên con đường âm u rợp bóng thỉnh thoảng có vài con mèo hoang chạy qua chạy lại, quần quanh chân mình kêu lên với vẻ hết sức đáng thương. Mình vét nốt mấy đồng bạc lẻ cuối cùng còn lại trên người, thực ra cũng không hẳn là bạc lẻ mà gần như tất cả gia tài ít ỏi của mình, đồng giá trị nhất cũng chỉ có năm hào. Mua một túi lớn bánh bao chay, ông chủ hiệu bánh nhìn mình hệt như nhìn một sinh vật lạ vậy.

Dọc đường đi, hề thấy con mèo hoang nào là mình lại vứt ột cái bánh. Đến khi túi bánh hết, đã gần đến chín giờ đêm.

Mình nghĩ chắc chắn là sẽ chẳng có ai đi tìm mình, bọn họ coi mình là một kẻ mắc bệnh tâm thần, sao có thể đi tìm mình được? Hơn nữa tháng nay chẳng phải không hề có ai ghé đến bệnh viện hay sao?

Dưới ngọn đèn đường trên quảng trường nhân dân có một ông lão mù kéo cây đàn nhị, trong chiếc bát sắt để trước mặt có vài hào thiếc.

Lâm Hàn không hiểu, quay sang hỏi Hữu Đức: “Hào thiếc là cái gì?”

“Thời đó có nhiều thứ vốn chỉ tốn vài xu là đã mua được, ở quê anh gọi tất cả tiền xu là hào thiếc”, Hữu Đức giải thích.

Lộn hết mọi túi ra thấy vẫn còn lại năm xu, mình liền thả xuống chiếc bát cho ông lão, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh hỏi: Ông có thể kéo bài “Nhị tuyền ánh nguyệt” không?

Ông lão lắc đầu.

Để tôi kéo. Thực ra mình cũng không biết mình kéo được cái gì, câu nói đó hoàn toàn bật ra một cách tự nhiên, có lẽ nó là một phần trong ký ức trước đây.

Ông lão không nói không rằng, đưa ình cây đàn nhị. Mình lập tức kéo lên bản đàn trôi chảy như mây nước, trong đầu không hề có chú âm hay bản nhạc nào, cũng không có thứ gì liên quan đến quá khứ trước đây, nhưng tay vẫn kéo không ngừng, dường như ký ức đang chảy trên chính đôi tay đó vậy.

Người qua đường dừng chân lại mỗi lúc một đông, tiền trong bát sắt cũng mỗi lúc một đầy, sau khi kéo xong khúc đó, lại sang một khúc khác... không biết kéo đến bao nhiêu khúc nữa. Khi mình đang kéo đàn say sưa, bỗng nhiên có một người đứng trước mặt dù đã thả tiền xong vẫn không chịu rời đi. Mình ngẩng đầu lên nhìn... thấy chị dâu Tịnh Nghi đang đứng đó.

Chị ấy đứng đầu hơi cúi xuống, ánh đèn đường chiếu trên cơ thể mảnh mai làm thành một quang sáng mờ mờ. Khi đó chị ấy mặc chiếc váy liền màu trắng, mái tóc dài buông xõa trên lưng, nhìn thấy mình, chị ấy kinh ngạc thốt lên: Hóa ra là chú Hai.

Mình vốn tưởng chị ấy đến tìm mình, nhưng nghe thấy vậy thì biết đương nhiên không phải. Có người đang gọi tên chị ấy, chị ấy quay người đi, để lại cái bóng yếu điệu thướt tha, sao lại giống nhau đến vậy. Tim mình chợt đập thành thịch lên, một giọng nói gào thét bên trong não: Là cô ấy! Là cô ấy!

Đó chính là người phụ nữ mà mình đã thấy không biết bao nhiêu lần trong mơ.

Chị ấy nói với bạn bè mấy câu, khi quay lại thấy mình đang ngẩn ra nhìn, bèn nhẹ nhàng hỏi: Tử Kiệt, sao chú lại ở đây? Chẳng phải anh Tử Minh nói là sức khỏe của chú không được tốt nên phải vào bệnh viện điều trị hay sao? Hàng ngày anh ấy vẫn vào đó đúng không? Thật ngại quá, tôi vì vương Tổ Lan nên không sao đi được.

Ha, lại nói dối. Cái người tự xưng là Tổng Tử Minh, anh trai mình, nói dối hết thấy mọi người. Song mình lại không thể bóc mẽ anh ấy, bóc mẽ anh ấy cũng chẳng có ý nghĩa gì, ai sẽ tin mình? Có lẽ tất cả mọi người đều giống như đám y tá trong bệnh viện đó, nghĩ là mình mắc chứng hoang tưởng thật.

Thế nên mình nói: Đã điều trị xong rồi, bác sỹ nói cũng không có bệnh tật gì, ở trong đó buồn quá nên tôi ra ngoài đi lang thang một chút.

Vậy thì chú về nhà với tôi đi.

Mình nghĩ ngợi một chút rồi đồng ý. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Mình muốn nhớ lại những chuyện trước đây, dù rằng nó tốt hay xấu, thì cũng phải nhớ lại bằng được, vậy mới sống trọn một đời người.

Chị dâu ngồi vào ghế lái phụ. Mình ngồi phía sau nhìn thấy phần gáy trắng ngần của chị ấy, cũng bị phân tâm đôi chút.

Chị ấy là một người hết sức dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ, luôn giữ một dáng vẻ hết sức thoải mái, hoàn toàn không giống với phần lớn những kẻ lắm tiền nhiều của coi khinh đám nhà nghèo. Suốt dọc đường chị ấy liên tục bắt chuyện với mình.

Không biết thế nào mà lại nhắc đến chuyện chơi đàn nhị, chị ấy nói: Trước đây anh trai chú kéo đàn nhị rất hay, trình độ cũng phải ngang với chú.

Ô, thật vậy ư? Trước đây chơi rất hay à? Lẽ nào bây giờ anh Tử Minh không chơi đàn nữa? Mình hỏi.

Ba năm trước khi về quê anh ấy bị ngã, từ sau lần đó không bao giờ chơi đàn nữa, nói là quên mất rồi. Chị Tịnh Nghi quay người lại, nét mặt buồn rầu.

Ba năm trước bị ngã? Mình thầm hỏi: Ba năm trước chẳng phải là mình bị ngã nên mất hết ký ức hay sao? Anh ấy cũng bị ngã khi nào vậy?

Hà Tịnh Nghi quay hẳn lại nhìn mình, chau mày: Chính là chú gửi điện báo, nói là anh ấy bị ngã, đập đầu xuống đất nên có thể mất trí nhớ, sau đó dặn tôi nhanh chóng đưa anh ấy về Thượng Hải chữa trị còn gì.

Chị ấy nói vậy càng khiến mình mù tịt, lẽ nào anh ấy không phải anh trai mình? Nhưng nếu như không phải, thì anh ấy nói dối mình làm gì? Hơn nữa nếu không phải là anh em sinh đôi thì vì sao lại có thể giống nhau đến vậy?

Tử Kiệt, chú làm sao vậy? Hà Tịnh Nghi đưa tay vẫy vẫy trước mặt mình.

À, không sao, trí nhớ của tôi không được tốt lắm, không nhớ được mấy chuyện đó. Tôi thấy hiện giờ chị và anh ấy sống với nhau rất hạnh phúc, thực ra có nhớ hay không cũng chẳng có gì quan trọng.

Chị ấy lại cười nhàn nhạt: Phải rồi, tôi cũng nghĩ như vậy. Ngoài việc quên mất một số ký ức ra, thì cũng không khác trước là bao, anh ấy vẫn điều hành mọi công việc của công ty một cách trôi chảy, đối xử với tôi và Tổ Lan rất tốt. Chị ấy nghiêng đầu, trông khuôn mặt lộ rõ vẻ ngọt ngào.

Chị không quan tâm đến việc anh ấy quên mất chị à?

Nếu như anh ấy không thể yêu tôi lại một lần nữa thì tôi mới để tâm. Tịnh Nghi trả lời ngay.

Nhìn khuôn mặt xoay nghiêng mềm mại của chị ấy, trong tim mình thấy ngấm ngấm đau.

Khi về tới nhà họ Hà, anh Tử Minh và Tuệ Châu đều rất ngạc nhiên khi trông thấy mình. Trên tay Tuệ Châu đang cầm một hộp cơm, trông đáng vẻ như sắp sửa đi ra ngoài với anh trai mình.

Hà Tịnh Nghi thấy bọn họ bèn cười nói: Hôm nay không cần đi thăm Tử Kiệt nữa rồi. Hai người cũng thật là, ngày nào cũng vội vàng vào thăm Tử Kiệt, vậy mà không biết hỏi bác sỹ xem tình trạng chú ấy thế nào,

đúng là quan tâm quá nên thành ra sơ suất. Ban nãy em gặp chú ấy ở quảng trường nhân dân, chú ấy đã làm xong thủ tục xuất viện rồi.

Mình không biết chị ấy giả bộ không biết hay không biết thật, một người lặn lội trên chốn thương trường không thể lại vô tâm như vậy được. Có lẽ vì quá tin vào tình thân, hơn nữa “huynh trưởng” của mình cũng rất nghe lời chị ấy, yêu thương hết mực, chị ấy có thể nghĩ ngờ điều gì chứ?

Anh Tử Minh nghe nói vậy, đưa tay lên vò đầu, cười lúng túng: Gần đây công ty có nhiều việc quá, anh bận tới nỗi quên không hỏi cả việc này.

Công ty làm sao quan trọng bằng em trai được. Hà Tịnh Nghi cười rồi đón lấy con gái từ tay vú em, cười nựng con: Có phải vậy không Tổ Lan? Bố đúng là ngốc thật.

Bé Tổ Lan cười khanh khách. Tuệ Châu kéo tay mình rồi nói với anh chị Tử Minh: Anh, chị dâu, Tử Kiệt vừa mới bình phục lại, để em đưa anh ấy lên nhà nghỉ.

Lên tới phòng, cô ấy khóa chặt cửa lại rồi tra khảo mình với vẻ thiếu kiên nhẫn: Sao anh lại tự bỏ trốn về đây?

Mình nhìn hộp cơm Tuệ Châu cầm trong tay, cười nhạt: Em mang cơm cho ai thế?

Về mặt cô ấy hơi tỏ ra bối rối, sắc mặt từ đỏ hồng chuyển sang tái xanh, sau đó nói thẳng không khách sáo: Không phải việc của anh.

Không phải việc của anh? Hồi trước khi còn ở nhà, anh không nhớ được bất cứ chuyện gì, ai đã sống chết kéo anh đi bằng được? Đến Thượng Hải còn chưa được bao lâu mà đã vậy rồi. Em và anh Tử Minh mang cơm đi, nhưng anh ở trong viện suốt hơn nửa tháng rồi còn chẳng thấy mặt mũi em đâu, em mang cho ai vậy? Mình cố tình nhất mạnh vào chữ “anh Tử Minh”.

Cô ấy giật mình, sau đó bắt đầu khóc lóc: Em chỉ không muốn ở trong nhà mãi, ở đây dù là cái gì cũng tốt nhưng em không thích, em muốn đi ra bên ngoài một chút, lại cũng không muốn đến bệnh viện, anh còn chẳng nhớ nổi ra em.. Cô ấy bắt đầu nhai lại bài cũ, những lời nói đó, những giọt nước mắt đỏ mấp máy phần là thật, mấp máy phần là giả, cô ấy biết, mình cũng biết. Song cả hai người đều không muốn xé bỏ lớp giấy che phủ bên ngoài đó đi.

Mình xua tay nói: thôi được rồi, anh không trách em.

Thực ra trong lòng mình chán ngán tới mức không chán hơn được nữa. Một người có chân thành hay không thì cứ nhìn hành vi lời nói của họ là ra hết. Khi đó cô ấy khóc không phải vì ảm ức mà là vì xấu hổ, mình chỉ mất đi ký ức chứ lý trí thì vẫn còn nguyên. Người phụ nữ này đã không còn lòng dạ gì với mình, có hỏi thêm nữa chắc cũng chẳng biết thêm được điều gì.

Thế nhưng vì sao cô ấy lại đi ra ngoài cùng với anh trai mình? Theo như chị Tịnh Nghi nói, hình như hàng ngày bọn họ đều đi ra ngoài như vậy, đều lấy cớ là đi thăm mình hết. Tuệ Châu nằm bên cạnh đã ngủ say, cô ấy dù rằng vẫn xinh đẹp, nhưng đã không còn trẻ nữa, ít ra thì cũng không thể sánh được với Hà Tịnh Nghi. Hai người dù rằng tuổi tác ngang nhau, nhưng xét về ngoại hình thì trông Hà Tịnh Nghi phải trẻ hơn Tuệ Châu đến cả chục tuổi. Xét về gia thế, Hà Tịnh Nghi là thiên kim tiểu thư, còn cô ấy hiện giờ chỉ là một thiếu phụ nông thôn; Xét về phong thái... bất kể là so sánh trên phương diện nào đi chăng nữa, cô ấy cũng không thể sánh được với chị Tịnh Nghi, nhưng...

Chỉ có một khả năng, đó là Tuệ Châu đã quen với anh trai mình từ trước, thậm chí còn trước cả Tịnh Nghi. Trong những câu chuyện mà cô ấy từng kể, nhân vật nam chính không phải là mình.

Thế nhưng vì sao mà bọn họ lại muốn lừa mình? Là vì tiền bạc của nhà họ Hà sao? Nghĩ tới đây, mình đột nhiên thấy rung mình, khi đứng trước kim tiền, người ta có thể vứt bỏ đi tất cả ư?

Để có thể tìm ra chân tướng, mình quyết định giám sát hai người bọn họ.

Có lẽ vì bọn họ đề phòng nên hơn mười ngày sau không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Hà Tịnh Nghi nghe nói mình từng học đại học nên ra sức mời đến công ty làm việc. Mình không biết vì sao chị ấy lại đột nhiên tốt với mình như vậy, phải chăng vì mình biết chơi đàn nhị?

Ngày tháng cứ vậy trôi qua, mình càng ngày càng thân thiết với chị Tịnh Nghi. Chị ấy còn tặng mình một cây đàn, nói là trước đây anh trai mình từng dùng, nhưng hiện giờ anh ấy không kéo được nữa nên tặng ình, như vậy cũng đỡ lãng phí.

Mình thấy chị ấy tỏ vẻ không nỡ rời bỏ nên an ủi: Vậy từ nay về sau tôi sẽ thường xuyên chơi đàn cho chị nghe. Nói xong, tay mình đã chạm đến các dây đàn. Đó là một khúc đàn không rõ tên gì, mình cũng không nói được tên của nó, song trong tiếng đàn thể lượng chất chứa một nỗi tương tư như cửa vào xương tủy, thấm dần, thấm dần vào tâm can. Khi chơi xong bản nhạc đó, toàn thân mình dường như không còn chút sức lực nào.

Khi ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy chị Tịnh Nghi giàn giụa nước mắt: Vì sao chú lại biết chơi bản “Tương tư” đó?

Nó là bản “Tương tư” sao?

Ừ, trước kia khi tôi và anh trai chú mới lấy nhau, tôi mắc bệnh nặng, phải sang Pháp chữa, đi liền một mạch đến nửa năm. Anh ấy thay tôi quản lý mọi việc trong công ty nên không thể đi cùng, hai người ở hai nơi, thế nên anh ấy đã soạn bên bản “Tương tư” này để tặng tôi.

Dù đó chỉ là một chuyện rất nhỏ song nó lại làm rõ thêm suy đoán của mình. Mình vẫn cố tự an ủi chính bản thân mình rằng biết đâu lại chỉ là sự trùng hợp mà thôi. Mình cũng thầm hỏi trong lòng: Nếu như sự thực ở ngay trước mắt, mình có bóc dỡ nó ra không?

Người ta vẫn thường nói đời người biết bao biến cố thăng trầm, nhưng từ trước đến nay mình chưa từng nghĩ lại khó khăn đến mức này. Một mặt mình giấu kín đi tất cả, vờ như không quan tâm đến điều gì, ngoài mặt lạnh thẫm như tất cả vẫn bình yên; một mặt ngắm ngấm giám sát nhất cử nhất động của hai người đó.

Cứ vậy, mình sống qua từng ngày trong sự giằng xé âm thầm.

Sống ở nhà họ Hà được chừng nửa năm, trong nửa năm đó, mình với Tuệ Châu vẫn trong tình trạng đồng sàng dị mộng, cô ấy không để ý đến mình nữa, hàng ngày đều lặng lẽ ở nhà chăm sóc Tiểu Phong. Tuy nhiên mình vẫn không yên tâm về quan hệ của cô ấy với anh Tử Minh, giám sát một thời gian dài cũng vẫn không thấy có biểu hiện gì khác thường, không biết là vì mình đã nghĩ sai về bọn họ hay bọn họ đã nhận ra điều gì đó nên kín đáo hơn.

Ngoài những chuyện đó ra, tất cả đều tuyệt, dễ chịu và thân thiết. Không chỉ nhà cửa rộng rãi hơn ở dưới quê, cuộc sống đầy đủ hơn, mà là một cảm giác gần gũi gì đó xuất phát từ đáy lòng mình. Tuy nhiên mỗi lần trông thấy bé Tổ Lan, mình đều cảm thấy đau lòng, vì nó là con gái của anh Tử Minh sao? Khi nhìn thấy anh ấy kéo tay chị Tịnh Nghi, trong lòng mình như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Lẽ nào, lẽ nào mình đã yêu chị ấy? Hoặc là nên nói rằng, từ trước đến nay mình vẫn yêu Tịnh Nghi.

35. Chương 35: Thân Phận Thật

Hà Tịnh Nghi coi Tiểu Phong như chính con mình, đến khi thành bé tới tuổi đi học, bèn gửi vào một trường tốt nhất.

Đúng vào khi tất cả mọi chuyện tưởng như cứ êm đẹp trôi đi thì sự thực lại bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt mình mà hoàn toàn không có dấu hiệu nào báo trước. Chỉ một tích tắc, cố gắng che giấu suốt nửa năm qua bị lộ trần.

Hôm đó là cuối tuần, mình và Tịnh Nghi, vú Hà đưa hai đứa nhỏ đến vườn thú chơi. Tuệ Châu vì thấy mệt nên ở nhà nghỉ ngơi, còn anh Tử Minh thì đã ra ngoài từ sớm giải quyết chuyện làm ăn.

Vừa đến vườn thú, Tổ Lan đã khóc mếu đòi phải lấy bằng được con gấu đồ chơi, chắc cũng vì không yên tâm khi Tuệ Châu ở nhà một mình nên mình lập tức quay về nhà lấy gấu bông cho con bé.

Mình cố ý đỗ xe bên ngoài cổng, sau đó hỏi Tiểu Lâm Chấn: Anh Tử Minh có về nhà không?

Đã về được một lúc rồi.

Mình bèn dặn riêng Lâm Chấn: À, cháu đừng có làm ồn nhé, chắc anh ấy đang mệt nên đừng gọi làm gì. Chú vào lấy con gấu bông cho tiểu thư rồi lại đi ngay.

Mình nhón chân lặng lẽ đi đến trước cửa phòng Tuệ Châu, lắng nghe một lát, thấy bên trong im như tờ. Đẩy cửa ra, Tuệ Châu không có bên trong. Mình khê khàng đi xuống phòng anh Tử Minh ở tầng hai, bên trong đó cũng không có người. Bọn họ trốn đi đâu hết cả rồi? Mình lại đi lên tầng ba, cũng không tìm thấy tung tích họ ở đâu.

Khắp cả tầng ba chỉ còn mỗi thư phòng là chưa vào xem, còn lại kiểm tra hết lượt rồi.

Thư phòng nằm ngay ở đầu cầu thang, mình nhón chân đi tới đó, bên trong không có tiếng động gì, nhưng mình biết phía sau thư phòng còn có phòng khiêu vũ thông nhau, Tịnh Nghi nói là hai gian phòng này vốn không thông như vì chị ấy thích vũ đạo, còn anh Tử Minh thích nhìn chị ấy nhảy khi đang đọc sách nên làm một cánh cửa nhỏ. Có lần Tịnh Nghi từng dẫn mình vào đó.

Cửa thư phòng không bị chốt, mình nhẹ nhàng lách người vào trong. Bên trong đó cũng chẳng có ai, khi mình chuẩn bị đi ra thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuyện trò và tiếng thở bên trong phòng vũ đạo.

Tử Kiệt, Tử Kiệt, em không đợi được nữa rồi, chúng ta bỏ đi thôi, chúng ta hãy quay về, có khổ hơn nữa em cũng chịu được. Đó là tiếng Tuệ Châu, từ trước đến nay cô ấy chưa từng gọi mình một cách thiết tha như vậy. Từ trước đến nay mình chưa từng biết nghe giọng nói của cô ấy lại đáng yêu đến vậy, mềm mại, nhẹ nhàng, khiến người ta có cảm giác như âm thanh đó lọt qua tai, sau đó thấm vào tận xương tủy, dần dần đắm chìm ngây ngất.

Gọi anh là Tử Minh đi, bây giờ anh là Tử Minh. Dù rằng người đàn ông đó vừa thở vừa nói, giọng khê run lên, nhưng vẫn có thể nhận ra đó chính là anh trai mình.

E... e.. em... m, nghe giọng Tuệ Châu không còn rõ nữa, mình tưởng là anh Tử Minh làm gì cô ấy nên dần dần ghé sát lại cánh cửa thông giữa thư phòng.

Hai người đó đang ôm chặt lấy nhau, hôn đắm đuối, tay người này đang cuống quýt cởi áo người kia. Mình đột nhiên cảm thấy buồn nôn, muốn bỏ đi, song vẫn đứng nguyên tay chỗ, chỉ nép mình vào một góc thư phòng, đợi những tiếng thở dồn dập dứt quãng đầy nhục dục của họ dần ổn lại.. Mình nghĩ mình cũng không thực sự yêu Tuệ Châu, nếu như yêu một người, chắc chắn sẽ không thể nào chịu đựng được cảnh tượng mới rồi, càng không thể bình thản đến như vậy được.

Tuệ Châu chợt nói: Vậy Tiểu Phong thì phải làm thế nào? Anh không cần Tiểu Phong nữa hay sao?

Vẫn chưa đến thời cơ, với lại hiện giờ thì có gì mà không tốt? Tiểu Phong có thể học ở một trường tốt nhất, chúng ta cũng có thể ở bên nhau sống một cuộc sống sung túc an nhàn. Lẽ nào lại quay về quê để sống cuộc sống nghèo đói không có bất cứ thứ gì đó hay sao?

Nhưng em không thể chịu đựng được tình cảnh luôn nghĩ đến anh nhưng lại phải ngủ cùng một người khác, dù rằng người đó có khuôn mặt giống hệt như anh. Em cũng không thể chịu được khi nghĩ đến cảnh hàng đêm anh ngủ với người đàn bà khác, làm những việc riêng tư mà chúng ta vẫn thường làm. Anh có biết trong mắt tháng đó em đã khổ sở đến mức nào không? Rõ ràng là anh ở gần đến vậy, nhưng lại xa như tận chân trời. Tuệ Châu vừa khóc vừa nói.

Em hãy cố kiên nhẫn thêm một chút, anh không hề yêu Tịnh Nghi, nhưng mọi chuyện đã đến mức này rồi thì anh đành phải tiếp tục đi thôi. Hồi trước chẳng phải em từng nói nhất định phải mở mày mở mặt để quay về thăm bố mẹ hay sao, chẳng phải hàng ngày em đều than trách nên anh mới phải đi nước cờ nguy hiểm này hay sao? Giọng nói của anh Tử Minh bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn.

Là lỗi của em, tất cả đều là lỗi của em, không cần mở mày mở mặt nữa, em không cần bất cứ thứ gì nữa cả. Chúng ta quay về đi, phải làm ruộng suốt cả đời này cũng được, em không muốn phải rời xa anh nữa. Tuệ Châu khóc nói, giọng cô ấy dần dần hạ thấp xuống, mỗi lúc một yếu ớt hơn, xem chừng cô ấy cũng biết là khó có thể thuyết phục được anh ta.

Chúng ta không còn đường lui nữa rồi.

Tuệ Châu. Anh trai mình tỏ ra hơi bất lực, gọi tên cô ấy xong chợt dừng lại một lúc, lát sau mới khẽ nói: Thực ra anh ấy cũng rất tuyệt mà.

Tuệ Châu nghiêm giọng quát: Anh thích Hà Tịnh Nghi rồi có đúng không? Tống Tử Kiệt, vì sao ngày đó tôi không nhận ra anh là hạng người như vậy kia chứ? Tôi vẫn luôn tưởng rằng anh nhút nhát chân thành, không ngờ trong bụng anh lại đầy dã tâm như vậy. Anh làm mọi chuyện kín kẽ thật đấy, làm cho anh trai mình mất trí nhớ, sau đó đánh tráo thân phận với anh ấy, rồi còn lấy danh nghĩa Tống Tử Kiệt gửi điện báo cho chị Tịnh Nghi, nói là Tống Tử Minh đã bị mất trí nhớ. Như vậy anh có thể quay về bên Hà Tịnh Nghi, vì mất trí nhớ nên làm lại tất cả từ đầu, hoàn toàn yên tâm không bị ai bóc mẽ.

Tuệ Châu. Anh ta bắt đầu tỏ ra hơi hoảng loạn.

Tuệ Châu cười nhạt: Đừng có gọi tôi, tôi đã nhìn nhầm anh. Có điều tôi muốn biết, sao hồi đó anh không giết chết anh trai mình đi, nếu chỉ mất trí nhớ không thôi thì không đảm bảo lắm, biết đâu có một ngày đột nhiên hồi phục lại. Anh biết vì sao mà chúng tôi đến Thượng Hải không? Bởi vì Tống Tử Minh thực sự đã nhớ lại được một phần.

Không thể nào, đó là bí mật anh học được của một người dân tộc Miêu, anh ta từng nói trừ khi dùng đến biện pháp nào cực kỳ đặc biệt, chứ không thì bất cứ loại thuốc nào cũng sẽ không thể làm phục hồi trí nhớ.

Thảo nào mà anh tự tin đến vậy, anh học của ai thế? Anh cho rằng tôi đang lừa gạt anh đúng không? Tôi nói cho anh biết, anh Tống Tử Minh chính xác là đã gọi tên Tịnh Nghi trong giấc ngủ. Ha, cứ coi như là anh ấy sẽ không thể hồi phục lại đi, thì điều đó có quan trọng không? Chẳng phải còn tôi biết chuyện hay sao? Tôi cũng có thể nói cho Tịnh Nghi biết tất cả mọi chuyện, nếu như bọn họ không tin, Tiểu Phong sẽ là nhân chứng tốt nhất, chỉ cần đi giám định máu là có thể chứng minh được anh là ai. Hồi đó tôi vì anh mà phải rời bỏ gia đình, đến bây giờ anh đền đáp lại thế này, tôi sẽ đi nói hết cho Tịnh Nghi.

Tuệ Châu.. anh ta nói gì sau đó thì mình không nghe thấy, không biết là vì bọn họ không nói nữa hay là vì mình đột nhiên mất hết thính giác. Mình ngồi thụp xuống sàn nhà, không thôi gặm nhấm tất cả những điều họ nói.

Khi mình quay lại vườn thú, mọi người đã đi tham quan hết một lượt, đang đứng chờ mình trước cổng. Hai đứa trẻ không vui, lưng bụng cầu nhau. Hà Tịnh Nghi nhẹ nhàng đỡ dành hai đứa, mà phải, chúng nó đích xác là anh em ruột. Mình nhìn Tịnh Nghi-người phụ nữ vốn là vợ mình, một cảm giác bất lực bỗng nhiên ập đến. Suốt dọc đường mình thầm nghĩ: Rốt cuộc có nên nói với cô ấy sự thực không đây? Nói ra liệu cô ấy có tin không? Cô ấy còn sinh con với nó rồi, chẳng lẽ mình sẽ nói với cô ấy, nó không phải là chồng của em, anh mới là chồng em ư?

Có thể kéo được khúc “Tương tư” thì sao chứ, vẫn cứ không thể nhớ ra cô ấy. Lẽ nào mình muốn bắt đầu lại từ đầu với Tịnh Nghi? Giờ đây những thứ mà mình có chung với cô ấy thực quá ít ỏi, thực quá mong manh.. chỉ một cơn gió cũng có thể mang đi.

Mình chẳng có bất cứ thứ gì, còn Tử Kiệt, vẫn còn một đứa con gái.

Hà Tịnh Nghi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của mình, bèn ngạc nhiên hỏi: “Chú Tử Kiệt làm sao vậy?”.

Cô ấy là thiên kim tiểu thư của nhà họ Hà, làm sao có thể đoán được lòng người lại ác hiểm đến nhường kia chứ? Hiện giờ trông cô ấy vẫn luôn xinh đẹp, chừng tỏ dù là Tống Tử Minh giả cũng vẫn có thể làm cho cô ấy hạnh phúc và yên ổn.

Thế nên lời nói đã lên tới miệng lại bị nuốt vào trong.

Mình ôm lấy hai đứa bé, lòng đầy nỗi muộn phiền.

Khi về đến nhà họ Hà mình phát hiện ra Tuệ Châu không còn ở đó nữa, tất cả đồ đạc của cô ấy cũng biến mất. Lẽ nào cô ấy biết mình đã nghe được chuyện đó nên cảm thấy tội lỗi và lặng lẽ bỏ đi.

Hỏi Lâm Chấn, thằng bé nói buổi chiều thấy cậu chủ bảo nó lên tầng dọn dẹp giá sách trong thư phòng, thế nên nó không biết Tuệ Châu có ra khỏi nhà hay không.

Sách vở trong thư phòng trước nay vẫn gọn gàng, cần gì phải cho người dọn dẹp. Mình nhớ lại câu cuối cùng hai người đó nói với nhau, đột nhiên có một dự cảm không hay. Nhân lúc bọn họ không chú ý, mình lên phòng khiêu vũ kiểm tra một lượt, nhưng trong phòng khiêu vũ không còn lại bất cứ một dấu tích gì. Một người đang sống không thể nào biến mất một cách giản đơn như vậy được.

Sau đó mình lại nghĩ, hay là Tuệ Châu nhận được một món tiền lớn nên đã đi rồi? Không thể nào, cô ấy từ trước tới sau vẫn yêu một người tên là Tống Tử Kiệt kia, cơ bản không thể nào lấy tiền rồi chấp nhận ra đi.

Tịnh Nghi đăng tin tìm người trên báo mấy ngày liền mà cũng vẫn bật vô âm tín. Để tìm Tuệ Châu, mình đã quay về quê một chuyến, song trong ngôi nhà vẫn lặng như tờ giống hệt lúc ra đi, không hề có người ở nên dơ treo kín trên các kèo cột của ngôi nhà, mình vừa mở cửa vào thì chúng đã lao ra cắn chi chút lên mặt.

Mình nhớ Tuệ Châu từng nói phía sau nhà có một cái hang dơi, trước đây người trong nhà thường xuyên bị dơi cắn, không biết là dùng loại thuốc gì đó bôi lên chỗ dơi cắn, xoa một lần hết đau, ba ngày sau là đóng vảy, chừng mười ngày thì liền sẹo. Mình lục tìm bên dưới dát giường, quả nhiên thấy thuốc, bôi vào lập tức không đau nữa, hiệu quả tức thời.

Vì không thấy Tuệ Châu quay lại nên mình về Thượng Hải, khi đi không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại mang theo cả lọ thuốc trị dơi cắn đó.

Sau ngày đó Tuệ Châu vẫn không thấy tăm hơi, Tiểu Phong mỗi lần đi học về đều kêu ầm lên đòi mẹ. Tịnh Nghi hỏi mình liệu có phải cô ấy quay về quê ở Tây An không, nhưng thực sự thì cha mẹ Tuệ Châu ở chỗ nào mình cũng không rõ, nên trả lời ập a ập ứng. Nhiều lần như vậy, thái độ của Tịnh Nghi với mình ngày càng trở nên lạnh nhạt, thậm chí còn hơi khinh thường. Công việc ở công ty dần dần cũng ít giao nhì, có vẻ như ngầm có ý đẩy đi.

Một hôm đi ngang qua thư phòng, mình nghe thấy bên trong có tiếng người nói chuyện. Vốn không định nghe lén, nhưng vì thấy có tiếng Tịnh Nghi nhắc đến tên mình nên mới lảng lạng nấp vào sau cửa đứng nghe.

Em trai anh chẳng phải là tuyệt tình quá hay sao, Tuệ Châu mất tích lâu như vậy rồi mà cũng không thấy chú ấy lo lắng gì. Mỗi lần em hỏi tới đều ập a ập ứng, khiến em thực sự thấy nghi ngờ...

Giọng Tử Kiệt cắt ngang lời Tịnh Nghi: Em đừng tham gia vào chuyện vợ chồng chú ấy. Chắc là hai vợ chồng cãi nhau, Tử Kiệt hình như cũng không yêu Tuệ Châu lắm.

Không yêu cô ấy thì vì sao còn cưới về làm vợ? Đã lấy cô ấy rồi thì ít nhất cũng phải giữ đúng trách nhiệm của người chồng. Hơn nữa có lần em thấy Tuệ Châu kể hồi còn học đại học, để được ở bên chú ấy nên đã phải quay lưng lại với tất cả người thân của mình. Chỉ tính riêng điểm đó thôi thì dù là cô ấy có mắc lỗi lầm lớn đến đâu, chú ấy cũng nên bao dung mới phải, huống hồ vợ chồng với nhau thì làm gì có hận thù sâu sắc, làm sao lại xung khắc với nhau lâu đến vậy? Ngày nào thằng bé cũng đòi mẹ, dù là bản thân không cần thì cũng phải nghĩ cho con chứ.

Chuyện tình cảm không ai... Á! Tử Kiệt bỗng kêu lên thảm thiết, liền sau đó Tịnh Nghi cũng kêu thét lên. Mình không nghĩ được gì nữa, đẩy bật cửa xông vào. Chỉ thấy dơi bám chằng chịt trên người Tử Kiệt, nó vừa kêu gào vauTịnh NghiTuệ Châu vùng tay đuối đám dơi nhưng những sinh vật bé nhỏ đó vẫn bám dính lấy như keo, dứt khoát không chịu rời ra.

Tịnh Nghi nhìn thấy mình, liền khóc gọi: Tử Kiệt, mau cứu anh chú đi.

Nói thực lòng mình cũng không biết phải đối phó với đám dơi đó thế nào, chỉ biết lao tới giúp Tử Kiệt xua chúng đi. Đến khi bọn dơi bay đi hết, trên người Tử Kiệt đã chằng chịt vết thương. Lạ lùng một cái là bọn dơi không hề cắn mình và Tịnh Nghi.

Tử Kiệt ở trong bệnh viện mấy ngày, vết thương trái lại còn mỗi lúc một nặng hơn. Sau này mình nhớ ra có thuốc trị dơi cắn mang theo nên lấy ra bôi cho nó, vết thương nhanh chóng lành lại.

Song thư phòng khi đó đã bị lũ dơi chiếm lĩnh hoàn toàn, Tịnh Nghi gọi người đến diệt dơi nhưng bất kể dùng cách nào cũng chỉ được vài ngày, hôm sau dơi lại kéo đến bám đầy trên trần.

Đọc đến đây, Lâm Hàn nghĩ bụng: Hóa ra bọn dơi trong phòng gác mái bắt đầu có từ khi đó. Vậy vì sao lão phu nhân lại nói dối là mãi sau này mới thấy? Nhưng nghĩ lại thì thực ra bà làm sao có thể kể lại những chuyện bản thủ liên quan đến hai anh em nhà họ Tống được chứ?

Sau khi bình phục, Tử Kiệt dường như biến thành một người khác, cực kỳ nhát gan, nhạy cảm, không dám ở trong nhà một mình, cũng không dám bước chân đến thư phòng, hễ đến tối là bật sáng choang tất cả đèn đuốc trong nhà, nhất quyết không dám đi vào những chỗ tối. Tịnh Nghi nghĩ đó là di chứng do cuộc tấn công của bầy dơi để lại nên không tiếc tiền dùng mọi cách để diệt trừ bọn dơi. Từ biểu hiện của Tử Kiệt, mình lảng máng đoán được nguyên nhân vì sao, nhưng trước sau vẫn không dám tin là nó lại dám làm chuyện đó.

Một hôm những người khác trong nhà đều đi ra ngoài, chỉ có mình và Tử Kiệt ở lại. Nhìn là thấy nó rất sợ đối mặt với mình, nhưng đèn ở nhà trên chưa bật, nó muốn đi cũng không dám đi lên. Mình nhìn khuôn mặt nhợt nhạt và cả đôi vai ngày càng gầy đi vì lo lắng của nó, chợt nảy ra ý định dọa ột mẻ: Anh sợ Tuệ Châu ở trên nhà à?

Tử Kiệt nghe thấy vậy liền rùng mình, song nhanh chóng trấn tĩnh lại được: Chú nói lung tung gì thế?

Mình dần dần áp sát Tử Kiệt: Anh nói xem, anh đã vứt Tuệ Châu đi đâu rồi?

Cô ấy, cô ấy là vợ chú mà chú còn không biết, làm sao tôi biết được. Tử Kiệt dần dần thoái lui về phía sau, mặt đỏ bừng lên vì mặc cảm tội lỗi.

Mình nhìn nó cười nhạt, những lời đã cất giấu bao nhiêu lâu trong lòng đột nhiên trôi tuột hết cả ra ngoài miệng. Mà cho rằng tao không biết đúng không? Cô ấy không phải là vợ tao, trong lòng mày quá rõ điều đó, Tống Tử Kiệt!

Nghe thấy mình gọi cái tên đó ra, nó lập tức ngã phịch ngay xuống đất, hoảng hốt gào lên: Anh nói dối, không thể nào như thế được, trừ phi tôi giúp anh nhớ lại, thì anh không thể nào nhớ lại tất cả được.

Phải, tao không nhớ được bất cứ chuyện gì, nhưng tao không thể đoán được ra hay sao? Tịnh Nghi nói là hai năm trước mày mới là người mất trí nhớ, mày đã mất đi một đoạn ký ức, thế nên không nhớ được những chuyện trước kia của mày với cô ấy. Đúng là một lời nói dối hoàn hảo. Tuệ Châu biến đi đâu mày là người rõ nhất, vì cô ấy đã biết tất cả bí mật, cô ấy đã không còn sống trên đời này nữa đúng không? Cô ấy muốn quay lại với cuộc sống trước kia, cô ấy muốn tố cáo mày, thế nên mày giết chết cô ấy, mày giết chết người con gái yêu thương mày tha thiết.

Không! Không phải như vậy, không phải như vậy. Tử Kiệt ôm lấy hai tai rồi gào lên một cách điên cuồng.

Tao thực sự không hiểu được vì sao mà đồng tiền đã biến mày trở thành một con người như thế này? Dám làm những chuyện đó với anh trai mình, với người hết mực yêu thương mình. Đột nhiên nghĩ đến Tổ Lan, trong lòng mình càng thấy căm hận Tử Kiệt hơn: Mày lừa dối anh trai, loạn luân với chị dâu, sao ngày đó mày không giết chết tao luôn đi? Chỉ vì bản thân mà mày đã hủy hoại tất cả hạnh phúc và hy vọng của bốn người như vậy sao?

Nhìn khuôn mặt giống hệt mình đến từng đường nét đó, nỗi hận của mình lên đến cực điểm, hận một nỗi lúc đó nó không chết ngay đi. Mình quả thực muốn tự tay giết chết nó, nhưng dù trong lòng đã nghĩ như vậy, lại không thể nào xuống tay được. Thực sự không thể nào nhìn khuôn mặt đó lâu hơn nữa, mình lao ra cửa, cứ vậy chạy miết không mục đích, đến khi tỉnh lại mới nhận ra mình đã ở trước cổng trường của Tiểu Phong.

Mình làm thủ tục xin thôi học cho Tiểu Phong. Dù thằng bé không phải con mình sinh ra, nhưng hơn hai năm qua mình đã quen có nó bên cạnh. Trước khi đi, mình viết cho Tịnh Nghi một bức thư, nói cho cô ấy biết tất cả mọi chuyện.

Một năm sau mình nhận được thư của Tịnh Nghi, bên trong chỉ có một trang báo, tiêu đề là: “Phò mã” của nhà họ Hà chết đột ngột vì vấp ngã.

Trên bài báo đó còn có một bức ảnh của Tịnh Nghi, cô ấy mặc cả bộ đồ màu đen, đeo kính đen, miệng mím chặt trông không thấy đang buồn hay vui, còn con bé Tổ Lan đứng cạnh cô ấy thì khóc đến nỗi sưng cả mắt.

Nhìn thấy bài báo đó, mình luôn nghĩ rằng phải chăng mình đã làm điều gì sai? Mình ích kỷ như vậy, việc mình ra đi có nghĩa là mình chấp nhận cho Tử Kiệt, nhưng cũng đồng thời bỏ rơi Tịnh Nghi. Thực ra không phải chỉ có mình nó mới là người đã hủy hoại hạnh phúc của cả bốn người, mà mình, cũng là thủ phạm.

Đột nhiên lại muốn đi Thượng Hải một chuyến, để thăm cô ấy, cũng là thăm... Tử Kiệt.

Mình nghĩ lần này đi Thượng Hải có lẽ là lần cuối trong đời.

Trên bia mộ của Tử Kiệt vẫn khắc tên mình.

Tịnh Nghi đứng bên cạnh mình, nói thản nhiên: Vì nhà họ Hà không thể chịu nổi sự sỉ nhục đó nên bắt kể anh có chấp nhận hay không, thì người nằm dưới bia mộ đó vẫn phải lấy tên anh. Nói xong cô ấy thở dài một tiếng: Anh biết vì sao anh ta lại chết không? Sau khi anh đi, anh ta gần như hóa điên, ngày nào cũng nói năng lảm nhảm. Đúng là Tuệ Châu đã bị anh ta giết, tuy nhiên anh ta lẫn lộn lung tung nên cũng không biết đã giấu cái xác ở đâu, em cũng cho người đi tìm kiếm nhưng không tìm thấy. Một cô gái đáng thương, yêu đến tận cùng vậy mà giờ xương cốt cũng không còn. Tịnh Nghi dừng lại một chút: Bảo là anh ta chết vì vấp ngã cầu thang, chẳng bằng nói luôn là tự giãy vò bản thân mình đến chết. Trước khi đi anh ta gầy tới mức chỉ còn da bọc xương. Người ta thường nói, bệnh đến âm âm như núi đổ, anh ta mắc tâm bệnh nên tiến triển càng nhanh...

Cuối cùng Tịnh Nghi cười nhạt nói: Chắc là vì phải gánh vác nhiều quá nên không sao chịu đựng nổi.

Nhìn nụ cười mỉa mai trên khóe miệng Tịnh Nghi, mình hỏi: Tịnh Nghi, em có hận anh không?

Hận ư? Cũng không biết nữa. Anh là người được bố mẹ lựa chọn cho em, chúng ta cũng đã từng có thời gian sống hạnh phúc bên nhau, nhưng thực ra vẫn kính nhau như khách. So với anh thì em còn hận cái tình cảnh mà chúng ta rơi vào hơn. Nực cười là dù có hận đến mức nào thì cũng không thể tránh né được sự thật là anh ta là bố của Tố Lan. Dù là yêu hay hận thì em đều cảm thấy đau lòng. Trên đời này chỉ có tình yêu là thứ dễ bị tổn thương nhất, là thứ vô giá nhất mà cũng xa xỉ nhất.

Cô ấy khẽ “ha” một tiếng rồi nói tiếp: Thực ra cũng không cần phải oán hận ai, em đã từng có cơ hội lựa chọn, chỉ trách bản thân mình không biết nhìn người thôi.

Còn nữa, bây giờ thư phòng không sử dụng được nữa rồi, bọn dơi kéo đến ngày càng nhiều hơn, không làm sao mà đuổi đi cho xuể, chắc bọn chúng đã biến nơi đó thành nhà rồi. Không biết con nào là Tuệ Châu, con nào là Tử Kiệt.

Nói dứt lời, cô ấy để mặc mình ở đó rồi cầm ô đi thẳng. Nhìn theo cái bóng hoang lạnh của cô ấy mỗi lúc một xa, mình biết bất kể mình có nhớ lại những chuyện trước kia một lần nữa hay không thì hai người cũng sẽ không bao giờ như xưa được nữa.

Quay về Bình Uyển Bắc thôn, mình mắc bệnh dịch hạch, chạy chữa thuốc thang bao nhiêu cũng không khỏi. Bước chân của thần chết đến mỗi lúc một gần, mình không sợ chết, nhưng sợ là sau khi chết đi thì Tiểu Phong sẽ không có người chăm sóc. Thế nên mình gửi điện báo cho Tịnh Nghi, hy vọng cô ấy có thể tiếp nhận Tiểu Phong.

Trong những ngày chờ nhận hồi âm, mình viết lại tất cả những chuyện này...

Để lại cho đời sau, lấy đó mà làm bài học.

Nét chữ của Tống Tử Minh càng ngày càng trở nên yếu ớt. Đoạn cuối cùng là: Dù rằng đoán trước được cô ấy sẽ từ chối, nhưng khi nhận được hồi âm, vẫn thấy đau lòng. Chỉ có điều không biết là đau lòng vì ai. Muốn được kéo cho cô ấy nghe bản “Tương tư” một lần nữa quá.

Cả ba người bọn họ đều yêu hận rõ ràng, còn cả đời mình cho đến tận khi chết chỉ có mỗi khúc “Tương tư” lơ mơ đó làm bạn đồng hành.

Đọc xong cuốn sổ, Lâm Hàn hết sức ngạc nhiên: Đồng tiền thực sự có sức mê hoặc lớn đến vậy hay sao?

Về mặt của Hữu Đức đầy ảm đạm: Ừm, có lẽ vậy, tâm lý của mỗi người đều có một giới hạn nhất định, khi vượt qua một giới hạn nào đó thì người ta sẽ trở nên điên cuồng.

Nhìn điều ông Tống Tử Minh ghi chép khác hẳn với những gì mà lão phu nhân kể với Tử Kiệt, song có điều sự thực này nếu bất cứ người khác nào biết thì chắc cũng sẽ khó lòng mà nói ra được. Lâm Hàn hoàn toàn có thể lý giải được vì sao lão phu nhân lại nói là anh em nhà họ Tống vì muốn chiếm đoạt công ty nhà họ Hà nên mới chết non, rõ ràng trong lòng lão phu nhân vẫn còn căm hận, nhưng nỗi hận đó lại chỉ có thể cất giấu ở trong lòng, cam lặng suốt mấy chục năm không dám nói với bất cứ ai, dù là vú Hà hay mẹ nuôi cô. Chính vì thế mà lão phu nhân đã dùng cách đó để giải tỏa bớt đi nỗi oán hận cứ luôn chất chứa trong lòng.

36. Chương 36: Nhân Thân Bí Ẩn

Đúng lúc Lâm Hàn chuẩn bị rà soát lại hết một lượt về công ty nhà họ Hà thì thì lão phu nhân đổ bệnh đột ngột rồi qua đời.

Lão phu nhân chết vì bệnh tim kịch phát, ra đi ngay lúc nửa đêm. Trước đó mấy ngày lão phu nhân cũng từng phát bệnh một lần vì không nghỉ ngơi đủ, suốt mấy đêm đó vú Hà đều ngủ cùng để tiện trông nom, nhưng đúng vào đêm mà lão phu nhân bị đột tử, vú Hà ngủ một mạch đến tận chín giờ sáng hôm sau. Buổi sáng khi bà Tổ Lan cảm thấy có gì bất thường, gọi cửa thì vú Hà mới vội choàng tỉnh giấc.

Lúc chết mặt lão phu nhân đang quay ra ngoài cửa sổ, trông khuôn mặt chất chứa nỗi kinh hoàng, dường như đã nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng đáng sợ. Lâm Hàn thấy có điều gì đó kỳ quặc song mẹ nuôi cô đã lập tức gạt phắt chuyện đó đi.

Tới khi Lâm Hàn hỏi đi hỏi lại mấy lần, bà Tổ Lan mới nói sự thực: “ Khi mẹ vào phòng, đã nhìn thấy chiếc áo dài xường xám cùng bộ tóc giả của Thanh Lâm ở đó, còn có cả một chiếc mặt nạ dán hình Thanh Lâm, trên áo thì loang lổ những vết máu tươi. Chắc là bà ngoại nhìn thấy thứ đó nên sợ quá mới phát bệnh mà qua đời.”

Lâm Hàn hốt hoảng: “ Không thể nào, vì sao một người có thể trốn trong nhà chúng ta kỹ tới mức mà không bị phát hiện ra kia chứ? Vì sao mẹ không nói với cảnh sát để họ điều tra?”

Bà Tổ Lan nhìn Lâm Hàn, miệng cười méo xệch: “ Nói gì với cảnh sát bây giờ? Để cho báo chí lại làm ồn lên về những chuyện lạ xảy ra xoay quanh nhà họ Hà à? Mẹ đã cho người kiểm tra một lượt từ nhà trên xuống nhà dưới rồi, không phát hiện ra bất cứ thứ gì” .

“Mẹ nuôi”, Lâm Hàn nhìn khuôn mặt trông trẻ trung hơn rất nhiều so với tuổi tác nhưng lại có vẻ hơi ngốc nghếch về tư tưởng của bà Tổ Lan, cảm thấy vô cùng bất lực, “ Mẹ là cảnh sát hay sao? Có rất nhiều việc nếu như nhìn qua thì có cảm giác như chẳng có chuyện gì, nhưng không có nghĩa là nó không có chuyện gì xảy ra thật. Không được, con phải đi báo cảnh sát, con không thể để bà chết một cách vô nghĩa như vậy được” , nói xong, Lâm Hàn giậm chân định bước đi.

“ Con đứng lại ẹ”, bà Tổ Lan nói từng câu bằng ngữ điệu nghiêm khắc mà từ trước đến nay Lâm Hàn chưa từng nghe thấy bao giờ, “Sau lần phát bệnh cách đây vài hôm bà đã luôn trong tình trạng không ổn định, bác sỹ nói tuổi của bà đã cao, thời gian sống cũng chỉ tính được từng ngày, bây giờ có báo cảnh sát cũng chỉ thêm phiền toái khi cả đồng người đến quấy rầy nhà ta. Với lại cũng có ai cầm dao đâm bà đâu, báo cảnh sát thì có tác dụng gì? Hơn nữa, con có biết nguyên nhân lớn nhất khiến mẹ không muốn cáo cảnh sát là gì không?”. Bà Tổ Lan hít sâu một hơi như hạ quyết tâm, “Miếng ngọc bội mẹ đưa cho con đâu rồi?” .

Lâm Hàn đưa tay lên sờ vào cổ, thấy trống không, miếng ngọc bội bà Tổ Lan đưa cho cô trước hôm đi Bình Viễn bắc thôn đã không còn ở đó nữa.

“ Miếng ngọc đó nằm ở hiện trường , ngay trên vạt áo. Nếu báo cảnh sát chắc chắn cũng sẽ liên lụy tới con” .

“ Việc con không làm thì chẳng việc gì phải sợ” , Lâm Hàn giận dữ nhìn mẹ nuôi.

“Mấy ngày vừa qua có vẻ như lòng bà đầy tâm sự, song câu mà bà nói với mẹ nhiều nhất là bất kể thế nào cũng không được để chuyện gì xảy đến với con. Dù không hiểu ý tứ của bà là gì, nhưng bà đã nói như vậy

chắc hẳn có lý của bà”, thấy sắc mặt Lâm Hàn mỗi lúc một khó coi hơn, bà Tổ Lan đành thở dài, “ Thôi được rồi, báo cánh sát cũng được, điều tra cũng được. Có việc gì thì để sau khi an táng bà xong hãy nói, mẹ không muốn làm tất cả mọi chuyện rối tinh lên trong lúc này. Còn nữa, tốt nhất là con đừng có làm chuyện gì khinh suất, con nên biết là đối với những chuyện mà mẹ không muốn truy cứu tiếp, thì dù con có làm gì đi chăng nữa, mẹ cũng có cách để che giấu nó” .

Câu cuối cùng của bà Tổ Lan đã ngầm ngầm mang ý đe dọa, đương nhiên Lâm Hàn biết mẹ nuôi cô nói thật. Trong cái xã hội này, gần như không có bất cứ chuyện gì mà không thể giải quyết được bằng tiền.

Lâm Hàn càng ngày càng cảm thấy gia đình này kỳ quái, vừa ngạc nhiên cô lại vừa thấy hơi sợ- giờ đây cô đã bước chân vào nhà họ Hà, theo như cách nói của bà Tổ Lan thì nếu như bà ấy không buông tay, thì việc cô muốn ra đi chắc cũng sẽ chẳng dễ dàng gì.

Sau khi chôn cất lão phu nhân xong, việc đầu tiên cần giải quyết chính là tìm ra người thừa kế công ty của nhà họ Hà, vì khi còn sống lão phu nhân đã trực tiếp chỉ định người đó là Lâm Hàn nên cô cùng mẹ nuôi xuất hiện trong lễ công bố di chúc.

Khi nội dung di chúc được đọc lên, tất cả những người có mặt ở đó đều kinh ngạc. Tất cả bất động sản và tài sản thuộc sở hữu riêng của lão phu nhân đều thuộc về bà Tổ Lan. Trong số sau mười phần trăm cổ phần của công ty, ba mươi phần trăm được tặng cho Trịnh Phi, bà Tổ Lan và Lâm Hàn mỗi người được mười lăm phần trăm. Nếu như vậy thì cộng với hai mươi phần trăm vốn có, Trịnh Phi đã trở thành cổ đông lớn nhất của công ty, đương nhiên sẽ đảm nhiệm chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị.

“Không thể nào, đó tuyệt đối không phải là ý định của mẹ tôi” , còn chưa nghe xong bà Tổ Lan đã kêu lên một cách đầy kích động.

Ông Trịnh Phi cũng đứng dậy, mặt ngơ ngác, rõ ràng là cũng không hề biết chuyện này. Bà Tổ Lan giận dữ trừng mắt nhìn viên trợ lý của mẹ mình: “ Trịnh Phi, chắc anh phải biết ý định của mẹ tôi, bà ấy tuyệt đối sẽ không làm như vậy, dù rằng trước đây mẹ tôi đã mấy lần muốn giao công ty cho anh, nhưng tuyệt đối không thể tặng nhiều cổ phần như vậy cho anh được. Huống hồ bây giờ còn có Tiểu Hàn” .

Ông Trịnh Phi hoàn toàn không được chuẩn bị tâm lý trước nên khi nghe bà Tổ Lan nói chỉ biết ra sức gật đầu. Đúng lúc đó thì Trịnh Khắc đứng lên, đầu tiên anh ta cúi người tỏ ý lễ độ với bà Tổ Lan, sau đó nói với thái độ hết sức đúng mực: “ Cô Tổ Lan, đó có phải là quyết định của lão phu nhân hay không thì hoàn toàn có thể dám định chữ viết, chứ không phải là chất vấn bố tôi như vậy. Cô phải hiểu rõ rằng hiện giờ cô không còn là cổ đông lớn nhất của công ty nhà họ Hà nữa.” .

Đừng nói là bà Tổ Lan, ngay cả Trịnh Phi cũng không thể ngờ được rằng con trai mình lại nói ra những câu như vậy. Bà Tổ Lan giận tới mức run bắn người lên, nói năng cũng không còn rành rọt: “ Trước khi qua đời chủ tịch đã giao cho Tiểu Hàn quản lý công ty, đó là sự chuẩn bị trước để Tiểu Hàn tiếp quản, làm sao có thể, làm sao có thể thoát cái đã thay đổi như thế được” .

Trịnh Khắc cười nhạt: “ Chắc chắn là cô cũng đã nhận thấy năng lực của Lâm Hàn như thế nào rồi, lẽ nào vì đó là con gái ngoài giá thú của cô nên có thể bỏ qua chuyện năng lực để đứng ra nắm giữ công ty? Là một đứ con ngoài giá thú, được chia mười lăm phần trăm cổ đông cũng đã phải cảm ơn trời đất lắm rồi” .

Anh ta cố ý nói thật to chữ “ con ngoài giá thú”, khiến cho tất cả những người ngồi xung quanh bàn tán ồn ào cả lên.

Lâm Hàn bị sốc mạnh vì câu nói của Trịnh Khắc, còn bà Tổ Lan thì xanh mặt, chỉ tay vào Trịnh Khắc lấp ba lấp bắp nhưng không nói được câu nào, bốc hỏa lên đầu tới nỗi ngất đi.

Trong đầu Lâm Hàn không ngừng vang lên câu nói của Trịnh Khắc, còn đám phóng viên thì ào lên, hướng máy ảnh về phía cô bấm điên cuồng. Trong lúc hỗn loạn đó, chợt có một người kéo tay cô chạy. Khi đó Lâm Hàn mới bừng tỉnh chạy theo người đó, cứ chạy mãi cho tới khi trốn được vào một ngõ hẻm.

Cuối cùng cũng cắt được đám phóng viên dai như đũa, Lâm Hàn đột nhiên nhớ tới bà Tổ Lan, liền giằng tay ra: “Không được rồi, mẹ nuôi bị ngất, tôi phải đi xem bà ấy thế nào” .

Hữu Đức gọi giật lại phía sau: “Đứng lại, em có ngốc không vậy? Ở đó có nhiều người như thế, đương nhiên sẽ biết đưa bà ấy đi bệnh viện. Bây giờ em có quay lại cũng chẳng giúp ích được gì, hiện giờ ở cổng nhà họ

Hà không biết đang có bao nhiêu phóng viên chờ để chụp được ảnh em đưa lên trang nhất đấy” .

Lâm Hàn quay đầu lại, khi đó mới nhận ra người kéo mình đi là Hữu Đức. Nhìn thấy anh như nhìn thấy cứu tinh, cô nhào đến ôm chặt lấy anh rồi khóc tướng lên: “ Chuyện này là như thế nào đây, anh nói cho em nghe xem, tất cả những chuyện này không phải là sự thật, làm sao em lại là con của mẹ nuôi được, mà lại là con ngoài giá thú nữa?” .

Hữu Đức nhẹ nhàng vỗ về lên vai Lâm Hàn, đợi đến khi tiếng khóc nhỏ dần mới nói: “Thực ra anh nghĩ nếu là do Trịnh Khắc nói thì chắc không sai. Em thử nghĩ mà xem, nhà họ Hà đối tốt với em như vậy, nếu là người ngoài, không có tình thân huyết thống ra thì chắc chắn không thể nào như vậy được” .

Làm sao mà Lâm Hàn chưa từng nghĩ đến điểm này kia chứ, chỉ có điều chuyện đó đến quá đột ngột, khiến cô hoàn toàn chưa được chuẩn bị về mặt tâm lý. Việc này khi được chính Hữu Đức thừa nhận chẳng khác nào cho Lâm Hàn xem một tờ kết luận giám định có chữ ký hằn hoi, kết quả không còn nghi ngờ vào đâu được. Lâm Hàn lại khóc, khóc xong lại khóc, chỉ đứng như vậy mà khóc mãi.

“ Khụ khụ...”, trong ngõ hẻm chợt vang lên tiếng giả vờ ho của một người con gái. Hữu Đức nghe thấy liền giật thót người, khẽ đẩy Lâm Hàn ra rồi chạy ra ngoài ngõ, song tiếng giày cao gót gấp gáp đã đi xa dần. Anh thất vọng cứ đứng nguyên tại đó hồi lâu.

Lâm Hàn chỉ còn cách tiếp tục sống ở nhà Hữu Đức. Mấy lần cô muốn về nhà họ Hà thăm bà Tổ Lan, song chỉ đi đến gần cổng, đúng như Hữu Đức phỏng đoán, đã thấy cả đám phóng viên bao vây ngoài đó, May mà còn có Lý Ánh và vú Hà chăm sóc bà Tổ Lan, hàng ngày Lâm Hàn đều gọi về hỏi thăm tình hình sức khỏe, khi biết tất cả đã bình yên mới thấy an lòng. Tuy nhiên lần nào cũng vậy, Lâm Hàn không muốn nói chuyện trực tiếp với bà Tổ Lan, sự thay đổi đột ngột về thân phận khiến cho cô không biết phải nsoi với mẹ mình như thế nào.

Vú Hà nói cho Lâm Hàn biết bố đẻ cô họ Hàn, thế nên mới dùng chữ này để đặt tên cho cô. Lâm Hàn nhớ lại câu chuyện bà Tổ Lan từng kể ỉnh nghe về mối tình đầu, sau đó thì hiểu ra tất cả mọi chuyện. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Hoá ra chính cô là lý do khiến ẹ cô bắt buộc phải thực hiện “hợp đồng” với lão phu nhân để cưới một người đàn ông khác.

Sự thực đó đã khiến cho tất cả những mối nghi ngờ, oán giận của Lâm Hàn với bà Tổ Lan tan biến, cô còn có thể nghi ngờ được điều gì nữa đây, khi mà vì cô nên mẹ đã phải trả giá bằng hạnh phúc của cả đời mình.

Lâm Hàn cũng quay về nhà họ Lâm một chuyến, bố mẹ cô đương nhiên là đã biết được tình hình nên khi thấy cô càng tỏ ra khác sáo, thậm chí còn hơi nhún nhường.

“ Sao hồi đó bố mẹ không nói sự thực đó cho con?” , Lâm Hàn cúi đầu, xoay xoay chén trà trong tay, cô đột nhiên không dám nhìn thẳng vào bố mẹ mình, khi quan hệ thay đổi rồi, ngồi đối mặt với nhau có một cảm giác thật là kỳ quái.

Hai vợ chồng họ Lâm cũng cúi đầu, mãi lâu sau bà Lâm mới thở dài một tiếng rồi nói: “ Hồi đó khi tiểu thư sinh con ra, lão phu nhân muốn đưa con đi thật xa, nhưng tiểu thư sống chết không đồng ý. Hai mẹ con họ tranh cãi giằng co mãi, cuối cùng lão phu nhân chấp nhận để tiểu thư gởi con ột người thân nuôi giúp, còn tiểu thư thì bắt buộc phải cưới người mà lão phu nhân lựa chọn. Bố con, à không, ông Chấn gần như lớn lên ở nhà họ Hà, hơn nữa khi đó bọn ta cũng vừa sinh con, có kinh nghiệm chăm sóc trẻ, lại biết rõ nguồn gốc, thế nên tiểu thư thấy gởi con cho bọn ta là thích hợp nhất. Thêm một lý do nữa là khi đó điều kiện nhà họ Hà cũng rất hào phóng” .

“Thế nên bố mẹ nhận lời à?” , giọng Lâm Hàn hơi gay gắt, cô quay đầu sang nhìn Hữu Đức ngồi ngay bên cạnh: “ Anh nói không sai, trong lòng mỗi người đều có một băng giá” . Hữu Đức siết siết tay Lâm Hàn, chau mày lắc đầu, tỏ ý bảo cô đừng quá khắc nghiệt như vậy.

“Tiểu Hàn, không phải như vậy đâu” , ông Lâm đáp ứng, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí để nói rõ ngọn ngành: “ Bọn ta ở nhà họ Hà chẳng qua cũng chỉ là thân phận đầy tớ, làm việc để kiếm tiền nuôi sống gia đình mình; thay tiểu thư nuôi dưỡng con thì cũng vẫn là thân phận người giúp việc, cũng là để có đồng tiền nuôi sống gia đình. Đây hàòn toàn không phải chuyện vụ lợi hay không vụ lợi, những người hoàn toàn không được học hành như bọn ta, nếu bảo ai làm một chuyện không gây tổn thương cho người khác thì ai mà chẳng làm với mong muốn cuộc sống của mình khấm khá hơn” .

Lâm Hàn lạnh lùng cười khẩy: “Vậy hai người vì sao không nói với tôi ngay từ đầu? Hai người có biết trong thâm tâm tôi đã cảm thấy như thế nào suốt hơn hai mươi năm qua không? Bố mẹ người ta dù có không ưa con mình đi chăng nữa thì cũng sẽ không lạnh lùng tới mức như hai người. Nếu hai người trước sau vẫn xem tôi là chủ nhân của hai người, thì vì sao còn muốn tôi gọi hai người là bố mẹ? Hai người có hiểu được chính xác hàm ý của từ “bố mẹ hay không? Các người có biết là cái danh xưng hô đó quan trọng tới mức nào không?” .

Bà Lâm cúi đầu sâu hơn: “ Về điểm này thì bọn ta cũng hơi có lỗi với con, tuy nhiên bọn ta biết làm thế nào đây? Nhà họ Hà cho bọn ta tất cả mọi thứ, ngoài yêu cầu làm cho con khỏe mạnh ra, thì yêu cầu duy nhất là không được để cho con biết thân phận thật của mình” . Nói xong, bà lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thoáng niềm oán hận: “Vì cái đó mà bọn ta cũng đã phải trả giá, đứa con trai đầu đã chết yếu còn gì. Để thân phận của con không bị lộ ra ngoài, bao nhiêu năm qua bọn ta cũng phải tốn bao nhiêu tâm sức đấy” .

Lâm Hàn còn định nói gì nữa nhưng Hữu Đức đã nắm chặt lấy tay cô. Lâm Hàn đứng lên, nói với vợ chồng nhà họ Lâm: “Bất kể thế nào thì tôi cũng phải cảm ơn hai người đã nuôi dưỡng bấy lâu. Hai người bảo trọng” .

Nói dứt lời, cô kéo tay Hữu Đức đi ra ngoài.

Ông Lâm đứng dậy đi theo hai bước, xong cuối cùng vẫn đứng lại.

Phải rồi, bọn họ cũng có làm gì sai đâu? Nghĩ đi nghĩ lại, thì thực ra chẳng ai có lỗi, tất cả đều là do số phận xoay vần mang lại. Thế nên mới có nhiều khổ sầu, đau thương như vậy.

Về công ty nhà họ Hà, Lâm Hàn vốn không mấy quan tâm, cô nghĩ, nếu như lão phu nhân thực sự muốn giao công ty vào tay Trịnh Phi thì chắc chắn cũng đã suy nghĩ cân nhắc rất lâu. Đợi tới khi tất cả mọi chuyện dần dần yên ắng lại, cô mới quay về nhà thăm bà Tổ Lan.

Bà Tổ Lan vẫn không thể tin được việc mẹ mình lại giao công ty ột người ngoài, dù có giao cho họ quản lý đi chăng nữa thì cũng không thể cho họ nắm giữ nhiều cổ phần đến như vậy.

Nghe bà Tổ Lan nói, Lâm Hàn nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, ông Trịnh Phi thì rõ ràng không hề biết chuyện gì, nhưng biểu hiện của Trịnh Khắc thì lại quá trấn tĩnh, cứ như anh ta đã sớm biết chuyện này rồi vậy. Thậm chí hôm đó Trịnh Khắc còn nói năng với vẻ lẩn át của người trên, rõ ràng là anh ta đã ủ mưu từ rất lâu, e rằng giờ đây công ty nhà họ Hà cũng không đến lượt ông Trịnh Phi được nắm quyền.

Để chứng thực cho suy nghĩ đó, Lâm Hàn bèn đến công ty nhà họ Hà, quả nhiên trên dưới đều không thấy bóng dáng ông Trịnh Phi đâu. Khi cô xông vào phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị, Trịnh Khắc đang ngồi gác chân lên bàn, miệng thả ra từng vòng khói trắng với vẻ hưởng thụ. Nhìn thấy Lâm Hàn, anh ta lập tức đứng dậy cười: “Khách hiếm đây, mời Lâm tiểu thư ngồi” .

“Chú Trịnh đâu? Tôi muốn tìm chủ tịch Hội đồng quản trị” .

“Sức khỏe của bố tôi không được tốt nên hiện giờ giao công ty cho tôi quản lý” , Trịnh Khắc đứng dậy đi tới bên cửa sổ sát trần, tay nghịch rèm nhựa trắng, nheo mắt nói: “ Còn nữa, cô Lâm, à, không phải, bây giờ tôi nên gọi là Hà tiểu thư mới đúng, về số lợi tức mà cô và mẹ cô được hưởng hằng năm, tôi sẽ sai người chuyển vào tài khoản đúng kỳ hạn. Hai người hoàn toàn có thể ngồi yên ở nhà mà an hưởng tuổi già được rồi, á chà, tôi lại nói sai nữa rồi, Hà tiểu thư vẫn còn trẻ trung sung mãn như vậy, sao có thể gọi là an hưởng tuổi già được chứ” .

Thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của hắn, Lâm Hàn giận tới mức nghiêng răng kèn kẹt, hung hăng nói: “ Tất cả những việc này là do anh làm đúng không? Bắt đầu từ khi tôi bước chân vào nhà họ Hà, cả việc mấy người Tiêu Vũ Trúc chết cũng liên quan đến anh có đúng không?” .

“Hà tiểu thư, đề nghị cô nói năng thận trọng một chút, tôi hoàn toàn có thể kiện cô vì tội vu khống được đấy. Mong cô hiểu cho là, hiện thực không phải một cuốn tiểu thuyết, phải có chứng cứ mới được.”, Trịnh Khắc đi đến gần Lâm Hàn, đưa tay giữ lấy cổ cô, đánh lười zặc zặc tán thành: “Thực ra đề nghị của lão phu nhân cũng không tệ, dù Hà tiểu thư không phải là bậc tuyệt sắc giai nhân gì, nhưng làm vợ thì cũng có thể dự thi người đẹp được đấy” .

Lâm Hàn gạt tay Trịnh Khắc ra, nhổ vào hấn: “Anh đừng có mơ”.

Trịnh Khắc vẫn cứ nhơn nhơn: “ Là tôi nằm mơ, tôi nằm mơ cũng chẳng dám lấy cô. Ai mà chẳng biết hễ trở thành con rể nhà họ Hà để chết non hết cả” . Thấy Lâm Hàn giận tới mức mặt mày xám ngoét, Trịnh Khắc bật cười ha ha: “Quả nhiên cô muốn tôi chết sớm hơn một chút, không cần nói cũng biết đây là cách giải quyết tốt nhất. Tuy nhiên cô yên tâm đi, dù cô có quỳ khóc lóc van xin thì tôi cũng không thêm lấy cô đâu” .

Lâm Hàn vung tay tát bốp vào mặt Trịnh Khắc, sau đó lao ra khỏi cửa.

Cô nghĩ kỹ lại những lời Trịnh Khắc nói, khi cô nhắc đến cái tên Tiêu Vũ Trúc, hấn không hề tỏ ra ngạc nhiên một chút nào: là do hấn không nghe rõ lời cô nói hay là vì hấn đã biết mấy người trong nhóm đi Bình Uyển bắc thôn đó? Hấn vốn là người cẩn trọng, nên không thể có chuyện không nghe rõ được.

Còn nữa, chuyện xảy ra nhiều ngày như vậy rồi mà cũng không thấy ông Trịnh Phi đến nhà họ Hà để thanh minh, dù cho có bị con trai che tai mắt hoàn toàn đi chẳng nữa, thì cứ im lặng như vậy có khác gì đã đồng tình với việc làm của hấn? Ông Trịnh Phi từ xưa đến nay vẫn rất khoẻ mạnh, nói là ốm phải chăng chỉ để kiếm cớ tránh né mà thôi? Cha con nhà họ Trịnh này rốt cuộc là đang có ý đồ gì vậy?

Lâm Hàn đến Phòng hành chính tìm Lâm Thư Viễn, mới biết trưởng phòng hành chính đã được thay bằng người thư ký trước đây của Lâm Thư Viễn. Anh ta cho Lâm Hàn biết là Lâm Thư Viễn đã xin nghỉ hưu non, những người nghỉ hưu cùng đợt này còn có Nhiếp Đồng và cả Trịnh Phi. Cả ba nguyên lão trung thành với nhà họ Hà đều đã rời khỏi công ty, hiện giờ cục diện đã nằm gọn trong tay Trịnh Khắc.

Khi đến bệnh viện thăm ông Trịnh Phi, Lâm Hàn mới biết người đàn ông đáng thương đó bị đột quỵ. Ở trong bệnh viện cô còn gặp cả Lâm Thư Viễn và Nhiếp Đồng. Hai người đó nhìn thấy Lâm Hàn đều tỏ ra xấu hổ.

Cuối cùng bọn họ nói cho Lâm Hàn biết, bọn họ đã bị Trịnh Khắc ép phải nghỉ hưu, mục đích của Trịnh Khắc là để nắm giữ hoàn toàn công ty nhà họ Hà. Nhìn Trịnh Phi nằm hôn mê trên giường bệnh, bà Nhiếp Đồng buồn bã: “ E là Trịnh Phi cũng vì tên nghịch tử đó nên mới giận tới mức đột quỵ thế này. Đúng là nhìn Trịnh Khắc thì không thể ngờ nó lại có dã tâm đến vậy” .

“Cô chú có thể tìm ra chứng cứ để kiện hấn kia mà” , Lâm Hàn giận dữ nói.

“Kiện? Cô tưởng là kiện dễ lắm hay sao?” , Nhiếp Đồng hừ một tiếng, nhìn Lâm Hàn nói, “Cô có biết vì sao di thư của chủ tịch lại như vậy không? Tất cả những chuyện này đều là do cô cả”.

“Đều là do cháu ư?”

Lâm Thư Viễn lắc đầu với Nhiếp Đồng, nhưng bà đã quay sang trừng mắt: “Bây giờ anh còn không nói cho nó thì sau này không biết sẽ còn gặp bao nhiêu tai hoạ nữa đâu” .

Ông Lâm lấy tay đẩy đẩy gọng kính: “ Lần trước khi cô quay lại công ty, đã ký nhận ba hoá đơn nhập hàng. Người đi nhận hàng là Trịnh Khắc, nhưng cô có biết bên trong các thùng hàng đó đựng thứ gì không?” .

Lâm Hàn hỏi: “ Là thứ gì?”

“Tiền giả”, Nhiếp Đồng nói. “Số lượng nhiều tới mức có thể bị tuyên án tử hình. Hấn ta không lập tức báo cảnh sát ngay, mà một mình lưu lại tất cả những chứng cứ đó, sau này dùng để ép chủ tịch phải tặng lại phần lớn cổ phần của nhà họ Hà. Cô là cháu gái duy nhất còn lại của chủ tịch, thế nên bà ấy không thể để cô gặp bất cứ mối nguy hiểm nào, chỉ còn cách thay đổi di chúc theo yêu cầu của Trịnh Khắc. Chủ tịch vốn định để sau này sẽ dần dần điều tra ra sự thật rồi đập lại Trịnh Khắc, nhưng lại không ngờ bà ấy lại không ngượng nổi...” .

Hoá ra sự thật là như vậy, thảo nào mà Trịnh Khắc có thể ngạo mạn đến vậy. Nhưng như thế có nghĩa là cái chết của bọn Tiêu Vũ Trúc không liên quan gì đến hấn ta ư?

Lâm Hàn quay về nhà họ Hà, kể tất cả những chuyện mình biết được cho bà Tổ Lan. Bà Tổ Lan nghe xong liền thở dài một tiếng:” Ôi, thực ra có công ty hay không cũng không quan trọng, chỉ cần con có thể bình yên là được, như vậy thì mẹ mới yên tâm. Nếu là mẹ thì mẹ cũng sẽ sẵn sàng cho đi nốt cả ba mươi phần trăm còn lại. Thảo nào bà thường noi là chúng ta nợ con quá nhiều, sua này bất kể thế nào, gặp bất cứ

chuyện gì cũng phải đảm bảo là con được an toàn” . Trong lời nsoi của bà Tổ Lan hoàn toàn không có ý trách móc gì Lâm Hàn.

Lâm Hàn nghe thấy vậy vô cùng xúc động: “ Thực ra qua sự kiện này có thể thấy Trịnh Khắc chính là người thao túng tất cả mọi việc, con chẳng qua chỉ là người đặt bút ký mà thôi. Con nhất định phải tìm ra chứng cứ để đuổi hắn ra khỏi công ty” .

Bà Tổ Lan ra sức lắc đầu: “Dù rằng mẹ không biết công việc quản lý công ty như thế nào, nhưng mẹ biết tiền có thể khiến cho người ta bán cả linh hồn, nếu như con có thể lật được hắn dễ dàng như vậy thì chắc chắn bà ngoại sẽ không chấp nhận nhượng lại cổ phần đâu. Tiểu Hàn, thôi bỏ đi, mẹ chỉ cần con bình yên thôi, thứ mà mẹ không thiếu trong suốt cuộc đời mình chính là tiền, mà hiện giờ ngoài tiền ra thì mẹ cũng chỉ có mình con, mẹ không muốn có bất cứ rắc rối nào nữa. Thêm vào đó, lấy lại công ty thì làm gì chứ, rồi lại phải một đời vất vả long đong như bà ngoại con à? Một đời sung túc, đến cuối cùng thì có thứ gì?” .

Lâm Hàn gật gật đầu, song trong lòng thì vẫn chưa từ bỏ hy vọng, thầm cười giễu bản thân mình: Ngày trước khi được cho thì sống chết không chịu nhận, giờ đây bị người ta dùng mưu kế cướp đi mất rồi thì lại không can tâm.

Dù đã biết thân phận thực sự của mình nhưng Lâm Hàn vẫn không ở lại nhà họ Hà, vì trên phương tiện tình cảm mà nói thì vẫn chưa thể tiếp nhận được, ngồi chỗ nào cũng thấy mất tự nhiên, thế nên quyết định tạm ở lại nhà Hữu Đức.

Khi Lâm Hàn quay về đến nhà Hữu Đức, anh không ở đó, mà chỉ viết lại cho cô một lời nhắn: Đồ ăn đều ở trong tủ lạnh, em tự làm lấy nhé.

Ăn cơm xong, Lâm Hàn thấy buồn chán vì nhàn rỗi nên giúp Hữu Đức dọn dẹp phòng.

Khi lau bàn cho anh, cô không cẩn thận làm đổ chiếc đèn bàn, may mà bên dưới sàn trải thảm nên không sao. Khi đang định để chiếc đèn lại chỗ cũ, cô bỗng phát hiện ra trên bàn có một tấm hình, chắc là nó được giấu bên dưới chân đèn bàn.

Trong bức hình là hai người con gái trông ngoại hình gần như giống hệt nhau, một người trông có vẻ nhút nhát, còn một người thì cởi mở hơn, cả hai áng chừng mười tám mười chín tuổi.

Cả hai trông rất xinh đẹp, và rất giống một người Quý Giác.

Cô lật lại mặt sau của bức hình ra xem, thấy trên đó có một dòng chữ viết bằng mực xanh: Ngày xx tháng xx, chụp cùng Quý Giác, bạn thân nhất.

Quả nhiên đó là Quý Giác, vậy còn người kia là ai? Thảo nào hôm đó ở nhà Quý Giác Hữu Đức đã thần người ra khi nhìn thấy bức ảnh cô ấy, nhưng vì sao anh lại không nói với cô? Lẽ nào ... Lâm Hàn nhìn kỹ hai người trong ảnh, đoán chắc cô gái trông cởi mở hơn đó là Quý Giác. Lớp ép plastic bên ngoài đã bong ra, chứng tỏ Hữu Đức thường xuyên xem bức ảnh này. Anh giấu nó bên dưới đế đèn bèn rõ ràng là vì không muốn Lâm Hàn nhìn thấy.

Nhân lúc Hữu Đức vẫn chưa quay về, Lâm Hàn lặng lẽ mở cửa vào phòng lưu trữ của anh, quả nhiên tìm thấy rất nhiều ảnh cất trong một chiếc hộp sắt. Trong số đó, ảnh chụp chung giữa cô gái kia với Quý Giác chiếm phần lớn, có thể thấy quan hệ giữa hai người đó rất thân thiết. Có một số ít ảnh chụp của cô ấy với Hữu Đức, ảnh chụp một mình, ngoài ra còn có mấy bức chụp chung với một thanh niên trông rất đẹp trai. Phong cách ăn mặc của người con trai đó gần tương đồng với Hữu Đức hiện giờ, đều là áo trắng quần trắng với cùng kiểu dáng. Lâm Hàn tìm ảnh ngày trước của Hữu Đức, nhận ra bất kể về kiểu tóc hay trang phục đều rất khác so với người mà cô biết.

Trước đây cô từng cảm thấy Hữu Đức cực kỳ hợp với phong cách ăn mặc đó, nhưng sau khi nhìn thấy người con trai kia, cô chợt có cảm giác Hữu Đức chỉ là kẻ bắt chước vụng về.

Trên mặt sau của mỗi bức ảnh đều ghi rõ ràng ngày tháng và địa điểm. Từ những ghi chép đó nên Lâm Hàn biết tên người con trai đó: Tiểu Hoan. Tiểu Hoan sao? Lâm Hàn đột nhiên nhớ đến nội dung lần đầu tiên mình chat với Hoan Dạ:

Cậu tên là gì?

Tôi á? Hoan Dạ, cái tên này chẳng hợp với cái tên Linh Dạ của cậu lắm hay sao? Tuy nhiên cứ gọi tôi là Tiểu Hoan cũng được.

...

Người con gái đó là ai? Lâm Hàn nhìn thẳng vào đôi mắt trong bức ảnh, càng nhìn càng thấy quen thân. Cô đột nhiên nhớ ra Hữu Đức từng nói mắt cô và Ngọc Ngọc rất giống nhau. Thực ra mắt cô và mắt Quý Giác cũng rất giống nhau, cả ba người đều có mắt hai mí.

Nếu như người con gái đó là Ngọc Ngọc, vậy thì cô ấy có quan hệ như thế nào với Quý Giác? Trông giống nhau như vậy, liệu có phải là chị em song sinh không? Thế thì vì sao một người họ Quý, một người họ Tống? Hơn nữa, Hữu Đức rõ ràng là cũng biết Quý Giác.

Lâm Hàn đột nhiên cảm thấy có điều gì kỳ quái. Cô bèn để lại cho Hữu Đức một tờ giấy nhắn là mình định đi đâu, sau đó gọi taxi đến tiệm hoa của Quý Giác.

37. Chương 37: Quý Giác

Trông thấy Lâm Hàn, Quý Giác tiến đến với điệu bộ cực kỳ quyến rũ, sau đó ôm lấy Lâm Hàn một cách nhiệt thành, giọng nói còn ngọt hơn cả mía lùi: “ Ôi trời, bảo bối của mình, lâu lắm rồi không gặp, nhớ đến chết mất thôi.”

Qua nhiều lần nên Lâm Hàn đã rút được kinh nghiệm rằng hễ khi nào Quý Giác tỏ ra nữ tính như vậy tức là trong cửa hàng đang có đàn ông. Quả nhiên không ngoài dự liệu, qua vai Quý Giác, cô trông thấy một người con trai đeo kính gọng vàng đang đi về phía họ, khi nhìn thấy Lâm Hàn mặt anh ta đỏ bừng lên, cúi gằm đầu xuống.

Lâm Hàn không chịu nổi liền cười phì một tiếng, ghé miệng vào sát tai Quý Giác, thấp giọng trêu đùa: “ Lại đang huỷ hoại một thiếu niên chưa biết mùi đời” .

Quý Giác đẩy cô ra, cái vẻ dịu dàng ban nãy biến mất luôn, thậm chí còn cười cười đấm cho Lâm Hàn một cái: “ Xi, mồm chó thì không nói được điều gì đẹp đẽ. Sao lâu như vậy mới đến thăm mình? Mình dành lâu son cho cậu ở, không ngờ cậu là kẻ thấy sắc đẹp quên luôn bạn, không niệm tình mà đã bỏ trốn ngay cùng với tên nào đó rồi” .

Lâm Hàn khê giạt mái tóc dài của Quý Giác, làm ra vẻ giận dữ: “ Cậu còn dám nói à, mình còn chưa tính sổ với cậu, mà cậu lại dám nói như vậy với mình. May mà tim mình với cả khả năng kiểm soát bản thân cũng mạnh, nếu không thì chắc đã chết đứng hoặc sợ đến phát điên rồi” .

“Mình vốn định dọa cho cậu sợ phát điên thôi, nhưng không ngờ gan cậu to ngoài sức tưởng tượng của mình, khâm phục khâm phục” , Quý Giác càng cười to hơn. Các đường cong trên cơ thể Quý Giác vốn rõ nét, thêm vào đó hôm nay lại mặc một chiếc áo dây cổ trũng, khi cười ngực cũng rung lên, đừng nói là đàn ông, ngay cả Lâm Hàn trông thấy cũng hơi ngứa ngáy. Gã đeo kính gọng vàng đứng bên cạnh đỡ cả mắt ra.

Lâm Hàn hích hích tay Quý Giác, cả hai cùng quay sang nhìn bộ dạng đờ đẫn ra của anh ta, nhất loạt bật cười.

Anh chàng đó bị cười thì càng xấu hổ, vội vàng quay sang rút mấy bông hoa mang ra quỳ tính tiền, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Quý Giác là một người rất tận hưởng cuộc sống. Trông cửa hàng hoa thì không lớn lắm, nhưng ngay phía trong còn có một gian phòng nữa, nói là phòng làm việc, nhưng thực chất là phòng nghỉ, khi bạn bè đến thường ngồi trong đó trò chuyện, uống trà.

“Chuyện ở nhà họ Hà mình đã nghe cả rồi, vẫn muốn gọi điện thoại cho cậu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì để cậu chủ động gọi tới hay hơn” , Quý Giác cầm cốc trà, hỏi, “ Cậu uống trà gì?” .

“Trà Phở Nhị”, Lâm Hàn ngồi phịch xuống ghế sa lon, nhắm mắt lại nói: “ Hình như cảm nhận của mình không được sâu sắc như mình tưởng tượng, chỉ là thay đổi thân phận thôi mà, dù sao thì gia đình trước kia có cũng được, không cũng được. Mình vẫn phải cảm ơn họ đã luôn lạnh nhạt với mình, nếu như từ nhỏ mình đã được yêu thương chăm sóc, thì chắc bây giờ khó lòng mà chấp nhận được” .

“Cũng phải” , Quý Giác mở ấm nước ra, hơi nóng cuộn lên khiến cho khuôn mặt cô ấy như bao phủ một lớp sương mỏng, tới mức trông toàn thân mờ mờ ảo ảo, “Vậy từ giờ về sau cậu định thế nào?”

“Mình cũng chưa có dự định gì, nhưng tạm thời không muốn về nhà. Thực ra mẹ... nuôi cũng rất khổ” , Lâm Hàn nhìn lên trần nhà, nói với vẻ bất lực: “ Năm đó vì mình nên bà đã phải lấy một người dù không có tình yêu, đã chịu biết bao nhiêu khổ ải rồi. Vậy mà mình còn...” .

Đột nhiên nhớ ra chuyện máy quay lên, Lâm Hàn chau mày nói: “Ấy, không phải”

“Sao vậy?” , Quý Giác pha trà xong bèn ngồi xuống cạnh Lâm Hàn, hỏi với vẻ quan tâm.

Hai tay Lâm Hàn chống dưới cằm: “ Mình quyết định đi khỏi nhà họ Hà vì phát hiện ra một chiếc camera quay trộm trong phòng, mà đầu kia của nó lại được nối với phòng mẹ... mẹ mình. Mình từng cho rằng bà ấy làm như vậy là có ý đồ xấu, nhưng hiện giờ thì xem ra không phải vậy. Cậu nghĩ xem, mình là con gái của bà ấy, bà ấy thương mình còn chưa hết, sao có thể có ý đồ xấu hay không yên tâm với mình được mà làm như vậy?”

Quý Giác gật đầu tán đồng: “ Cậu nói không sai, vậy cậu nghĩ chuyện đó là thế nào?”

“Trong nhà họ Hà ngoài mấy người mình đã biết ra thì còn có những người khác nữa, mà những người này chính là kẻ đứng đằng sau khống chế tất cả” , Lâm Hàn cố gắng sắp xếp lại tất cả những chuyện đã xảy ra, ngồi yên suy ngẫm. Quý Giác ngồi bên cạnh cũng không nói năng gì, lắng nghe Lâm Hàn.

Thế là Lâm Hàn kể lại tất cả những chuyện làm mình đau đầu cho Quý Giác nghe, bắt đầu từ chuyện đi về Bình Uyển bắc thôn. Khi kể xong, cô nói: “ Mình luôn có một dự cảm rằng chuyện Bình Uyển bắc thôn có quan hệ gì đó với mình. Nhưng từ đó tới giờ mình vẫn không hiểu nổi là ai lại muốn làm như vậy. Trịnh Khắc ư? Nhưng thứ hắn muốn là công ty nhà họ Hà, nên chưa chắc đã tốn công tốn sức gây nhiều án mạng như vậy. Hắn là người làm kinh doanh, nên cũng không thể bỏ nhiều thời gian để nghĩ ra cách đó đối phó với mình, hắn chỉ cần có tiền, có quyền lực, với lại hắn rất yêu bản thân hắn nữa. Người dám làm những chuyện như vậy cơ bản không sợ sự thật sẽ bại lộ, cậu nghĩ xem, nhiều người như vậy chết cùng một thời điểm, nếu như cảnh sát điều tra ra, chắc chắn sẽ bị xử bắn rồi” . Lâm Hàn rùng mình một cái: “ Người đó nếu không phải là hận mình đến tận xương tuỷ thì cũng cực kỳ biến thái. Nhưng mình lớn đến thế này rồi, cơ bản chưa từng gây thù kết oán sâu sắc đến vậy với bất kỳ ai...Trừ phi...” .

“Trừ phi cái gì?”, Quý Giác có vẻ như nghe hết sức nhập tâm, nên Lâm Hàn vừa dừng lại, đã lập tức hỏi ngay.

“Lại quay về điểm xuất phát, vẫn thấy có liên quan đến nhà họ Hà”, Lâm Hàn phân tích từng điểm một, nhưng càng nói càng thấy ngạc nhiên: “Chắc là bắt đầu từ ngày mình chuyển đến sống trong nhà họ Hà đã có người dám sát mình, sau đó tìm cách đưa mình vào thư phòng. Khi đó mình vẫn chưa xem kỹ, tờ giấy của Tống Tử Minh chính là một sự cố ý tạo ra nghi ngờ. Mình nghĩ ra rồi, hai anh em họ trá đổi thân phận cho nhau, Tống Tử Minh làm gì có cơ hội để viết mẫu giấy đó rồi để trong thư phòng cho Tống Tử Kiệt được chứ?” .

“Chuyện này thì liệu có phải là do lão phu nhân sắp đặt để kiểm soát giữ cậu ở lại nhà họ Hà không? Chẳng phải cậu kể chính bà ấy đã dùng bí mật của nhà họ Hà làm điều kiện trao đổi với cậu còn gì” , Quý Giác phân tích.

Lâm Hàn lắc đầu phủ nhận: “Chắc không phải bà đâu, bà vốn đã biết rõ trong thư phòng có đầy dẫy, sao có thể để mình mạo hiểm đi vào đó được? Cái người đứng đằng sau đó phải biết tất cả mọi chuyện. Còn cuốn nhật ký của Tống Tử Minh cũng chính là do hắn cố ý đặt trước cửa phòng mình. Từ nội dung ghi chép của Tống Tử Minh có thể thấy ngay đến bà ngoại mình cũng chưa chắc biết được những nội dung ông ấy đã ghi chép lại. Cuốn nhật ký đó chắc chắn được mang tới từ Bình Uyển bắc thôn, còn tất cả những chuyện này đều là ... được sắp đặt từ trước”.

Khi nói câu đó sự thật đã thành hình.

Ngoài người đó ra còn ai nữa đây?

Lâm Hàn vốn không dám tin vào suy đoán của mình, nhưng sự liên kết của tất cả những chuyện này đúng là chặt chẽ tới mức hoàn toàn không có một kẽ hở nào. Còn nhớ sau hôm Vương Linh và Ngô Thục Hoa chế, trên đường đến đồn cảnh sát, khi bọn họ đi đến lưng núi, Hữu Đức khi đó mặc cả bộ quần áo trắng đã ngồi xuống cạnh Lâm Hàn giữa nền núi xanh ngắt, sau đó hỏi cô với vẻ khó hiểu: “ Cô có tin tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp thôi không?” .

Thực ra khi đó Hữu Đức đã muốn ám thị cho Lâm Hàn, tuy nhiên cô lại không hề nghĩ đến phương diện đó. Sống trên đời hơn hai mươi năm trời, cô chưa từng gặp phải chuyện gì độc ác đến vậy. Tuy nhiên vì sao anh lại muốn làm như thế? Liệu có phải ngay từ khi giúp cô thiết kế trang Bóng ma Linh Dạ, anh đã biết thân phận thật của cô? Nếu là như vậy, thì quả thực anh đã tính toán trăm phương nghìn kế. Tất cả những sự dịu dàng của anh đối với cô đều là đang đóng kịch, tất cả những lời anh nói, tình cảm anh bộc lộ, tất cả đều là giả dối... Lâm Hàn càng nghĩ càng thấy tim mình đau thắt lại không sao chịu nổi.

Nhưng có điều cô đã làm chuyện gì sai mà khiến cho anh phải làm tất cả những chuyện này?

Quý Giác thấy Lâm Hàn không nói gì nên lấy tay đẩy đẩy cô, khẽ hỏi: “Cậu, có phải đã đoán ra được điều gì rồi không?” .

Lâm Hàn khẽ tựa đầu vào vai Quý Giác, giọng thoáng nhẹ đến mức dường như không nghe thấy nổi: “Mình rất muốn những điều mình suy đoán là sai”.

Quý Giác nghĩ ngợi một lúc, vốn là người thông minh nên cô ngay lập tức hiểu ra ý của Lâm Hàn. Cô ôm chặt Lâm Hàn, hỏi nhỏ: “Cậu rất yêu người đó phải không?”

Lâm Hàn lắc đầu, sau đó lại gật, nghĩ một lúc rồi lại gật đầu mạnh hơn: “Chính vì mình yêu nên khi biết được sự thật mới cảm thấy đau lòng như vậy. Mình muốn biết vì sao anh ấy lại làm như vậy, vì sao lại làm được như vậy? Cậu nói xem, cậu nói xem, hiện giờ có phải anh ấy đang trốn ở một góc nào đó để nghe lén câu chuyện của chúng ta không?”

Quý Giác nghe nói vậy liền rùng mình: “Đừng nói linh tinh, anh ta là người chứ có phải ma quỷ thần thánh gì đâu, ở cái chỗ rộng chưa bằng nắm tay này của mình thì có thể trốn được ở chỗ nào?”

“Cậu đừng nói vậy, mình quả thực thấy nghi ngờ anh ấy không phải là người. Quanh năm mặc quần áo trắng, da cũng trắng tới mức như không có chút sắc hồng hào, nếu như những chuyện đó đúng là do anh ấy làm, thì một người còn trẻ như vậy sao có thể làm những chuyện thâm hiểm đến nhường đó được?” . Lời nói của Lâm Hàn như vạch tội, song cũng như lời tự động viên mình. Cô vẫn đang tìm cho anh một lý do nào đó để có thể đứng ngoài những mối nghi ngờ. Lâm Hàn đột nhiên nhớ ra mấy bức ảnh tìm thấy trong nhà Hữu Đức: “Phải rồi, Quý Giác, cậu có người bạn nào tên là Ngọc Ngọc không?” .

Quý Giác nói ngay không suy nghĩ: “Hồi đại học của mình có một người bạn tên là Ngọc Ngọc, trông ngoại hình rất giống mình, hết như chị em song sinh vậy, đáng tiếc là đã mất vì ung thư dạ dày rồi. Cô ấy là con thứ trong nhà, trên còn có một người anh trai, còn dưới có một em trai tên là Tiểu Hoan. Mình đều gặp họ rồi, trông rất đẹp trai, da lại trắng, Ngọc Ngọc nói là quả thực không giống người ở vùng quê cô ấy”.

“Cậu biết Tổng Ngọc Ngọc quê ở đâu à?” .

Quý Giác lắc đầu, sau đó lập tức hiểu ra: “Cũng họ Tổng, lẽ nào Ngọc Ngọc có liên quan đến gian đình họ Tổng ở Bình Uyên bắc thôn mà cậu nói tới?...”

Lâm Hàn gật đầu: “ Người mà mình nói đến chính là anh trai cô ấy. Nhưng không phải là anh ruột, mà tình cảm rất gần bó với nhau. Nói ra thì Tổng Ngọc Ngọc còn là chị em họ với mình nữa” .

“Thảo nào trong lần đầu tiên gặp cậu mình thấy có cảm giác rất thân quen” , nhắc tới Tổng Ngọc Ngọc, Quý Giác bỗng trở nên thương cảm: “ Hồi đó Ngọc Ngọc với mình rất thân, hằng ngày đến quán quýt với nhau, chắc cũng vì ngoại hình giống nhau nên cảm giác còn thân thiết hơn cả chị em ruột vậy. Vì thế mà mình thường xuyên hỏi mẹ, liệu có phải con còn có một người chị em song sinh bị bố mẹ cho đi không? Hoặc con

không phải do bố mẹ sinh ra, mà là nhặt ở đâu đó về. Còn nhớ mỗi lần hỏi như vậy, mẹ mình đều mắng ắt mắt” .

Quý Giác dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Có phải Tống Ngọc Ngọc mà cậu nói tới với Ngọc Ngọc mình quen là một người không nhỉ?”

“Mình nhìn thấy ảnh cậu và Ngọc Ngọc chụp chung trong nhà Hữu Đức, đằng sau còn viết cả tên cậu nữa” , Lâm Hàn lắc lắc đầu, “Không thể có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy được. Mình muốn quay về nhà họ Hà xem xét kỹ lại một lượt, bây giờ phải làm bộ như không biết bất cứ chuyện gì mới được, nếu không thì không biết anh ta sẽ còn làm những chuyện gì nữa” . Khi nói ra câu này, Lâm Hàn thấy cực kỳ buồn bực trong lòng, nghĩ tới người mình yêu hai ngày trước vẫn còn ngọt ngào với nhau, chớp mắt đã... Nghĩ vậy nước mắt lại trào ra.

“Ừm, cậu phải hết sức cẩn thận mới được, còn nữa...”

“Chị Giác, có điện thoại”, cô bé đứng bán hàng gọi vọng từ ngoài vào, Quý Giác vỗ vỗ lên vai Lâm Hàn như an ủi, sau đó đi ra nghe máy.

Lâm Hàn cũng đứng lên định cáo biệt ra về, ai ngờ không cẩn thận nên quét ngay chiếc ba lô vào làm cốc trà đổ luôn ra đất. Trà nóng lập tức thấm ướt chiếc hộp đặt bên dưới bàn trà. Cô vội vàng lấy khăn giấy thấm nước, song vì tâm trạng đang không ổn định nên lại tiếp tục đánh đổ chiếc hộp đó, khiến đủ loại đồ trang sức rơi đầy ra đất. Lâm Hàn đang nhặt nhanh vào thì Quý Giác quay lại, thấy bộ dạng thảm hại đó, bèn cười mắng: “ Cậu đứng là đồ vụng về”.

Nhặt hết mọi thứ vào hộp xong, Lâm Hàn tiếp tục giúp Quý Giác dọn dẹp lại xung quanh, khi đó mới phát hiện ra thiếu mất một chiếc khuyên tai ngọc trai. Quý Giác thấy Lâm Hàn đã đeo ba lô trên vai, biết cô vội đi ngay nên xua xua tay nói: “Cậu bận thì cứ đi đi, lát nữa mình sẽ tự tìm, chắc cũng chỉ rơi đâu đó trong phòng này thôi” .

“Vậy mình đi thật nhé”

“Cái gì mà thật với giả nữa?” , Quý Giác cười rồi đẩy Lâm Hàn ra.

Từ tiệm hoa tươi của Quý Giác ra, đúng lúc đang đến giờ cao điểm tan tầm, thế nên Lâm Hàn đứng trên đường tới nửa tiếng mà vẫn chưa bắt nổi taxi. Khi đang chuẩn bị gọi điện cho chú Vương thì chợt thấy một chiếc taxi dừng ngay trước mặt, người ngồi bên ghế lại phụ thò tay ra vẫy vẫy cô, gọi “Lâm Hàn” . Hoá ra là Đường Triều.

Gặp Đường Triều lúc này, Lâm Hàn cảm thấy vô cùng thân thiết, bèn lẳng lẳng lên xe, Đường Triều thấy bộ dạng không ổn lắm cả Lâm Hàn bèn hỏi một cách thận trọng: “ Tâm trạng vẫn chưa khá lên được bao nhiêu à?”

Nghe giọng điệu của anh thì hình như cũng đã biết hết mọi chuyện, Lâm Hàn gật gật đầu, như vậy cũng tốt, đỡ cho cô phải mất công kể lại một lượt từ đầu đến cuối.

“Thực ra việc đó tôi nghe Tiểu Ảnh nói, thấy bảo bà Tổ Lan rất nhớ cô” , Đường Triều vừa nói xoa xoa cái đầu cắt cua của mình, có vẻ như hơi xấu hổ.

Lâm Hàn thấy có vẻ như đã hiểu hết, bèn cười hỏi: “Anh với Tiểu Ảnh đã ổn định chứ?” . Thấy Đường Triều gật đầu thừa nhận, Lâm Hàn cũng cảm thấy mừng thay cho anh: “ Cuối cùng cũng tu được thành chính quả, có thể bắt đầu lại, thật là tốt quá.”

Đường Triều cũng gật đầu với cô. Lâm Hàn khi đó mới nhìn thấy trong tay Đường Triều có một bó hoa, bèn trêu anh: “ Hoa tươi tặng người đẹp hả?”.

“Ừm, hẹn cô ấy đi xem phim” .

Lâm Hàn vốn định nói một số chuyện với Đường Triều, nhưng thấy bộ dạng anh đang lẳng lẳng hạnh phúc như vậy nên lại nghĩ khó khăn lắm họ mới được vui vẻ như vậy nên không nỡ làm phiền. Thêm vào đó lại là chuyện liên quan đến Hữu Đức nên cô cũng không muốn có thêm người ngoài biết chuyện.

Giờ đây cô đã hiểu được vì sao bà ngoại lại phải dựng lên một câu chuyện khác khi nói cho cô biết về ân oán với anh em họ Tống: Vì yêu, nên mới giấu. Dù rằng ông ấy có nhiều điều không thể chấp nhận được, nhưng bà cũng vẫn yêu thương tha thiết. Cũng vì yêu nên mới hận, hận đến tận xương tận tủy. Khi nghe bà nói không còn hận, Tống Tử Minh thực sự lập tức hiểu ra rằng người mà bà yêu sau này lại chính là Tống Tử Minh giả, bởi đối với người chồng thực sự, đã không còn yêu nữa nên làm gì có hận. Thế nên trong nhật ký, ông Tống Tử Minh mới nói, bọn họ sẽ không bao giờ làm lại từ đầu được nữa.

Trước khi mọi việc được làm rõ mười mười, cô không muốn có người khác tham dự vào, để cùng ngờ vực, cùng phán xét với cô.

38. Chương 38: Âm Mưu Nhỏ

Khi bước chân vào sân vườn nhà họ Hà, Lâm Hàn đột ngột cảm thấy nơi đó đã hoang vắng đi nhiều, có cảm giác thấy nơi đó đã hoang vắng đi nhiều, có cảm giác như đã trải qua một cuộc bể dâu vậy. Có lẽ là vì giờ đã không còn lão phu nhân nữa.

Vú Hà trông thấy cô mắt liền đỏ ngầu lên, kéo tay cô nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ vỗ khe khẽ lên bàn tay cô. Vú Hà vốn vẫn là người tình cảm, nay lão phi nhân lại ra đi, vú hết như bị rút mất chỗ dựa vững chắc, nên con người cũng trở nên tàn úa.

Lâm Hàn nhìn thấy vú Hà lại nghĩ đến lão phu nhân, trong lòng cũng đầy xúc cảm, nước mắt trào lên mi. May mà còn có Đường Triều đứng bên cạnh động viên: “Lâm Hàn, mau đưa vú vào trong đi, bên ngoài nóng nực lắm.”

Lâm Hàn dụi dụi mắt, cười cười: “Xem cháu này, có khách mà lại như vậy. Vú cũng thế, không cho phép vú làm cháu khóc, nếu như bà ngoại trông thấy chắc chắn sẽ mắng vú đấy”.

Cô vốn không biết phải an ủi người khác thế nào, thế nên đâm ra phản tác dụng, vừa nhắc tới lão phu nhân, nước mắt vú Hà lại càng tuôn ra dữ dội hơn.

Lý Ảnh nghe thấy tiếng cũng đã từ trong nhà chạy ra, thấy vậy liền đỡ vú Hà rồi khẽ nói: “Dì ấy vừa tỉnh rồi, đang bảo là đói bụng nên muốn ăn một chút cháo, nếu trông thấy vú như thế này, biết vú lại nhớ thương lão phu nhân, chắc là một bát cháo cũng không nuốt nổi đâu”. Giọng nói của Lý Ảnh rất mềm mại, vừa nói xong đã khiến vú Hà thôi khóc. Lâm Hàn thấy vậy không thể không khâm phục, khẽ quay sang trêu Đường Triều: “Người nhà anh quả thực là tài giỏi, xem ra sau này rồi phải học cô ấy mới được. Thảo nào anh không sao buông ra được.”

“Không tiếc công dạy bảo, nhất định sẽ không tiếc công dạy bảo”, Đường Triều nhìn Lý Ảnh cười dịu dàng.

Lý Ảnh nhìn thấy Lâm Hàn bèn gật đầu chào: “ Cô quay lại là tốt rồi, dì ấy nhớ cô lắm, hiện giờ cũng là lúc mọi người đang cần cô”. Thấy Lâm Hàn đeo một ba lô to tướng, Lý Ảnh còn tưởng lần này Lâm Hàn về sẽ không đi đâu nữa, nhưng thực ra Lý Ảnh không hề biết là Lâm Hàn thường xuyên trang bị ỉnh như vậy.

Lâm Hàn còn chưa kịp nghĩ ngợi, buột miệng nói luôn: “Chẳng phải còn có cô rồi hay sao?”

Vú Hà khẽ gõ lên đầu Lâm Hàn, mắng yêu: “ Còn không biết xấu hổ, người ta là khách, chứ là người làm của nhà cô từ bao giờ thế? Ngày nào cũng hầu hạ ẹ cô, bây giờ đến lúc cô báo hiếu rồi đấy”

Mới có mấy ngày không gặp mà hình như bà Tổ Lam đã gầy đi rất nhiều, tuy nhiên trạng thái tinh thần thì vẫn ổn. Nhìn thấy Đường Triều đi sau Lâm Hàn, bèn lên tiếng hỏi một câu. Lâm Hàn nghĩ: Xem chừng trong thời gian mình không ở đây, anh chàng này thường xuyên đến nhà rồi.

Lý Ảnh lên tầng thay quần áo xong, quay xuống chào bà Tổ Lan, sau đó khẽ dặn dò Lâm Hàn: “Sáu giờ nhớ cho dì uống thuốc, thuốc tôi đã để ở trên chiếc khay nhỏ ở tủ đầu giường. Còn nữa, uống thuốc xong dì ấy sẽ buồn ngủ, nhưng nhất định không được để dì ấy ngủ, nếu ngủ thì đêm sẽ không ngủ được nữa đâu.

Cô hãy ngồi trò chuyện, nếu có buồn ngủ thì đưa đi ấy ra nhà kính xem hoa lan, cái chiều này lần nào áp dụng cũng thành công cả”.

“Biết rồi biết rồi, cô còn không đi đi, tôi thấy khéo phải xem phim chiều lúc nửa đêm đấy” , Lâm Hàn quay sang gọi Đường Triêu: “Anh còn không nhanh đưa bà quần gia nhà tôi đi mau đi?”

Lý Ảnh khi đó mới chịu đi.

Nhìn theo bóng hai người đi khuất, Lâm Hàn thấy vô vàn cảm xúc đan xen trong lòng: Con người có thể dễ dàng quên đi những chuyện trước đây để làm lại từ đầu như vậy ư? Liệu Lý Ảnh có nghĩ đến Thanh Lâm không? Cái chết của Hà Thanh Lâm thực sự là có liên quan đến tấm áo dài xường xám phải gió gì đó sao? Khi con người cảm hận nhau đến tận cùng thì bất kể là ai cũng sẽ có những ý đồ độc ác à? Có thể là vì trông cô ấy dịu dàng lương thiện, nên đến tận hôm nay Lâm Hàn vẫn không có cách nào liên hệ cô ấy với những chuyện kia được.

“Đang nghĩ gì thế, Tiểu Hàn?” bà Tổ Lan ăn xong cháo, khẽ đặt bát lên bàn, sau đó hỏi Lâm Hàn với vẻ quan tâm.

Lâm Hàn nhìn mẹ cười cười: “Không có gì đâu, chỉ là nhìn bọn họ thành đôi như vậy con thấy hơi ngưỡng mộ thôi”.

Bà Tổ Lan cười buồn bã: “Đời người ngắn ngủi được có vài năm, những chuyện vui vẻ hạnh phúc nhất cũng không ngoài việc tìm được người tâm đầu ý hợp, được sống hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng long. Còn nhớ hồi nhỏ mẹ từng đọc được một bài thơ cổ, khi đọc đến câu ‘Hỏi thế gian, tình là vật gì, mà khiến người ta sống chết một lời hứa lụy. Lữ khách kẻ trời Nam người đất Bắc, khi đôi cánh mỗi, nhớ những lúc ấm lạnh’. Khi ấy, mấy đứa bạn học với nhau đều cười cổ nhân quá cũ kỹ. Đến khi chính bản thân mình biết yêu rồi, khi tận mắt chứng kiến người mình yêu tha thiết cứ dần dần lạnh đi ngay trước mắt mình, mới hiểu được sự tuyệt vọng bi thương trong những câu thơ đó”.

“Mẹ, liệu có phải nếu như chưa từng yêu thì coi như chưa trải qua một kiếp người hoàn chỉnh không?”

Bà Tổ Lan gật đầu, sau đó lại lắc: “Phải, mà cũng không phải. Đời người có hoàn chỉnh hay không, điều này không phải ai cũng có thể phán xét được, chỉ có bản thân mình cảm thấy hoàn chỉnh thì mới là hoàn chỉnh”. Thở dài một tiếng, bà nói tiếp: “Còn nhớ sau khi Thanh Lâm qua đời, mẹ vẫn luôn tự trách chính mình, thực ra là cảm thấy hối hận, từ khi nó còn nhỏ vẫn không yêu thương nó trọn vẹn, không cho nó được một tuổi thơ đúng nghĩa. Mẹ đúng là một người mẹ không tốt, không thương yêu đứa con ở ngay bên cạnh mình”.

Lâm Hàn ngồi sát đến, khẽ khàng ôm lấy vai mẹ, nói tiếp lời: “Mà lại thương nhớ đến đứa không ở bên mình, lúc nào cũng nghĩ đến nó, nhưng mà nó lại không thể cảm nhận thấy được, thế nên tình cảm đó rơi vào hư vô, trở thành nỗi buồn thương vương vấn trong tim. Mẹ, đáng lẽ mẹ phải tốt hơn với Thanh Lâm một chút”.

Bà Tổ Lan gật gù: “Phải, rồi, tuy nhiên hồi đó mẹ cũng không nghĩ nhiều đến vậy, cho tới khi con bé chết. Mẹ mãi mãi sẽ không quên được khi nhìn thấy tình cảnh thi thể nó, vết thương trên cơ thể lớn đến vậy nhưng dường như nó không hề cảm thấy đau, miệng vẫn còn nở nụ cười. Thế nên mẹ nghĩ, người sống luôn tiếc thương vì nó ra đi ở tuổi thanh xuân, nhưng đối với nó, nói không chừng vào thời khắc khi bước sang thế giới bên kia, nó lại cảm thấy cực kỳ hoàn hảo ấy. Nó không phải đau khổ vật lộn, không cần phải bối rối khó xử chút nào... Có lẽ trong con mắt của nhiều người, nếu như phải trả giá bằng cả sinh mạng của mình cho tình yêu thì không đáng, nhưng nó thì lại cảm thấy đáng làm như vậy, thế nên chuyện đó đáng giá. Cuộc đời của ai thì là của người đó chứ không thể là của người khác được”.

Nghe thấy vậy, Lâm Hàn cứng người lại: Mẹ đã biết hết mọi chuyện, lẽ nào chưa từng nghĩ tới việc can ngăn?

Bà Tổ Lan dường như đoán được trong thâm tâm Lâm Hàn đang nghĩ ngợi điều gì, thế nên cười bình thản: “Con gái của mình đang nghĩ gì trong lòng, chỉ cần nhìn vào mắt nó là có thể đoán được ran ngay. Trong quãng thời gian đó nó vui vẻ hơn tất thấy, cũng buồn phiền hơn tất thấy. Nhưng rồi mẹ đã nhẫn tâm làm ra vẻ không nghe không thấy, để mặc nó tự giải quyết lấy chuyện của mình. Mẹ quá yên tâm về nó, quá tin

tưởng nó, từ nhỏ vì không được chiều chuộng nên việc gì nó cũng có thể tự giải quyết lấy một mình, mẹ cứ tin rằng lần đó nó cũng sẽ có thể giải quyết ổn thỏa cả...”.

Trên đời này làm gì có cha mẹ nào lại không yêu thương con cái của mình, như bà Tổ Lan, nếu như không thương yêu Thanh Lâm thực sự thì làm gì lại nói ra những lời đó. Bất kể là giải thích như thế nào, đúng hay sai, đều là nhìn từ góc độ chThanh Lâmu quan của chính bản thân mình. Mẹ đã từng tận mắt chứng kiến người mình yêu chết, ngày đó nếu như không phải vì Lâm Hàn thì e rằng bà cũng đã nhảy xuống vực theo rồi. Thế nên đối với cái chết của Thanh Lâm, chắc chắn mẹ vừa cảm thấy đau lòng, thương xót, lại vừa có sự ngưỡng mộ, bất kệp giữa Thanh Lâm và bạn trai đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ biểu hiện của Thanh Lâm lúc chết có thể thấy cô ấy đã cam tâm tình nguyện chết – tình nguyện sống chết cùng người mình yêu... Ngưỡng mộ, từ đó chợt nảy lên trong đầu Lâm Hàn, cô đột nhiên nghĩ tới Hữu Đức. Nếu như đặt cô vào vị trí của Thanh Lâm, liệu cô có như vậy không?... Không, không thể nào. Thà rằng không có tình yêu, chứ cô phải giữ bằng được mạng sống của mình. Cô với Thanh Lâm và cả bà Tổ Lan không cùng một tuýp người; hoặc là vì cô biết Hữu Đức mà cô gặp không hề yêu cô, thế nên mới có ý nghĩ như vậy; hoặc là cơ bản giữa cô và Hữu Đức không hề có tình yêu.

Khi Lâm Hàn đang luẩn quẩn trong những ý nghĩ rối bời thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, là Hữu Đức gọi đến. Để anh không phát giác ra bất cứ chuyện gì bất thường, cô vẫn nhận máy: “A lô”.

“A lô, Tiểu Hàn, bao giờ thì em về?”, Hữu Đức hỏi.

Nghe thấy giọng nói của anh vẫn dịu dàng như mọi khi, Lâm Hàn bắt giác nhếch môi lên, lập tức nhớ đến những mối ngờ vực của mình, không khỏi buồn phiền: “Lát nữa gặp sau nhé, em đang ở nhà với mẹ”.

Hữu Đức nhận ngay ra trong giọng nói của cô có vẻ gì đó không vui: “Làm sao vậy, không vui à?”.

“Không, chỉ là hơi mệt một chút thôi...”.

Không đợi Lâm Hàn dứt lời, Hữu Đức lập tức nói: “Vậy tám giờ anh đến đón em nhé”.

Nghe Hữu Đức nói đến đón mình, Lâm Hàn cảm thấy hơi lo sợ, song trong lòng cũng đồng thời lóe lên một tia hy vọng: Biết đâu tất cả những chuyện đó lại không hề liên quan đến anh?

Đúng như Lý Ảnh nói, bà Tổ Lan uống thuốc xong bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Lâm Hàn cố gắng tìm mọi cách để gọi chuyện với mẹ, đưa bà xuống nhà kính xem hoa, hỏi hết chuyện này chuyện khác, gần như hỏi đến từng viên gạch của nhà họ Hà vậy. Cuối cùng không biết vì sao mà chủ đề câu chuyện lại chuyển đến các thiết bị an ninh, bà Tổ Lan nói ở cổng lớn có lắp đặt camera. Khi Lâm Hàn hỏi ở các phòng có lắp đặt camera như vậy không, bà lập tức nói không ngay. Tim Lâm Hàn lập tức rơi tõm xuống.

Việc bà Tổ Lan phủ nhận ngay như vậy lại càng làm tang thêm một nấc sự nghi ngờ của cô đối với Hữu Đức. Chỉ có điều, làm thế nào mà anh ấy lọt vào biệt thự nhà họ Hà được?

Cuối cùng Lâm Hàn tranh thủ thời gian quay vào phòng ngủ của mình, ống kính ghi hình vẫn còn ở đó, hoàn toàn không thay đổi so với khi trước. Còn trong phòng bà Tổ Lan, ngoài đầu dây còn sót lại ra thì không hề có bất cứ thứ gì. Lâm Hàn không khỏi hối hận vì ngày hôm đó mình đã quá lỗ mãng.

Bảy giờ ba mươi, Lý Ảnh và Đường Triêu quay về đúng giờ.

Mọi người chuyện trò một lát thì Hữu Đức gọi điện đến, nói là mình đang ở trước cổng nhà.

Đường Triêu thấy Lâm Hàn định đi, cũng đứng dậy cáo từ. Khi đó Lâm Hàn vốn đang thấp thỏm bất an trong lòng, thấy Đường Triêu chào để ra về bèn nảy ra một ý.

Khi đi qua rừng trúc, Lâm Hàn kéo Đường Triêu xuống nói nhỏ vài câu, Đường Triêu liên tục gật đầu, không hỏi nguyên nhân.

Hữu Đức thấy Lâm Hàn đi ra, bèn ân cần mở cửa xe cho cô. Đến lúc Lâm Hàn chuẩn bị lên xe, Đường Triêu đi phía sau chợt gọi: “Lâm Hàn”.

“Anh ta là ai?”, Hữu Đức cũng quay đầu lại, rõ ràng lúc trước không trông thấy Đường Triêu.

“À, là một người bạn do mẹ giới thiệu cho em, Đường Triều”, Lâm Hàn vội giới thiệu hai người với nhau, kéo tay Hữu Đức đến trước mặt Đường Triều: “Đây là bạn trai của tôi, Lê Hữu Đức, hiện giờ tôi tạm thời sống ở nhà anh ấy”.

Nụ cười trên mặt Đường Triều lập tức biến mất, tuy nhiên anh nhanh chóng mỉm cười và đưa tay ra với vẻ hết sức hào phóng: “Chào anh. Chỉ cần là chưa làm đám cưới thì cũng vẫn còn hy vọng, hoặc nói đến thì tương lai xa hơn, kể cả kết hôn rồi thì cũng vẫn có thể ly hôn kia mà. Hiện giờ thì có thể nói là người vẫn còn thì vẫn còn hy vọng”. Khi nói những câu này, Đường Triều không hề đỏ mặt, đúng bộ dạng bám riết tới chết mới thôi.

Lâm Hàn nhún vai về bất lực với Hữu Đức, sau đó lắc đầu rồi ngồi lên ghế lái phụ. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Khi cô đang đóng cửa kính lại thì Đường Triều chợt đặt tay lên mép kính, thò mặt vào nói: “Tiểu Hàn, bảo bạn trai em cho anh đi nhờ một đoạn đi, em cũng biết đấy, ở đây có dễ bắt xe đâu”.

Lâm Hàn nói không khách sáo: “Anh có thể gọi chú Vương đưa về mà”.

“Làm như vậy chẳng phải phiền toái cho người khác quá hay sao. Hơn nữa...”.

Chưa nói xong, Hữu Đức đã mở cửa sau của xe, ngắt ngang lời Đường Triều: “Lên xe đi”.

“Lâm Hàn, nếu như bạn trai của em không phải là tình địch thì chắc chắn có thể trở thành bạn tốt của anh rồi, thật là nghĩa khí”.

Suốt dọc đường chỉ có mình Đường Triều cứ nói không ngừng nghỉ. Khi về đến cửa nhà, anh còn làm động tác bảo Lâm Hàn gọi điện, sau đó mới vào.

Hữu Đức khởi động lại xe, sau đó làm như lơ đãng hỏi: “Sao trước đây chưa hề thấy em nhắc đến nhân vật này?”.

Trong khoang xe hơi tối, Lâm Hàn thấy khuôn mặt Hữu Đức không bộc lộ chút cảm xúc nào, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, khiến người ta không sao nhìn thấu được tâm tư.

“Chỉ là một đối tượng được giới thiệu mai mối thôi, hôm nay nếu như anh ta không đến nhà thì em cũng chẳng còn nhớ ra nổi, làm sao nói với anh được?”, Lâm Hàn dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Phía rồi, em định hôm nay sẽ dọn về nhà ở, bây giờ bà ngoại đã mất rồi, một mình mẹ cũng cô đơn lắm, em muốn được ở bên mẹ nhiều hơn”.

“Ừ, như vậy cũng được”, Hữu Đức nói. Giọng anh hết sức bình thản, dường như bất kể Lâm Hàn có quyết định thế nào cũng đều là chuyện của bản thân cô thôi vậy. Đó không thể là biểu hiện bình thường của một người đang yêu, qua đó có thể thấy từ trước đến nay anh chưa từng để tâm thực sự đến cô.

Hai người không nói năng gì nữa. Chỉ mấy phút sau, Đường Triều đã gọi điện đến, đúng như thỏa thuận lúc trước với Lâm Hàn, anh nói một hồi những chuyện trên trời dưới bể rồi mới chịu dập máy.

Khi đang nói chuyện điện thoại, thỉnh thoảng Lâm Hàn nhìn trộm sang Hữu Đức, thấy anh vẫn làm ra vẻ không hề quan tâm. Cô đột nhiên cảm thấy chuyện này hơi vô vị.

Khi về đến nhà Hữu Đức, gần như cứ nửa tiếng điện thoại của Lâm Hàn lại đổ chuông. Khi gần đến mười hai giờ đêm, Hữu Đức cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa, giật phắt lấy điện thoại trong tay Lâm Hàn, quát tướng lên: “Anh đã thôi được chưa vậy? Một người đàn ông theo đuổi phụ nữ thì cũng không bám sống bám chết như vậy, anh có chiêu trò gì thì lấy hết ra đây, nhưng đừng có dùng cái chiêu này, đừng có để người ta coi thường”. Nói xong, anh vứt điện thoại lại cho Lâm Hàn, sau đó đi lấy chăn trải lên ghế salon.

Ai ngờ Đường Triều lại gọi điện đến tiếp. Anh khẽ nói ở bên máy bên kia: “Tôi thấy bạn trai cô tức điên lên rồi đấy, tôi cũng mệt mỏi cả ra rồi. Cái trò mặt dày mày dạn đó lần sau đừng có mà nhờ tôi nữa đấy”.

“Được rồi, anh đã kết thúc được chưa, có loại người nào như anh không hả?”, Lâm Hàn làm bộ giận dữ gào lên vào điện thoại.

“Xem kìa, lại còn được nghe cô gào lên kia đấy”.

“Cái gì? Anh điên rồi, đã đưa anh về tận nhà rồi mà còn gọi taxi bám theo chúng tôi nữa hả? Anh có bệnh gì không vậy? Sáng mai anh đến làm gì? Tôi về nhà thì đã có chú Vương đến đón, anh gây rắc rối làm gì?”.

Nghe Lâm Hàn nói như vậy, Đường Triều gần như kêu toáng lên: “Trời ơi! Ý cô như vậy tức là sáng mai tôi còn phải diễn với cô một chấp nữa hả? Tồn thất kinh doanh của tôi cô đền bù nhé? Sao tôi lại quen một người như cô kia chứ? Tôi...”

“Tôi chán không buồn nói chuyện với anh nữa”, Lâm Hàn không đợi Đường Triều nói hết liền dập máy.

Cái trò diễn kịch này đừng nói là Đường Triều, ngay chính bản thân Lâm Hàn cũng cảm thấy mệt mỏi. Thấy Hữu Đức tỏ ra bận rộn, cô đột nhiên cảm thấy thật nực cười: Hia người bằng mặt mà không bằng lòng, cố dùng mọi cách để đối gạt lẫn nhau.

Đường Triều tưởng rằng nhờ anh đóng kịch để kích Hữu Đức, nhưng thực ra Lâm Hàn chỉ lo cho sự an nguy của chính mình. Khi đoán ra Hữu Đức là người đứng đằng sau tất cả mọi chuyện, lúc phải ở bên anh ta một mình, cô luôn có chút đề phòng, trong lòng luôn nghĩ anh ta sẽ đối phó với mình như thế nào. Song cô cũng không mấy tin rằng chính tay Hữu Đức làm tất cả những chuyện đó, ngoài Vương Linh và Thục Hoa ra thì trong cái chết của những người còn lại anh ta đều có chứng cứ ngoại phạm, lẽ nào còn có đồng bọn nữa?

Đồng bọn? Thời xưa có những kẻ được gọi là “sát thủ”, lẽ nào đến thời này cũng có? Dám vứt bỏ tuổi thanh xuân vô cùng tươi đẹp đó để... Lâm Hàn chợt rùng mình, nằm xuống giường nhưng không dám ngủ, ai ngờ càng không muốn thì càng buồn ngủ, càng chống lại thì càng không chịu nổi, thế là đến khi kim đồng hồ chỉ hai giờ sáng, cô không sao chịu được thêm, bèn nặng nề chìm vào giấc ngủ.

39. Chương 39: Giác Mộng Kinh Hồn

Bốn bề đều im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng tích tắc tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức. Gió nhẹ làm tấm rèm cửa sổ bay lên, cánh cửa sổ bằng gỗ khép nửa chừng ma sát với khung cửa tạo thành âm thanh kèn kẹt. Âm thanh đó khiến àn đêm không còn nặng trĩu nữa mà trở nên sinh động hơn vài phần. Ánh trăng, đúng rồi, ánh trăng, vì đây là tầng hai lầu, hoàn toàn cách biệt với thế giới rục rờ ánh đèn bên dưới nên có thể nhìn thấy cả ánh trăng. Ánh trăng giống như một cô gái lén đi gặp người tình, vượt qua tiếng kim đồng hồ tích tắc rồi lặng lẽ chiếu trên giường.

Cánh cửa chợt kêu kẹt lên một tiếng, Lâm Hàn cảnh giác mở bừng mắt, nằm im không dám động đậy, vẫn giả bộ nư đang ngủ, song nhịp thở thì đã bắt đầu trở nên hỗn loạn. Người vừa vào dường như cũng đã nhận ra điều đó, anh ta dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa vào, quyết tâm đi về phía giường Lâm Hàn.

Khi Lâm Hàn định ngồi dậy, anh ta đã nhào đến. Cô kinh hoàng nhìn người đó – vốn tưởng rằng sẽ trông thấy một lưỡi dao sáng quắc, hoặc một khuôn mặt đầy sát khí đặng đặng. Điều không phải, mà đôi mắt dài đó chứa chan tình cảm, giống như đêm đến Bình Uyển bắc thôn vậy, khi mười người bọn họ đứng trên đỉnh núi đón gió, anh cảm giác thấy ánh mắt nhìn chăm chú của cô nên quay đầu lại. Đúng rồi, có lẽ là bắt đầu từ khi đó, mình đã thấy thích anh. Đôi mắt anh dường như mang theo một ma lực mà mỗi khi nhìn vào cô lập tức chìm ngay xuống đáy. Khi đôi môi anh chạm vào môi, cô khẽ nhắm mắt lại...

Anh nhấc bổng cô lên rồi bế đi về phía cửa sổ. Hai tay cô vòng quanh cổ anh, hỏi như trong giấc mộng: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Hơi thở của anh lần quất bên tai cô, anh khẽ thổi vào đó gây nên một cảm giác thú vị: “Đi ngắm sao, ngắm trăng, đi tàu lượn”.

Cô “xi” một tiếng rồi bật cười, hỏi: “Nhà nào có tàu lượn thế? Sao ở Thượng Hải ít ỏi tới mức có khi còn chưa đếm hết được hai bàn tay”.

Anh dùng mũi gại gại vào mặt cô: “Em từng đếm rồi à? Hôm nay có mười một ngôi sao, trong đó có một ngôi là em, sau này chúng ta sẽ gọi nó là Hàn tinh, không phải là ngôi sao lạnh lẽo, mà là chữ Hàn trong tên của em, em nói xem có hay không?”.

“Sao cái tên đó nghe cứ kỳ quái vậy?”.

“Không kỳ quái, không kỳ quái một chút nào”, Hữu Đức mở cửa sổ ra, thò cả nửa người ra bên ngoài, khiến Lâm Hàn bị đưa ra lơ lửng giữa tầng hai lầu. Anh còn cười với vẻ tinh nghịch: “Em yêu, em mở mắt ra xem, có phải là rất đẹp không?”.

Quả nhiên đẹp thật, một vầng trăng non treo giữa không trung, thấp thoáng còn thấy bóng mờ mờ của cây quế. Xung quanh nhấp nháy mấy vì sao, Lâm Hàn nhắm mắt, đúng là có mười ngôi, không hơn không kém. Gió thổi qua khuôn mặt cô nghe hơi nhồn nhột, cô khẽ cười, nghe giọng Hữu Đức lại vang lên trên đầu: “Phong cảnh dưới mặt đất cũng rất đẹp, em thử cúi đầu xuống nhìn xem”.

Lâm Hàn cúi xuống nhìn, thấy trên mặt đất lấp lánh ánh đèn, hết như một tấm thảm màu rực rỡ. Cô nhớ lại năm ngoái đi cùng bọn bạn lên đỉnh Chúc Dung ở Nam Nhạc xem mặt trời mọc, ở nơi trên là trời dưới là đất, cô đã nằm ngửa ngay ra nhìn cô số những vì sao trên trời, thấy giống hết như ánh sáng đèn dưới mặt đất hiện giờ. Còn nhớ khi đó cô đã nói với một người bạn của mình: Ở Thượng Hải không thể nhìn thấy sao trên trời, nhưng khi đứng trên cao nhìn xuống cũng có thể thấy sao, sao nhân tạo.

Giờ đây khi nhìn cảnh tượng đẹp vô cùng dưới đất, cô nói như nói mơ: “Sao nhân tạo cũng rất đẹp”.

“Phải, rất đẹp, anh tặng cho em cả vòm sao nhân tạo đó có được không?”, giọng nói của Hữu Đức vang lên trên vòm không gian như ảo mộng. Giọng anh mỗi lúc một thấp, càng về sau càng nhỏ tới mức không nghe nổi. Khi nói dứt lời, tay anh cũng buông ra, Lâm Hàn rơi thẳng xuống.

Cuối cùng anh ta vẫn ra tay, nhưng vì sao vậy? Vì sao lại làm như vậy với mình? Khi đầu chuẩn bị chạm vào mặt đất, cô biết tất cả đã không còn xoay chuyển được nữa, nỗi buồn đau xâm lấn vào tận xương tủy, cuối cùng chỉ biết gào lên một tiếng: “Vì sao?”.

“Á”, Lâm Hàn mở bừng mắt, thấy trời đã sáng bạch. Toàn thân cô như không còn chút sức lực nào, áo ngủ ướt đầm mồ hôi, dính chặt lên người cảm giác vô cùng khó chịu.

“Cốc cốc cốc”, kèm theo tiếng gõ cửa là giọng Hữu Đức vang lên: “Lâm Hàn?”.

Nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, Lâm Hàn vẫn thấy tâm thần hoảng hốt, thế nên trả lời rồi rạc: “Vâng, em, em, mới tỉnh dậy, dậy ngay đây”.

Hữu Đức đã chuẩn bị xong bữa sáng, anh đưa phần ăn có sữa bò, trứng ốp đến trước mặt Lâm Hàn. Cô cầm cốc sữa đưa lên miệng, song trong đầu lại chợt hiện lên hình ảnh trong mơ: Liệu anh ta có làm trò gì với cốc sữa này không? Mùi sữa tươi sẽ át đi tất cả những mùi vị khác, bọn Tô Thanh cũng bị người ta bỏ độc vào nước cam ép còn gì... Song nghĩ đến việc lát nữa Đường Triều sẽ đến đón mình, thế nên Lâm Hàn chỉ ăn trứng, dù sao rán qua thì cũng an toàn hơn, còn sữa thì không uống.

Vừa mới gấp miếng trứng lên, lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Hay là thôi không ăn gì nữa cả, nhổ ra trong trứng cũng có. Nghĩ vậy nên Lâm Hàn không ăn gì nữa, khẽ khàng đặt đĩa xuống.

Hữu Đức khi đó đang đẩy miếng trứng, thấy Lâm Hàn không ăn thì nhòm nhoàm hỏi: “Sao em không ăn? Hay là vì sắp không ở cùng anh nữa nên trong lòng buồn bã tới mức đến bữa sáng cũng không ăn nổi? Nếu như không nữa rời xa anh thì nhà anh lúc nào cũng sẵn sàng mời em ở tiếp, ở đến khi nào thành nhà em luôn cũng được”.

Anh nói câu đó nhẹ nhàng tới mức sự đề phòng trong lòng Lâm Hàn dần dần được giải tỏa từng chút một. Anh vẫn bình tĩnh như vậy, liệu có phải mình đã trách nhầm anh không? Nhưng nếu như không phải là anh thì là ai kia chứ? Nếu như không phải anh, thì vì sao anh lại phải giấu ảnh Tống Ngọc Ngọc đi, nếu như không phải là anh, thì vì sao khi nhắc đến Tống Ngọc Ngọc với cô, anh không nói luôn là có biết Quý Giác? Hơn nữa khi anh nhìn thấy ảnh Quý Giác ở nhà cô ấy, nếu như anh không có vấn đề gì thì đã phải nói ngay ra là mình có biết Quý Giác rồi chứ Những chuyện đó rõ ràng là anh cố ý giấu giếm cô... Lâm Hàn càng nghĩ càng thấy lòng bấn loạn. Đột nhiên cô nghĩ đến một người, nên nảy ra ý định...

Đường Triều đến đúng như đã hẹn, Lâm Hàn nói với Hữu Đức không cần tiễn cô, song anh vẫn đưa cô ra đến cổng khu đô thị. Qua gương chiếu hậu, Lâm Hàn nhìn thấy Hữu Đức không quay vào nhà ngay mà đứng đó trông theo, khiến trong lòng cảm thấy buồn bực vô cùng.

Sau này khi đứng trước mộ Hữu Đức, Lâm Hàn mới hiểu vì sao khi đó mình lại thấy buồn bực trong lòng đến vậy. Lúc đó làm sao cô có thể nghĩ được rằng đó lại là lần hai người vĩnh biệt.

Sau này Lâm Hàn vẫn thường xuyên nhớ lại buổi sáng đầy ánh mặt trời rực rỡ đó, Hữu Đức miệng đang nhai đầy trứng ốp, nhồm nhoàm nói với cô: Nhà anh lúc nào cũng sẵn sàng mời em ở tiếp, ở đến khi nào thành nhà em luôn cũng được.

Đường Triều đưa mắt nhìn Lâm Hàn, trêu cô: “Đã không nở thì đừng đi nữa. Khi hai người cãi nhau thì tối kỵ là chiến tranh lạnh đấy”.

Lâm Hàn lắc lắc đầu: “Không phải như anh nghĩ đâu”.

“Vậy thì như thế nào? Ánh mắt cậu ta nhìn cô thì bất kể người nào có chỉ số EQ cực thấp cũng có thể nhận ra ngay tình ý nồng nàn, đừng có nói với tôi là cậu ta chỉ là bạn bình thường của cô thôi đấy nhé”.

“Những người có chỉ số IQ cao thì cũng có thể thay đổi chỉ số EQ được, với những người có tình cảm đậm sâu, nếu như muốn diễn kịch, chỉ cần dùng thủ thuật để khiến ột người không hề có tình cảm gì cũng ảo tưởng rằng gminh yêu tha thiết người kia, cái gì mà tỏ ra yêu đến kinh thiên động địa, lời nói cũng chứa chan tình cảm, khiến người khác phải rơi nước mắt”.

Đường Triều nghe Lâm Hàn nói vậy, tỏ ra khoái trá: “Xem chừng tội lỗi mà vị huynh đệ này gây ra đối với tiểu thư Lâm Hàn nhà chúng ta không hề nhẹ rồi, bắt cả hai tay à?”.

Lâm Hàn thở dài sườn sượt, nói yếu ớt: “Không phải như anh nghĩ đâu. Nói tóm lại là sau này tôi sẽ kể cho anh. Biết vì sao hôm qua tôi nhờ anh đóng kịch như vậy không? Tôi sợ mình sẽ gặp phải sự cố gì đó”.

Đường Triều chau mày hỏi: “Lẽ nào là chuyện mà cô đã từng nhắc đến với tôi?”.

“Cũng có thể như vậy, có một chút manh mối rồi, nhưng tôi hy vọng đó không phải là sự thật. Nói chung tôi hy vọng tất cả đều là mình nghĩ ngợi lung tung”.

“Vậy cô có thể đoán được vì sao không?”.

“Chính là vì không hiểu nổi nguyên nhân, thế nên tôi mới không thể xác định được. Tuy nhiên tôi luôn cảm thấy có ít nhiều liên quan đến nhà họ Hà”.

“Tôi thấy hay là báo mọi chuyện với cảnh sát đi, để...” , Đường Triều đề nghị.

“Không”, Lâm Hàn lập tức gạt phắt đi.

Đường Triều quay sang nhìn cô: “Xem ra cô thích anh ta thật rồi, cô sợ là kết quả điều tra sẽ không như những gì mà cô nghĩ, còn anh ta biết cô nghi ngờ mình nên dù cho kết quả có là như thế nào đi chăng nữa, thì hai người cũng sẽ chấm dứt chứ gì”.

Lâm Hàn không phủ nhận: “Cái chết của Tổng Ngọc Ngọc đã ảnh hưởng đến anh ấy quá nhiều, nếu như anh ấy lại biết bị tôi nghi ngờ như vậy, không biết sẽ còn cảm thấy thế nào nữa. Tôi...”.

“Nếu như trong lòng cô không có người đó thì cơ bản không cần phải thận trọng nhiều đến vậy. Trong lòng cô rõ hơn ai hết, rằng nếu đó chỉ là một nghi ngờ nho nhỏ, thì cô đã tự hóa giải ngay rồi. Không phải tôi kích động gì cô đâu, nhưng đến tám chín mươi phần trăm là chuyện lớn”.

Đường Triều phân tích một cách rành rọt, câu nào cũng hợp lý khiến Lâm Hàn không thể bác bỏ, mặt đỏ bừng lên: “Chuyện của tôi tạm thời không cần anh quan tâm đến, tôi sẽ không đi báo cảnh sát, cũng không cho phép anh báo cảnh sát”.

Đường Triều bắt lực lắc đầu: “Cô suy nghĩ vẫn còn đơn giản quá. Nếu như cô gặp điều gì bất trắc, thì mẹ cô sẽ phải làm thế nào đây?”.

“Trước mắt anh ấy sẽ không làm gì tôi đâu, nếu như đúng là anh ấy muốn giết tôi thì ngay từ đầu đã ra tay rồi, không việc gì phải gây ra nhiều cái chết khác như vậy. Không muốn tôi chết một cách dễ dàng, chứng tỏ anh ấy đã có kế hoạch hẳn hoi”, Lâm Hàn nhớ đến tình tiết trong cuốn tiểu thuyết của mình: “Có lẽ anh ấy muốn tôi còn đau khổ gấp trăm ngàn lần so với cái chết”.

Đường Triều thôi không khuyên giải nữa, khi một người đã trở nên ương ngạnh thì có làm gì cũng không thuyết phục nổi, huống hồ lại là người thẳng tính như Lâm Hàn. Hơn nữa, chuyện này cũng liên quan đến chữ tình, ai trong hoàn cảnh đó thì cũng không thể nói hay được, giống như anh và Tiểu Ảnh.. Nghĩ lại

chuyện năm đó, Đường Triều đột nhiên thấy trong lòng không thoải mái, xem ra tận sâu thẳm trong lòng anh cũng vẫn còn nghĩ ngợi đến chuyện này. Không thể đi báo cảnh sát, cũng không thể giương mắt nhìn Lâm Hàn bị nguy hiểm, Đường Triều đành nói: “Vậy thế này đi, trước khi cô định làm một việc gì thì hãy bàn bạc với tôi, có thêm một người thì cũng sẽ đỡ nguy hiểm hơn. Dù sao thì tối qua chúng ta diễn kịch cũng rất thật, tôi đang trong vai một kẻ si tình bám riết lấy cô nên cũng tiện lợi hơn”.

“Ừm”, Lâm Hàn gật gật đầu.

Ngày hôm sau, Lâm Hàn đặt vé máy bay đi Nội Mông. Trước khi đi cô còn gọi điện nói việc này cho Hữu Đức, anh tỏ ý muốn đi cùng nhưng cô từ chối.

Sau đó Lâm Hàn lại đến gặp Quý Giác, chìa cho cô ấy xem chiếc vé máy bay. Quý Giác cầm chiếc vé, trêu Lâm Hàn: “Chẳng phải cô nương xấu xí đang không vui à? Định mời tôi đi chơi cùng chắc?”

“Không phải đâu, cậu xem giờ lên máy bay đi rồi đóng giả thành mình, đi ra sân bay. Cậu để ý giúp mình xem, anh trai của Tổng Ngọc Ngọc có đi theo không?”.

Quý Giác ngạc nhiên nhìn Lâm Hàn: “Cậu có sao không vậy? Vóc dáng của mình và cậu có giống nhau đâu, mặt mũi cũng khác, làm sao có thể lừa người ta được?”.

“Mình hơi gầy hơn cậu một chút, cậu đi mua một đôi giày thể thao có lót cao gót bên trong ấy, còn những điểm khác thì mình tin là cậu sẽ có cách để hóa trang cho hơi giống. Hơn nữa, mình đã bảo là anh ấy sẽ chỉ bám theo thôi”, Lâm Hàn cố gắng thuyết phục Quý Giác, “có hiểu từ bám theo nghĩa là gì không? Nghĩa là chỉ ngấm ngấm lén lút, bí mật đi theo ấy, thế nên không phải lo sẽ bị nhận ra đâu”.

Quý Giác trừng mắt lên với Lâm Hàn không khách sáo: “Thế còn cậu thì đi đâu?”.

Lâm Hàn uống một ngụm trà, cố gắng giấu đi sự bất an trong lòng mình: “Đi Bình Uyển bắc thôn, mình muốn đi gặp bà lão đó, xem có thể tìm hiểu thêm được manh mối nào không”.

Quý Giác gõ vào đầu Lâm Hàn: “Cậu bị sao vậy? Định làm thám tử điều tra chắc? Nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao?”.

“Cậu nói chẳng khác gì giọng điệu của Đường Triều, nếu như không phải anh ấy đã có Lý Ảnh rồi thì hai người đúng là hợp với nhau. Không phải lo lắng ỉn, mình sẽ biết cách cân nhắc”, Lâm Hàn vỗ vỗ vai Quý Giác, bộ dạng như giao trọng trách.

“Được rồi, ai bảo mình đen đui quen một kẻ oan gia như cậu chứ”.

Chuẩn bị xong tất cả, Lâm Hàn đến ga mua vé tàu hỏa, sau đó lại gọi điện cho bà Tổ Lan, nói mình muốn đi du lịch cho khuây khỏa. Cô cũng không quay về nhà mà đến siêu thị mua mấy bộ quần áo để thay, ngay tối hôm đó đã lên tàu đi về Bình Uyển bắc thôn.

40. Chương 40: Quay Lại Bình Uyển Bắc Thôn

Lúc ngồi trên tàu Lâm Hàn luôn nghĩ: Vì sao mình không thể không đi về Bình Uyển bắc thôn một chuyến? Đúng như Quý Giác mới nói, đi về đó để điều tra à? Dường như không cần thiết lắm, chỉ có điều trong lòng cô luôn có một ý nghĩ thôi thúc cực kỳ mạnh mẽ. Đi về đó xem xem, xem xét bằng chính đôi mắt của mình

Không phụ thuộc vào sự giải thích của Hữu Đức, có lẽ mình sẽ tìm ra được một kết quả gì khác biệt. Cô sợ Hữu Đức sẽ đi theo mình, thế nên mới dùng kế kim thiền thoát xác đó.

Lâm Hàn nằm xuống giường, nhưng lại không dám ngủ, cô sợ hễ nhắm mắt lại thì sẽ lập tức mơ thấy ác mộng. Gần đây cô thường xuyên mơ thấy mình bị móc mắt, có lúc thì đến cả hai mí mắt cũng bị cắt mất, có lúc thì hai con ngươi bị móc dở treo lủng lẳng trên mặt, còn Hữu Đức thì bỏ cô đấy mà đi, để cô đứng một mình trên sân thượng rộng mênh mông, gió lạnh tới mức gần như xô cô ngã; cô quỳ trên sân thượng mò mẫm tìm đường đi xuống dưới, vì đã mất đi đôi mắt nên cô đành dùng hai tay chống xuống đất, hai

mắt đã không còn cảm giác đau đớn nữa, mà trong lòng chỉ cầu khẩn sao ình thoát được kiếp nạn này. Cô cứ lần mò sờ soạng như vậy đi không biết bao lâu giữa cơn mưa gió điên cuồng, cho đến lúc chợt hăng tay, rơi thẳng từ nóc nhà xuống đất...

Lâm Hàn sợ hãi ngồi bật dậy. Giường cô nằm là tầng hai, khoảng cách từ đó lên giường tầng trên cùng cơ bản không cho phép ngồi được thẳng lưng, vậy nên cú ngồi bật dậy đó đã khiến trán đập cộp vào khung sắt. Một cơn choáng váng lập tức dội đến khiến Lâm Hàn quay mòng mòng, tiếp đó là đau tới mức cô phải nghiêng chặt răng, còn vị khách nằm giường trên thì vỗ hai cái xuống thành giường rồi gào lên với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Có cho người ta ngủ hay không hả, định lên đồng chắc?”.

Lâm Hàn vội vàng xin lỗi, vừa nghĩ: Anh đúng là cái chày ấy, có tưởng tượng được không hả? Cái chày dùng đánh trống là vừa vịn đấy, “lên đồng chắc”? Vớ vẩn. Tuy nhiên tiếng gào của gã đó cũng khiến cho Lâm Hàn hơi bớt không ít sợ hãi, đến khi đầu bớt đau hơn, cô thôi không dám ngủ tiếp nữa.

Trong to axe mở tới dường như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô. Lâm Hàn lấy chân quần chặt quanh mình, cảm giác sợ hãi trong lòng mỗi lúc một lớn hơn, tâm trạng bất an căng như dây đàn sắp sửa đứt đến nơi, cảm tưởng như chỉ ai chạm nhẹ vào cũng sẽ đứt rồi ra vậy.

Cũng may mà bóng tối cuối cùng cũng qua đi, chờ đến khi trời sáng cô mới dám ngủ bù.

Lần trước cả nhóm mười người đi đã cảm thấy đường xa lác xạc, lần này đi một mình lại càng cảm thấy mãi mà không đến. Vì lần trước Lâm Hàn không hề nghĩ đến chuyện sẽ có ngày trở lại đây nên không để tâm ghi nhớ đường đi, dựa vào một chút ấn tượng còn lại trong trí nhớ, mấy lần cô suýt nữa đi nhầm tuyến xe.

Khó khăn lắm mới lần mò đến được thị trấn, tuy nhiên làm thế nào để đến được Bình Uyển bắc thôn thì Lâm Hàn hoàn toàn không có chút ấn tượng nào. May mà gặp đúng ngày có chợ phiên, thị trấn nhỏ đông vui náo nhiệt. Vì Lâm Hàn ăn mặc khác biệt nên nhìn một cái cũng có thể nhận ra cô không phải người ở địa phương, trên đường đi rất nhiều người tò mò nhìn theo, nhìn tới nỗi Lâm Hàn dựng hết tóc gáy lên.

“Úi, cô gái”, đang đi chợt có một người đàn ông chừng ba mươi tuổi va phải Lâm Hàn.

“Hả?” Lâm Hàn giật thót người, giật lùi về sau mấy bước, hỏi với vẻ cảnh giác: “Anh muốn gì?”.

Người đàn ông đó bật cười ha ha, để lộ hàm răng nâu xỉn: “Làm gì được chứ? Hỏi có phải cô ở nơi khác đến đây không? Có cần tìm người dẫn đường không?”.

Lâm Hàn đột nhiên nhớ đến những vụ án buôn bán phụ nữ trẻ em mà báo chí với truyền hình vẫn đưa tin, sau đó nhìn lại người đàn ông xộc xệch bẩn thỉu trước mặt mình. Hai bàn tay thô ráp như vỏ cây của anh ta đang đan chéo vào nhau, trông đáng sợ cực kỳ hảo hức. Lâm Hàn vội vàng ra sức lắc đầu: “Không, tôi có người bạn ở đồn cảnh sát, không biết đồn ở chỗ nào ấy nhỉ?”.

Người kia nghe cô nói vậy liền ngậm miệng lại luôn, sau đó nhổ toẹt nước bọt xuống đất rồi bỏ đi.

Lâm Hàn thấy anh ta bỏ đi liền thở phào một tiếng, nghĩ bụng: Chiêu này quả không tồi.

Khi đến đồn công an thị trấn, không ngờ người ra tiếp cô lại vẫn là viên cảnh sát mập mạp lần trước. Viên cảnh sát đồ rõ ràng là vẫn nhớ Lâm Hàn, vừa thấy cô đã ngẩn ra, sau đó hỏi bằng thứ tiếng phổ thông cứng nhắc: “Ồ, sao cô quay lại đây?”.

Lâm Hàn cười nói: “À, đồng chí cảnh sát, là thế này. Lần trước khi mấy người chúng tôi được các anh đưa đến đây, anh còn nhớ bà lão ở Bình Uyển bắc thôn đó không?”.

Viên cảnh sát mập gật đầu: “Còn nhớ, nhưng làm sao?”.

“Là thế này, bạn tôi su khi quay về Thượng Hải luôn bạn rộn tới mức không có thời gian quay về thăm bà cụ, sợ bà cụ sẽ lo lắng. Đúng dịp này tôi có thời gian rồi, nên nhờ tôi đi về đó một chuyến thăm bà”.

“Vậy thì cô đi về đó thăm bà cụ đi, đến đây làm gì”.

Lâm Hàn gãi gãi đầu: “Vùng này của các anh núi mênh mông bát ngát, cây nhiều, đường rẽ cũng nhiều, dễ đi sai đường muốn quay lại cũng phải mất tới nửa ngày, ngay cả đến thị trấn này thôi mà tôi cũng đã lên

nhằm mấy chuyến xe. Nếu đi đến Bình Uyển bắc thôn, chắc chắn là không tìm đường nổi. Anh xem có thể bố trí ột người...”

Viên cảnh sát mập hiểu ra ngay: “À, cô muốn tìm một người dẫn đường đi có phải không?”

Thấy Lâm Hàn gật đầu, anh ta cười giả lả: “Cô cho rằng ở đồn cảnh sát chúng tôi ăn không ngồi rồi không có việc gì làm nên có người dẫn cô đi chắc? Ở đây người dân rất thật thà chất phác, cô ra đường hỏi xem, thế nào cũng sẽ có người nhận lời dẫn đi”.

Lâm Hàn méo xẹo miệng lẩm bẩm: “Nếu đúng là người dân ở đây thật thà chất phác, thì sao lại xảy ra nhiều vụ án bắt cóc phụ nữ, trẻ em như vậy”. Cô nghĩ bụng: Mình đi đường phải cẩn thận một chút, giống như anh ta nói, vừa đi vừa hỏi chắc kiểu gì cũng đến nơi thôi. Nghĩ vậy Lâm Hàn bèn đi ra cổng.

Có lẽ điều Lâm Hàn nói đã có tác dụng, chưa ra đến cổng liền nghe thấy viên cảnh sát mập mạp đó gọi với theo sau.

“Này, chờ chút đã”, anh ta thấy vẻ mặt hơi dắc ý của Lâm Hàn, bèn nói không khách sáo: “Để tôi đi báo cáo lãnh đạo đã”.

Lâm Hàn nghe nói vậy liền mừng hết cỡ: Có hy vọng rồi.

Cuối cùng đồn cảnh sát cũng điều một nhân viên nội cần dẫn Lâm Hàn đi. Viên cảnh sát đó người gầy nhom, cao tầm Lâm Hàn, trông mặt thì có vẻ mới chừng hai mươi tuổi, vẫn còn non nớt. Trên đường Lâm Hàn trêu cậu ta mấy câu, không ngờ ít tuổi như vậy nhưng lại không hề nhút nhát, vừa mới mở miệng ra đã nói liên chi hồ điệp.

Không biết nói những chuyện trên trời dưới biển gì, cuối cùng cũng nhắc đến vụ án của nhóm Lâm Hàn, tuy nhiên anh chàng cảnh sát trẻ tuổi không biết Lâm Hàn có liên quan đến đó.

“Ở Bình Uyển bắc thôn, chỗ mà chị đang đi đến ấy, cách đây không lâu đã xảy ra tai nạn chết người, nạn nhân là hai người nơi khác đến, tuổi tác cũng chừng tuổi chị. Còn có hai người nữa chết ngay trong đồn cảnh sát, một người nhảy lầu tự tử, còn người kia đúng là chết oan, đứng bên dưới nên bị người nhảy lầu đè chết. Đáng lẽ có người đỡ bên dưới thì không đến nỗi, nhưng cái người nhảy lầu kia chắc là vì cẩn thận nên quay đầu sang phía thềm gạch, còn làm lún hẳn một chỗ to như miệng bát. Zặc zặc, nhìn khiếp thật đấy. Chị nói xem có đáng sợ không? Nghe nói khi bốn người đó chết, ở bên người nào cũng có một cuốn truyện, là do một người trong nhóm đó viết ra”, anh chàng nói hăng hái tới mức văng cả nước bọt, “Chị nói xem, cuốn truyện đó đặt tên là gì không đặt, lại chính là “Thư tuyệt mệnh”, đúng là đen đủi”.

Lâm Hàn không thể không cắt ngang lời: “Cậu là cảnh sát mà cũng mê tin như vậy à?”.

“Đối với bên ngoài thì đương nhiên không thể nói là mình mê tin được, nhưng trong lòng thì cũng thấy hơi chợn rợn. Tuy nhiên những người đi cùng nhanh chóng được cho về”, viên cảnh sát nói năng hoàn toàn không tránh né gì.

Lâm Hàn ra vẻ ngạc nhiên: “Thì không thấy nghi phạm chẳng tha cho họ về còn giữ làm gì?”.

Viên cảnh sát tỏ vẻ ta đây: “Xì, chị tưởng đó là quay phim chắc, sao nhanh như vậy được? Riêng việc báo cáo giám định pháp y nhanh nhất cũng mất đến một tuần rồi, là có người bảo lãnh cho họ, nếu không thì giữ lại đồn tám đến mười ngày còn ít đấy”.

“À”, Lâm Hàn thâm kêu lên kinh ngạc, từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến tình tiết này, nên không thể không hỏi tiếp: “Có chuyện đó ậy hả? Vậy là ai bảo lãnh cho họ nhỉ? Người thân à?”.

Viên cảnh sát lấy bình nước ra uống một ngụm rồi nói tiếp: “Hình như trong nhóm của họ có một nhân vật mạnh lắm, tiền nhiều tới mức có thể thuê người được ậy. Có vẻ không phải là thân nhân, người đàn ông đó nói anh ta là thuộc cấp của một người có rất nhiều tiền”.

“Người đàn ông đó chừng bao nhiêu tuổi?”, Lâm Hàn đã ngầm đoán ra đó là ai, tám chín mươi phần trăm là Trịnh Khắc.

“Điều tra hộ khẩu chắc? Ai biết được là bao nhiêu tuổi, nhưng trông thì khá trẻ. Lại một chỗ là rõ ràng anh ta đến để bảo lãnh ậy người kia, nhưng lại không muốn để chúng tôi nói với những người kia là họ được bảo

lãnh. Tuy nhiên các quy trình cũng đã được thực hiện xong xuôi, người đó cũng nói là chỉ bảo lãnh trong quá trình điều tra, nếu như sau này mấy người đó có vấn đề gì thì vẫn có thể bắt lại bình thường”.

“Như vậy à”, hóa ra Trịnh Khắc vẫn lặng lẽ bám theo nhóm cô, thế nhưng khi đó Lâm Hàn lại không hề gặp anh ta, cứ cho là nghe được thông tin từ chỗ bà ngoại cô đi, thì cũng không thể lên kế hoạch cho tất cả mọi chuyện nhanh như vậy được.

Lâm Hàn càng suy đoán càng thấy khó hiểu, không sao đoán ra nổi ngọn ngành.

Đi một ngày đường đến chiều thì tới Bình Uyển bắc thôn. Viên cảnh sát đó để Lâm Hàn lại rồi quay về thị trấn.

Vẫn là chốn cũ, nhưng tâm trạng thì đã khác rồi.

“Cốc cốc cốc”, cô đứng hồi lâu bên ngoài rồi mới dám gõ cửa.

“Ai vậy?”, bà Hữu Đức cất giọng hỏi từ bên trong.

Lâm Hàn không biết phải giới thiệu thế nào, đành đáp bừa: “Là cháu”.

“Hà?”, giọng nói đó mỗi lúc một gần hơn, vừa dứt lời Lâm Hàn đã nghe thấy tiếng bước chân loạng choạng tiến đến gần.

Cánh cửa kêu két lên một tiếng, bà lão còng gập người xuất hiện. Dù trời còn sáng nhưng bà vẫn cầm trong tay một chiếc đèn dầu được lau đến sáng choáng. Vì tuổi cao nên đôi tay khô héo như cành củi của bà run lên khe khẽ. Bà ngược lên, neho mắt nhìn Lâm Hàn, sau đó hỏi bằng giọng Quý Châu: “Là người nào vậy?”.

Bà cụ đã rất già song đôi mắt lại rất có thần, không hề mang vẻ chậm chạp thường thấy ở những người cùng lứa tuổi.

Giọng Quý Châu với giọng Tứ Xuyên không khác nhau là mấy, may mà hồi đại học Lâm Hàn có mấy đứa bạn người Tứ Xuyên nên cũng không gặp trở ngại gì về ngôn ngữ. Cô đỡ lấy bà cụ: “Bà ơi, cháu là Lâm Hàn, là người lần trước đến đây chơi cùng Hữu Đức ấy”.

Vì Hữu Đức có lần nói là bà cụ chưa từng đi đâu ra khỏi Bình Uyển bắc thôn, thế nên Lâm Hàn sợ bà nghe không hiểu tiếng phổ thông, phải cố ý nói thật chậm rãi, đồng thời chuẩn bị tư tưởng để nghe bà hỏi đi hỏi lại mấy lần. Không ngờ bà cụ nghe xong đã hiểu ngay, hỏi lại cô: “Thế lần này Hữu Đức nhà chúng tôi có về không? Thằng bé không sao chứ?”.

“Không sao đâu bà ạ, anh ấy bận quá nên lần này nhờ cháu về đây thăm bà”, Lâm Hàn vội đáp lời.

Bà lão nghe thấy vậy liền dừng bước lại, quay đầu nhìn thật kỹ Lâm Hàn, sau đó nở nụ cười rạng rỡ: “Cô là vợ Hữu Đức nhà chúng tôi à?”.

Lâm Hàn đỏ bừng mặt, không nói được gì.

Bà lão thấy vậy lại càng cười vui sướng hơn.

Ánh sáng trong nhà dù không tốt lắm nhưng vẫn chưa đến mức phải thắp đèn. Lâm Hàn đón lấy chiếc đèn bà lão cầm trong tay, hỏi: “Bà ơi, bây giờ đang là ban ngày, không cần phải dùng đèn, mắt bà nhìn không rõ à?”.

Bà lão chép chép đôi môi già cỗi: “Trời sắp mưa rồi, hễ mà mưa là trời tối sầm lại ngay, đến lúc đó nhớ lại không tìm được đèn nên bà phải chuẩn bị từ trước”.

Lâm Hàn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời vẫn cao vợi vợi, ánh nắng chiều chói chang, làm gì có dấu hiệu cho thấy sắp mưa?

Bà lão cười cười: “Cháu có thấy mây bay nhanh không? Mây bay vừa nhanh vừa tản rộng thì chứng tỏ trời sắp mưa rồi”.

Lâm Hàn nhìn kỹ lại, quả nhiên đúng như bà lão nói, mây bay vừa nhanh vừa tản rộng, còn ở chân trời đã xuất hiện một vệt màu sẫm đen.

Chỉ một lát sau sấm đã rền vang, mưa nhanh chóng trút xuống như thác đổ. Lâm Hàn thầm phục lẫn bà lão, đúng là một đài dự báo khí tượng thủy văn sống.

“Hồng rồi”, bà lão chợt kêu lên, sau đó đi nhanh ra phía cửa, lấy chiếc áo tơi bằng lá mặc lên người. Chiếc áo tơi dày cộp, khoác lên trên cơ thể gầy guộc của bà tưởng như lúc nào cũng có thể bị đè sập xuống đến nơi. Lâm Hàn thấy bà đi ra ngoài vội hỏi: “Bà ơi, trời đang mưa to như vậy, bà đi đâu thế?”.

“Mấy hôm trước mương sau nhà bị tắc vẫn chưa thông được, cứ để vậy lát nữa nước trên núi đổ xuống ngập nhà mất”, giọng nói của bà lão mất hút trong màn mưa, Lâm Hàn còn không kịp nghĩ ngợi gì, cũng vớ vội chiếc áo tơi rồi đuổi theo bà.

Phía sau nhà có một lạch nước rộng chừng nửa mét, sâu cũng chừng đó, Lâm Hàn nhớ hình như có lần Hữu Đức đã nói người dân quê anh quen gọi là mương sau nhà, chủ yếu dùng để thoát nước mưa. Khi đó trong lạch nước đã chất đầy cành lá cây khô với đất đá, còn bà lão thì đang dùng xẻng hất những thứ rác đó ra ngoài. Vì lưng bà còng gập nên cứ mỗi xẻng lại phải dừng lại nghỉ. Lâm Hàn không thể đứng yên nhìn, liền cầm lấy chiếc xẻng trong tay bà lão: “Bà ơi bà nghỉ đi, để cháu làm cho”.

Bà lão đứng sang một bên nhìn Lâm Hàn xúc đất đá dưới mương lên, nói lặp đi lặp lại: “Như vậy sao được? Cháu được nâng niu từ bé, chắc chưa từng làm những công việc vất vả này rồi, chúng ta quay vào nhà thôi, cứ mặc kệ nó, có ngập cũng không ngập sâu lắm đâu, làm quá sức sẽ mệt đấy”.

“Có ai được nuông chiều từ bé đâu bà”, Lâm Hàn ngoài miệng vẫn nói vậy, nhưng thực ra đã mệt tới nỗi mồ hôi toát ra đầm đìa, hai tay đau rát như phải bỏng. Khó khăn lắm mới xúc hết được đất đá bên dưới mương lên, người cô đã ướt như tắm, không biết là vì nước mưa hay mồ hôi, nhìn xuống hai bàn tay thì thấy đã phồng rộp, đau rát như bị kim châm.

Bà lão đun xong nước tắm cho Lâm Hàn, lại đi nấu cho cô thêm một bát canh gừng. Hai tay vừa chạm vào nước nóng, Lâm Hàn đã thấy đau tới mức phải phồng mồm lên thổi. Tắm xong đi ra đã thấy bà lão cầm đến hai mảnh vải xô: “Cháu gái, quần vào đi”.

Lâm Hàn cầm lấy một mảnh, thấy mùi thảo dược thơm dịu xộc ngay vào mũi, bèn hỏi: “Đây là gì thế hả bà?”.

Bà lão cầm mảnh vải kia giúp Lâm Hàn quần bàn tay bị rộp, vừa quần vừa giải thích: “Đây là bài thuốc dân gian bà học được của người Miêu, linh nghiệm lắm”. Quả nhiên sau khi quần vào, bàn tay vốn đang bỏng rát lập tức không đau nữa, còn thấy mát dịu ở vết thương, cực kỳ dễ chịu.

“Bà là người dân tộc Miêu à?”

Bà lão lập tức sa sầm nét mặt, sau đó thở dài một tiếng: “Không phải”.

Lâm Hàn cảm thấy hình như bà có điều gì đó muốn nói, song lại cũng không tiện hỏi thẳng, thế nên tìm một góc tiếp cận khác để lấy lòng: “Thế thì bà tài thật đấy, việc gì cũng biết”.

“Tài hả?”, bà lão hỏi lại, cũng không đợi Lâm Hàn trả lời mà cười cay đắng: “Nếu như thực sự có tài thì đã không phải sống cô độc lúc tuổi già như thế này”. Cách nói năng của bà lão không giống với những bà cụ ít học vùng quê, mà đằng sau câu nói dường như còn ẩn chứa rất nhiều điều.

Lâm Hàn không hỏi thêm gì nữa, dù sao thì cô cũng sẽ ở lại đây vài ngày, cứ để từ từ rồi sẽ có câu trả lời.

41. Chương 41: Tuệ Châu

Tối hôm đó bà lão thu xếp cho Lâm Hàn ở một gian phòng, nhìn qua đã biết không phải là gian phòng cô ở hồi trước. Bà lão rất tế nhị, sợ nếu cho cô ở phòng cũ sẽ gợi lại những ký ức không vui.

Bên ngoài có thứ gì cũng không nhìn thấy. Lâm Hàn nghĩ vậy, chợt cảm thấy một nỗi sợ hãi trào lên trong lòng. Cô vội kéo màn ra. Mưa đã nhỏ dần, rơi tí tách trên những phiến lá ngoài sân. Giọt gianh trên mái

nhà cũng đang nhỏ xuống tí ta tí tách, nghe rõ mồn một trong đêm khuya thanh vắng. Nhìn qua cửa sổ chỉ thấy một màn đêm đặc quánh, thấp thoáng đường viền của dãy núi nhấp nhô, vừa thần bí vừa... u ám.

Lâm Hàn rùng mình một cái, tự trấn an mình: Đừng có nghĩ ngợi lung tung, đừng nghĩ ngợi lung tung. Chỉ là ở một vùng quê mà mình không mấy quen thôi.

Bà lão đi ngủ sớm, mới tám giờ đã lên giường nằm. Lâm Hàn là khách, hơn nữa trong nhà không có đèn điện, không ngủ thì còn có thể làm gì được? Cô buồn chán nằm trên giường, trần trọc xoay đi xoay lại mà không ngủ được, đếm cừu đến tận số ba nghìn rồi nhưng vẫn không hề buồn ngủ chút nào.

Không biết cứ lẩn lộn như vậy bao lâu, cuối cùng cô cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng hôm sau đã nghe thấy tiếng bà lão đi lại bên ngoài. Lâm Hàn vốn ngủ không sâu nên nghe thấy tiếng động cũng lập tức dậy theo.

Bà lão nhìn thấy Lâm Hàn, cười nói: “Cháu gái, không quen nhà à?”.

Lâm Hàn cười cười: “Cũng bình thường bà ạ”.

Bà lão bưng một chiếc chậu gỗ, vừa rót nước cho cô rửa mặt, vừa nói: “Cũng bình thường tức là hơi miễn cưỡng rồi, chắc ngủ không quen. Thực ra cũng phải, cái vùng thôn quê heo lánh này, đừng nói là cháu, bây giờ mà Hữu Đức với Ngọc Ngọc có quay về thì cũng không quen được đâu”.

Lâm Hàn đón lấy chiếc chậu, cười nói: “Bà ơi, bà chẳng giống với những gì Hữu Đức nói cả”.

Bà lão quay đầu lại hỏi: “Không giống ở chỗ nào?”.

“Cách nói chuyện này, hoàn toàn không giống với một người chưa từng đi đâu khỏi nơi đây cả. Cũng không giống một người không được học hành gì”.

Bà lão im lặng, dường như đang chìm vào một vùng ký ức xa xôi, mãi lâu sau mới thì thầm đáp lại: “Hữu Đức nói về bà như thế hả? Vậy còn Ngọc Ngọc thì nói thế nào?”.

“Ngọc Ngọc?”, Lâm Hàn sững lại, ấp a ấp úng nói: “À, cháu chưa từng gặp Ngọc Ngọc bao giờ”. Cô không muốn nói dối người già, song cũng không nhẫn tâm nói ra điều gì để làm bà lão đau lòng.

“Có phải là cháu không hợp với Ngọc Ngọc không? Không sao cả, đợi khi con bé đó quay về đây, bà sẽ nói với nó, chị em dâu phải quan hệ với nhau cho tốt, nếu không sao này nó về nhà người ta bị bắt nạt thì ai sẽ ủng hộ nó đây?”, bà lão cứ cảm rầm nói không ngừng, vừa nói tay chân vừa làm không nghỉ. Bà đặt một abLâm Hàn cháo trắng lên bàn, một bát khác còn để hai quả trứng gà, sau đó chỉ vào đó nói với Lâm Hàn: “Người ở thành phố các cháu quen ăn sáng, ở quê chẳng có thứ gì ngon, ăn tạm một chút cháu này đi”.

“Ăn sáng ạ?”, lần này thì Lâm Hàn có thể hoàn toàn khẳng định là bà lão không hề giống một bà cụ quê mùa mù chữ như những gì Hữu Đức từng nói chút nào.

Cô ngấm ngầm đánh giá: Ngoài dấu vết tuổi tác hằn rõ trên người thì thời gian dường như không tác động được đến bà lão một chút nào.

Ăn sáng xong, Lâm Hàn một mình đi lên hang dơi trên núi. So với lần trước, hang dơi không có gì thay đổi, phía trước cửa hang vẫn phủ một lớp rêu xanh mượt, sau trận mưa lớn đêm qua trông càng có vẻ sáng bóng lên hơn. Cô nhặt một cành cây rồi chậm chậm đi vào hang, ba bước, mười bước, mười lăm bước, vẫn không thấy một con dơi nào.

Khi đi được chừng hai mươi bước, cô thấy đằng trước có một ngã rẽ, bèn theo lối đó đi tiếp. Vì ngược sáng nên Lâm Hàn không nhìn thấy thứ gì trong đó, cô lặng lẽ đặt chiếc đèn pin mang theo người, lập tức thấy trên trần hang dơi đậu dày đặc, số lượng nhiều tới mức phát sợ. Dù đã chuẩn bị trước nhưng Lâm Hàn vẫn hoảng hồn đánh rơi chiếc gậy trong tay, một tiếng cách nặng nề vang lên. Cô thầm kêu: Hồng rồi, sau đó co giò chạy. Còn chưa ra tới cửa hang, đã thấy gió thổi phàn phật trên đầu, cả đàn dơi nghe thấy âm thanh cùng ào đến...

Dù đã dự liệu trước tình huống này, mặc áo mưa có mũ trùm đầu, nhưng Lâm Hàn vẫn bị dơi cắn mấy vết trên người.

Thấy Lâm Hàn chạy về trong tình trạng hoảng hốt, bà lão vội vàng lấy nước cho cô rửa sạch vết thương, một lúc sau lại lấy ra một chiếc lọ màu nâu, dùng bông thấm nước bên trong đó rồi xoa lên vết thương cho Lâm Hàn. Vừa xoa xong đã thấy không còn đau nữa.

Lâm Hàn nhìn vết dơir cần nói: “Lọ thuốc này hiệu quả hết như lọ ở nhà cháu có, vừa bôi vào hết đau ngay”.

Tay bà lão run bắn lên: “Nhà cháu sao?”. Thấy Lâm Hàn gật đầu, bà lại hỏi: “Cháu là hậu duệ của nhà họ Hà ư?”.

Lâm Hàn nghiêng đầu nhìn bà lão: “Làm sao mà bà biết? Bà quen ai ở nhà cháu à?”.

“Ha ha”, bà lão chợt bật cười, tiếng cười đó hết như tiếng cái bễ vỡ, cười mãi, cười mãi dần dần trở thành tiếng khóc: “Ta có biết không ấy hả? Hu hu.. Làm sao có thể không biết chứ”.

Bà lão cứ vậy, hết cười rồi khóc, khiến cho Lâm Hàn sợ tới mức không dám thở mạnh nữa, nghĩ thầm trong bụng: “Chẳng phải Hữu Đức nói bà lão là một người độc thân hay sao? Nghĩa là không có quan hệ gì với nhà họ Tống mới phải, nhưng nếu như nghe lời bà ấy vừa nói, thì hình như không phải như vậy”.

Bà lão gạt nước mắt đi, nhìn lại Lâm Hàn, sau đó dùng tay dò dẫm trên khuôn mặt cô, từ mũi, đến miệng, vừa nhìn vừa nói: “Đôi mắt này, cái mũi này, miệng này, giống, rất giống”.

“Bà ơi, bà nói giống ai cơ?”, Lâm Hàn càng cảm thấy không hiểu nổi.

“Hà Tịnh Nghi”, bà lão nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Lẽ nào chưa có ai nói là cô trông giống Hà Tịnh Nghi hay sao?”.

Từ trước đến nay Lâm Hàn chưa từng nhìn thấy hình ảnh của bà ngoại mình lúc còn trẻ, nên đương nhiên là không thấy giống hay không rồi.

“Đó là bà ngoại cháu, bà là...?”, thấy bà lão gọi tên bà ngoại mình ra, Lâm Hàn đoán chắc bà ấy có quan hệ gì đó rất gần với nhà họ Hà.

Bà lão vẫn rờ rẫm trên khuôn mặt Lâm Hàn, vì nỗi buồn đau nên trông đôi môi khô héo của bà càng già cỗi: “Ta cứ tưởng đời này kiếp này sẽ không còn gặp lại người nhà họ Hà nữa, song giờ đây lại gặp. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Là tự bản thân cô muốn đến đây thăm bà già cô độc này sao? Ta tưởng mình đã quên đi tất cả những chuyện của mấy chục năm trước đó rồi, nhưng khi cô xuất hiện, ta mới nhận ra tất cả vẫn còn nguyên trong trí nhớ của ta. Còn bà ngoại cô thì sao? Bà ấy cũng đã già như ta rồi có phải không?”.

Lâm Hàn thấy bà lão nhắc đến bà ngoại mình, bỗng cay cay sống mũi, nước mắt trào ra: “Bà ngoại cháu đã mất cách đây mấy hôm rồi”.

Bà lão buông tay xuống, lập cập đi đến cạnh giường, ngồi tựa lưng vào đó rồi thì thầm nói một mình: “Cũng chết rồi, hóa ra chỉ còn lại có mình ta vẫn chưa chịu chết đi cho”.

“Bà ơi, bà là?”.

“Ta là ai ư? Bọn Hữu Đức, Ngọc Ngọc đều không hề biết, bọn chúng vẫn cứ gọi ta là bà. Thực ra ta cũng quên mất mình là ai rồi”.

Lâm Hàn ngồi lặng lẽ lắng nghe.

Bà lão nhìn Lâm Hàn, con người sáng lên khác thường trong hai hõm mắt hằn sâu, hỏi: “Chắc ba ngoại cô chưa từng nhắc đến ta bao giờ có phải không? Chắc là tất cả những người biết ta đều nghĩ rằng ta đã biết, nhưng không ngờ được là trong bốn kẻ oan gia đó, lại chỉ còn có mình ta đang sống”.

Lâm Hàn nghe bà lão nói như vậy thì cũng đã đoán được ra bà ấy là ai, để chứng thực cho suy đoán đó của mình, cô hỏi một cách thận trọng: “Bà là Tuệ Châu phải không?”.

“Tuệ Châu?”, bà lão nghe thấy cái tên ấy lại bắt đầu rơi nước mắt, nở nụ cười đắng lẽ: “Tuệ Châu, cái tên đó đã bị chôn vùi mấy chục năm nay rồi, không ngờ có ngày lại được gọi lên”.

Lâm Hàn nghe thấy vậy, tỏ ra kinh ngạc: “Bà thực sự là bà Tuệ Châu sao? Bà, bà, bà...”.

“Chẳng phải ta đã chết rồi hay sao, đúng vậy không?”, thấy Lâm Hàn gật đầu, bà Tuệ Châu nói tiếp: “Lẽ ra ta đã chết rồi, nhưng chết đi sống lại”.

“Hả?”.

“Chuyện ân oán của mấy chục năm về trước rồi. Ta từ chỗ sống đi tới chỗ chết, từ chỗ chết quay về với cuộc sống vốn tưởng rằng tất cả đã thành tro tàn rồi chứ”.

“Vậy vì sao bà lại chấp nhận nói cho cháu biết, còn Hữu Đức và Ngọc Ngọc thì không? Bà là bà nội của bọn họ kia mà?”, Lâm Hàn hỏi.

Bà Tuệ Châu đưa tay lập cập vuốt vuốt khuôn mặt mình, hỏi: “Cô xem ta có xấu xí không?”.

Lâm Hàn nhìn khuôn mặt bà lão – chỉ thấy khắp mặt đầy những nếp nhăn, năm tháng dài dẫu nắng gió nên làn da đen đúa, thêm vào đó là những vết đồi mồi của tuổi già. Song nhìn thật kỹ, mới thấy giữa các nếp nhăn và đồi mồi có cả những vết sẹo, nếu là hồi còn trẻ với khuôn mặt trắng trẻo căng mịn hơn thì những vết sẹo dọc ngang đó hẳn là trông phải rất đáng sợ. Nếu căn cứ vào những gì ông Tống Tử Minh viết trong nhật ký, thì rõ ràng bà Tuệ Châu hồi còn trẻ là một cô gái xinh đẹp, lẽ nào...

Bà Tuệ Châu thấy Lâm Hàn không nói gì, lẩm bẩm như nói với chính mình: “Trông xấu xí lắm đúng không? Hồi đó ta cũng sợ phát khiếp vì khuôn mặt kinh khủng đó của mình, đây mà là ta ư?”.

Nghe giọng điệu đó không khó để nhận ra rằng hồi trẻ bà đã quan tâm đến dung nhan của mình như thế nào: “Vậy vì sao bà lại trở nên như thế này?”.

Bà Tuệ Châu đột ngột thay đổi chủ đề: “Phải rồi, cháu gái, vì sao cháu lại đoán được ta là Tuệ Châu? Lẽ nào cháu cũng biết những chuyện ân oán giữa hai anh em nhà Tống Tử Minh?”.

Lâm Hàn gật gù đầu: “Vâng, cháu đã đọc cuốn nhật ký của ông Tống Tử Minh”.

“Nhật ký của Tống Tử Minh?”, bà Tuệ Châu ngồi bật dậy, mở ngăn tủ đầu giường ra lục tìm, “Làm sao có thể như thế được? Cuốn nhật ký đó ta đã cất rất kỹ càng cơ mà. Ồ, sao lại không thấy nữa?”. Bà Tuệ Châu lộn tưng cả ngăn tủ lên nhưng rồi cuối cùng vẫn không tìm thấy, bèn quay đầu sang hỏi Lâm Hàn: “Cháu lấy phải không?”.

Lâm Hàn lắc lắc đầu: “Không phải, là Hữu Đức đã lấy đi”.

Bà lão nhìn Lâm Hàn với vẻ mặt lạnh lùng, hỏi một cách thăm dò: “Cháu với Hữu Đức cãi nhau phải không?”.

Thấy Lâm Hàn lắc đầu, bà Tuệ Châu lại nói: “Không phải cháu đến thăm ta thay Hữu Đức, mà là có chuyện”.

Lâm Hàn gật đầu thừa nhận: “Lần này cháu đến đây là muốn tìm hiểu một số việc, có thể liên quan đến Hữu Đức”.

Bà Tuệ Châu nghe nói vậy song không hề cảm thấy lo lắng, cũng không truy hỏi Lâm Hàn xem định tìm hiểu chuyện gì, chỉ lẩm bẩm một mình: “Bọn chúng đi cả rồi, chắc là không lâu nữa sẽ về đón bà già này tới sống cùng thôi”.

“Bà Tuệ Châu, vì sao bà lại sống sót được?”.

Nét mặt đầy những thăng trầm của cuộc sống, bà Tuệ Châu thở dài, nói: “Chỉ có thể nói là do chưa tận số thôi”.

42. Chương 42: Chết Đi Sống Lại

Đáng lẽ ra ta nên biết được rằng Tống Tử Kiệt đã không còn là người đàn ông mà ta từng yêu tha thiết đó nữa. Ta cứ tưởng rằng mình nắm được bí mật trong tay, thêm nữa vì niệm tình nghĩa vợ chồng trước đây,

anh ta sẽ theo ta về. Không cần tiền, không cần quyền lực, chẳng phải hai đứa đã sống với nhau ở quê mấy năm hết sức vui vẻ hay sao?

Trong lòng ta cũng hơi hận Tống Tử Minh, anh ta lấy vợ, lập nghiệp ở Thượng Hải, tận hưởng cuộc sống an nhàn một mình chẳng phải đã đủ rồi sao, không dung vượt đường xa về quê anh an hem em làm gì, ai muốn thấy anh ta kia chứ? Thực ra suy nghĩ đó cũng hơi vô lý, anh ấy sống có tình có nghĩa như vậy đâu có sai. Song khi tất cả trở thành việc đã rồi, có hối hận cũng đã muộn. Khi đó không ai nhìn thấu được lòng người, không hiểu được những lẽ thường tình ở đời, những ý đồ xấu xa trong lòng Tử Kiệt vốn đã định hình từ trước nên chẳng ai ngăn cản nổi.

Không hiểu thế nào là từ bỏ, khi yêu một người thì bị che mắt như vậy đấy, ta chỉ cảm thấy nếu phải rời xa anh ta, trái đất sẽ không còn quay nữa. Ta chỉ hy vọng con người lỡ bước chân đi đó sẽ hồi tâm chuyển ý, cùng ta quay về nơi đây, cũng giống như ta ngày trước dám rời bỏ vinh hoa phú quý, không sợ khổ, cùng người mình yêu bỏ trốn khỏi quê hương đến nơi thâm sơn cùng cốc này vậy.

Trong suy nghĩ của ta, tình huống xấu nhất cũng chỉ là bị anh ta khước từ, sau đó sẽ một mình đưa Tiểu Phong về đây sống thôi. Đàn bà là vậy, miệng thì nói rắn nhưng dễ mềm lòng, ta tung hết các con bài của mình ra, mà không biết đe dọa là chiêu ngu dốt nhất. Đe dọa một người đã bị tẩu hỏa nhập ma vì cuộc sống giàu sang phú quý chẳng khác nào tự mình inh đường chết, thế nên khi anh ta nhẫn tâm đập cây gậy đó vào đầu ta, ý nghĩ cuối cùng của ta trước khi chìm vào bóng đêm là hối hận: Thực sự không nên nói với anh ta những điều đó, sau này Tiểu Phong sẽ phải làm thế nào đây?

Anh ta khôn ngoan một đời, lúc lẫn một giây. Nếu như ta muốn nói những chuyện đó với Tống Tử Minh và Hà Tĩnh Nghi thật, thì đã nói ngay hôm biết chuyện rồi, việc gì phải giằng vò chính mình lâu đến vậy? Nói cho cùng, khi đã làm chuyện xấu xa thì con người ta luôn cảm thấy tội lỗi trong lòng. Chỉ một giây không làm chủ được chính mình, nên bộ óc vốn khôn ngoan cũng không suy xét được gì.

Lâm Hàn hỏi chen vào: “Trong lòng bà vẫn còn một tia hy vọng đúng không?”

Bà có thể gạt đầu: “Phải, trong lòng dù biết rõ ràng rằng niềm hy vọng đó còn nhỏ hơn tròn kim, nhưng vẫn mong là lòng tham của anh ta sẽ trở thành sợi chỉ, có thể chui vừa tròn kim đó”.

Khi yêu đến hết lòng, có thể hạ mình xuống thấp đến như vậy hay sao?

Hôm đó, khi ta tỉnh lại đã là nửa đêm. Mưa gió sấm chớp liên hồi, ta bị đặt nằm bên dưới một cái hồ sâu chừng nửa mét, trên người đã bị lấp mấy xẻng đất, đầu bị che kín bởi một vàng cổ, mặt đau như bị dao cứa. Ta đưa tay lên sờ, thấy mặt sưng to như cái bánh bao, còn có cả mấy vết cắt sâu nữa. Ta ngồi dậy nhìn kỹ xung quanh, đó là vườn sau của nhà họ Hà, rất ít khi có người qua lại. Chắc anh ta tưởng ta đã chết rồi nên đã đào cái hồ này để chôn ta. Đến giờ ta vẫn nghĩ là chính trận mưa lớn đó đã cứu ta, hoặc là có chuyện gì đó giữ tay anh ta lại.

Khi anh ta xuống tay hạ sát, trái tim ta đã chết hẳn. Ta đắp cái huyết đó lại như cũ, sau đó lấp các vàng cổ lên trên. Khi làm những việc này, cháu không biết đâu, tim ta đập thành thịch, chỉ sợ anh ta sẽ đột nhiên xuất hiện, khi đó thì ta chắc chắn không còn đường sống nữa.

Ta vốn định tìm đường trốn đi, nhưng không nỡ bỏ lại Tiểu Phong, thêm vào đó toàn thân lại đầy thương tích, kiểu gì cũng phải đợi lành lại mới có thể đi xa được.

Ta đương nhiên không dám đành hoàng quay lại nhà họ Hà, anh ta có thể ra tay một lần, thì cũng có thể làm như vậy lần thứ hai. Một người chết đi sống lại như vậy, bao giờ khát khao được sống cũng cực kỳ mãnh liệt. Khi đó tình yêu gì đó cũng chẳng đáng kể gì so với sinh mệnh cả.

Ta trốn trong nhà kính trồng hoa dương thương.

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, anh ta đã lén lén lút lút chạy ra nơi chôn ta ngày hôm trước, nhìn thấy mặt đất được lấp phẳng, anh ta tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên, song không dám kêu lên thành tiếng, cứ đứng ở đó hồi lâu rồi mới bỏ đi. Mấy ngày tiếp sau đó, ngày nào anh ta cũng đến đấy đứng nhìn, rồi sau này không đến nữa. Khi đó vết thương của ta cũng đã gần khỏi hẳn, song trên mặt thì đầy sẹo lồi lõm chẳng chịt, chắc là vì vết thương không được xử lý kịp thời nên để lại hậu quả như vậy. Đến giờ ta vẫn không hiểu được rốt cuộc vì sao anh ta lại phải làm như vậy đối với khuôn mặt của ta.

Sau khi ra khỏi nhà họ Hà, ta luôn nghĩ: Bây giờ phải đi đâu đây? Đến đón Tiểu Phong rồi quay về Tây An ư? Khi đó ta đã ma không ra ma, người không ra người như vậy, làm gì còn mặt mũi nào mà quay về gặp cha mẹ nữa? Quay về Bình Uyển bắc thôn ư? Ngộ nhờ anh ta tìm về đó thì biết làm sao? Ta đột nhiên nghĩ ra, Tống Tử Kiệt tưởng rằng ta đã chết, vậy thì ta chỉ cần làm một người đã chết là được. Thực ra ta vẫn muốn đón Tiểu Phong đi, mẹ con liền khúc ruột với nhau, ta không sao từ bỏ được đứa con đẻ của mình.

Đến cổng trường thành bé, ta đứng bên ngoài đợi nó tan học. Hôm đó là thứ bảy, có vị phụ huynh đến đón con, đứa trẻ đó vừa trông thấy mặt ta đã khóc toáng lên, vừa khóc vừa kêu: “Mẹ ơi, mẹ ơi, quý, quý”.

Khi đó ta mới ý thức được là mình cực kỳ xấu xí, nếu như Tiểu Phong nhìn thấy chắc cũng không thể nhận ra, nếu như nó cũng khóc ầm lên như đứa bé kia thì ta biết phải làm thế nào? Không được, ta không thể như vậy được. Thế là ta bỏ chạy khỏi trường học của Tiểu Phong.

Hồi mới đến nhà họ Hà, Hữu Đức có tặng ta mấy món đồ trang sức làm quà nhận chị em, còn nhớ hồi đó bà ấy nói với ta: Là phụ nữ thì áo quần có thể ăn mặc đơn giản, ăn có thể kém một chút cũng được, nhưng phải có mấy món đồ trang sức mới được, không chỉ để giữ thể diện, mà còn là thứ dùng trong lúc nguy cấp, có vậy khi đi đâu xa nhà nếu có gặp chuyện gì bất trắc còn lấy ra dùng, như vậy chẳng hề lãng phí đâu. Không ngờ đúng là có ngày phải dùng đến thật. Ta bán mấy món đồ đó đi, mua vé xe quay về Quý Châu. Ha ha, cuối cùng thì ta cũng chỉ có thể quay về nơi đây, ngoài Tây An ra, thì nơi thân thuộc nhất với ta lại chính là nơi này.

Sau khi về đến Quý Châu, ta luôn nghĩ xem nên sống ở nơi nào thì tốt nhất.

Sau này ta chợt nhớ đến người đã truyền bí thuật mà Tử Kiệt từng nhắc đến, bèn dùng tiền nhờ người đi dò hỏi khắp nơi để tìm đại chỉ của anh ấy. Trải qua một ngày đường mệt rũ, cuối cùng trái tim đã chết của ta lại sống lại: Nếu như ta cũng học được từ người đó một số bí thuật, cũng làm cho Tử Kiệt quên đi ký ức, như vậy liệu chúng ta có thể làm lại từ đầu hay không?

Khi gặp người đó, ta đã nói cho anh ta tất cả mọi chuyện. Anh ta vô cùng hối hận, nói rằng không nên nhất thời khoe khoang mà truyền thứ tà thuật đó cho Tống Tử Kiệt.

Anh ta vừa thương xót cho ta, vừa tự trách mình, cảm thấy một phần nguyên nhân khiến ta trở nên như vậy chính là do anh ấy, thế nên đã giữ ta ở lại nhà. Nghe nói ta muốn học bí thuật đó, anh ấy không từ chối mà lập tức truyền ngay cho ta. Khi ta đã học được xong, anh ấy hỏi: Cô có chắc là làm như vậy vẫn còn ý nghĩa không? Một lời nói làm bình tĩnh người đang chìm trong giấc mộng, ta nhìn vào khuôn mặt khủng khiếp của mình trong gương. Dù rằng ta có làm cho Tống Tử Kiệt quên đi tất cả, quay về bên cạnh mình đi chẳng nữa thử hỏi còn có ý nghĩa gì? Những thứ mà chúng ta đã mất đi dù thế nào cũng không sao lấy lại được nữa. Trái tim ta tới lúc đó mới hoàn toàn chết hẳn.

Thế là ta ở lại trong nhà người đó, giúp anh ấy làm những việc vặt trong nhà.

Tiền bối của anh ấy là hậu duệ của các phù thủy người Miêu, suốt cuộc đời anh ấy cũng chỉ say mê nghiên cứu các thuật phù thủy của người Miêu, thế nên nhất quyết không lấy vợ. Anh ấy nói với ta, sở dĩ anh ấy vào đại học cũng chỉ là vì muốn xem xem khoa học có thể giải thích được những thứ mà tổ tiên mình truyền lại hay không. Trong thời gian ở đại học anh ấy rất chăm chỉ, thậm chí còn học được cả thuật thôi miên. Sau khi tốt nghiệp, nhà trường muốn giữ lại làm giảng viên nhưng anh ấy từ chối, quay về quê làm ruộng, vừa nghiên cứu các thuật phù thủy, vừa tự sáng tạo ra thuật thôi miên của riêng mình.

Ta ở lại đó đến mười năm, hàng năm đều lặng lẽ quay về Bình Uyển bắc thôn một lần để thăm Tiểu Phong. Trong mười năm đó, hai anh em họ Tống lần lượt qua đời. Khi những người đó không còn, ta chợt thấy lòng mình trống rỗng, bất luận là yêu hay hận thì cũng không còn chỗ nào ký thác.

Vị tiền bối đó vì quá say mê với các thuật phù thủy nên cũng mắc bệnh trọng, kéo dài được vài năm sau rồi chết.

Vì hàng ngày tai nghe mắt thấy nên ta cũng học được một vài chiêu thức bí truyền. Thực ra những món đó chẳng có chỗ nào mà áp dụng, nhưng thừa thãi thời gian thì học lấy thôi.

Sau khi vị tiền bối đó qua đời, ta quay về Bình Uyển bắc thôn, lấy danh nghĩa một góa phụ đi chạy nạn.

Những người trong thôn đương nhiên không còn nhận ra ta vì ngoại hình đã thay đổi hoàn toàn. Thôn trưởng thậm chí còn vận động mọi người làm giúp ta một gian nhà để có thể ở qua ngày.

Sau đó, chứng kiến Tiểu Phong lấy vợ, sinh con đẻ cái, rồi cũng... ra đi. Khi vợ chồng nó ra đi, ta nghĩ: Phải chăng ta mệnh sao chổi? Vì sao bọn họ đều đi cả, còn ta vẫn sống trên đời này trong bộ dạng một phé nhân? So với những người cùng lứa tuổi, trông ta già hơn hẳn. Không ngờ đến khi già, các nếp nhăn khiến những vết sẹo đó bị che khuất bớt, khiến mặt ta không còn đáng sợ như trước nữa.

Khi Tiểu Phong để lại ba đứa trẻ mồ côi đáng thương, ta thường đến làm cơm cho chúng ăn, cho chúng quần áo để mặc, giúp chúng vá víu đồ rách, dần dần bọn trẻ ngày càng gần bó với ta, thế nên ta lại dọn về sống trong căn nhà cũ. Cô có biết cảm giác lúc đó như thế nào không? Từng viên gạch ngói trong phân nửa ngôi nhà ấy đều ghi lại quá khứ của ta và Tống Tử Kiệt, mấy chục năm đã trôi qua, yêu và hận đều đã bị năm tháng chôn vùi.

“Bà Tuệ Châu, chẳng lẽ bà chưa từng về thăm cha mẹ mình một lần nào ư? Thực ra bất kể hình dáng bà đã trở thành thế nào đi chăng nữa, thì cha mẹ cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ bà”, Lâm Hàn hỏi. Từ đầu câu chuyện tới giờ, bà lão chưa từng nhắc nửa lời đến song thân, lẽ nào đối với bà ấy tình yêu là tất cả?

Bà Tuệ Châu cười nói: “Có về thăm, sao có thể không về được. Ta đi cùng với vị tiên bối đó, lấy danh nghĩa bạn học của Tuệ Châu, nói với họ là Tuệ Châu đang sống rất tốt, không cần phải nhớ thương. Hôm đó ta đã phải kìm nén rất nhiều để không bật khóc, khi bước chân ra bậu cửa còn đứng lại mãi không đi nổi, chỉ nghe thấy mẹ ta khóc rống, vừa khóc vừa nói với cha ta: Sao tôi cứ cảm thấy hình như người đó chính là Tuệ Châu nhà chúng ta? Cha ta đáp: Vì bà thương nhớ con quá, bà xem ảnh Tuệ Châu gửi đi, trông nó trẻ hơn cô đó rất nhiều, còn cái cô đó trông chỉ kém bà có mấy tuổi thôi. Sao có thể là con gái chúng ta được? Hơn nữa không mặt cô ta...”.

“Nghe cha nói vậy ta không sao chịu đựng thêm được nữa, kéo vị tiên bối đó rảo bước thật nhanh. Từ lần ấy ta không bao giờ quay về nhà nữa. Quả thực ta là một đứa con bất hiếu không hơn không kém”.

“Thực ra nỗi đau và thương nhớ trong lòng bà cũng không hề ít hơn họ đâu”.

Bà Tuệ Châu xoa đầu Lâm Hàn nói: “Đúng là hiểu biết, lại lương thiện nữa, giống hệt Ngọc Ngọc nhà chúng ta”. Thấy chốc chốc bà lão lại nhắc đến Tống Ngọc Ngọc, còn Hữu Đức thì không thể quên được mối tình với người con gái đó, Lâm Hàn đột nhiên thấy tò mò: Rốt cuộc cô ấy là một cô gái như thế nào? Chắc hẳn là phải rất tuyệt vời, thế nên mới khiến người ta không thể quên được.

“Bà Tuệ Châu, bà rất nhớ Ngọc Ngọc phải không?”.

“Nhớ, người trong thôn đồn nhau rằng Ngọc Ngọc nhà ta cũng đã chết giống như Tiểu Hoan rồi, thế nên đã lâu như vậy mới không về thăm ta”, nói xong bà lão bĩu môi như đứa trẻ con, “Mấy người đó chỉ nói bậy, Ngọc Ngọc nhà ta chắc chắn còn sống, chắc chắn là chưa chết. Khi Tiểu Hoan mất, tìm ta đau nhói suốt ba ngày, Ngọc Ngọc cũng là cốt nhục của ta, nếu như nó không còn trên đời này nữa, thì làm sao ta lại không biết được”, bà lão nói cực kỳ chắc chắn.

Lâm Hàn nghe thấy vậy thì sống mũi chột cay cay, vì sợ mình sẽ nói lộ ra điều gì làm bà lão đau lòng nên vội chuyển sang chủ đề khác.

Chuyện trò một hồi nữa, khi Lâm Hàn hỏi bà Tuệ Châu về chuyện những con dơi trong thư phòng nhà họ Hà, bà Tuệ Châu cũng lắc đầu: “Chuyện đó nói ra thì thật lạ lùng. Chắc là vì nhà họ Tống có mối hận thù gì đó chưa giải được với bọn dơi đó, cũng giống như cái hang đằng sau núi ấy, dù có lấp, đốt, hun khói, làm đủ mọi cách rồi nhưng vẫn không đuổi được hết bọn dơi đi. Ha ha, thực ra chỉ cần đừng có chủ động quấy nhiễu chúng, thì chúng cũng sẽ không hại người”.

Lâm Hàn cũng tỏ vẻ đồng tình.

“Hữu Đức về đây à?”, bà lão đột nhiên kêu lên, sau đó lập tức đứng dậy, đẩy cửa sổ thò đầu nhìn ra bên ngoài. Lâm Hàn giật thót người, cũng vội vàng ngó ra xem. Bên ngoài cây hoa hồng đang nở rực rỡ, một cơn gió thổi qua hất những giọt nước mưa đọng trên lá cây xuống đất giống hệt một trận mưa rào nhẹ: “Bên ngoài vắng tanh, làm gì có bất cứ người nào? Lâm Hàn cười nói: “Bà Tuệ Châu, bà có nghe nhầm không?”.

“Nhằm làm sao được, ta nuôi nó từ bé, không cần phải nói, nghe tiếng bước chân cũng đã biết là có phải hay không rồi, sao mà nhằm được?”, bà Tuệ Châu tỏ rõ sự phẫn khích lạ thường, cầm lấy chiếc gậy rồi đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa gọi: “Hữu Đức, Hữu Đức?”.

Trận mưa khiến cho nền đất xung quanh nhà trơn trượt, bà lão bước thấp bước cao tìm kiếm một lượt sân trước vườn sau, Lâm Hàn sợ bà trượt ngã nên phải bám sát theo sau. Khi đi qua một gờ đất, bà lão quả thực trượt chân, ngã ngay xuống dưới. Lâm Hàn muốn giữ lại mà không kịp, chỉ thấy đầu bà lão đập mạnh vào viên đá nhọn, máu phun ra từ trán, Lâm Hàn sợ tới mức khóc toáng lên.

Những người hàng xóm đang ở gần đó vội vàng chạy đến, không nói gì nhiều, lập tức công bà lão chạy ra trạm y tế.

Vừa tới trạm y tế, bà lão đã thở hắt ra. Khi chết, ta bà vẫn còn nắm chặt tay Lâm Hàn, đôi mắt vốn tinh anh dần tối lại.

Lâm Hàn cảm thấy đau lòng khôn xiết, khi ấy cô không còn nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác, chỉ muốn liên lạc ngay với Hữu Đức. Gọi điện vào số máy anh, nhưng không ngờ luôn trong tình trạng tắt máy. Lâm Hàn tiếp tục gọi điện cho Quý Giác định nhờ cô bạn đến nhà Hữu Đức báo tin cho anh, Quý Giác hỏi: “Chẳng phải là cậu đang trốn anh ta à? Tìm anh ta làm cái gì mà gấp gáp như vậy”.

“Nhà anh ấy xảy ra chuyện lớn rồi”.

“Hả? Cái gì? Xảy ra chuyện lớn gì?”, giọng Quý Giác ở máy bên kia chợt cao hẳn lên.

“Bà nội anh ấy mất rồi”, trong lòng Lâm Hàn vừa sợ hãi, vừa đau buồn, vừa hối hận lại vừa tự trách mình, nếu như không phải vì cô đến đây thì có lẽ bà Tuệ Châu đã không xảy ra chuyện như vậy.

Máy bên kia bỗng dưng không còn âm thanh gì nữa, Lâm Hàn a lô mấy tiếng mới thấy giọng Quý Giác yếu ớt hỏi: “Tiểu Hàn, việc này không liên quan gì đến cậu chứ?”.

“Không đâu. Không đâu”, Lâm Hàn vội vàng giải thích., “Trời vừa mưa nên đường trơn trượt, khi đó mình đang ngồi trong nhà nói chuyện với bà Hữu Đức, bà đột nhiên gọi tên anh ấy lên, còn khẳng định chắc chắn là anh ấy đã về nhà, sau đó chống gậy đi tìm khắp xung quanh, cuối cùng khi đi qua ruộng thì trượt chân ngã, không may đập đầu trúng một hòn đá, sau đó thì...”.

“Bà ấy già như vậy, sao cậu không ngăn lại?”, trong giọng nói của Quý Giác đã đầy nước, “Cậu không thể khuyên can bà ấy được hay sao?”.

“Mình đã khuyên rồi”, Lâm Hàn vừa đau lòng vừa ảm ức, cũng bật khóc, “Khi bà bị ngã xuống, mình muốn giữ lại nhưng không giữ được... Hu hu, mình đành phải trở mắt nhìn bà ngã xuống, ngã xuống ngay trước mắt mình”.

Giọng Quý Giác trở nên suy sụp: “Được rồi, cậu cũng đừng đau lòng quá, mình sẽ giúp cậu đi tìm Hữu Đức ngay”, nói xong, không chờ Lâm Hàn nói gì thêm, Quý Giác đã tắt máy.

Vì bà lão không có con cháu nên tang lễ được làm hết sức giản đơn. Lâm Hàn vốn định nói ọi người biết về thân phận thực sự của bà, nhưng nghĩ đến việc nếu nói ra sẽ khó tránh được nhiều điều rắc rối khác, với lại cô cũng không giỏi nói dối, thế nên kiểu gì cũng sẽ dẫn đến chuyện không mấy hay ho giữa hai an hem họ Tống. Nghĩ đến việc bà Tuệ Châu đã phải giấu giếm suốt mấy chục năm, có lẽ đến khi chết bà cũng sẽ không muốn thân phận thực sự của mình bị lộ, thế nên lại thôi.

Chi bằng cứ để cho bí mật này chôn vùi mãi mãi, trở thành một bí mật vĩnh viễn đi.

Sau khi chôn cất bà Tuệ Châu xong, Lâm Hàn cũng chẳng còn lý do gì để ở lại Bình Viễn bắc thôn. Trước khi đi, cô còn ghé qua gian phòng mà Ngô Thục Hoa đã tự sát, muốn tìm được thêm manh mối nào đó, nhưng gian phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn lưu lại bất cứ dấu tích nào.

Trường thôn tiễn cô ra đến đầu làng, trên đường đi còn trò chuyện mấy câu: “Cô quay về với Hữu Đức, bảo cậu ta nếu có thời gian rảnh rỗi thì về thấp một nén hương lên mộ cho bà ấy. Bà ấy chỉ có một thân một mình, trông nom ba an hem chúng nó từ bé tới lớn, chưa nói tới việc đáp đền công ơn dưỡng dục, ngay cả khi chết cũng chỉ có một mình lạnh lẽo thế này, đúng là khiến cho người ta thấy đáng lòng”.

Lâm Hàn ra sức gạt đầu, trong lòng cũng cảm thấy thê lương.

Mối ân oán tình thù của hai thế hệ trước cũng theo bà Tuệ Châu đi, coi như là đã kết thúc.

43. Chương 43: Cái Chết Của Lê Hữu Đức

Lâm Hàn quay về Thượng Hải, Quý Giác nói không làm thế nào liên lạc với Hữu Đức được.

Lâm Hàn tìm đến nhà anh, thấy cửa khóa chặt. Tìm đến bộ phận quản lý tòa nhà hỏi, mới biết gần mười ngày qua anh không về nhà, còn chiếc Buick thì vẫn đỗ nguyên trong hầm xe. Lâm Hàn đột nhiên nhớ tới lời bà Tuệ Châu nói hôm đó: Nhằm làm sao được, ta nuôi nó từ bé, không cần phải nói, nghe tiếng bước chân cũng đã biết là có phải hay không rồi, sao mà nhằm được. Lẽ nào hôm đó Hữu Đức đứng bên ngoài cửa thật? Nếu như anh ấy ở đó, thấy bà mình gặp nạn vì sao lại không xuất hiện?

Lâm Hàn ngồi trước cửa nhà Hữu Đức trọn một buổi chiều, vẫn không thấy anh quay về. Vì đã hẹn Đường Triều và Lý Ảnh đi ăn cơm tối nên không đợi thêm nữa mà về nhà chuẩn bị.

Buổi tối trước khi ra khỏi nhà cô còn gọi điện hẹn gặp Quý Giác. Mới có mấy ngày không gặp mà Quý Giác đã gầy đi khá nhiều, tâm trạng hình như cũng không được tốt. Lâm Hàn hỏi đến, Quý Giác lập tức bật khóc, không sao nói được điều gì. Việc này quá khác thường so với tính cách hàng ngày của Quý Giác, thế nên Lâm Hàn cũng không dám hỏi thêm gì nữa, lúc đi ăn cố gắng kéo cô ấy đi, có nhiều người để thay đổi sự chú ý chắc sẽ dễ quên chuyện buồn nào đó.

Khi đồ ăn đã được mang lên gần hết, Quý Giác mới lững thững đến.

Váy đầm màu hồng xám, mái tóc uốn bồng bềnh, trang điểm nhẹ nhàng, trông tổng thể cực kỳ nhã nhặn nhưng cũng không mất đi vẻ quyến rũ. Khi đó tinh thần Quý Giác đã khá hơn nhiều, so với lúc ban ngày thì đã hoàn toàn thay đổi. Lâm Hàn ngấm ngấm thần phục mình, cũng cảm thấy vui, quả tim vốn cứ treo lơ lửng cuối cùng cũng quay về chỗ cũ: Vẫn còn biết trang điểm, chứng tỏ cũng không có vấn đề gì lớn lắm.

Lý Ảnh vẫn lặng lẽ giống như mọi khi, Quý Giác vì đang có tâm sự nên cũng trầm trầm không nói nhiều, trong bữa ăn chỉ thấy tiếng Lâm Hàn và Đường Triều nói chuyện.

Bữa tối đó cũng tạm gọi là vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Lâm Hàn nhờ chú Vương đưa Quý Giác về nhà, còn cô gọi taxi đến nhà Hữu Đức, cửa vẫn đóng kín như lúc chiều. Để tránh giáp mặt với anh, cô nhấn chuông xong liền né sang bên lối thoát an toàn, lập đi lập lại mấy lần như vậy mà cũng không thấy ai ra mở cửa. Xem chừng Hữu Đức vẫn chưa về thật.

Lâm Hàn càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng bất an: Hữu Đức là một người rất thích ở nhà, không thể lâu như vậy mà không về được. Nhưng mà anh đi đâu mới được chứ? Một người to đùng như vậy sao có thể đột nhiên biến mất không tăm tích?

Quảng quật suốt một ngày, toàn thân mệt mỏi tới mức có cảm giác như các khớp xương đều rời cả ra. Vừa tắm xong định nằm nghỉ, Lâm Hàn chợt nghe tiếng bà Tổ Lan gọi: “Tiểu Hàn, ngày mai con đến công ty một lát xem thế nào nhé”.

Lâm Hàn cau mày, bĩu môi: “Mẹ, chẳng phải là không cần con đến đó nữa hay sao? Nói cách khác, không phải ở công ty đã có một gã tên là Trịnh Khắc một ty che khuất bầu trời rồi sao? Con đến đó làm gì cho rắc rối?”.

Bà Tổ Lan cũng tỏ ra không hiểu: “Cũng không biết thằng Trịnh Khắc đó lại định giở trò gì, hai ngày trước Nhiếp Đồng gọi điện đến bảo mẹ là thằng đó đột nhiên biến mất, trước khi đi có nói với thư ký là chỉ đi một lát thôi, nhưng ai ngờ mãi vẫn chưa quay về, điện thoại di động cũng tắt. Hai ngày nay công ty đã loạn lên thành một nồi cháo rồi”.

Lâm Hàn vừa nghĩ đến bộ dạng buông thả của Trịnh Khắc, cười mỉa: “Nói không chừng lại bám theo một nữ diễn viên hạng bét nào đó rồi. Cái tên này, cổ sống cổ chết để ngồi bằng được vào chiếc ghế số một ở công ty, mới ngồi được mấy ngày đã thấy nóng đít rồi chắc?”.

“Nói tóm lại là ngày mai con đến đó một chuyến xem sao, nói gì thì nói đó cũng vẫn là sản nghiệp của nhà ta”.

Lâm Hàn ôm lấy vai bà Tổ Lan, đẩy ra ngoài cửa: “Tuân lệnh đại nhân, nhi thần xin gánh vác trách nhiệm cao cả giành lại phần lãnh thổ đã bị chiếm mất của chúng ta”.

“Chỉ nghịch ngợm”, bà Tổ Lan đóng cửa vào giúp Lâm Hàn.

Vừa đặt mình xuống Lâm Hàn đã ngủ say, nhưng vì mấy ngày liền lòng đầy tâm sự nên ác mộng nối đuôi nhau tìm đến.

Cô mơ thấy mình đi một mình trong con ngõ nhỏ, trời mưa như trút nước, chiếc ô màu xanh da trời của cô dường như không chống đỡ nổi trước cơn gió rít điên cuồng, bị quật sang hai bên tả. Ở cuối con ngõ được lát đá xanh đỏ là một quán trà, bên ngoài lối vào được gắn một tấm biển: Minh Hương cư.

Cô thở phào một tiếng: Cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Nhân viên phục vụ quán trà mặc chiếc áo dài xường xám tối màu dẫn Lâm Hàn vào một phòng bao có tên gọi “Vân Khê các”. Cô đẩy cửa bước vào, thấy Hữu Đức mặc bộ áo dài màu xanh lam ngồi trong đó, tay giữ ống tay áo để rót trà. Thấy Lâm Hàn, anh mỉm cười rồi nhẹ nhàng hỏi: “Em đến rồi à?”. Dường như anh đã đợi cô ở đó rất lâu, đây là lần đầu tiên Lâm Hàn trông thấy anh mặc một màu khác ngoài màu trắng, thế nên cảm giác con người chân thực hơn rất nhiều.

Lâm Hàn lặng lẽ ngồi xuống, nghĩ không biết có nên nói với Hữu Đức việc bà Tuệ Châu đã mất hay không. Mấy lần cô hé miệng định nói ra thì lại bị sự dịu dàng của anh chặn lại: “Suyt, đừng nói gì cả, chúng ta thưởng trà đã”.

Màu trà trong chén trông có vẻ đặc, song khi uống vào thì lại không khác là bao so với nước lọc. Hữu Đức ngồi uống trông có vẻ rất thú vị, vừa uống vừa tặc lưỡi khen: “Không tệ, không tệ, đúng là hàng thượng hạng”. Thấy Lâm Hàn không nói gì, anh hỏi với vẻ quan tâm: “Tiểu Hàn, trà không ngon à?”.

Ánh mắt nhìn chăm chú của anh khiến cho người ta không thể, cũng không dám nói ra điều gì trái ngược, thế nên Lâm Hàn lắc đầu một cách máy móc: “Không phải, trà ngon lắm”.

“Thật ư?”, giọng nói của Hữu Đức đột nhiên như được phủ một lớp sương mờ bí ẩn, cảm tưởng như ở rất xa cô, nhưng rõ ràng là anh vẫn đang ngồi trước mặt. Trên khóe môi anh ẩn hiện một nụ cười quái đản rất khó nhận ra: “Em nhìn trong chén của mình xem”.

Giọng nói của anh mang một ngữ điệu đầy ma lực khiến người khác không thể không làm theo – trà bên trong chén của Lâm Hàn đã biến thành màu máu, trong cái màu đỏ chói mắt đó là một hạt ngọc màu đen. Mùi máu tanh ngòm xộc ngay lên mũi khiến cho Lâm Hàn thấy buồn nôn.

“Tiểu Hàn, Tiểu Hàn”, giọng Hữu Đức mỗi lúc một xa, Lâm Hàn ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy anh ở bên ngoài cửa sổ phòng uống trà. Anh đứng trước một bụi hoa hồng, mắt bên trái đã không còn con ngươi, một dòng máu chảy ra từ bên trong hốc mắt trống rỗng, cắt đôi nửa bên trái khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

Lâm Hàn ra sức lắc đầu, gào lên đau đớn: “Đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật”.

“Tiểu Hàn, Tiểu Hàn, anh đi đây, anh – đi – đây”, cơ thể Hữu Đức cũng xa dần như tiếng nói của anh, cuối cùng mất hút khỏi tầm mắt cô.

Lâm Hàn lao đến bên cửa sổ, cố gắng với tay về hướng mà anh biến mất: “Đừng đi, Hoan Dạ, đừng đi”.

“Đừng đi, đừng đi, á...”, Lâm Hàn đột nhiên ngồi bật dậy, tim vẫn đập thình thịch trong lồng ngực. Cô thở dốc từng hồi, tất cả những hình ảnh khủng khiếp trong giấc mộng vẫn không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu, hễ nhắm mắt lại là con người trong chén trà lại bắt đầu xoay tròn, xoay nhanh đến mức đầu cô cũng quay lòng vòng, mãi lâu sau mà tâm trạng vẫn không bình thường lại được.

Có lẽ vì nằm mơ thấy Hữu Đức nên cô cảm thấy trái tim mình nghẹn đắng, nghẹn tới mức phát sợ. Miệng cô không ngừng gọi cái tên dùng trên mạng của anh, một lúc sau không sao chịu nổi, cô vùng dậy bật máy tính, đăng nhập vào trang Bóng ma Linh Dạ.

Vì lâu lắm rồi Lâm Hàn không vào đó nên Bóng ma Linh Dạ đã trở thành một mảng trống hoang vu. Cô tìm ID của Hữu Đức, cuối cùng phát hiện lần cuối cùng anh đăng nhập vào đây đã là nửa tháng trước, chứng tỏ thời gian qua anh cũng không hề vào mạng.

Lâm Hàn nhớ tới lần mình xin giải mộng ở Quý Dương, thế nên mở trang Chu Dịch, nhập nội dung của giấc mơ ban nãy vào, vài giây sao nhận được kết quả: Hai người đều có ý đồ riêng, không trung thành với nhau, chẳng bao lâu nữa sẽ mỗi kẻ một nơi.

Đều có ý đồ riêng! Ha ha, Lâm Hàn cười thầm trong lòng, hai người bọn họ quả đúng là như vậy. Những điều khó chịu mà cô cảm thấy sau giấc mộng mới rồi lập tức bị lời giải đó làm cho tiêu tán hết.

Giải được mộng cũng như hất được hòn đá vắn chặn ở tim đi, có thể ngủ yên giấc.

Sau lúc đó, Lâm Hàn ngủ yên đến sáng hôm sau.

Sáng hôm sau còn chưa ra khỏi nhà, Nhiếp Đồng đã gọi điện đến thông báo một tin: Trịnh Khắc đã chết.

“Trịnh Khắc chết rồi sao?”, Lâm Hàn siết chặt ống nghe, cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Sao anh ta lại chết?”.

“Trong biệt thự của anh ta. Cùng chết với Trịnh Khắc còn có một nam thanh niên chừng ba mươi tuổi. Sự tình cụ thể ra sao hiện vẫn chưa rõ, cảnh sát đang đến công ty để điều tra.

“Vậy, chú Trịnh Phi đã biết chuyện này chưa?”.

“Không dám cho ông ấy biết, ông ấy vừa xuất viện, chỉ sợ bị kích động mạnh sẽ không tốt”.

Lâm Hàn gác máy, cảm thấy tâm trạng cực kỳ tồi tệ. Dù rằng cô vẫn ghét Trịnh Khắc, nhưng cũng không nghĩ là anh ta sẽ chết. Chờ chút, còn một nam thanh niên chừng ba mươi tuổi chết cùng Trịnh Khắc ư? Lâm Hàn đột nhiên có một dự cảm không lành, đến bữa sáng cũng không kịp ăn, cầm vội chiếc túi rồi lao thẳng ra ngoài.

Đầu rối tinh rối mù, Lâm Hàn gọi điện cho Đường Triều trong nỗi hoảng loạn vô biên: “Đường Triều, anh đang ở đâu vậy? Bây giờ cùng tôi đến công ty có được không?”

Đường Triều vẫn còn đang ngái ngủ, lúng búng trong miệng: “Đại tiểu thư à, cô có để cho người khác ngủ không vậy hả? Lại xảy ra chuyện gì cháy nhà chết người thế?”.

“Trịnh Khắc chết rồi! Cùng chết với anh ta còn có một nam thanh niên chừng ba mươi tuổi nữa, tôi, tôi có một dự cảm rất xấu. Tôi, tôi...”, Lâm Hàn không dám nói ra cái tên đó, sợ lời nói của mình sẽ trở thành một lời nguyền.

Đường Triều hiểu ngay ý tứ trong lời nói của cô, lập tức nhảy xuống khỏi giường: “Cô đừng lo, bảo chú Vương đưa đến đó đi, tôi sẽ lập tức tới ngay”.

Sự sắp xếp đâu vào đó của Đường Triều khiến Lâm Hàn thấy trấn tĩnh hơn một chút. Lúc đó chú Vương lái xe đến nơi, vừa trông thấy Lâm Hàn đã không nhịn nổi cười. Lâm Hàn không hiểu vì sao, cúi đầu xuống nhìn, chính bản thân cô cũng không nhịn nổi – áo cài lệch hết cả khuy, chân trái đi một chiếc giày đế bằng, còn chân phải thì đi giày thể thao.

Xem ra Lâm Hàn đang bấn loạn đến đỉnh điểm rồi.

Đường Triều đến gần như cùng lúc với Lâm Hàn, khi đó cảnh sát đang hỏi trợ lý của Trịnh Khắc trong phòng làm việc. Một viên cảnh sát thấy Lâm Hàn và Đường Triều nháo nhào bổ đến, bèn quay sang hỏi Nhiếp Đồng: “Hai người này là ai?”.

Không chờ Nhiếp Đồng trả lời, Lâm Hàn đã cướp lời hỏi dồn dập ngay: “Người chết cùng với Trịnh Khắc là ai vậy? Có phải anh ấy mặc áo sơ mi trắng bằng vải thô, quần cũng màu trắng, tóc rẽ ngôi lệch, mái che một bên mặt đúng không? Có phải người đó tên là, có phải tên là...”.

Viên cảnh sát đang ngồi ghi bút lục ngẩng đầu lên, chen vào một câu: “Chúng tôi còn chưa xác định được tên họ của anh ta, tuy nhiên, cách ăn mặc của anh ta thì giống hệt như những gì cô miêu tả”.

Nghe câu xác nhận đó, Lâm Hàn chỉ cảm thấy như quả bom hẹn giờ vốn được đặt sẵn trong đầu mình nổ bùng một tiếng, hai tai cũng cảm thấy lùng bùng. Đường Triều, Nhiếp Đồng đứng bên cạnh, vẫn liên tục nói điều gì đó nhưng cô không nghe thấy bất cứ một câu nào nữa. Khuôn mặt hai người đó mỗi lúc một gần hơn, mỗi lúc một gần hơn, phóng đại tới mức không thể to hơn được nữa, còn mi mắt Lâm Hàn thì mỗi lúc một cay, cay tới mức cô không thể nào chống cự nổi. Một giọng nói cất lên trong đầu cô: Nhắm lại một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Thế là Lâm Hàn nhắm mắt lại, bóng đen lập tức bao vây bốn bề...

44. Chương 44: Sự Thật

Khi Lâm Hàn mở mắt tỉnh lại, Đường Triều nói cho cô biết cô đã mê man suốt ba ngày.

Lâm Hàn nằm bẹp trên giường, cảm giác như sức lực toàn thân đã bị rút hết. Bà Tổ Lan lo lắng ngồi ngay bên cạnh đó, thấy cô tỉnh lại thì thở phào một tiếng: “Cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, đúng là làm mẹ sợ chết đi được”.

Lâm Hàn không nhìn mẹ, chỉ hỏi Đường Triều: “Là anh ấy đúng không?”. Thấy Đường Triều im lặng không nói, trong lòng tự đoán biết đến tám chín mươi phần trăm là đúng như vậy rồi.

“Đã tìm ra được nguyên nhân chưa?”, hóa ra khi đau thương đến cực điểm thì nước mắt lại không thể rơi được, chỉ có điều hai mắt cô khô tới mức phát đau, nên không thể nhìn thấy ánh sáng quanh mình.

“Cũng chưa biết, tuy nhiên ở hiện trường có một bức ảnh chụp nguồn gốc của số tiền giả đó. Cảnh sát nhận định là do đe dọa tổng tiền không thành nên mới nảy sinh ý định giết người”.

Lâm Hàn đau lòng lắc lắc đầu, cảm thấy toàn thân mình như trống rỗng: “Không phải như vậy đâu, đến tận lúc chết mà anh ấy vẫn cố tình đánh lạc hướng sang ngã khác”. Cô cố gắng nheo mắt lại, thấy vẻ mặt không hiểu của bà Tổ Lan và Đường Triều nên tiếp tục giải thích: “Cho dù là anh ấy có thiếu tiền, thì hiện giờ thứ mà Trịnh Khắc có nhiều nhất là tiền, lẽ nào lại không trả được? Hẳn quý trọng cái mạng sống của mình như vậy, chỉ sợ là dù khi đó Hữu Đức có đưa ra một mức giá trên trời thì hẳn cũng sẽ chấp nhận ngay, làm gì có chuyện vì thế mà xảy ra tranh chấp được? Trịnh Khắc chết chẳng qua là vì Hữu Đức đã đến đó với ý định tìm cái chết mà thôi”. Tuy nói vậy nhưng Lâm Hàn cũng vẫn không thể hiểu được một số chuyện: Vì sao lại là Trịnh Khắc chứ không phải cô? Ngay từ khi mới bắt đầu, tất cả những chuyện này đều xoay quanh cô kia mà, vì sao cô lại không phải là người kết thúc? Cuối cùng lại thấy lương tâm cắn rứt ư? Đến khi kết thúc cuộc sống của mình, anh ấy vẫn nghĩ cho cô ư? Rốt cuộc anh ấy cũng vẫn dành lại cho cô một con đường sống hay sao?

“Điều đó”, Đường Triều áp a áp ứng, “Anh ta đã tự sát sau khi giết Trịnh Khắc. Điều khiến cảnh sát cảm thấy kỳ lạ là trước khi chết, anh ta còn móc bên mắt trái của mình rồi thả vào chén trà. Ở hiện trường còn có một cuốn truyện kinh dị của cô nữa. Thế nên cảnh sát ngờ rằng trạng thái thần kinh của anh ta không được bình thường lắm”.

Đường Triều sợ lời nói của mình sẽ kích động Lâm Hàn, thế nên cố gắng nói thật mềm mại, nhưng dù sao cũng không thể che giấu được sự thật trần trụi đó.

Không ngờ khi nghe xong Lâm Hàn chỉ bình thản gật đầu: “Ừm, có lẽ là như vậy”. Đó là tình tiết được nhắc đến trong cuốn truyện của cô, mười người cùng đi về Bình Uyển bắc thôn, tám người trước đều đã chết theo đúng các tình tiết trong cuốn truyện, nếu như tất cả đều là do Hữu Đức làm, thì việc anh vẫn mô phỏng đúng theo tình tiết trong truyện chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Anh quả thực vô cùng tàn nhẫn, dám tự móc mắt mình ra, chẳng lẽ không sợ đau hay sao?

“Anh ấy không để lại lời nói hay manh mối gì khác nữa ư?”.

Thực ra điều mà Lâm Hàn muốn hỏi là Hữu Đức có để lại lời nhắn gì cho cô không.

“Ồ hiện trường thì không có, nhưng căn cứ vào cuốn truyện được để lại đó, cảnh sát đã lật lại điều tra về mấy vụ án mạng xảy ra mấy tháng trước, xác định chính anh ta là nghi phạm hàng đầu. Tất cả đều trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, chỉ có điều tạm thời vẫn chưa tìm được ra chứng cứ có sức thuyết phục. Dầu vậy, cảnh báo chí đã coi Hữu Đức là một sát thủ biến thái rồi”.

Lâm Hàn xua tay yếu ớt, tỏ ý bảo mình không muốn nghe tiếp nữa.

Ngày hôm sau, cô nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, nét chữ rồng bay phượng múa ghi trên phong bì không thể quen thân hơn được – là do Hữu Đức gửi cho cô.

Bên trong có một tập ảnh của anh, có cả ảnh chụp người con trai tên là Tiểu Hoan, cùng một chiếc đĩa DVD.

Những bức ảnh đó Lâm Hàn chưa từng thấy lúc ở nhà anh, trong ảnh anh ăn mặc hoàn toàn khác với bây giờ, trông rạng rỡ như ánh mặt trời.

Lâm Hàn cho chiếc đĩa vào máy tính, không có bất cứ hình ảnh nào mà chỉ có giọng nói trầm trầm của Hữu Đức nhẹ nhàng vang lên:

Tiểu Hàn, thực ra anh cũng không biết mình có đủ tư cách để gọi tên em hay không, anh muốn khẳng định là không, vì ngay từ lúc bắt đầu đã không có đủ tư cách đó rồi.

Em thông minh như vậy chắc cũng đã đoán được tất cả mọi chuyện, đều là màn kịch do anh đạo diễn nên.

Em có biết anh từng xây dựng kết cục của nó như thế nào không? Ừ, chắc chắn là em cũng đã đoán được – em sẽ chết, sẽ chết sau khi đã trải qua những giày vò khủng khiếp về tinh thần, đúng như một tình tiết trong cuốn truyện đó vậy.

Anh đúng là một kẻ xấu xa không thể nào tha thứ được. Chắc chắn em không hiểu vì sao anh lại đối xử với em như vậy đúng không? Hãy để anh kể cho em nghe một câu chuyện, à, không phải câu chuyện, đúng ra là quá khứ xa xôi.

Thực ra anh không phải là Hoan Dạ. Em đã nhìn thấy ảnh của Tiểu Hoan rồi có đúng không? Nó mới chính là Hoan Dạ! Phong cách của nó rất hợp với cái tên Hoan Dạ trên Bóng ma Linh Dạ đó. Em có biết vì sao mà anh lại phải ăn mặc hết như Hoan Dạ không? Vì anh không thể xác định được Tiểu Hoan đã mô tả với em về bản thân nó hay chưa, thế nên từ ngày thay thế vị trí của nó, anh đã trở thành một bản sao của nó.

Tiểu Hoan đã chết từ lâu rồi, em có biết vì sao mà thằng bé lại chết không? Chắc chắn là em sẽ nghĩ cái chết của nó cũng liên quan đến anh. Đừng nghĩ như vậy, vì những thứ trung gian còn nhiều lắm. Vì em, vì cái chết của Tiểu Hoan nên cuộc sống hạnh phúc của tất cả chúng ta đã bị phá hủy, cái chết của Tiểu Hoan như một đoạn dây dẫn, trong phúc chốc đã khiến trái tim phát nổ, chôn vùi tất cả.

Từ nhỏ tim Tiểu Hoan không tốt, không, phải nói là cực kỳ nghiêm trọng, song độ can đảm của nó lại không tương xứng với sức khỏe một chút nào, từ nhỏ tới lớn toàn làm những việc khiến cho anh và Ngọc Ngọc phải lo lắng. Chỉ riêng việc trèo lên núi thám hiểm thôi đã làm cho bệnh kịch phát mấy lần, lần nào cũng nguy hiểm đến tính mạng, nhiều lần như thế đến nỗi anh và Ngọc Ngọc suốt ngày trái tim treo ngược vì lo cho nó.

Sau này Tiểu Hoan thi đỗ đại học, để thằng bé chịu ngồi yên một chút, bọn anh đã cố tình mua cho nó một bộ máy tính, trên mạng cái gì cũng có, đây những chuyện ly kỳ, tha hồ cho Tiểu Hoan khám phá mà không cần bước chân ra khỏi cửa.

Có lẽ đã hiểu biết hơn, hoặc có lẽ thế giới ảo đó có nhiều điều hấp dẫn, cái đó thì bọn anh cũng không biết rõ hết, nhưng từ sau ngày đó, Tiểu Hoan quả nhiên đã ngoan ngoãn hẳn lại, thậm chí còn trở thành một người suốt ngày quanh quẩn trong nhà. Anh và Ngọc Ngọc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm vì thấy nó đã trầm tính lại.

Đến năm thứ tư, năm Tiểu Hoan tốt nghiệp, hôm đó là chủ nhật, thầy giáo của nó gọi điện bảo anh và Ngọc Ngọc đến trường ngay vì Tiểu Hoan có chuyện. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Ban đầu bọn anh còn tưởng nó lại gây ra tai họa gì đó, suốt dọc đường đến trường còn oán thán không ngớt, không ngờ đón bọn

anh lại là cái xác lạnh ngắt của Tiểu Hoan. Mới chỉ có năm ngày không gặp nhau mà nó đã trở thành một cái xác không hồn.

Bác sỹ nói thằng bé kích phát bệnh tim, khi chết trong tay nó còn cầm chặt lọ thuốc trống không, còn thuốc thì vãi đầy trên sàn. Khi đó nó cũng nghĩ tới chuyện tự cứu mình, nhưng đáng tiếc là... Vì đúng vào ngày nghỉ, những đứa bạn ở cùng trong ký túc xá đều về nhà hết, thế nên không ai giúp được thằng bé. Nó cứ nằm như vậy dưới nền đất lạnh ngắt, hơi thở yếu dần đi, sau đó từ từ chết. Chỉ nghĩ đến tình cảnh đó thôi, anh và Ngọc Ngọc đã đau lòng không kể xiết rồi.

Bình thường cứ đến cuối tuần bọn anh lại đón nó về nhà, nhưng duy chỉ có tuần đó vì bạn làm thêm nên không đến đón, lập tức tai nạn xảy ra. Nhưng người chết đi thì không thể sống lại được, chỉ có thể cất giấu nỗi đau xuống tận đáy tim thôi.

Sau khi lo liệu xong mọi chuyện, bọn anh quay về trường nhận di vật của Tiểu Hoan. Vì thằng bé đột tử nên mấy đứa bạn cùng phòng với nó đã vội vàng dọn sang nơi khác hết, trong gian phòng trống tênh trở nên lạnh lẽo bội phần.

Khi bọn anh dọn đồ, chợt phát hiện ra máy tính của Tiểu Hoan vẫn chưa tắt. Thực ra có nhiều người như vậy, nhưng không ai chú ý đến chiếc máy tính đó, ai cũng chỉ nghĩ rằng bệnh tim của thằng bé kích phát không cấp cứu kịp thời nên mới không may đột tử mà thôi.

Anh bấm vào con chuột, màn hình lập tức sáng lên, thấy cửa sổ QQ hiện ra, vẫn đang ở trong chat room chưa thoát. Một trang web đọc sách trực tuyến cũng đang được mở, tiêu đề là: Nửa đêm trong ký túc – có người đứng ở đằng sau. ID post lên là Linh Dạ, phải, chính là em. Khi đó anh nghĩ có thể thứ này liên quan đến cái chết của Tiểu Hoan nên mới gọi Ngọc Ngọc lại và cùng đọc.

Lâm Hàn vẫn nhớ câu chuyện đó: Bối cảnh là một phòng ký túc xá nam, một nam sinh bị hiểu lầm mà không giải oan được đã nhảy lầu tự tử, sau khi chết linh hồn không siêu thoát được nên thường xuyên xuất hiện ở khu ký túc đó, thường xuyên hiện ra sau lưng mọi người, cứ đến mười hai giờ đêm là cậu ta lại nói: Quay đầu lại xem, quay đầu lại nhìn tôi xem. Ai mà quay đầu lại nhìn cậu ta cũng sẽ chết.

Đọc xong câu chuyện đó, thấy các tình tiết bên trong quả thực khá đáng sợ, nhưng cả anh và Ngọc Ngọc đều nghĩ rằng không tới nỗi làm cho bệnh tim của Tiểu Hoan kích phát như vậy. Người đầu tiên ment cho post này chính là Hoan Dạ, cửa sổ đăng nhập cho thấy Hoan Dạ chính là Tiểu Hoan.

Thằng bé bình luận vui: Linh Dạ, xem chừng hệ miễn dịch của tớ đã cực mạnh rồi, đọc xong truyện thì cũng có cảm giác nhưng không còn sợ chết khiếp như trước nữa, than ôi, đây cũng không phải là một hiện tượng tốt đâu.

Người bình luận tiếp theo là em, em nói: Hoan Dạ, cậu nhìn ra đằng sau lưng mình xem, quay đầu lại nhìn phía sau lưng xem...

Xem trong cửa sổ chat trên QQ, mấy người trong đó dường như cùng lúc phát đi một thông điệp giống nhau: Quay đầu lại nhìn phía sau lưng xem.

Câu nói đó nghe rất hấp dẫn, thêm vào đó là bản tính con người vốn tò mò, anh và Ngọc Ngọc cũng không thể không quay đầu lại, tuy nhiên ngoài giường và mấy bộ quần áo treo trên tường ra thì không có bất cứ thứ gì.

Anh nhìn bộ vest Tiểu Hoan treo ở đầu giường, bảo Ngọc Ngọc kéo rèm cửa sổ xuống, ánh sáng trong phòng dần dần tối lại.

Khi đó anh quay đầu lại nhìn một lần nữa, chợt cảm thấy bộ vest treo ở đó rất giống hình người, khi chưa phòng bị gì mà đột nhiên quay đầu lại, một người bình thường chắc cũng sẽ sợ chết khiếp chứ đừng nói là một người mắc bệnh tim như Tiểu Hoan. Thế nên anh gần như khẳng định được rằng chắc chắn Tiểu Hoan đã phát bệnh mà không có dấu hiệu gì báo trước chính là vì quá sợ hãi. Có lẽ vì căng thẳng quá nên nó mới làm đổ lọ thuốc, nói tóm lại là vô vàn những thứ không thể hợp lại thành có thể, cuối cùng lấy mất sinh mạng của thằng bé.

Còn nữa, bọn anh đến Thượng Hải cũng vì đã có kế hoạch từ lâu. Từ nhỏ bọn anh đã là cô nhi, có lần vô tình đọc được cuốn nhật ký của Tổng Tử Minh, biết được gốc gác của mình, nên mới quyết định lên Thượng

Hải.

Ngọc Ngọc tích hợp rất nhiều thông tin mà anh đã thu thập được về nhà họ Hà, cũng tự tìm hiểu được việc Thanh Lâm, người thừa kế của gia tộc họ Hà đã chết. Cô ấy ngấm ngấm lên kế hoạch, khi anh phát hiện ra thì tất cả đã được sắp xếp xong xuôi. Hồi đầu anh không mấy tán thành, nhưng cô ấy nói với anh: Em với Hà Thanh Lâm cùng là cháu gái của Tổng Tử Kiệt, dựa vào cái gì mà số mệnh lại cách biệt nhau một trời một vực như vậy? Ngọc Ngọc về điểm nào cũng tốt, duy chỉ có cách nghĩ thỉnh thoảng hơi cực đoan thôi.

Thực ra khi đó cuộc sống của bọn anh cũng có thể coi là tạm được rồi, tuy nhiên, Ngọc Ngọc muốn tìm đến nhà họ Hà không đơn thuần vì tiền. Cô ấy chỉ muốn tìm lại tình thân mà từ nhỏ mình chưa từng được hưởng bao giờ. Hồi đó bọn anh chưa thể nghĩ được rằng chẳng qua cô ấy chỉ có cùng với Thanh Lâm một người ông, mà người ông đó thì dễ tiện đến mức nào, đừng có nói đến việc sẽ tìm được tình thân, không bị vác gậy đánh đuổi ra khỏi cửa cũng vẫn còn may đấy.

Tuy nhiên bất kể là cô ấy muốn làm gì, chỉ cần cô ấy muốn là anh sẽ giúp cô ấy làm bằng được. Từ nhỏ tới lớn, anh sợ nhất là trông thấy Ngọc Ngọc chau mày, còn thứ anh không chịu nổi nhất chính là bộ dạng buồn bã không vui của cô ấy.

Anh xin vào làm trong công ty nhà họ Hà với vai trò một lập trình viên máy tính, khi đó Ngọc Ngọc cũng vừa tốt nghiệp. Cô ấy nói, chúng ta phải dùng thực lực để tiếp cận nhà họ Hà từng chút một. Anh vẫn thường truy hỏi cô ấy: Vì sao cứ phải nhất định gây dựng quan hệ với nhà họ Hà, chúng ta như thế này chẳng phải đã rất tốt rồi sao?

Vì chuyện này mà anh với cô ấy cãi nhau khá nhiều lần, anh không muốn đi theo con đường mà cô ấy đã vạch sẵn. Câu trả lời của cô ấy là: Em muốn được yêu thương, muốn được giống như Hà Thanh Lâm có cảm đảm người nâng niu chiều chuộng, trong cơ thể em và cô ta chảy cùng một dòng máu, vì sao cô ta thì được như vậy còn em thì không? Khi nói những lời đó, trông bộ dạng đáng thương của Ngọc Ngọc khiến cho người ta có cảm giác không sao từ chối được dù đó là một chuyện cực kỳ vô lý. Anh biết rằng mười mấy năm sống cạnh bên nhau, cô ấy đã trở thành một phần không thể thiếu được của cuộc đời anh, cái phần đó quan trọng tới mức bất kể cô ấy có yêu cầu chuyện gì, anh cũng sẽ làm cho cô ấy dù tận đáy lòng mình anh không hề muốn thế...

Bởi vậy anh vừa phản đối, vừa bắt đầu làm theo những gì cô ấy muốn.

Cái chết của Tiểu Hoan đã phá vỡ kế hoạch vốn có của bọn anh, sau khi biết nguyên nhân làm Tiểu Hoan chết, Ngọc Ngọc đã hận tới tận xương tận tủy cái người có tên Linh Dạ, cũng chính là em đó.

Trong lòng nửa năm trời, cô ấy điên cuồng lục tìm thu thập tất cả mọi thông tin về em, thậm chí còn thuê cả thám tử tư đi điều tra, cuối cùng lại tìm hiểu được về thân phận thực sự của em. Thế là niềm hy vọng của cô ấy với nhà họ Hà trở thành nỗi hận. Cô ấy thậm chí còn cho rằng ba đời nhà cô ấy đều đau khổ như vậy chính là tại nhà họ Hà.

Cô ấy muốn trả thù, bất kể phải trả giá nào.

Tuy nhiên đúng lúc này, Ngọc Ngọc...

Thế là tất cả đều đặt lên trên vai anh.

Nghĩ tới việc đáng lẽ ba người bọn anh đã có thể ở bên nhau sống một cuộc sống ngập tràn hạnh phúc, nhưng vì sự xuất hiện của em đã gián tiếp cướp đi sinh mạng Tiểu Hoan, khiến cho Ngọc Ngọc vốn dịu dàng trở thành một người khác, cuối cùng đến cả Ngọc Ngọc cũng... Anh tìm trên mạng lấy được bài post cuối cùng của Tiểu Hoan trên trang Bóng ma Linh Dạ, thắng bé hỏi em: Linh Dạ, nếu như một ngày kia cuộc sống của cậu bị tiểu thuyết thay thế, tất cả những tình tiết trong truyện xảy ra trong thực tế thì cậu có sợ không? Khi đó em đã trả lời: Vậy thì sẽ lại có thêm một đề tài rất tuyệt nữa rồi.

Anh cứ nghĩ mãi xem làm thế nào mới có thể biến những giả thiết của Tiểu Hoan thành sự thực, thế nên đã tìm cách để lọt vào nhà họ Hà, sau đó cố tình tạo ra những nghi ngờ để dẫn dụ em đến gian phòng gác mái. Thực ra tấm kính trên cửa sổ không phải bị sét đánh vỡ đâu, mà khi ấy anh đã đứng nấp ngay trong góc, mỗi khi có tiếng sét anh lại ném một cục đá vào. Đương nhiên, chắc chắn em sẽ nghĩ là, nếu như hôm đó em không đi lên đó thì kế hoạch của anh đã thất bại rồi.

Ha ha, nếu vậy thì anh ngồi đợi thôi, thế nào cuối cùng cũng sẽ có một ngày em lại đi lên đó, không có sấm chớp, không có cửa kính vỡ thì cũng có cách khác để dọa, anh luôn coi điều đó là chắc chắn xảy ra. Con mèo đó cũng là do anh bắt nhốt vào thư phòng từ trước. Còn cái tiếng vọng mà em đã nghe thấy đó, anh nghĩ, chắc có thể là do ảo giác thôi.

Đối tượng mà anh muốn hủy diệt không chỉ có mình em mà là nhà họ Hà. Sau này anh tìm được một đồng bọn, cũng chính là Trịnh Khắc.

Chỉ cần hần chấp nhận làm theo kế hoạch mà anh đã vạch ra, thì anh sẽ giúp hần trừ bỏ được em, đạt được nguyện vọng của hần. Cái thằng đó vừa tham lam lại sợ chết, tuy nhiên khi nghe nói không cần nhúng tay vào máu mà chỉ cần thỉnh thoảng xuất hiện một chút, còn nếu có chuyện gì xảy ra anh sẽ gánh vác hết, hần lập tức đồng ý ngay.

Chắc chắn là em sẽ hỏi vì sao anh lại phải giết những người vô tội như bọn Vương Linh đúng không? Còn nhớ lần trước anh đã nhắc tới chat room trên QQ không? Người lập nhóm đó chính là Tiêu Khâm, thời gian lập nhóm không lâu sau khi Tiểu Hoan vào đại học, vốn có tam người thêm Tiểu Hoan là chín. Chính vào thời khắc sau cùng của Tiểu Hoan, cả bọn đó đều cùng phát đi một thông điệp giống nhau. Chưa chắc Tiểu Hoan đã phát bệnh mà chết vì thông điệp đó, nhưng nếu như không có em thì bọn đó cũng sẽ không xuất hiện. Thế nên, tất cả mọi người đều phải chết. Mấy người đã hủy hoại cuộc sống hạnh phúc của ta, nên ta không thể để cho các người yên ổn được.

Nhất định là em đang nghĩ, không biết anh làm thế nào mà giết chết được Vương Linh và Thục Hoa ngay trước mắt mọi người có đúng không? Hôm đó anh đã cho thuốc ngủ vào cháo, không phải là cho hai đứa đó, mà là cho vào bát của bảy đứa bọn em. Không ai lại lỗi người sống đi giám định cả.

Đợi thuốc ngủ phát huy tác dụng, đầu tiên anh vào phòng Tiêu Vũ Trúc.

Chắc là anh đã từng nói với em về thuật thôi miên cực mạnh mà bà học được. Có lẽ vì cuộc sống của bà buồn chán quá, nên thấy anh hồi nhỏ thông minh lanh lợi, bà đã truyền lại cho anh.

Vì đó là thuật phù thủy nên người bị thôi miên không có gì khác biệt so với người thường, nếu không nói gì thì người xung quanh cũng không thể nhận ra. Anh dùng thuật thôi miên để khiến cho Ngô Thục Hoa tự trói chân mình vào giường, sau đó lại lấy dây lưng quần quanh cổ mình và buộc vào hai chân giường. Đến lúc sắp chết cô ta chợt tỉnh lại, giằng co muốn tháo sợi dây đó ra, nhưng càng giằng co nó càng siết chặt, chính trong lúc giằng co đó cô ta đã tự làm rách tay, mặt mình.

Cũng mà mà Tiêu Vũ Trúc nhất gan, nếu như can đảm hơn một chút, nhìn kỹ lại sau khi bị túm tay thì chắc Ngô Thục Hoa đã không chết. Song cô ta không làm như vậy, anh dám để cho Ngô Thục Hoa chết ngay trong phòng ngủ cũng chính là vì biết con bé đó rất nhất gan. Em quả thông minh, lại can đảm nữa, thế nên anh không dám làm như vậy ở chỗ em.

Đối với Vương Linh, anh cũng đã dùng chính cách đó để làm cho cô ta tự treo cổ mình lên. Việc anh làm chỉ là để bên cạnh mỗi người một cuốn truyện, bao gồm cả Tiêu KHâm, Tiêu Vũ Trúc sau này. Anh không dám thôi miên toàn lực, sợ đến lúc đó ngay chính bản thân mình cũng mất kiểm soát, thế nên bọn họ đều tỉnh dậy quá sớm.

Những buổi sáng mùa hạ ở quê anh thường xuyên có sương mù, thế nên để tìm được một buổi sáng mù sương quá dễ.

Ông già đó chính là do Trịnh Khắc đóng. Sau đó chính hần đã bảo lãnh cho cả bọn chúng ta.

Chiếc nhẫn của Tiên Gia Dững là do anh vô tình nhặt được, anh đã vứt ngay dưới lớp xe, thực ra cũng không mấy hy vọng là anh ta sẽ chết lúc đó. Trên xe có người giục một câu, thế là gã lái xe ăn hại đó lập tức nổ máy mà không thèm nhìn vào gương chiếu hậu. Cái chết của Tiên Gia Dững không thể nói là hoàn toàn do anh sắp đặt được. Dù thế nào thì cũng là do anh ta đã tận số thôi.

Còn về cái chết của nhóm Tô Thanh, anh chỉ có thể nói đTiểu Hoano chính là trùng hợp ngẫu nhiên.

Khi đó anh đang ở gần em, anh có muốn phân thân để làm chuyện đó thì cũng không thể được.

Thực ra anh vốn định làm cho em chết vì sợ, có vậy thì mới đúng là trả thù cho Tiểu Hoan, nhưng rồi anh phát hiện ra một điều là sức chịu đựng của em còn vượt xa sự tưởng tượng của anh, còn anh thì từ sự căm hận ban đầu cũng dần dần thấy tò mò, muốn thử xem rốt cuộc giới hạn chịu đựng của em đến đâu. Sau những cái chết liên tiếp xảy ra đó, anh đã không còn giống như trước nữa. Anh cũng nghĩ tới việc từ bỏ, nhưng chỉ cần nghĩ tới Ngọc Ngọc, trái tim anh lại trở nên cứng rắn.

Ngoài ra, mục đích của Trịnh Khắc cũng vẫn chưa đạt được.

Thế nên anh nghĩ ra cách để chia rẽ tình cảm của em và bà Tổ Lan, làm cho em dọn ra khỏi nhà đó, việc này thì cũng phải cảm ơn trò nghịch ác vô tâm của Quý Giác, khiến anh không mất chút công sức nào cũng có thể đưa em về sống ở nhà mình. Vụ tiền giả khiến cho lão phu nhân đột ngột qua đời, cũng khiến cho Trịnh Khắc đạt được ý đồ.

Tuy nhiên anh đã tính sai ở chỗ để cho em thấy được những bức ảnh của Ngọc Ngọc và Quý Giác, từ đó sinh ra nghi ngờ. Vì thương nhớ cô ấy quá, nên anh đã giữ lại bên mình một bức hình cô ấy. Anh không thể quen được với những tháng ngày không có cô ấy ở bên mình, thế nên mới mạo hiểm để một bức hình trong phòng, đó là bức ảnh cuối cùng mà cô ấy chụp.

Nói như vậy, thì tất cả đều là một sai sót do trùng hợp ngẫu nhiên, bình thường thì không ai lại đi dịch chuyển chiếc đèn bàn làm gì, nhưng để đề phòng trước nên anh đã đặt mấy viên thủy tinh nhỏ xíu trên chân đèn, tối hôm đó khi về nhà phát hiện ra những viên thủy ngân đã không còn, anh biết chuyện tệ hại đã xảy ra.

Để tránh đêm dài lắm mộng, kế hoạch của anh phải đẩy lên trước thời hạn. Em bảo anh chàng Đường Triều đó đóng kịch, dù là vở diễn tệ vô cùng, nhưng mục đích chính thì cũng đã đạt được, đêm đó quả thực anh không dám làm chuyện gì manh động với em.

Tuy nhiên từ chuyện xảy ra tối hôm đó anh phát hiện ra rằng thực ra em cũng rất có mưu cơ, để không xảy ra chuyện gì bất trắc, từ hôm đó anh bắt đầu theo dõi em, ngay cả việc em đi về Bình Uyển bắc thôn anh cũng nắm được hoàn toàn, tuy nhiên khi đó anh nghĩ: Đi về miền núi càng tốt, rừng sâu núi độc, giết em thì sẽ không ai biết được.

Nhưng anh không ngờ bà lại chính là bà nội của Ngọc Ngọc và Tiểu Hoan, bọn anh từ trước đến nay vẫn luôn nghĩ bà là một người cô đơn không ai thân thích, nếu như Ngọc Ngọc, nếu như bọn anh biết được sớm hơn là mình vẫn còn một người thân thì liệu Ngọc Ngọc có phải đến nhà họ Hà để đi tìm một mối thân tình như vậy không? Anh càng không thể ngờ được rằng bà có thể nghe thấy tiếng bước chân anh – nó nhẹ tới mức chính bản thân anh còn không nghe thấy, vậy mà bà lại có thể nhận ra.

Cuối cùng, khi bà vì anh mà chết, anh vừa biết được thân phận thực sự của bà nhưng lại chưa kịp tận hiếu... Trong chớp mắt thế giới của anh trở nên trống rỗng. Tiểu Hoan chết rồi, Ngọc Ngọc... cuối cùng thì đến bà cũng ra đi rồi.

Hôm đó anh đã ngồi ở cửa hang dơi suốt cả một ngày trời, ý nghĩ luôn quẩn quanh trong đầu là: Phải chăng mình đã phạm phải tội ác quá lớn nên ông trời mới bắt bà đi?

Tiểu Hàn, anh không biết là đến cuối cùng thì sự lương thiện của em, hay cái chết của bà đã làm thức tỉnh con người anh, nói tóm lại là anh không muốn tiếp tục sống trong thù hận nữa, nhưng anh cũng biết chúng ta không thể quay trở về như trước kia, khi tất cả những sự thực này được đưa ra ánh sáng, chúng ta sẽ âm dương cách biệt. Thế nên trong giờ phút cuối cùng anh muốn giúp em diệt trừ Trịnh Khắc, giúp em lấy lại tất cả những thứ mà hắn đã cướp đi, cũng giống như hồi trước anh giúp hắn tước đoạt tất cả của em vậy. Những thứ đó cũng chỉ là vật hồi cố chủ, em chẳng cần phải cảm ơn anh làm gì. Ha, anh thấy mình đúng là ngốc nghếch, tất cả những chuyện đó đều là do anh sắp đặt, vậy mà giờ đây có thể nói một cách mỉa mai như vậy chứ?

Thực ra em là một người lương thiện, anh làm như vậy chắc chắn sẽ khiến em càng đau lòng hơn, mà em cũng không muốn anh làm vậy. Tuy nhiên, dù gì thì anh cũng chết rồi, chỉ bằng làm cho em hận anh hơn một chút, hận sâu sắc hơn một chút, như vậy thì càng dễ được giải thoát hơn.

Tiểu Hàn, xin lỗi em, thực sự xin lỗi em.

Thứ mà anh phải xin lỗi em nhiều nhất là không nên lừa gạt em, chà đạp lên tình cảm của em như vậy.

Anh không biết là em có thể hiểu được hay không, nhưng ít nhất thì đối với anh là như thế này: Con người ta chỉ có thể yêu được một lần duy nhất trong đời, bất kể người mình yêu là tốt đẹp hay xấu xa, nhưng khi mình đã toàn tâm toàn ý yêu người đó, thì sẽ không thể lưu tâm đến bất kỳ người nào khác nữa.

Suốt đời này anh chỉ có mình Ngọc Ngọc, chỉ có Ngọc Ngọc mới khiến anh lên trời xuống địa ngục, chấp nhận tất cả.

Hy vọng là em có thể tha thứ cho anh, để cho tất cả trở thành quá khứ. Sau này, em phải hạnh phúc và sống thật yên vui.

Anh sẽ dùng tình tiết cuối cùng trong “Thư tuyệt mệnh” cho chính mình, đó là sự trừng phạt mà anh nên nhận được, nếu như đây là kết cục bi thảm cuối cùng thì hãy để anh mang nó đi.

Tiểu Hàn, em phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc.

45. Chương 45: Hôn Lễ Màu Máu

Lâm Hàn nghe xong, cũng không biết phải dùng từ gì để miêu tả tâm trạng của mình khi đó. Cô cảm thấy trái tim đau đớn đến mức khó mà chịu nổi, song cũng cảm thấy như vừa trút được gánh nặng trong lòng. Từ đầu tới cuối cô vẫn cho rằng bất kể người nào cũng sẽ phải chuộc lại những lỗi lầm mà mình đã gây ra. Hình như nỗi đau không thể nói thành lời đó đã dần dần nhẹ vơi đi rất nhiều cùng với những lời tâm sự sau cuối của anh.

Tuy nhiên điều mà cô không thể ngờ tới là Hữu Đức không phải Hoan Dạ mà cô từng biết.

Cô cảm bức ảnh Hữu Đức để lại ình, Hoan Dạ trong ảnh khi đó khoảng chừng hai mươi tuổi, vóc người gầy gò, khuôn mặt trong trắng xanh thường thấy ở một người bệnh tật, nở nụ cười bên lên. Thực ra đáng lẽ cô phải đoán được sớm hơn, ngay cả sau khi làm xong trang web cho cô, Hoan Dạ còn phải nhờ biên tập gợi ý cho cô, một người con trai nhút nhát như vậy làm sao có thể chín chắn và khôn ngoan, lão luyện như Hữu Đức được kia chứ.

Sau khi biết tất cả mọi chuyện, Đường Triều than thở: “ Anh ta cực kỳ thông minh, đáng tiếc là... Tuy nhiên tôi vẫn không hiểu tại sao một người có chủ kiến riêng như anh ta lại không thể dẫn dắt Ngọc Ngọc khỏi những suy nghĩ đó, hoặc là tự cứu chính mình sao khi Tống Ngọc Ngọc ra đi?”

Lâm Hàn thở dài: “Từ trước đến nay tôi vẫn không tin rằng có người yêu đến mức mù quáng, yêu đến mức bất chấp tất cả, sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng. Xem chừng tôi vẫn còn là người lý trí quá” .

“Người nào mà cũng lý trí như vậy thì sẽ chẳng có những chuyện như thế xảy ra. Không thể nói là anh ta đã phạm sai lầm vì yêu tha thiết, đúng ra là tình yêu đó quá hoang tưởng, quá u ám” .

Lâm Hàn gật đầu thừa nhận.

Giờ cô có thấy hận không? Hữu Đức đã đi rồi, hận hay không hận không còn quan trọng nữa, mà tha thứ hay không tha thứ cũng không còn quan trọng. Bất kể là như thế nào, thì một người đã chết cũng sẽ không thể sống lại được.

Theo như Hữu Đức nói thì tất cả đều do một tay anh ấy làm, vậy còn cái chết của bọn Tô Thanh thì sao? Lâm Hàn không mấy tin rằng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, vì sao Hữu Đức chỉ nói đúng một câu về chuyện này? Là vì không muốn nói nhiều hay còn có một người khác nữa? Lẽ nào Trịnh Khắc lẳng lặng làm chuyện đó mà không cho Hữu Đức biết?

Dẫu thế nào thì từ sau ngày đó, cuộc sống trong nhà họ Hà cũng trở lại bình thường. Có vẻ như tất cả mọi chuyện đã kết thúc thực sự rồi.

Sau khi sóng gió đi qua, chuyện đáng mừng đầu tiên là đám cưới của Đường Triêu và Lý Ảnh. Hai người đó trải qua bao nhiêu chuyện, cũng coi như là đã tu thành chính quả, ngày cưới được ấn định vào dịp quốc khánh, Lâm Hàn được mời làm phù dâu. Quý Giác cũng dần dần trở nên thân thiết hơn với bọn họ, bởi thế việc đón khách được giao cho cô ấy.

Trang phục mặc trong đám cưới của Lâm Hàn và Quý Giác đều là áo dài xường xám do chính tay Lý Ảnh may. Lý Ảnh đã thoát được ra khỏi cái quá khứ u ám bám đuổi bấy lâu nay, nhưng mỗi lần khi nhìn thấy cô ấy, Lâm Hàn đều nghĩ đến một cái tên khác- Hà Thanh Lâm. Nghĩ xong rồi lại cười chính mình: Người ta đã buông ra rồi, vì sao bản thân mình vẫn cứ giữ những chuyện đó trong lòng mãi?

Áo dài xường xám của cả hai người đều màu vàng nhạt, Lý Ảnh thấy Lâm Hàn hơi gầy, hơn nữa lại là ngày đại hỷ, thế nên may cho cô chiếc áo có những bông mẫu đơn lớn, vừa vặn lại thêm không khí vui tươi. Còn chiếc áo của Quý Giác thì có hoa lan, tôn thêm vẻ thanh lịch và duyên dáng.

Hôm đến mặc thử, Lâm Hàn véo ngay vào cạnh sườn Quý Giác, chọc ghẹo: “ Nhìn eo xem nhỏ tới mức nào, sao chỉ có tháng mà cậu đã gầy đi nhiều thế nhỉ? Cảm giác như cậu còn gầy hơn mình ấy” .

“Mình cũng không biết vì sao, rõ ràng vẫn ăn ngủ như bình thường mà mỡ cứ liên tục mất đi chứ” , Quý Giác tô lông mày, nghe giọng nói không có vẻ gì là hứng thú lắm.

Lâm Hàn tô ỉnh một chút son bóng, sau đó nhìn vào gương mím mím môi, vẫn không quên trêu Quý Giác: “Sao gần đây mình luôn cảm thấy cậu có điều gì đó buồn bã không vui nhỉ? Có lẽ nào đại tiểu thư Quý Giác nhà chúng ta xuân tình nảy nở, rung động thực sự rồi, thế nên mới gầy rộc đi vì tương tư?” .

Quý Giác gõ lên đầu Lâm Hàn: “Động cái đầu cậu ấy, trong đầu toàn những suy nghĩ phóng đảng, bất kể là trai hay gái, chỉ cần gió thổi khẽ ngọn cỏ, khi lọt vào mắt cậu thì cũng lập tức trở thành mầm xuân nảy nở, theo mình thì xưa nay cậu gầy như thân trúc chắc là mầm xuân đâm chồi nhiều quá nên hút hết chất dinh dưỡng, không còn chút nào nuôi cơ thể được nữa rồi” .

Lâm Hàn lập tức xuống nước ngay: “ Thôi được rồi, được rồi, mình nhận sai, xin cậu tha cho, mình đâu không lại tài hoạt khẩu của Quý Giác đại tiểu thư. Ôi trời ạ, mình mà phải sợ cậu ấy à?”.

Quý Giác liếc xéo Lâm Hàn: “ Lần nào cũng là cậu khai hỏa trước, nhưng đến lúc đấu được nửa chừng thì không chịu nổi phải xin hàng, đúng là chịu luôn”.

Lâm Hàn định đáp trả một hai câu, nhưng đã nghe thấy tiếng bà Tổ Lan gọi dưới nhà, nên vội vã đi xuống.

Vì Lý Ảnh không còn người thân thích nào nên bà Tổ Lan đã nhận cô ấy làm con nuôi, nhà họ Hà trở thành nhà gái.

Họ hàng nhà Đường Triêu đều ở Tùng Giang, thế nên mẹ Đường Triêu muốn đám cưới phải được tổ chức ở Tùng Giang.

Đường Triêu là một người con hiếu thuận, riêng việc mẹ anh có thể bỏ qua những chuyện trước kia để chấp nhận Lý Ảnh cũng coi như là một bước nhượng bộ lớn rồi, thế nên như lời anh nói, đừng bảo là Tùng Giang, nếu là Trường Giang thì cũng chấp nhận ngay.

Xe đưa dâu chính là chiếc Porsche màu đỏ của nhà họ Hà. Để con gái nuôi được mở mày mở mặt, bà Tổ Lan đã mời rất nhiều bạn trong giới kinh doanh đến dự tiệc cưới, ngày hôm đó đúng là vô cùng náo nhiệt.

Chín giờ sáng Đường Triêu đến đón dâu, Lâm Hàn và Quý Giác ở trong phòng gây đủ mọi chuyện khó khăn cho anh tới nửa giờ, cuối cùng mới cho đón cô dâu đi.

Vì có nhiều người muốn đi dự lễ cưới, thế nên Tùng Giang bảo xa thì không xa, nói gần cũng chẳng gần, thêm vào đó là tiết trời đầu thu vẫn còn khá nóng, vì sợ sơ suất với khách mời nên bà Tổ Lan còn dặn riêng chú Vương đứng trước cổng để phát nước uống cho khách để không bị khát dọc đường.

Lâm Hàn lần đầu tiên làm phù dâu bận rộn tới mức chạy lăng xăng hết chỗ này tới chỗ khác, đến khi xe chuẩn bị xuất phát rồi vẫn chưa lấy được nước, cũng không biết ai đã giúi ột chai, tiện tay nhét vào trong túi ở sau lưng ghế.

Khi đã yên vị trên xe, Lâm Hàn nhìn đôi uyên ương ngồi đằng sau, giả bộ oán trách: “ Hai người phải thưởng hậu hĩnh cho tôi đây, vì hạnh phúc trọn đời của hai người nên tôi đã mệt đến rụng cả chân ra rồi, càng nghĩ lại càng thấy thiệt thòi” .

Đường Triều cười: “ Cô thiệt thòi cái gì?”.

“Anh nghĩ mà xem, tôi làm phù dâu cho hai người, đến khi tôi lấy chồng thì làm sao mà nhờ hai người đến làm phù dâu phù rể cho tôi được, thế nên hai người cũng không thể trải nghiệm được sự vất vả mà rồi trải qua hôm nay, chỉ riêng như vậy thôi đã thiệt thòi rồi. Vì vậy, hai người phải bù đắp đặc biệt cho tôi đây”, nói xong Lâm Hàn còn làm ra vẻ bị tổn thương, “Nhớ năm đó anh còn là đối tượng làm mối cho tôi, thế mà hôm nay lại kết hôn với một người khác, bảo tôi làm sao chịu đựng được đây?”

Suốt dọc đường Đường Triều và Lâm Hàn nói cười hỉ hả, riêng Lý Ảnh ngồi bên cạnh thì nhấp nhòm không yên, Đường Triều liên tục động viên: “Em đừng căng thẳng, chẳng phải có anh ở đây rồi ư?”

Lý Ảnh nói khẽ: “Nhưng em vẫn thấy căng thẳng lắm, sợ đến lúc đó lại làm không tốt”.

“Không như vậy đâu. Em xinh đẹp như vậy, chẳng cần phải làm gì hết, chỉ đứng cười thôi cũng đã được duyệt rồi.”

“Zặc zặc zặc, thật không ngờ Đường Triều lại biết nói những câu sồn gai ốc đó”, Lâm Hàn nhìn Lý Ảnh, lấy chai nước phía sau lưng ghế đưa cho cô: “Uống chút nước đi, như vậy sẽ thấy đỡ căng thẳng hơn, đừng có nghĩ ngợi nhiều quá.”

Lý Ảnh gật gật đầu, cầm lấy chai nước rồi uống hai ngụm, cảm thấy nỗi lo lắng trong lòng vơi đi được chút ít. Cô dựa đầu vào vai Đường Triều nhắm mắt nghỉ nhanh. Thấy Lý Ảnh bình tĩnh hơn, Đường Triều giờ ngón tay cái lên với Lâm Hàn, khiến Lâm Hàn càng tỏ ra dặc ý.

Đột nhiên xe phanh kít lại, khiến đầu Lâm Hàn suýt nữa thì va luôn vào kính chắn gió.

Hoá ra là một con chó chạy ngang qua đường.

Đường Triều ngồi ngay ngắn lại, chỉ thấy Lý Ảnh ngã sang một bên không động đậy. Anh đưa tay đỡ eo cô theo thói quen, không ngờ thấy Lý Ảnh cứng ngắc ngã về phía mình. Hoảng hồn, Đường Triều gọi toáng lên: “ Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh”

Lâm Hàn và chú Vương thấy vậy cũng giật thót người, vội hỏi: “ Có chuyện gì thế?”

Đường Triều đưa tay đặt dưới mũi Lý Ảnh, lập tức gào lên với chú Vương: “Bệnh viện, đến bệnh viện ngay”.

Lâm Hàn sợ tới mức không biết phải làm gì, nhìn khuôn mặt xám ngoét của Lý Ảnh, đột nhiên thấy đầu mình trống rỗng.

Chú Vương vừa lái xe vừa lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Đường Triều đã sợ tới mức bật khóc lên, vừa khóc vừa gọi tên Lý Ảnh: “Tiểu Ảnh, em đừng làm anh sợ, em đừng làm anh sợ, Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh”.

Đến bệnh viện gần nhất, các bác sĩ sau khi khám đã nói với bọn họ: “Cô ấy chết rồi”.

Đường Triều gần như hoá điên, túm ngay lấy cổ áo bác sĩ, máu trong hai mắt vắn lên: “Ông nói bậy, ông là đồ lang băm, hôm nay cô ấy sẽ cưới tôi, làm sao có thể chết được?”. Tiếng khóc xé gan đứt phổi của anh vang vọng trong hành lang bệnh viện. Lâm Hàn đứng bên cạnh cũng hết sức đau lòng, hai người đó đã phải vượt qua biết bao nhiêu khó khăn mới có được ngày hôm nay, chớp mắt đã âm dương cách biệt.

Kết quả dám định tử thi đối với Lý Ảnh cho thấy, cô bị trúng độc cyanua.

Cyanua là chất kịch độc nên phát tác rất nhanh, bởi vậy cảnh sát nhận định được ngay tại hiện trường chính là chiếc xe Porsche của nhà họ Hà. Họ tìm thấy một chai nước đã uống dở trong xe, sau khi dám định cho thấy có thành phần cyanua trong đó.

Mà chai nước chính là do Lâm Hàn đưa cho Lý Ảnh uống.

Lâm Hàn nói chai nước đó đã được một người nhét vào tay cô, nhưng ai là người đã làm việc đó thì cô không thể nào nhớ nổi. Giám định dấu vân tay chỉ có của cô và Lý Ảnh. Lập tức Lâm Hàn trở thành nghi phạm giết người số một.

Đường Triều dù đau đớn đến tột cùng nhưng vẫn còn tỉnh táo. Anh nói với cảnh sát: “Không thể nào là Lâm Hàn, chai nước đó là do người khác đưa cho cô ấy, rõ ràng là có ý đồ sát hại cô ấy, nếu như không phải cô ấy đưa nước cho Tiểu Ảnh uống thì người chết sẽ là cô ấy”

Hơn nữa, nếu như cô muốn sát hại Lý Ảnh, thì sẽ không đưa chai nước có độc cho Lý Ảnh uống ngay trước mắt mọi người như vậy. Hàm lượng cyanua trong chai nước cao tới mức ghê người, rõ ràng là muốn tước đoạt mạng sống của người khác ngay lập tức.

Kết quả điều tra mở rộng đã giải toả được hiềm nghi đối với Lâm Hàn, cảnh sát lập tức thả cô về, kèm theo lời dặn bắt cứ lúc nào cũng phải phối hợp với cơ quan điều tra.

Sau khi Lý Ảnh chết, Lâm Hàn tạm thời không dám đến gặp mặt Đường Triều, sợ sẽ đụng chạm đến vết thương lòng của anh. Ở riết trong nhà cũng cảm thấy chán nản, may mà thỉnh thoảng còn đến được nhà Quý Giác chơi cho đỡ buồn.

Nằm trên giường Quý Giác, giờ Lâm Hàn đã không còn thấy sợ bộ xương khô đó nữa, thậm chí còn dám dùng tay chạm vào tay nó, tự nói một mình: “Mày nói xem, nếu như hồi đó bị mày dọa làm cho sợ đến chết thì có phải tốt hơn nhiều hay không, có lẽ nếu như tao chết ngay từ đầu thì sẽ không có nhiều chuyện bất hạnh như vậy xảy ra”.

Quý Giác không nói gì, chỉ ôm lấy Lâm Hàn, khẽ khàng an ủi: “Sao cậu có thể nói mình như vậy được”

“Nhưng những điều mình nói đều là sự thật”, tâm trạng của Lâm Hàn cực kỳ tồi tệ, “Nếu như không phải vì mình gián tiếp hại chết Tiểu Hoan, thì Hữu Đức sẽ không làm tất cả những chuyện đó đâu...”. Nhắc đến cái tên đó, cô lại thấy lòng mình chấn động. Lâm Hàn đột nhiên ngồi bật dậy: “Ồi, không đúng”

Quý Giác hỏi: “Cái gì không đúng?”

“Nếu như tất cả mọi việc đều là do Hữu Đức làm, thì hiện giờ anh ấy đã chết rồi, còn người nào muốn mình chết mà làm chuyện đó nữa đây? Hơn nữa...”, Lâm Hàn cố gắng lục lọi suy nghĩ.

Quý Giác cũng thấy lo lắng vì sự căng thẳng của Lâm Hàn: “Hơn nữa cái gì?”

“Hiện giờ mình chưa thể nghĩ ra được, mình muốn đến hỏi Đường Triều một chút, để anh ấy nghĩ cùng với mình”,

Lâm Hàn nhìn khuôn mặt càng ngày càng gầy guộc của Quý Giác, “Hiện giờ cậu phải nghỉ ngơi thật nhiều đấy, đừng có lo lắng vì chuyện của mình, đợi đến khi mình phát hiện ra manh mối gì sẽ nói cho cậu nghe”.

“Vậy cậu cũng cẩn thận đấy nhé”, Quý Giác dặn dò.

“Ừ, mình biết rồi”.

Thực ra không phải là Lâm Hàn chưa nghĩ được manh mối nào, mà chỉ là cô không muốn sẽ đem phiền toái đến cho Quý Giác. Nói cho cùng thì hiện cô đang ở ngoài ánh sáng còn hung thủ giấu mặt trong bóng tối, cô không muốn sẽ lại có thêm một người nào nữa bị tổn thương vì mình.

Khi Lâm Hàn nói với Đường Triều về những manh mối ngờ vực trong lòng, anh cũng rất tán đồng với suy nghĩ đó của cô: “Vậy cô nghĩ đó là ai? Hữu Đức và Trịnh Khắc đều đã chết cả rồi”

“Tôi cảm thấy điều mà Hữu Đức nói trong đĩa ghi âm đó không hoàn toàn chính xác”, Lâm Hàn nhớ lại những nội dung đã nghe trong chiếc đĩa DVD Hữu Đức gửi anh.

Đường Triều hỏi lại: “Không hoàn toàn chính xác ư?”

Lâm Hàn gật đầu: “Chắc chắn là anh ấy còn giấu giếm điều gì đó”

Lâm Hàn lấy chiếc đĩa DVD Hữu Đức gửi ra, phát đi phát lại mấy lần, Đường Triều lắc đầu: “Tôi không thấy được manh mối nào”

“Tôi cũng không tìm ra được cái gì, tuy nhiên tôi nghĩ câu trả lời chắc chắn nằm trong này, một người dù có giấu giếm giỏi tới đâu cũng sẽ vô tình bỏ qua một điều gì đó. Vì sao anh ấy lại không viết thư mà dùng cách này? Vì nếu như viết thư thì bút sa gà chết, sẽ rất dễ dàng nhận ra sai sót...” Nói xong, Lâm Hàn chợt vỗ bộp lên đầu: “Đúng rồi, tôi có thể ghi lại hết những điều anh ấy nói, sau đó đối chiếu lại.”

Nghĩ là làm, hai người bèn phát lại từng đoạn từng đoạn một, sau đó ghi ra giấy, ghi xong lại đối chiếu với đĩa, những chỗ Hữu Đức dừng lại Lâm Hàn đều đánh dấu. Khi đã đối chiếu xong xuôi, Lâm Hàn kiểm tra lại một lượt- mỗi lần nhắc đến Tống Ngọc Ngọc, Hữu Đức đều dừng lại một lúc dù dài ngắn khác nhau.

“Vấn đề cuối cùng cũng vẫn nằm ở nhân vật Tống Ngọc Ngọc này”, Lâm Hàn không tránh khỏi chán nản, “Tống Ngọc Ngọc là nỗi đau nằm sâu trong trái tim anh ấy, khi nhắc tới cô ta, anh ấy có phản ứng khác thường cũng chẳng phải có điều gì khó hiểu”

Đường Triều vừa nhìn tờ giấy ghi chép vừa nói: “Tôi thấy vẫn chưa chắc vậy”. Xem kỹ lại một hồi, Đường Triều chợt vỗ vai Lâm Hàn: “Cô mau xem đi, mau xem xem.”

“Xem cái gì?” , Lâm Hàn ghé sát đến, thấy Đường Triều chỉ vào chỗ lần đầu tiên Hữu Đức nhắc đến cái chết của Tống Ngọc Ngọc: “Tuy nhiên đúng lúc này, Ngọc Ngọc...”. Lâm Hàn nhìn Đường Triều không hiểu: “Cái đó thì có vấn đề gì?”

“Cô nhìn hai lần tiếp sau nữa mà xem, mỗi khi nhắc đến cái chết Tống Ngọc Ngọc, Hữu Đức đều nói với vẻ mập mờ, cơ bản anh ta không hề nói rằng Tống Ngọc Ngọc đã chết, thậm chí còn không dùng cả từ “ra đi” nữa”

“Tôi cũng thấy vậy”, Lâm Hàn gật đầu, nghĩ ngay sang hướng khác, nói: “Có lẽ vì anh ấy quá yêu Tống Ngọc Ngọc, nên đến tận bây giờ vẫn chưa thể đối mặt được với hiện thực là Tống Ngọc Ngọc đã chết nên...”

“Cũng có thể là như vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy nên điều tra một chút về Tống Ngọc Ngọc”.

Lâm Hàn nói: “Nếu như muốn điều tra về Tống Ngọc Ngọc thì quá đơn giản, Quý Giác là bạn của cô ấy khi còn sống, có việc gì cứ hỏi Quý Giác sẽ ra ngay”.

Nói xong Lâm Hàn đột nhiên chững lại, cảm thấy điều gì đó kỳ quái xuất hiện trong đầu mình, những kỳ quái ở chỗ nào thì cô không thể nghĩ ra nổi.

Đường Triều vỗ vỗ vào tay cô, nói: “Chúng ta cứ lặng lẽ ngấm ngầm điều tra thì tốt hơn, những người biết việc này càng ít càng tốt, như vậy một là đỡ đánh rần động cỏ, hai là tránh việc có thêm một người không may vướng vào tai hoạ”.

Lâm Hàn hoàn toàn đồng ý.

46. Chương 46: Chiếc Hoa Tai Ngọc Trai

Lâm Hàn quay về nhà, dặn dò chú Vương và hai người giúp việc kiểm tra một lượt tất cả các phòng, khi khẳng định trong nhà không có bất kỳ người nào khác, mới khoá kín tất cả cửa dưới tầng một lại. Cô sợ sẽ có người trèo tường đột nhập vào, thế nên cũng cho kiểm tra lại tường rào một lượt, song không phát hiện ra bất cứ thứ gì khả nghi. Quả thực lúc này cô làm gì cũng cực kỳ thận trọng.

Kể từ sau cái chết của Lý Ảnh, bà Tổ Lan cũng luôn thấp thỏm không yên, còn chuyển thêm mấy bảo vệ ở công ty về nhà để gác xung quanh nữa.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Hàn khoá chặt cửa phòng. Mấy ngày như vậy không thấy có chuyện gì xảy ra.

Muốn điều tra thông tin về Tống Ngọc Ngọc thực sự không quá khó, căn cứ vào những điều mà Hữu Đức từng kể, Lâm Hàn quay về trường cũ của Tống Ngọc Ngọc để điều tra.

Kết quả thu được không khác lắm so với những gì mà Quý Giác nói với cô, cả giáo viên lẫn bạn học cũ của Tống Ngọc Ngọc nói rất nhiều về tình bạn của Quý Giác và Ngọc Ngọc, thậm chí mối quan hệ đó còn thân thiết hơn cả những gì mà Quý Giác từng nói ra.

Với kết quả thu được đó, Lâm Hàn và Đường Triều không tránh khỏi thất vọng.

Cuối cùng Lâm Hàn quyết định lấy mình ra làm mồi nhử: “Nếu như người đó thực sự muốn giết tôi, nhất định sẽ hành động thôi, tôi muốn giải tán đám bảo vệ ở nhà mình, các thiết bị bảo vệ cũng thu lại còn nguyên như trước thôi”

Đường Triều phản đối ý định của cô: “Không được, làm như vậy quá nguy hiểm, hơn nữa làm sao cô có thể xác định được là khi nào hắn sẽ ra tay?”

“Nhưng mà nếu cứ thế này thì chắc chắn hắn sẽ không xuất hiện đâu”

“Quả thực tôi không yên tâm được, hay là như vậy đi, tôi sẽ chuyển đến nhà cô ở tạm”

“Như vậy chẳng phải là nguy hiểm sẽ chuyển sang anh hay sao?”

Đường Triều cười: “Tôi là đàn ông, nói gì thì nói cũng vẫn khỏe hơn cô, ngay cả nếu như có người mò đến, thì cũng vẫn có thể đấu lại được mấy đòn”

Lâm Hàn cảm thấy như vậy vẫn có gì đó không thoả đáng, nhưng tạm thời không thể nào nghĩ ra được cách khác hay hơn, nên chỉ có thể làm theo ý của Đường Triều.

Tối hôm đó, Đường Triều ngủ trong phòng Lâm Hàn, còn Lâm Hàn chuyển sang phòng của bà ngoại trước kia.

Vì nhiều chuyện chất chứa trong lòng nên đêm đến Lâm Hàn không sao ngủ được, bèn nằm trên giường đọc sách. Phòng của lão phu nhân rất rộng, một nửa được chia ra bằng hai giá sách, xem chừng sao vụn vặt ra trên thư phòng, lão phu nhân đã biến phòng ngủ của mình thành phòng đọc sách.

Lâm Hàn cứ nằm đọc tới mức mệt mỏi, song vẫn không sao ngủ nổi, thế nên gọi điện thoại bàn báo máy ở phòng mình.

“Sao mà cô vẫn chưa ngủ thế?” , Đường Triều thấp giọng hỏi.

“Không biết nhưng tôi không thể nào ngủ được, đọc sách tới nỗi cay hết mắt rồi mà vẫn không thấy buồn ngủ một chút nào”, Lâm Hàn có một thói quen xấu đó là khi nghe điện thoại thì tay không bao giờ để yên. Khi đó cô vừa nói chuyện, bàn tay để không vừa mò mẫm khắp ngăn tủ đầu giường.

“Vậy thử đếm cừu xem”, Đường Triều gợi ý.

Lâm Hàn bĩu bĩu môi: “Có mà được ấy, không biết ai đó có cái ý tưởng ngu ngốc là đếm cừu thì ngủ được, lần trước mất ngủ tôi đếm đến đúng năm nghìn con, càng đếm càng khó ngủ”

“Ha ha, vậy thì cô...”

Đột nhiên, Lâm Hàn kêu oái lên trong điện thoại.

Đường Triều lập tức ngồi dậy, lo lắng hỏi: “ Có chuyện gì vậy? Lâm Hàn cô làm sao vậy?”

“Đừng lo, có thứ gì đó chọc vào tay thôi”, Lâm Hàn đưa ngón tay bị đau lên miệng thổi.

Đường Triều thở phào nhẹ nhõm: “ Làm tôi sợ chết đi được. Tôi còn tưởng...”

“Hả, sao cái này lại ở đây được nhỉ?”, Lâm Hàn lấy trong khe gối ra một chiếc khuyên tai ngọc trai, nhìn trông rất quen mắt. Cô có cảm giác mình đã nhìn thấy ở đâu đó rồi, chỉ có điều ngay lúc đó không nhớ ra được.

Đường Triều hỏi: “Là thứ gì vậy?”

“Là một chiếc khuyên tai, khuyên tai ngọc trai, trông rất quen”

“Liệu có phải của mẹ cô hay của lão phu nhân không? Cô nhìn thấy họ đeo rồi nên trông quen mắt thôi”

“Mẹ tôi gần như không bao giờ bước ra khỏi cửa, ở trong nhà thì chưa từng đeo thứ gì bao giờ, còn bà ngoại thì từ khi tôi bước chân vào nhà này chưa từng thấy bà đeo những món đồ này. Hơn nữa chiếc khuyên tai lại nằm dưới khe gối, chứng tỏ gần đây mới có người dùng”

“Ngày mai hỏi mọi người là biết ngay”, Đường Triều ngáp một tiếng, “Đại tiểu thư, cô vẫn chưa thấy buồn ngủ hay sao? Cô chưa buồn ngủ nhưng tôi thì buồn ngủ lắm rồi, tôi thấy chắc vị huynh đệ đó không đến hôm nay đâu, tôi chuẩn bị khoá cửa rồi đi ngủ đây”

“Chắc là nghe thấy tiếng anh nên sợ quá chạy mất rồi”

“Đám bảo vệ vừa mới giải tán đi, nếu như tôi là hắn ta, thì trong thời gian ngắn trước mắt sẽ không đến đâu, ai mà biết được cô có giữ trò nghi binh không chứ. Ít ra thì phải đợi chúng ta hoàn toàn không còn cảnh giác nữa mới ra tay kia”

Lâm Hàn gật đầu tán thành: “Cũng đúng, vậy huynh đài hoàn toàn có thể yên tâm, thoải mái rồi”

“Vậy thì quả nhân ngủ đây”

Ngày hôm sau Lâm Hàn cầm chiếc khuyên tai đi hỏi bà Tổ Lan.

“Đây không phải là món đồ trong nhà chúng ta”, bà Tổ Lan khẳng định, “Phần lớn đồ trang sức của nhà ta đều đặt làm theo mẫu, sau khi làm xong cũng không lấy về ngay mà còn yêu cầu cửa hàng khắc lên đó một chữ H sau đó mới lấy về, trên món đồ nào cũng có, thế nên chiếc khuyên tai này chắc chắn là không phải”

“Vậy thì ai đã đến chơi nhà ta? Gần đây chỉ có Tiểu Ảnh là người ngoài ra vào chỗ này, lẽ nào lại là của cô ấy?”

“Tám phần là như vậy, con bé thường đến phòng bà ngoại con chuyện trò mà”

Tuy nhiên chỉ là một chiếc khuyên tai nên cũng không ai lưu tâm nhiều nữa.

Thoáng cái nửa tháng đã trôi qua, vẫn bình an vô sự.

Vụ án của Lý Ảnh cũng không có bất cứ tiến triển gì. Trong thời gian đó Đường Triều tạm thời ở lại trong nhà họ Hà. Hễ nhìn thấy Đường Triều, Lâm Hàn lại nghĩ tới Lý Ảnh, cô ấy cũng đến ở nhà họ Hà giống như cô hiện giờ, cuối cùng trở thành người thế mạng cho Lâm Hàn. (Type bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Song cô cũng không nghĩ tới Thanh Lâm, không thể không nghĩ rằng có lẽ đó chính là báo ứng trong luật nhân quả. Thanh Lâm chết là vì Lý Ảnh, còn Lý Ảnh lại chết vì nhà họ Hà, chẳng phải đó chính là trả nợ hay sao? Cô lại nhớ Đường Triều từng kể, sư phụ anh có nói nếu như đến quá gần Lý Ảnh thì sẽ phải cô độc suốt đời. Đúng là ứng nghiệm, một giây trước còn là chú rể, một giây sau đã trở thành người đàn ông góa vợ.

Trong lòng Lâm Hàn cũng rất sợ sẽ có chuyện gì đó với Đường Triều, nhiều lần khuyên anh nên về nhà nhưng anh vẫn mặc kệ, một lòng một dạ muốn tìm ra hung thủ đứng đằng sau tất cả. Lâm Hàn biết cái chết của Lý Ảnh đã ảnh hưởng quá lớn đến anh, thế nên nhiều khi muốn khuyên cũng không khuyên được nữa.

Sắp đến cuối năm, công việc ở công ty vô cùng bận rộn, sau lần gặp nhau đó, Lâm Hàn không hề liên lạc với Quý Giác. Hôm đó khó khăn lắm mới có được nửa ngày rảnh rỗi, cô tự mình lái xe đến tiệm hoa của Quý Giác.

Không ngờ ở đó vắng tanh, Quý Giác đi đâu mất hút. Cô bé trông nom cửa hàng nhiệt tình chào hỏi rồi mời Lâm Hàn một chút, chị Quý Giác nói là đi một lát rồi về ngay”

Lâm Hàn nghĩ đã tới rồi thì chờ một chút cũng được, bèn vào trong đó chờ. Cô lật giở mấy cuốn tạp chí để trên bàn trà, phía trên chồng tạp chí là chiếc hộp đựng đồ trang sức. Lâm Hàn cười nói: “Người này đúng là quá xa xỉ, lấy cả hộp đựng đồ trang sức ra làm cục chặn giấy”. Đột nhiên nhớ lại chuyện lần trước đến đây có làm đổ chiếc hộp này, Lâm Hàn buột miệng hỏi cô bé trông cửa hàng: “Này em, lần trước chị Quý Giác đã tìm thấy chiếc khuyên tai bị mất chưa? “

“Hả?”, cô bé trông cửa hàng thò đầu từ bên ngoài vào, trông vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng là đã quên chuyện đó rồi. Lâm Hàn xua xua tay: “Không có gì”.

Cô với Quý Giác vốn thân thiết nên hai bên cũng không để ý những chuyện vặt vãnh. Tiện tay, Lâm Hàn mở chiếc hộp ra xem. Đồ trang sức bên trong đó cũng không nhiều lắm, thế nên vừa nhìn qua đã thấy một chiếc khuyên tai ngọc trai nằm lẻ loi. Lâm Hàn đột nhiên nhớ ra chiếc khuyên tai nhật được trong phòng bà ngoại. Lẽ nào? Cô bỗng thấy tim mình đập thình thịch, gần như muốn nhảy cả ra ngoài lồng ngực. Lặng lẽ cầm luôn chiếc khuyên tai ấy, sau đó Lâm Hàn đặt chiếc hộp về nguyên chỗ cũ.

Từ lúc đó, Lâm Hàn cứ nghĩ không biết mình nên đi hay ở lại. Nếu như bỏ đi, liệu Quý Giác có nghi ngờ không? Cuối cùng, cô vẫn cố gắng trấn tĩnh, ngồi tựa vào salon vờ ngủ.

Không lâu sau đó đã nghe thấy tiếng cô bé trông hàng nói bên ngoài: “Chị Quý Giác, chị về rồi à? Chị Lâm Hàn đang đợi chị bên trong đây”.

Quý Giác ừ một tiếng, sau đó đi vào phòng nghỉ.

Lâm Hàn vẫn nhắm mắt, không dám tỉnh dậy ngay lập tức, chỉ nghe thấy tiếng bước chân Quý Giác mỗi lúc một gần hơn, sau đó thấy Quý Giác đặt tay lên vai mình. Cô không sao kiềm chế nổi, khẽ rùng mình một cái, biết khó mà giả bộ ngủ tiếp được nên làm ra vẻ như bị đánh thức dậy: “Cậu định làm ỉn sợ chết hay sao?” Lâm Hàn vốn đã luôn trong tình trạng tâm thần bất ổn, nên cũng không cần làm bộ quá.

“Thật vô dụng”, Quý Giác cầm bộ đồ pha trà lên, “Cậu uống trà gì?”. Mới hơn một tháng không gặp, vậy mà Quý Giác có vẻ như đã gần gũi thêm chút nữa.

Lâm Hàn đời nào dám uống trà, lập tức xua xua tay: “Không uống đâu, mình chỉ ghé qua thăm cậu thôi, gần đây bận tới mức không hở được ra chút nào, bây giờ lại phải về nhà ăn cơm với mẹ mình, bà ấy đang đợi rồi”.

“Cũng được, để mình tiễn cậu”, Quý Giác nói rồi đưa cô ra ngoài. Đến khi ngồi lên xe rồi mà Lâm Hàn vẫn còn thấy tim mình đập thình thịch. Cô nhìn qua gương chiếu hậu, vừa vặn nhìn thấy Quý Giác – cô ấy gần tới mức gần như chỉ một cơn gió thổi cũng có thể cuốn bay đi, cảm tưởng như sức sống trước đây đã bị tiêu hao đi phân nửa, hoàn toàn không giống người, mà giống một bộ xương khô hơn.

Khi về đến nhà, Lâm Hàn đem chiếc khuyên tai mình nhật được ra so sánh, quả nhiên không khác một chút nào.

Cô gần như không dám tin vào sự thực trước mắt mình, vội gọi điện cho Đường Triều, Đường Triều nghe nói xong cũng thất kinh.

“Sao lại có thể là cô ấy được? Sao có thể như thế được?”. Việc này so với chuyện Hữu Đức còn tác động mạnh đến Lâm Hàn hơn, bất kể thế nào cô cũng không sao hiểu nổi: “Hữu Đức thì có thể nói là vì Tống Ngọc Ngọc, vì Tiểu Hoan, còn cô ấy thì là vì cái gì? Nếu như đúng là cô ấy, thì cô ấy chính là Ngọc Ngọc mà Hữu Đức muốn bảo vệ, nhưng người Hữu Đức yêu là Tống Ngọc Ngọc, người khiến anh ấy sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng, lên trời xuống bể là Tống Ngọc Ngọc, lẽ nào vì Quý Giác trông giống Ngọc Ngọc nên anh ấy muốn một mình gánh vác tất cả trách nhiệm? Không thể nào, không thể nào, Quý Giác hoàn toàn không có chút dây mơ rễ má gì với nhà họ Hà, sao có thể gây ra những chuyện kinh khủng như vậy được? Dù tính cách của cô ấy có thay đổi thế nào thì cũng sẽ không biến thái đến mức độ đó đâu”, nói đến câu cuối cùng, Lâm Hàn đã kích động tới mức không còn mạch lạc.

“Trừ phi cô ta là Tống Ngọc Ngọc chứ không phải là Quý Giác”, Đường Triều suy đoán mạnh bạo.

“Hả...”, Lâm Hàn kinh ngạc vì lời nói của Đường Triều, Quý Giác là Tống Ngọc Ngọc ư? Cô lập tức lắc đầu: “Không thể nào, nếu như cô ấy là Tống Ngọc Ngọc thì Quý Giác thực sự đâu?”.

“Người đã chết là Quý Giác, còn người sống là Tống Ngọc Ngọc. Hữu Đức có thể giả làm Tiểu Hoan, thì vì sao Tống Ngọc Ngọc lại không thể thể thân cho Quý Giác? Cô đừng quên là ngoại hình của hai người bọn họ giống hệt nhau đây”.

“Theo anh thì anh em Tống Ngọc Ngọc đã giết chết Quý Giác thực sự, sau đó sống tiếp dưới thân phận của Quý Giác hả?... Nhưng, có nhất thiết phải vậy không? Bất luận cô ta là Tống Ngọc Ngọc hay Quý Giác thì trước đây bọn tôi cũng có quen biết nhau đâu, cô ta hoàn toàn không cần dùng đến một thân phận khác để tiếp cận tôi”.

Đường Triều chau mày nói: “Nói ra thì cũng phải, việc này quả thực khó lòng mà hiểu được. Nếu như muốn tiếp tục sống dưới thân phận một người khác thì sẽ phải lừa dối được rất nhiều người, không dễ dàng chút nào đâu”.

“Tuy nhên”, Lâm Hàn nhớ lại, “Tôi đột nhiên nhớ ra lần trước khi về Bình Uyển bắc thôn, lúc nói chuyện với bà Tuệ Châu cũng đã nhắc tới Ngọc Ngọc, bà ấy từng nói là chắc chắn Ngọc Ngọc chưa chết, vì nếu đúng là Ngọc Ngọc không còn trên đời này nữa thì không thể có chuyện bà ấy không có cảm nhận gì. Cũng giống như lúc bà ấy nói là Hữu Đức đứng ngoài cửa ấy, tôi cũng không tin lắm, nhưng kết quả là Hữu Đức hôm đó có đứng ngoài cửa thật. Liệu có đúng Quý Giác là Tổng Ngọc Ngọc không?”.

“Bất kể có phải hay không, thì từ giờ cô cũng không được tiếp xúc với cô ta một mình nữa”.

Lâm Hàn vốn vẫn luôn mong mình sẽ sớm tìm được ra sự thực, nhưng mỗi lần khi sự thực được đưa ra ánh sáng đều vô cùng tàn nhẫn, giống như Hữu Đức, người mà cô luôn tin tưởng, người mà cô thậm chí còn coi là chỗ dựa duy nhất khi gặp khó khăn, thế rồi kết quả ra sao? Sau khi được hưởng hơi ấm thì sự thực lại là một cơn giá lạnh thấu xương.

Giờ đây lại đến lượt Quý Giác, dù rằng thời gian họ kết bạn với nhau chưa được coi là dài lắm, nhưng cũng vẫn là một tình bạn thân thiết. Chỉ mới nửa năm ngắn ngủi... Lâm Hàn đẩy cửa sổ ra, một làn gió đêm khe khẽ vuốt ve trên mặt. Cô vẫn thầm cầu nguyện trong lòng: Hy vọng tất cả chỉ là sự phỏng đoán của chúng ta.

Tuy nhiên cô cũng thừa biết rằng niềm hy vọng đó rất mong manh.

47. Chương 47: Thân Phận Thực Sự Của Quý Giác

Để chứng thực cho nỗi hồ nghi trong lòng, Lâm Hàn quyết định tìm về nhà Quý Giác một chuyến.

Nhà Quý Giác ở cửa bắc thành phố, không khó tìm lắm.

Quý Giác từng nói ở nhà hiện chỉ còn bố mẹ cô ấy, nhưng không ngờ người ra mở cửa lại là một bà lão tóc bạc phơ. Không chỉ tóc trắng xóa, mà ngay đến khuôn mặt, lông mi, lông mày tất cả đều trắng xóa, trắng tới nỗi dường như không nhìn rõ được các đường nét nữa. Đây không phải là dáng vẻ bình thường ở một người già, mà là biểu hiện của bệnh bạch tạng. Người ấy neho mắt nhìn về phía Lâm Hàn, song hình như không có tiêu cự: “Ai vậy?”.

“Dạ, đây có phải nhà Quý Giác không ạ?”, cô không biết nên xưng hô với bà ấy như thế nào, bởi những người mắc bệnh bạch tạng thường rất khó đoán tuổi tác Từ trước đến nay Quý Giác chưa từng nhắc tới những chuyện trong gia đình mình, thế nên Lâm Hàn cũng không dám khẳng định đây có phải mẹ cô ấy hay không.

“Phải, tôi là mẹ nó, cô là ai?”, mắt người phụ nữ neho thành một đường thẳng, kiểu như muốn nhìn Lâm Hàn rõ hơn một chút.

“Cháu chào dì, cháu là bạn học của Quý Giác”, Lâm Hàn ngập ngừng một chút, “Cháu họ Tổng, dì gọi là Tiểu Tổng được rồi”.

“Mau vào nhà ngồi đi”, mẹ Quý Giác vội vàng đưa Lâm Hàn vào trong nhà, vừa đóng cửa lại vừa gọi: “Ông ơi, nhà có khách”. Nghe giọng mẹ Quý Giác rất vui, khiến người ta có cảm giác cực kỳ hiếu khách.

Vào trong phòng khách, Lâm Hàn trông thấy một người đàn ông cũng tóc trắng xóa đang ngồi pha trà – hóa ra bố mẹ Quý Giác đều bị bạch tạng. Bố Quý Giác nhìn Lâm Hàn gật đầu: “Ngồi uống trà đi”. Vừa nói, ông ấy vừa đưa tay theo thói quen lấy một chiếc chén rót trà cho Lâm Hàn rồi đặt xuống bàn – rõ ràng là đã quen với những bất tiện vì thị lực kém.

Mẹ Quý Giác bung lên một đĩa trái cây, nói với Lâm Hàn: “Cháu à, ngồi xuống đi, ngồi xuống. Thích ăn quả gì thì cứ gọt lấy ăn tự nhiên nhé, mắt dì nhìn không được rõ”.

“Dì khách sáo quá, cháu biết rồi ạ”, nhìn bố mẹ Quý Giác, Lâm Hàn chợt thấy nhói nhói trong lòng.

“Cháu cũng họ Tống, vậy có biết Tống Ngọc Ngọc không?”, bố Quý Giác hỏi. Vừa lên tiếng ông ấy đã nhắc đến Tống Ngọc Ngọc.

“À, có biết ạ, chúng cháu là chị em họ, chị ấy hơn cháu nửa tuổi”.

“Ngọc Ngọc đúng là một cô gái tốt, đáng tiếc là...”, mẹ Quý Giác vừa nói xong mắt đã đỏ hoe.

Lâm Hàn không biết phải làm thế nào để an ủi họ, cũng không biết làm thế nào để chuyển chủ đề sang Quý Giác, thấy mẹ cô ấy rơi nước mắt, vội vàng rút giấy ăn ra lau giúp.

Ai ngờ người phụ nữ đó lại càng khóc dữ hơn: “Giống, quả thực là giống, trước kia Ngọc Ngọc đến nhà chúng tôi chơi, nếu như thấy tôi đau lòng thế này, con bé cũng sẽ lau nước mắt giúp, sau đó nói chuyện đùa cho tôi khuây khỏa”.

Xem chừng Ngọc Ngọc đều được người trên người dưới trong nhà Quý Giác yêu mến, vậy nên Lâm Hàn càng không dám tùy tiện nói ra bất cứ chuyện gì, sợ sẽ có sai lầm.

Mẹ Quý Giác khóc lóc một hồi, cuối cùng cũng dừng lại, bắt đầu nói đủ mọi chuyện trên trời dưới bể, từ chuyện về Quý Giác, đến từng chi tiết nhỏ về Ngọc Ngọc, Lâm Hàn thỉnh thoảng mới chen vào được một hai câu, cũng không tìm hiểu được thêm bất cứ thông tin gì vì chẳng có gì khác hơn so với những điều mà Hữu Đức với Quý Giác nói ra.

Cô nói mấy câu làm mẹ Quý Giác vui lòng, thế nên bà lập tức đem cả album ảnh của Quý Giác ra cho xem. Có rất nhiều ảnh trong đó, hai người bọn họ ăn mặc giống hệt nhau, tuy nhiên Lâm Hàn phát hiện ra phong cách của Tống Ngọc Ngọc càng ngày càng giống Quý Giác, đến cuối cùng thì vẽ nhút nhát bên lên ban đầu đã không còn nữa, khiến Lâm Hàn không sao phân biệt nổi, phải thường xuyên hỏi: “Người nào là chị cháu? Người nào là Quý Giác?”.

Mẹ Quý Giác mắt kém nhưng vẫn có thể phân biệt được đâu là con gái mình. Lâm Hàn không khỏi buồn bực, nếu như so sánh kỹ, thì vẫn cảm thấy hai người đó không có gì khác biệt nhau, lẽ nào thị lực của mình còn kém hơn cả người bị bạch tạng? Thế nên cô không thể không hỏi: “Dì ơi, mắt dì không được tốt, làm thế nào mà phân biệt được thế?”.

Mẹ Quý Giác cười một cách tự hào, sờ vào phần ghi chú bên góc dưới album: “Trên mặt trang này có hình hoa văn nổi lên đây, ở đây là hoa cúc, như vậy trang này là Tiểu Giác nhà chúng tôi đứng bên trái, còn người đứng bên phải là Ngọc Ngọc”.

Khi đó Lâm Hàn mới phát hiện ra mỗi trang album đều có gắn một mẫu đánh dấu khác nhau.

Điều đó cũng có nghĩa là nếu như người thật đứng trước mặt thì mẹ Quý Giác cũng sẽ không thể nhận ra đâu là con mình, nếu như đúng là Tống Ngọc Ngọc giả danh Quý Giác, thì thực sự quá dễ dàng.

Ngồi tới buổi chiều, Lâm Hàn bèn đứng dậy cáo từ, mẹ Quý Giác còn đưa cô ra ngoài cửa

Đến đầu cầu thang, cả hai gặp một người phụ nữ xoa tóc ngồi ngay ở đó, khi thấy mẹ Quý Giác liền lao đến ôm lấy chân bà.

Lâm Hàn giật thót người. Mẹ Quý Giác vội nói: “Đừng sợ”, sau đó quay sang vỗ về lên đầu người đó: “Ngồi yên nào, yên nào, một lát nữa là Tiểu Quân về rồi”. Người đó nghe nói vậy lập tức ngồi thẳng dậy.

Đi ra khỏi cầu thang, mẹ Quý Giác vẫn cứ thao thao bất tuyệt: “Đáng thương lắm, bà ấy mất chồng sớm, còn được một đứa con trai mắc chứng ngớ ngẩn, dù gì thì cũng vẫn là có người bầu bạn và nương tựa. Ai ngờ mấy tháng trước, thằng bé đó xông vào nhà ga đâm chết một lúc ba người, lại còn uống thuốc độc cyanua gì đó, tự tử chết. Cháu nói xem có phải là bất hạnh không? Thằng bé đó cũng cùng lứa tuổi với Quý Giác nhà chúng tôi, từ nhỏ đến lớn vẫn chơi với nhau đấy”.

Lâm Hàn hỏi: “Một người ngớ ngẩn làm sao tìm tới nhà ga được ạ?”.

“Nhà ga cũng ở gần đây thôi, hồi nhỏ thằng bé với Quý Giác hay ra đó chơi. Trong cả khu nhà này chỉ có Quý Giác là chơi với nó, việc gì thằng bé cũng nghe theo Quý Giác hết”.

Nhà ga! Người thiếu năng! Lẽ nào cái chết của bọn Tô Thanh có liên quan đến Quý Giác?

Lâm Hàn kể hết lại với Đường Triều những chuyện mà mẹ Quý Giác nói với cô, anh lập tức nhờ một người bạn làm bên công an xem lại một lượt hồ sơ vụ án mạng ở nhà ga – nghi phạm đúng là người bị thiếu năng sống trong khu nhà Quý Giác. Khi manh mối này xuất hiện, mỗi nghe ngờ với Quý Giác càng lớn hơn.

“Giờ thì gần như có thể khẳng định được rằng Quý Giác là nghi phạm lớn nhất, có lẽ hồi trước cô ta tiếp cận cô cũng đã có sẵn mục đích rồi”.

“Tôi vẫn chưa tin điều đó lắm”, Lâm Hàn âm ỉc lắc đầu.

“Vậy thì chúng ta thử nghiệm lại một lần nữa, cô hẹn Quý Giác đi”.

Lâm Hàn bèn hẹn Quý Giác đến Thượng Đảo uống cà phê.

Khi hai người nói chuyện với nhau, Lâm Hàn thấy Quý Giác vẫn không có gì khác thường, ngoài việc lại gần hơn trước một chút ra thì vẫn hài hước, vui nhộn như mọi khi, không còn những bóng đen u ám mà Lâm Hàn thấy mấy ngày qua. Quý Giác còn trêu chọc làm cho Lâm Hàn cười hết cỡ, gần như quên đi tất cả những chuyện không vui mới rồi.

Thỉnh thoảng có những lúc trầm lắng lại, Lâm Hàn nhìn kỹ Quý Giác: Các đường nét tinh tế, nụ cười rạng rỡ, đầu mày khỏe mắt chứa chan vẻ phong tình. Dưới ánh đèn dịu dịu, trông Quý Giác không khác gì những cô gái xinh đẹp và gọi cảm bình thường. Đôi mắt hai mí mở to, trong sách tướng số nói những người mắt hai mí vốn thông minh bẩm sinh. Đôi môi không dày không mỏng, có răng khểnh, cho thấy khả năng hoạt ngôn, trên thực tế Quý Giác cũng là người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng nếu xét về quãng thời gian hai người làm bạn với nhau, Lâm Hàn không thấy Quý Giác giống một người có âm mưu nham hiểm.

Là do khả năng diễn xuất quá tốt hay sao?

Hoặc là bản thân mình quá ngây thơ?

Quý Giác thấy Lâm Hàn nhìn mình chăm chú, chớp chớp mắt như tán tỉnh: “Chưa từng nhìn thấy một mỹ nhân à?”. Biểu cảm của Quý Giác trông quyến rũ, lại mang một chút đáng yêu, một người con gái như vậy làm gì có người con trai nào không thích chứ? Thảo nào Hữu Đức chấp nhận nhảy vào nước sôi lửa bỏng vì cô ta. Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp đó, Lâm Hàn đột nhiên nhớ tới bức ảnh đầu tiên cô tìm thấy trong nhà Hữu Đức. Trong bức ảnh đó rõ ràng phong cách của hai người trông vẫn rất khác nhau, vì sao Hữu Đức lại nói đó là bức ảnh cuối cùng của Tống Ngọc Ngọc?

Lâm Hàn gật gật đầu ra vẻ nghiêm túc.

Quý Giác đưa ngón tay trắng như ngó sen lên trên má, cố tình làm ra vẻ ngại ngùng. Cái bộ dạng yêu kiều đó khiến ấy người con trai ngồi xung quanh không thể đưa mắt đi nơi khác.

Từ Thượng Đảo ra, Lâm Hàn nói muốn đưa Quý Giác về nhà. Cô biết hàng tuần Quý Giác đều dành ra một ngày để về nhà với bố mẹ.

Đưa Quý Giác về đến nhà, nhưng Quý Giác không mời Lâm Hàn vào trong chơi, đến cả lời mời khách sáo một chút cũng không có: “Được rồi, đến nhà anh rồi, em yêu, khi nào có thời gian rồi thì gọi điện”.

Chờ Quý Giác mất hút sau đầu cầu thang, Lâm Hàn mới gọi điện cho Đường Triều.

Không lâu sau đó, Đường Triều đã đi ra từ trong một tòa nhà khác. Vừa ngồi lên xe, Đường Triều đã hỏi ngay: “Cô ta không mời cô lên nhà à?”.

Lâm Hàn lắc đầu, vẫn cố vớt vát phản bác lại Đường Triều: “Việc đó chưa chắc đã chứng tỏ là cô ấy có vấn đề. Mấy lần trước cô ấy cũng đưa tôi về nhà nhưng nhất quyết không chịu vào. Có lẽ cô ấy không thích đến nhà người khác, đồng thời cũng không thích người khác đến nhà mình, chỉ có vậy mà thôi, việc này...”.

“Thôi được rồi, tôi không tranh luận với cô nữa. Tôi đã tìm hiểu được thông tin, sau bữa tối cô ấy thường đi tản bộ cùng bố mẹ, cô cứ cất kỹ xe rồi tránh đi, tôi vẫn muốn thử nghiệm thêm”.

Đến khoảng bảy giờ ba mươi, ba người nhà Quý Giác quả nhiên xuất hiện ở sân khu chung cư. Đường Triều đẩy đẩy diễn viên quần chúng mà anh đã đưa đến đây – một đứa bé trai chừng mười tuổi.

Đứa bé chạy đến sau lưng ba người đó, gọi tướng lên: “Tổng Ngọc Ngọc”.

Bố mẹ Quý Giác lập tức quay đầu lại nhìn xung quanh, còn Quý Giác thì thoát tiên cứng người lại, nhưng vẫn không dừng bước, song lập tức ý thức được điều gì đó nên cũng dừng lại nhìn ngó xung quanh giống bố mẹ mình.

Đường Triều kéo Lâm Hàn vẫn đang ngồi thụp sau lùm cây dây, vừa đi vừa phân tích: “Cô đã thấy chưa? Bất luận cô ta là Quý Giác thật hay giả, thì căn cứ vào mối quan hệ thân thiết với Tổng Ngọc Ngọc, thoát tiên khi nghe thấy có người gọi cái tên đó thì không thể đứng yên như vậy, cứ so sánh với phản ứng của bố mẹ cô ta thì thấy, đó chính là phản ứng tức thời theo bản năng. Cô ta rất thông minh, đã nhanh chóng ý thức được điều đó, song vì đã chững lại lúc ban đầu nên dù có làm gì nữa thì cũng không thể bù đắp lại nỗi sai lầm đó”.

Đường Triều đang say sưa nói, làm một tràng dài song không thấy Lâm Hàn ừ hử một lời, quay đầu lại mới phát hiện ra sắc mặt của cô không rõ vui hay giận. Đang định nói tiếp thì Lâm Hàn đã xua xua tay, giọng nghe nhỏ như tiếng muỗi: “Anh đừng nói nữa, mệt quá”.

Những điều mà Đường Triều nói làm gì Lâm Hàn không nhận thấy? Cô nghĩ tới bố mẹ Quý Giác: Trong vòng nửa giờ cô ở nhà Quý Giác, thì có tới tám mươi phần trăm tổng số thời gian đó bố mẹ cô ta nhắc đến cô ta. Họ yêu thương con gái của mình như vậy, rõ ràng Quý Giác là tất cả cuộc đời của họ. Hơn nữa trong những lúc nói chuyện với Quý Giác, cũng có thể thấy cô ta là một đứa con hiểu thuận với cha mẹ, vậy khi làm những chuyện đó, lẽ nào cô ta không nghĩ đến gia đình mình? Liệu cô ta có nghĩ được rằng nếu như một ngày kia những chuyện ấy bại lộ, thì cha mẹ mình sẽ phải sống thế nào đây? Nếu như những chuyện đó đúng là do cô ta làm, nếu như, Lâm Hàn hy vọng biết bao đó chỉ là những giả định mà thôi. Cô ước gì đến giờ cuộc điều tra của họ vẫn không có bất cứ manh mối nào, cũng không muốn biết bất cứ sự thực nào nữa.

Sau đó Lâm Hàn lại tự thẩm vấn bản thân mình: Sống trên đời hơn hai mươi năm, ngoài việc thân phận đột nhiên thay đổi ra, cũng không dám nói rằng mình là một người tốt, nhưng từ xưa đến nay cũng chưa hề làm bất cứ việc gì có hại cho người khác, vì sao lại gặp những chuyện mà nghe thôi cũng đã thấy khủng khiếp này rồi? Cái gì mà tình yêu, tình bạn, đến cuối cùng tất cả đều là giả dối. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn những ngôi nhà sang trọng, tự đặt ra câu hỏi: Liệu đây có phải là chỉ là một ảo ảnh, một vườn treo không có thật? Liệu có hay không một ngày kia khi thức dậy, người nhà họ Hà đột nhiên nói với cô rằng; Chúng tôi đã nhận nhầm người, cô không phải người nhà họ Hà chúng tôi?

Hà Thanh Lâm dù rằng đã phản bộ Lý Ảnh, nhưng ít ra trong lòng cô ấy vẫn luôn cảm thấy tội lỗi. Nếu như đúng là Quý Giác làm những chuyện đó, vậy thì cô ta cảm thấy thế nào với mình? Cảm giác tội lỗi trong lòng hay là luôn cảm hận bưng bưng? Nhớ đến việc mình đã cảm thấy may mắn biết bao khi có được một người bạn thân tâm đầu ý hợp, giờ mới thấy điều đó mỉa mai biết bao nhiêu.

Bà Tổ lan cũng nhận ra sự khác thường của Lâm Hàn, ân cần hỏi han: “Tiểu Hàn, hai ngày nay trông sắc mặt con kém lắm, có phải vì công việc ở công ty bận rộn quá không có thời gian nghỉ ngơi không?”.

Lâm Hàn ngồi bắt chéo chân trên ghế salon, buồn bã lắc đầu: “Không ạ”.

“Vậy thì có tâm sự gì à?”, bà Tổ Lan quay đầu sang hỏi.

“Mẹ, hồi còn trẻ mẹ có bạn không? Bạn cực kỳ thân thiết ấy?”.

Bà Tổ Lan cười cười đáp: “Có, ngay từ khi sinh ra đã có rồi, tên của nó là cô đơn! Bắt đầu từ ngày mẹ đi học lớp một, đi đến trường đều có lái xe đưa đón, bọn bạn học đều nói mẹ là thiên kim tiểu thư nên không muốn chơi với mẹ. Đến thời trung học cũng không có bạn vì nguyên nhân đó. Chỉ có đến khi vào đại học mới dần dần khá hơn một chút, tuy nhiên khi ấy đã quen với cuộc sống cô độc, sau đó thì quen bố con. Từ sau khi bố con ra đi, mẹ lại trở về với sự cô đơn đó. Thế nên nếu tính kỹ ra thì thời gian mẹ làm bạn với cô đơn là dài nhất”.

“Vậy khi đó mẹ có khao khát tìm được một người bạn thân không?”.

“Không, mẹ không cần nhiều bạn như vậy”, nụ cười của bà Tổ Lan trông vừa cô đơn vừa thanh nhã.

Lâm Hàn gật đầu có vẻ hiểu mà không hiểu.

48. Chương 48: Tổng Ngọc Ngọc

Ngày hôm sau vì sợ bà Tổ Lan nghi ngờ nên Lâm Hàn vẫn đến công ty làm bình thường.

Đến buổi trưa, Đường Triều đột nhiên gọi điện tới: “Bây giờ cô về nhà ngay đi, tốt nhất là gọi thêm người nào đó cùng đi, nếu không thì cô đợi tôi đến rồi về cũng được”.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao mà thần thần bí bí thế?”, Lâm Hàn đang xem một bản hợp đồng, ngạc nhiên hỏi.

“Quý Giác bỏ trốn rồi”, Đường Triều nói nghiêm túc, “Cô đừng tưởng rằng đây là chuyện nhỏ hoặc tôi chỉ nói đùa, nói không chừng hiện giờ cô ta đang trốn trong xó tối nào đó chờ cô đến đấy”.

“Quý Giác trốn rồi sao? Sao cô ấy lại bỏ trốn? Vì sao chứ? Với lại làm sao mà anh biết là cô ấy trốn?”, Lâm Hàn hỏi dồn dập luôn một chập.

“Hôm qua sau khi quay về, tôi càng nghĩ càng thấy không ổn lắm, thế nên vừa sáng hôm nay đã đến sờ cảnh sát báo án. Sau đó cảnh sát đã đến nhà Quý Giác định mời cô ta về lấy khẩu cung, nhưng bố mẹ cô ta nói chín giờ rưỡi tối qua cô ta đã đi rồi. Cảnh sát lại đến nơi cô ta ở nhưng không tìm thấy, cả tiệm hoa hôm nay cũng đóng cửa, sau đó...”.

Lâm Hàn cắt ngang lời Đường Triều, gần như gào lên: “Anh báo cảnh sát hả? Ai bảo anh báo cảnh sát?”.

Đường Triều cũng hét lên: “Không báo cảnh sát để đến khi cô cũng bị giết rồi mới ngồi khóc lóc hối hận à? Nghĩ lại cái đĩa mà Hữu Đức gửi cho cô xem, bản thân nó đầy những lỗ hổng, nhưng chỉ vì dùng tình cảm để suy xét mà không báo cảnh sát ngay, thế nên Tiểu Ảnh mới...”, Đường Triều lập tức dừng lại, anh không có ý trách móc Lâm Hàn, nhưng từ khi biết Quý Giác rất có khả năng là hung thủ đã ra tay sát hại Lý Ảnh, anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là phải nhanh chóng đưa kẻ giết người đó ra trước pháp luật để trả thù cho Lý Ảnh. Nếu như trong thời cổ đại, chắc chắn anh đã tự mình dùng đao kiếm giết chết kẻ thù để xả nỗi hận đó rồi.

Nỗi căm hận trong lòng anh, những người bình thường không thể nào hiểu được.

“Tôi biết rồi, vậy anh đến đây đi. Tôi sẽ đợi anh”. Thấy Đường Triều nhắc đến Lý Ảnh, Lâm Hàn lập tức giống như một trái bóng xì hơi. Một người sắp thành vợ người ta bỗng nhiên trở thành vật tế thần chết thay mình, chưa nói đến việc người ta hiện giờ toàn tâm toàn ý lo lắng cho sự an nguy của mình, mình làm gì có tư cách để lên tiếng nói người ta chứ? Vẫn còn không chịu tính ra, cố giữ cái tình bạn vốn đã bị người nào đó cắt tan tành thành trăm mảnh từ lâu rồi hay sao?

Lâm Hàn vừa gác máy thì chuông điện thoại nội bộ đổ dồn, sau đó là giọng nói ngọt ngào của nữ thư ký vang lên: “Cô Lâm Hàn, có một vị họ Quý đến tìm cô, cô xem, này, cô ơi, cô ơi...”, tiếp sau điện thoại bị ngắt. Mấy tiếng gọi sau cùng của nữ thư ký chắc chắn không phải là để gọi Lâm Hàn.

Một người họ Quý! Cô ta đến đây nhanh như vậy hay sao? Lâm Hàn vừa đứng dậy, cánh cửa đã mở bật ra, Quý Giác rảo bước lao vào trước mặt Lâm Hàn, tay nhanh chóng ôm chặt lấy ngang người cô, đôi môi gọi cảm ghé sát tai: “Bé ngoan, đừng động đây. Trên người tôi đang quần đầy thuốc nổ, nếu cô không ngoan ngoan một chút, biết đâu tôi lại không cẩn thận chạm vào nút khai hỏa, đừng nói là chỉ tôi với cô, mà có thể cả cái công ty này sẽ có rất nhiều người phải chết theo đấy”.

Nữ thư ký cũng lao vào ngay sau đó, liên tục cúi gập người xuống với Lâm Hàn: “Cô Lâm Hàn, xin lỗi cô, cái cô này cứ...”.

“Bảo cô ta ra ngoài đi!”, Quý Giác vẫn ghé sát tai Lâm Hàn nói nhỏ, sau đó cố tình làm ra vẻ ồm ồm, “Hàn, bảo cô ta ra ngoài đi, đừng có ở đây gây chướng mắt”.

Nữ thư ký ngẩng đầu lên, đúng lúc trông thấy hai người đang ôm nhau thân mật, tỏ ra hết sức ngạc nhiên, tiếp sau đó có vẻ như chợt hiểu ra.

“Cô ra ngoài đi”, Lâm Hàn nói.

“À...à, à..., tôi, tôi ran gay đây”, nữ thư ký vội vàng lui ngay ra, khi đi còn cẩn thận đóng cửa lại giúp bọn họ.

“Cô muốn làm gì?”, Lâm Hàn quay đầu sang nhìn Quý Giác, cô ta mặc một bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng bằng lụa thật, trông mát mẻ, lại hơi có vẻ đẹp đàn ông. Lâm Hàn khẽ cựa mình một chút, khuỷu tay chạm ngay vào eo lưng của cô ta - ở đó cứng ngắc.

Quý Giác thối phù phù vào tai Lâm Hàn, sau đó tay phải giơ một vật lên khua khua trước mắt cô: “Không tin điều tôi nói à?”. Vậy cô ta cầm trong tay trong giống một chiếc điều khiển từ xa.

“Tin”, Lâm Hàn trả lời, mặt không bộc lộ điều gì.

“Vậy thì chúng ta đi thôi, bé yêu”, Quý Giác ôm lấy Lâm Hàn, mở cửa ra.

“Đi đâu?”.

“Tôi cũng không biết, dù sao thì cũng phải rời khỏi đây, chúng ta chọn một nơi nào đó đẹp để rồi cùng chết”, Quý Giác nở nụ cười ác độc.

“Cô đúng là điên thật rồi”, Lâm Hàn nghĩ cách đối phó với cô ta.

“Cô nói đúng lắm, tôi điên thật rồi”, Quý Giác đưa tay cầm chiếc điều khiển từ xa lên nghịch tóc, “Không điên lại có thể làm chuyện này hay sao”.

Trong con mắt mọi người, Lâm Hàn và Quý Giác giống như một cặp tình nhân đang nhỏ to tâm sự với nhau, cả hai người đều là nữ, lại thêm thân phận đặc biệt của Lâm Hàn, nên tất cả nhân viên trong công ty đều không dám giương mắt ra nhìn ngó, vì vậy không ai nhận ra Lâm Hàn đang bị khống chế.

Khi Đường Triều đến công ty nhà họ Hà vừa vặn trông thấy Lâm Hàn lái xe từ trong hầm xe ra, Quý Giác ngồi bên cạnh cô còn đặc ý làm động tác Victoria với anh.

Cuối cùng anh vẫn đến muộn.

Đường Triều lập tức chặn một chiếc taxi, đồng thời gọi điện báo cảnh sát. Vừa gọi điện xong, đã thấy số máy của Lâm Hàn gọi đến. Anh bắt máy, chưa đợi Lâm Hàn nói gì đã động viên ngay: “Cô đừng sợ, đừng căng thẳng, tôi vừa báo cảnh sát rồi, cô phải bình tĩnh giữ cái đầu tỉnh táo, đừng có kích động cô ta”.

Lâm Hàn đợi anh nói xong, mới bình tĩnh nói: “Cô ta buộc thuốc nổ trên người”.

Nói xong, Lâm Hàn dập máy. Quý Giác giật ngay lấy điện thoại của cô, trêu chọc: “Cô không sợ một chút nào hả? Cô không phải là đứa con gái nhìn thấy bộ xương khô ở nhà tôi đã sợ tới mức không ngủ được nữa hay sao?”.

“Nhưng cô không phải bộ xương khô, hơn nữa, lẽ nào tôi sợ thì cô sẽ chấp nhận thả tôi ra?”, Lâm Hàn đưa mắt nhìn Lâm Hàn, “Chẳng phải sự sợ hãi của tôi là thứ mà cô muốn được thấy nhất hay sao? Khi ở Bình Viễn bắc thôn, chúng tôi đã sợ hãi đến như vậy, nhưng cô vẫn không hề mềm lòng, vẫn tước đi sinh mạng của biết bao nhiêu người vô tội kia mà”.

Quý Giác hoàn toàn không để ý đến điều đó, bật cười.

“Rốt cuộc cô là Tống Ngọc Ngọc hay Quý Giác?”.

“Câu hỏi dốt nát như vậy mà cô vẫn có thể hỏi ra miệng hay sao, Quý Giác lớn đến như vậy rồi mà còn chưa từng giết đến một con gà nữa”, Quý Giác, không phải, mà là Tống Ngọc Ngọc nói.

“Vậy còn Quý Giác thực sự đâu? Chết rồi ư? Bị cô và Hữu Đức giết rồi ư? Đường Triều quả nhiên đoán không sai, Hữu Đức có thể giả mạo Tiểu Hoan thì cô cũng có thể đóng giả làm Quý Giác”, Lâm Hàn nói với vẻ bất bình, “Lẽ nào trái tim cô đúng là làm bằng đá? Cô kết bạn với cô ấy cũng chỉ để mượn cô ấy làm vỏ bọc che giấu bản thân mình thôi có phải không? Cô là Tống Ngọc Ngọc hay Quý Giác đối với tôi cũng chẳng có gì khác biệt, cô không cần thiết phải...”.

“Cô đừng tự cho là mình thông minh có được không?”, Tống Ngọc Ngọc cắt ngang lời Lâm Hàn, “Cô có biết là có những lúc mình cực kỳ ngu xuẩn không. Người mắc ung thư dạ dày là Quý Giác”.

Lâm Hàn chấn động vì câu nói của cô ta. Khi Tống Ngọc Ngọc xông vào, Lâm Hàn đã xếp cô ta vào dạng có vấn đề về thần kinh, nhưng giờ đây khi nghĩ đến hình ảnh bố mẹ Quý Giác, cô chợt hiểu ra: “Cô giúp Quý Giác chăm sóc bố mẹ cô ấy ư?”.

Tống Ngọc Ngọc liếc xéo Lâm Hàn: “Chăm sóc cái đầu cô ấy. Tôi không phải người tử tế như vậy, tuy nhiên vừa hay Quý Giác mắc bệnh, nhờ tôi giúp, dù sao thì cũng chẳng mất mát gì. Hơn nữa tôi dùng thân phận của Quý Giác để làm một số việc càng dễ tránh được sự chú ý của người khác”, Tống Ngọc Ngọc xòe hai tay: “Cô nói xem, nhất cử lưỡng tiện, chẳng phải quá tốt hay sao?”.

Tình cảm thực sự vốn không thể nào che giấu được. Không khó để nhận ra tình cảm mà bố mẹ Quý Giác thể hiện khi nhắc tới Tống Ngọc Ngọc, hơn nữa nếu như không thật lòng thì suốt mấy năm qua cô ta đóng giả làm Quý Giác, dù có thể lừa dối được những người xung quanh thì cũng không thể giấu giếm được bố mẹ Quý Giác. Xem chừng cô ta thật lòng đối đãi tốt với bố mẹ bạn thân mình.

“Hữu Đức rất yêu cô”, Lâm Hàn hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén cảm giác đau đớn trong trái tim mình, “Thực ra nếu như cô có thể từ bỏ dục vọng, từ bỏ hận thù, thì hai người đã trở thành một đôi rất hạnh phúc”.

“Tiếc là anh ấy đã chết rồi”, Tống Ngọc Ngọc ngẩng đầu lên, tâm trạng hơi bồn chồn.

“Tôi không cần biết cô là Quý Giác hay Tống Ngọc Ngọc, chúng ta đã từng có một quãng thời gian làm bạn chân thành hết mực với nhau. Tôi...”.

Tống Ngọc Ngọc cắt ngang lời cô: “Bản thân cô cũng biết từ trước đến nay tôi chưa từng coi cô là bạn, cũng giống như Hữu Đức từ trước đến nay chưa từng yêu cô vậy. Lê nào cô vẫn coi những thứ tình cảm giả dối vờ vịt đó là thật mà ôm ấp như báu vật? Suốt đời này Hữu Đức chỉ yêu tôi, cũng chỉ yêu duy nhất tôi thôi”.

“Người tôi yêu nhất là Tiểu Hoan, sau đó là bà, rồi đến Hữu Đức, ba người ấy là tất cả cuộc đời tôi. Thế nhưng...”, Tống Ngọc Ngọc nghiêng răng nói tiếp, “ba người ấy đều đã chết cả rồi, đều có liên quan đến cô, cô nói xem, tôi còn có lý do gì để bỏ qua cho cô đây? Cô đã tước đoạt mạng sống của một người trong số đó, thế nên cô buộc phải chết. Thông điệp cuối cùng mà Tiểu Hoan để lại trên trang Bóng ma Linh Dạ mà nó xây dựng cho cô chính là giả thiết những tình tiết mà cô viết trong tiểu thuyết sẽ xuất hiện trong cuộc sống thực của cô. Nó không thấy được nữa, vậy thì để người chị như tôi làm, ở trên trời thế nào nó cũng sẽ thấy được thôi”.

Lâm Hàn nhìn Tống Ngọc Ngọc, cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng: “Tám người bọn Vương Linh thì có tội tình gì chứ? Chỉ là vì cô muốn bọn họ chết cùng em trai mình hay sao? Nếu như Hoan Dạ ở trên trời biết được, không biết sẽ còn thấy đau lòng đến mức nào. Một tình yêu nặng nề như vậy làm sao cậu ấy gánh nổi kia chứ? Cậu ấy sẽ bị sự độc ác của cô đè chặt tới nỗi không siêu thoát được”.

“Dừng xe”, Tống Ngọc Ngọc hét lên.

Khi đó đã tới ngoại ô Thanh Bồ, một khu vực vắng vẻ hầu như không người qua lại.

Đường Triều thấy bọn họ xuống xe, nhưng chỉ dám bám theo ở khoảng cách xa vì sợ sẽ khiến Tống Ngọc Ngọc manh động.

“Cho dù cô có nói gì đi chăng nữa thì cô cũng sẽ phải chết”, Tống Ngọc Ngọc kéo Lâm Hàn đi, sau đó dúm cô ngồi xuống cỏ.

“Thực ra cũng phải cảm ơn cô đã cho tôi chết một cách rõ ràng”, Lâm Hàn ngẩng đầu lên nhìn trời, “Hóa ra ở Thượng Hải cũng có thể nhìn thấy bầu trời xanh đến vậy, tôi vẫn tưởng bầu trời ở Thượng Hải lúc nào cũng xám mờ mờ”.

“Ha, cô chết đến nơi rồi mà vẫn còn tìm thấy niềm vui ỉn ỉn cơ đấy”.

“Trước mắt cô nước mắt có tác dụng không?”, Lâm Hàn nhìn Tống Ngọc Ngọc, “Đến cả một người thiếu năng lực mà cô cũng không tha cho ư? Còn nữa, bà ngoại tôi thì sao? Vì sao chiếc khuyên tai của cô lại rơi ở khe gối của bà tôi? Cô làm thế nào mà lọt vào trong nhà họ Hà được?”.

Tống Ngọc Ngọc lạnh lùng nói: “Tôi đóng giả làm Hà Thanh Lâm dọa cho bà ta sợ chết khiếp. Trước kia vì chuyện của cô mà bà già ấy đã bị phát bệnh một lần, thế nên cơ bản không cần phải tốn quá nhiều sức”.

Khuyên tai rơi ra lúc nào tôi cũng không biết, nếu như tôi cẩn thận hơn một chút, thì các người không thể biết được mọi chuyện sớm đến vậy đâu”.

Lâm Hàn nhìn Tống Ngọc Ngọc với vẻ không thể nào tin nổi: “Là vì tôi vô ý gây ra cái chết của Tiểu Hoan mà cô phải xây dựng nên hẳn một kế hoạch lớn như vậy để đối phó với tôi ư?”.

Tống Ngọc Ngọc cười nhạt: “Cô là căn nguyên, nếu như không có cô thì tất cả mọi người không ai phải chết”. Cô ta nói như vậy cũng chính là thừa nhận đã nhúng tay vào vụ của ba người bọn Tô Thanh.

Lâm Hàn chán không buồn nghĩ nữa, nhắm mắt lại với dáng vẻ coi cái chết chỉ hết sức nhẹ nhàng: “Làm đi, dùng dao, dùng súng hay dùng thuốc nổ tùy cô”. Song đột nhiên nhớ đến lời di ngôn của Hữu Đức, cô lại hỏi: “Hữu Đức nói bức ảnh để bên dưới chân đèn bàn trong nhà anh ấy là bức ảnh cuối cùng của cô, nhưng khi đó trông cô rất nhút nhát, hoàn toàn không giống với hiện giờ, là vì sao vậy?”.

Tống Ngọc Ngọc nghe thấy vậy ngẩn người ra, lẩm bẩm tự nói với mình: “Bởi vì Tống Ngọc Ngọc sau này đã không còn thuần khiết như ngày xưa nữa”.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên phía xa xa.

Tống Ngọc Ngọc nghe thấy nhưng không tỏ ra hoảng hốt, trái lại còn cười nói: “Cô muốn sẽ có bao nhiêu người nữa chết cùng chúng ta đây?”.

“Đủ rồi, Tống Ngọc Ngọc”, Lâm Hàn túm lấy tay cô ta, cầu khẩn, “Tôi cầu xin cô, hãy bỏ qua cho những người vô tội đó đi, chẳng phải cô chỉ muốn giết tôi thôi hay sao? Hãy ấn nút điều khiển đó luôn đi”.

Tống Ngọc Ngọc đưa tay bóp cổ Lâm Hàn, khuôn mặt trở nên cực kỳ hung dữ: “Hóa ra cô dùng chính vẻ mặt này để làm Hữu Đức dao động đúng không? Anh ấy đi với cô đến tận Bình Uyển bắc thôn mà cuối cùng cũng không nỡ xuống tay. Anh ấy thà chấp nhận giết chết chính mình mà cũng không muốn giết cô, lại còn giúp cô giết Trịnh Khắc nữa”.

“Khụ khụ..”, Lâm Hàn giằng tay Tống Ngọc Ngọc ra, hét vào mặt cô ta: “Tống Ngọc Ngọc, cô tỉnh lại đi. Cô có biết vì sao Hữu Đức lại chọn cái chết không? Ngay từ khi bắt đầu, khi làm hết việc này đến việc khác cho cô, anh ấy đều không muốn thế, nhưng vì cô là Tống Ngọc Ngọc, là người mà anh ấy yêu thương nhất, nên anh ấy mới chôn vùi tất cả cảm giác của mình xuống đáy lòng, quay lưng lại với ý nguyện của mình để từng bước từng bước đi tới gần cái chết”.

Lâm Hàn cảm thấy mỗi lúc một đau lòng hơn, nước mắt rơi ra ướt đầm trên má: “Anh ấy giúp cô làm tất cả mọi việc như vậy, mỗi lần hai tay nhúng máu anh ấy đều cảm thấy đau đớn không muốn sống, nhưng vẫn cứ bất chấp tất cả để đi tiếp, cuối cùng còn một mình nhận trách nhiệm về cảm thấy những chuyện mà cô với anh ấy cùng làm, anh ấy chọn cách chết đi chỉ là để mong cô có thể tiếp tục sống, muốn cô sẽ có một cuộc sống mới hoàn toàn. Anh ấy chịu hết mọi tội lỗi một mình chỉ là để cho cô có thể sống một cách đàng hoàng dưới danh nghĩa Quý Giác mà thôi”.

Tống Ngọc Ngọc bị những lời nói của Lâm Hàn làm cho chết sững, hai chân bỗng nhiên mềm nhũn. Cô ta sụp xuống, lẩm bẩm một mình: “Nhưng mà anh ấy lẽ nào không biết, anh ấy chết rồi thì tôi làm sao có thể sống tiếp được đây?”.

Lâm Hàn thấy Tống Ngọc Ngọc không để ý đến mình, bèn lặng lẽ rút dần về phía Đường Triều. Mới đi được nửa đường, chỉ thấy Tống Ngọc Ngọc kêu lên một tiếng thảm thiết đằng sau: “Lâm Hàn”.

Pằng, pằng.

Hai tiếng súng vang lên, Lâm Hàn quay người lại, thấy Ngọc Ngọc đã nằm trên vũng máu, còn Đường Triều thì lao tới đẩy Lâm Hàn ngã sấp xuống.

Song không hề có tiếng nổ vang lên như dự liệu.

Lâm Hàn đột ngột hiểu tất cả, đẩy Đường Triều ra rồi đứng dậy chạy đến chỗ Ngọc Ngọc.

Hai phát súng đều nhằm vào đầu Ngọc Ngọc, máu ứa ra đầy mặt cô ta, song Ngọc Ngọc vẫn chưa chết ngay, chân tay vẫn còn giật lên khe khẽ trong vũng máu. Hai mắt cô ta mở to hơn bao giờ hết, khi nhìn thấy Lâm Hàn, con người hơi dịch chuyển, miệng mấp máy muốn nói điều gì đó. Tay cô ta vẫn cầm chặt chiếc điều

khển từ xa màu đen với các con số hiện rõ trên bề mặt – chẳng qua chỉ là một chiếc điều khiển ti vi bình thường.

Khi đến đây, Ngọc Ngọc đã quyết kết liễu đời mình, chứ hoàn toàn không có ý định giết Lâm Hàn.

Cô ta đã lao tâm khổ tứ như vậy, chẳng qua chỉ để tìm một sự giải thoát nhẹ nhàng.

Tổng Ngọc Ngọc cố gắng ngóc cổ lên trong cơn đau khủng khiếp, sự tuyệt vọng chan đầy trong mắt, miệng vẫn mấp máy như muốn nói.

Thấy cảnh tượng đó, Lâm Hàn không sao chịu nổi, khóc ầm lên, quỳ xuống bên cạnh, ghé tai đến sát miệng Ngọc Ngọc, nhưng chỉ nghe thấy những âm thanh yếu ớt – đến nỗi cô ta còn không nói nổi một lời.

“Nói” xong, Ngọc Ngọc đưa mắt nhìn Lâm Hàn chờ đợi, chưa chịu ra đi.

Lâm Hàn cầm lấy tay cô ta, nắm thật chặt: “Mình tha thứ cho cậu, bất kể cậu đã làm chuyện gì thì mình cũng vẫn từng coi cậu là người bạn thân thiết nhất”.

Lâm Hàn vừa nói dứt lời, mắt Tổng Ngọc Ngọc đã nhắm nghiền, trên khóe miệng còn vương một nụ cười cô tịch.

Đã từng... chỉ là đã từng mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tu-ky-bao-2-the-than>